

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

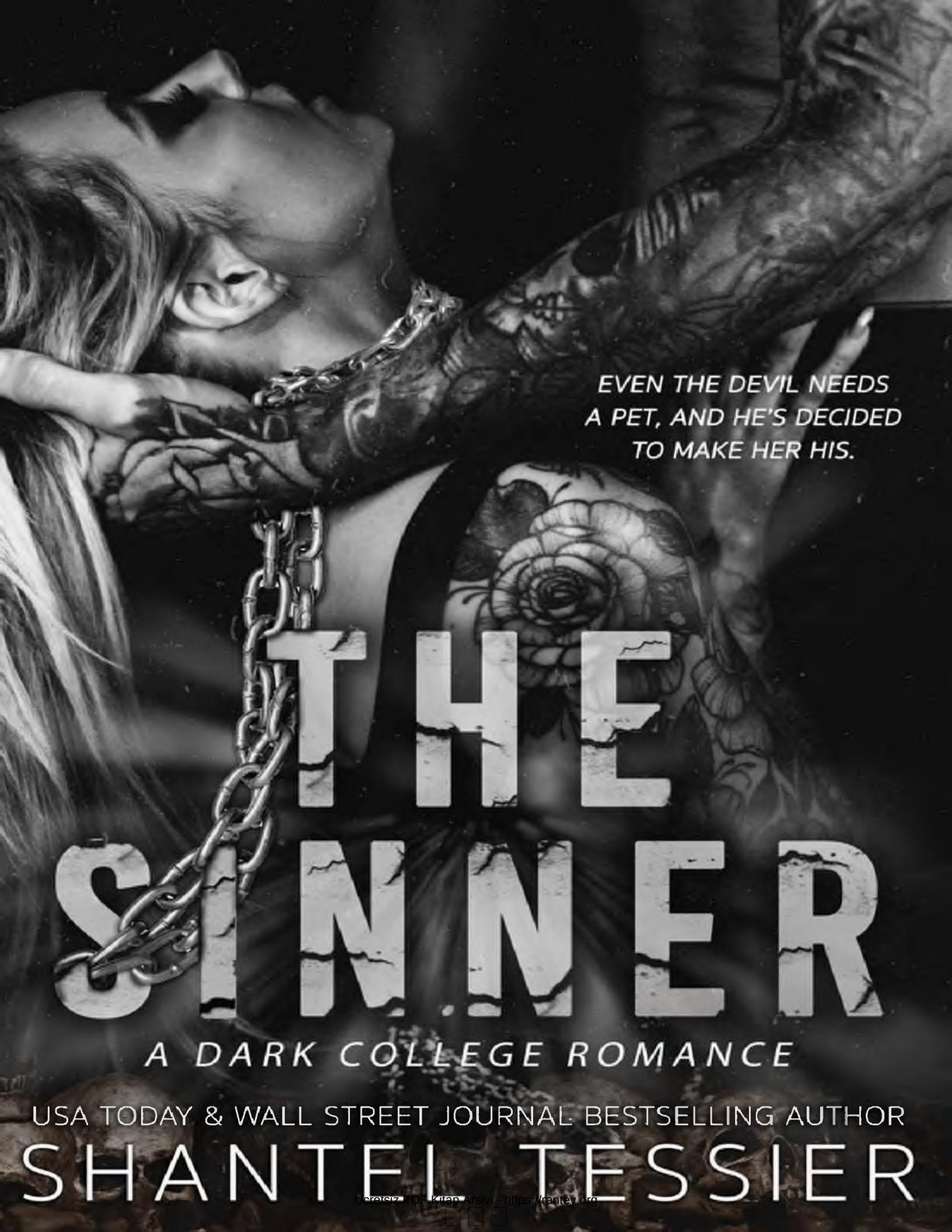
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*EVEN THE DEVIL NEEDS
A PET, AND HE'S DECIDED
TO MAKE HER HIS.*

THE SINNER

A DARK COLLEGE ROMANCE

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İçindekiler

THE SINNER

TELİF

HAKKI

UYARISI

ADANMA ÇALMA

LİSTESİ

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ONİKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ BÖLÜM ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM OTUZ

İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM OTUZ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM OTUZ

BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTI. BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM OTUZ

SEKİZİNCİ BÖLÜM OTUZ

DOKUZUNCU BÖLÜM

KIRKINCI BÖLÜM

KONU KIRK BİR KONU KIRK

İKİ

KONU KIRK ÜÇ KONU KIRK

DÖRT KONU KIRK BEŞ

KONU 46

KONU 47 KONU 48 KONU 49

KONU 50

BÖLÜM ELLİ BİR

BÖLÜM ELLİ İKİ

BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM

ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ BEŞ

BÖLÜM ELLİ ALTI

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM ELLİ

SEKİZİNCİ BÖLÜM ELLİ

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALTIYIŞTIGINCI BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

ALTIYI BÖLÜM ALTIYI

BÖLÜM EPILOG

İKİNCİ EPILOG

FEDAKARLIK

BANA ULAŞIN

THE SINNER

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
SHANTEL TESSIER

Günahkar
Telif hakkı © 2022 Shantel Tessier Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin:.

<https://shanteltessier.com/>

Onun okur grubuna katılabilirsiniz. Özel tanıtımları almak, güncel projeler ve yayın tarihleri hakkında ilk bilgi sahibi olmak için tek yer burasıdır. Ayrıca harika hediyeler kazanma şansınız da

var: <https://www.facebook.com/groups/TheSinfulSide>

Editör: Jenny Sims, Amanda Rash & Rumi Khan
Kapak tasarımcısı: Melissa Cunningham İç
tasarımcı: Melissa Cunningham
Biçimlendirici: Christina Parker Smith
Kapak modeli: Jayme ve Tony Rivera
Fotoğrafçı: KayLa Ruiz Photography

UYARI

Bu, temiz bir aşk romanı DEĞİLDİR. Lütfen bunun tamamen kurgu bir eser olduğunu ve müstehcen zevklerin için yazıldığını unutmayın. Bu karakterler arasında yaşanan hiçbir durumu veya eylemi onaylamıyorum. Bu, on sekiz yaşın altındaki kişiler için uygun olmayan, yetişkinlere yönelik, karanlık bir aşk romanıdır.

YAZARIN NOTU

Herhangi bir tetikleyici unsur yoksa, **prolog'a** geçebilirsiniz. Tetikleyici unsurlar varsa, lütfen aşağıyı okuyun.

Tetikleyici Uyarılar arasında şunlar bulunur, ancak bunlarla sınırlı değildir:

BDSM (güvenli kelime verilmez veya kullanılmaz), cinayet, cinsel boğulma (nefes oyunu), intihar, uyuşturucu, rıza dışı, şüpheli rıza, rızaya dayalı rıza dışı, zorla vücut modifikasyonu, maskeler, seks oyuncakları, su esareti, anal, kendi kendine esaret, bıçak oyunu, silah oyunu, kan oyunu, yaş oyunu, rol oyunu, grooming, çocuk istismarı, korku oyunu, aşağılama, zorla orgazm, tecavüz, Somnofilya.

The Sinner hakkında bilinmesi gerekenler

Takipçi

Zorla yakınlık

Gizli topluluk

MF (h paylaşılmaz) J/P

(kıskanç/sahiplenici) H

OTT (aşırı) H

The Sinner, The Ritual'da tanıtılan Lords dünyasında geçiyor. Her ikisi de belirli bir sıraya bağlı kalmaksızın bağımsız olarak okunabilir.

Easton Bradley Sinnett—Sin—kimseyi ve hiçbir şeyi umursamaz. İsteddiği zaman istediğini alır. Soru sormaz. Eğer karanlık bir romantizmde istediğiniz H bu değilse, bu kitabı sevmeyeceksiniz.

Aklını benimki kadar mahvetmiş tüm karanlık romantizm okurlarına, bu kitap sizin için. Karanlığı kucaklayın, çünkü ışığın parlama şansı orada vardır. Ve siz lanet olası bir yıldızsınız, bu yüzden geceyi aydınlatmaktan asla korkmayın.

ÇALMA LİSTESİ

"Sick" - Adelitas Way "Gasoline" -

Halsey

“Thank You for Hating Me” – Citizen Soldier “DARKSIDE”

– Neoni

“I Hate everything About You” - Three Days Grace “Lilith” -

Ellise

“Pray” – Xana

PROLOG

L.O.R.D.

Bir LORD yeminini ciddiye alır. Sadece kan, tam bağıllık talep edenlere hizmet etme taahhütlerini sağlamlaştırır.

*O bir liderdir, düzene inanır, ne zaman **hüküm** süreceğini bilir ve bir tanrıdır.*

Bir Lord, üye olmak için inisiyasyona tabi tutulur, ancak herhangi bir nedenle herhangi bir zamanda görevinden alınabilir. Üç inisiyasyon sınavını geçerse, sonsuza kadar güç ve zenginlik sahibi olur. Ancak tüm Lordlar aynı değildir. Bazıları diğerlerinden daha güçlü, daha zeki ve daha hırslıdır.

***Sadakatlerinin** ne kadar ileri gidebileceğini görmek için zorlanıyorlar.*

***Sadakatlerini** kanıtlamak için sınırlarına kadar zorlanıyorlar.*

***Bağıllıklarını** göstermeye hazırlar.*

Hayatları dışında hiçbir şey yeterli olmayacaktır.

Sınırlar test edilecek ve ahlak unutulacaktır.

Bir Lord yargıç, jüri ve cellat olabilir. Kardeşi dışında hiç kimsenin sahip olmadığı bir güce sahiptir.

Seçilmiş kişi:

Bir Lord, Barrington Üniversitesi'ndeki ilk üç yılında bekar kalmalıdır. Lordlar arasına kabul edildiğinde, son sınıfında kendisine bir seçilmiş hediye edilir.

***Bir Leydi:** Barrington'dan mezun olduktan sonra, bir Leydi ile evlenmeleri gerekir — ona hizmet edecek bir eş. Eğer o, ondan önce ölürse, sırların gizli topluluk içinde kalmasını sağlamak için başka bir Lord'a verilir.*

BİRİNCİ BÖLÜM

İNCİL

SADAKAT

BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE İLK YIL

YATAK ODAMIN KAPISININ duvara çarptığını duyunca DİK oturdum. Işıklar açıldı ve sert parlaklık gözlerimi kısmamı sağladı. Erkeklerin sesleri ciğerlerinin tüm gücüyle bağıyordu, ama söyledikleri kelimeler sisli zihnimde yer etmiyordu.

Eller vücudumu tutuyor ve adrenalinim anında yükseliyor. Amaçsızca yumruk atıyorum, vücudum artık tamamen uyanmış ve odamda erkeklerin olduğunu fark etmiş durumda. Birinin yüzüne vuruyorum, o da homurdanıyor. Başka bir vücut kısmına vuruyorum, o da küfrediyor.

Ama sayıları çok fazla. Yatağımdan çekilip yüzüstü yere düşüyorum. Sırtıma bir diz baskı yapıyor ve kollarım arkama çekiliyor. "Çekil üstümden!" diye bağıyorum, sonra başımın üzerine bir şey geçiriliyor ve görüşüm tamamen engelleniyor.

Ağır nefesim sıcak ve ağır başlığı dolduruyor.

Sırt üstü yuvarlanıyorum. Ayaklarımla amaçsızca tekmeliyorum, dokunabileceğim herhangi bir şeye dokunmaya çalışıyorum. Ama ağır bir şey göğsümü bastırıyor ve boynumda bir batma hissediyorum. Vücudum anında beni yüzüstü bırakıyor ve yere yığılıyorum. Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken hissettiğim son şey, ayak bileklerimin bir şeyle sarıldığı.

Ağır gözlerimi açıyorum, odaklanabilmek için birkaç kez kırpıştırmam gerekiyor. Kafam bulanık, vücudum halsiz. Bana ilaç vermişler. Birkaç saniye geçiyor

saniye sonra, diğer adamlarla birlikte bir odada olduğumu fark ettim — aynı benim gibi, inisiyasyona tabi tutulan diğer Lordlar.

Sadece üç tane sayıyorum. Geri kalanlar başka bir tür inisiyasyon için başka bir yere götürülmüş olmalılar. Söylentilere göre, bizi ayırmayı seviyorlar. Böylece neler olup bittiğinin, bizden ne beklendiğinin farkında olamıyoruz. Bazıları diğerlerinden daha fazla zorlanıyor. Bu, zayıfları güçlülerden ayırmak için.

Bu, dünyayı yönetme yolculuğumuzun bir parçası. *Erkek olmak istiyorsan, birinin canını almalısın.* Babam bir keresinde, elinde tabancayla kanlar içinde eve geldiğinde bana böyle demişti.

Büyürken, hep bizim farklı olduğumuzu düşünürdüm. Ama o gece şüphelerim kesinleşti. On iki yaşındayken onun bir Lord olduğunu ve bir gün benim de Lord olma şansım olacağını öğrendim.

Bir insanın hayatta kalmak için neler yapabileceğine şaşıracaksın, Easton, diye ekledi, bir insanın canını aldıktan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi gününe devam edebilmesini sorguladığımda.

"Hoş geldiniz, kardeşlerim," diye seslendi Lincoln arkamdan. "Bu, yolculuğunuzun başlangıcı. İlk göreviniz, beyler. Eğer bunu tamamlamazsanız, bir sonraki görevi almayacaksınız."

Çevirisi: Hedefimizi öldürmezsek, kovuluruz. Ve Lord unvanından mahrum kalmak istemezsin. Seni öldürmezler, ama bu olasılık yüzünden sürekli arkana bakmak zorunda kalırsın.

Lord olmanın amacı, onların kirli işlerini yapmak. Dünya çapında milyonlarca Lord var. Üç yıllık bir inisiyasyon sürecinden sonra Lord olursunuz ve yemininize aykırı davranırsanız öldürölürsünüz.

Bir adam, elleri arkadan bağlı ve başı kapüşonlu olarak odaya itilir. Kirli giysileri kan ve pislikle kaplıdır.

"Beyler." Lincoln onun arkasına gelir. "Bize nasıl yapıldığını kim göstermek ister?" diye sorar.

"Ben yaparım," diye düşünmeden söylerim. Korkmanın sırası değil. Kendini kanıtlama şansı. Dünyayı yönetip başkalarını feda etmekten korkamazsın.

Linc bana doğru yürür ve başını sallar. "Devam et, Sin." Bana takma adımla seslenir. "Seçini yap."

Bacaklarım titriyor, zihnim hala ağırlaşmış durumda, ama bunu yapabilirim. İp, silah ve çakının bulunduğu masaya doğru yürüyorum.

Zehri seç.

Bıçağı alıp odanın ortasında diz çökmüş adama dönerim. Kafasını sallıyor ama başlığından dolayı gerçek kimliğini göremiyoruz

kimliğini görmemizi engelliyor. Önemli değil. Ben onu öldürmezsem, buradaki başka biri öldürecek. Boğuk çığlıklarından ağzının tıklandığını anlayabiliyorum.

Ona ulaşmadan, yüzüstü yere düşüyor ve yerde sürünerek ilerlemeye çalışıyor. Akli başında olsaydım, gülerdim. Onu yan tarafına tekmeliyorum ve sırt üstü düşürüyorum. Çıplak göğsüne bacaklarımı açarak oturuyorum ve üzerinde Lordların armasını görüyorum: içinden üç yatay çizgi geçen bir daire. Hiç de eski değil ama yeni de değil. Muhtemelen birkaç yıllık.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Derin bir nefes alıp çömeliyorum, çakıyı açıp bıçağı boynuna saplıyorum. Çıkardığımda, kanın ikimizin üzerine sıçradığını görüyorum. Vücudu şimdi tamamen hareketsiz kalmadan önce kasılmalar geçiriyor.

Ayağa kalkıp bıçağı Lincoln'e uzattım ve o bana gülümsedi. "Sen sakla."

İKİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ GÜNAH

ADANMIŞLIK

BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE İKİNCİ SENE

Motosikletimin üzerinde oturmuş, kulaklıklarımın Adelitas Way'in "Sick" şarkısı yüksek sesle çalarken, şarkı durur ve gelen bir mesaj olduğunu bildirir. Deri ceketimin cebini açar, cep telefonumu çıkarır ve mesajı okurum.

BİLİNMEYEN: Otuz dakikan var.

Telefonu cebime koyup deri eldivenlerimi giydim, ardından kaskımı takıp çenemin altındaki tokayı bağladım. Siyah R1'imi çalıştırdım, bacaklarımın arasında motorun devrini hissettim ve vites taktım. Arka lastiği gıcırdatarak otoparktan çıktım. Arka yoldan giderek virajlara eğildim, Pennsylvanian yolundaki tepeyi tırmanırken dizimi neredeyse sürüyordum.

Yükseldikçe, farlarım iki şeridi aydınlatıyor. Burada yol kenarı yok. Yol, ağaç sınırına kadar uzanıyor. Tek bir yanlış hareketle hastanede ya da ölmüş olurdum. Bu saatte bu yolda kimse yok, yani kaza yapıp ölmezsem, yardım gelene kadar kim bilir ne kadar süre orada yatacağım. İkisi de bu gece pek çekici gelmiyor.

Hedefine yaklaşırken hızımı kesip son virajı dönerek tepenin zirvesinde duruyorum. Motosikleti dengelemek için iki ayağımı asfaltın iki yanına koyup, artık tam olarak görünen evi inceliyorum.

Sadece dört katlı cam bir cephe. Işıklar o kadar parlak ki, kaskımdaki koyu renkli yüz kalkanı takmasaydım gözlerim acırdı.

Buraya daha önce de gelmiştim. Aslında, yirmi yıllık hayatım boyunca birçok kez geldim. Bu, iş için ilk gelişim olacak.

Arabalar parke taşlı dairesel yolun kenarlarına dizilmiş. Parti veriyor. Hiç şaşırmadım. Onun gibi bir adam, her ne amaçla olursa olsun görünüşünü korumak zorundadır.

. Saygın bir lord. Ama onların onaylamadığı bir şey yaptı.

Normalde, bir adamın ne yaptığı umurunda olmazdı, lord olsun ya da olmasın. Emir emirdir. Ama o? Bu ev? Neden? Bunca yıldır gözümün önündeki bir şeyi kaçırmışım belli ki. Belki de büyük göğüsler ve sarı saçlar beni o kadar kör etmiş ki, malikanede yaşayan diğer şeylere pek dikkat etmemişimdir.

Ayağımı kaldırıp bisikleti tekrar vitesine takıyorum ve gizli yoldan tepeyi aşağı iniyorum. Konuklarının hiçbiri eve bu yoldan girmez, bu yüzden görünmeden gidebilirim.

Tepenin dibine geldiğimde, evin önünden geçip yolun kenarında bisikletimi durduruyorum. Onu karanlıkta saklamak için ağaçların arasına itiyorum. Kollarımı daha rahat hareket ettirebilmek için kaskımı, deri eldivenlerimi, sırt çantamı ve ceketimi çıkarıyorum. Kulaklıklarımı kulaklarımdan çıkarıp kot pantolonumun cebine tikiyorum. Sonra sırt çantamı koltuğa koyup fermuarını açıyorum. İhtiyacım olanları alıp namlunun ucuna susturucuyu takıyorum. Silahı kot pantolonumun arkasına sokup şimdilik güvenli bir yere koyuyorum. Sonra kapüşonlu sweatshirt'ümü ve maskemizi çıkarıp başımdan geçiriyorum, sonra sırt çantamı her ihtimale karşı sırtıma koyup caddenin karşısındaki eve doğru yol alıyorum.

Diğer tarafa vardığımda, savaş botlarım tabanımın altındaki yaprakları ve dalları ezdi. Ev, gece yarısı ormanı aydınlatıyordu. Sanki partiye katılanlar yirmi milyon dolarlık malikaneyi gözden kaçırabilirmiş gibi.

Eve doğru ilerlerken, bu aptalın bu gece ön kapıda güvenlik bile tutmadığını görünce gülümsüyorum. İşte bu kadar kendini beğenmiş biri. Aptal herif. O dokunulmaz değil.

Düşük pozisyonda kalıyorum, mülkün yan tarafını çevreleyen budanmış çalıların arkasında çömeliyorum. Arada sırada, konukların arabalarından ve limuzinlerinden inip beyaz smokin giymiş adamlar tarafından içeriye eşlik edildiklerini izlemek için gözetliyorum.

Güvenlik görevlisine benzeyen tek bir adam bile görünmüyor. Burada kendini güvende hissediyor. Evin yan tarafına doğru ilerlerken, geçmişte gizlice dışarı çıktığında eve girip çıkmak için kullandığını bildiğim ahşap kafesi görüyorum. İkinci kata çıkana kadar tırmanmaya başlıyorum, orada korkuluktan atlayıp balkona çıkıyorum. Deri kaplı elimle kapı kolunu kavrayıp çeviriyorum ve kilidin açık olduğunu görüyorum.

Yatak odasına girip etrafa bakındığımda, tahmin ettiğim gibi odanın boş olduğunu görüyorum. Kız aşağıda diğerleriyle parti yapıyor. Saatlerdir devam ediyor. Eminim şimdiye kadar sarhoş olmuş ve sıkılmıştır.

Oda tertemiz. Hiçbir şey yerinden oynamamış. Kral boy dört direkli yatağı sol duvara yaslanmış. Beyaz yorgan ve sayısız yastıkla kaplı. Sonundaki bankta, film izlerken üzerine örtmeyi sevdiği en sevdiği battaniye var. Onu birkaç yıl önce doğum gününde ona hediye etmiştim.

Yavaşça odada yürürken vanilya kokusunu içime çekiyorum. Bu koku, saçlarını tutup yüzümü boynuna gömmek istememe neden oluyor. Parmaklarım kremi kalçalarına gömülürken, sikim onun amını sikiyor.

O kadar sertleşmişim ki acıyor. Uyurken ve uyanırken onu hayal ediyorum. Beni boğacak kadar tüketiyor.

Kafamı sallayarak, sikimi düzeltip kapıya doğru ilerliyorum. Şu anda bunun için vaktim yok. Yatak odasından çıkıp aydınlık koridora adım attığımda yatak odasının kapısını açık bırakıyorum. Duvarlarda, ünlü sanatçılardan milyonlarca dolar ödeyerek aldığı büyük, pahalı sanat eserleri asılı.

Eldivenli parmaklarımla ahşap tırabzanı kavrayıp aşağıdaki insanları görmek için eğilirken, alt kattan müzik sesi geliyor.

Herkes her zamanki gibi şık giyinmiş. Ama gözüm ağartılmış sarışın bir kadına takılıyor. Ellington Jade Asher. Barın köşesinde duruyor. Sırtı bara yaslanmış, muhteşem yüzünde ifadesiz bir bakışla kalabalığı seyrediyor ve elinde bir kadeh şampanya tutuyor. Kaç tane içtiğini merak ediyorum.

Benim küçük şeytanım. O her zaman benim için tekti. O bunu bilmiyor, ama zamanı geldiğinde ona söyleyeceğim.

Annesi ona doğru yürür ve Elli ona sahte bir gülümseme atar.

Yakında, Elli. Yakında şeytanın cehennemi taptığı gibi bana tapacaksın.

Bir adam merdivenlerden yukarı çıkar ve kim olduğunu görünce gülümserim. *Bingo.*

Korkuluktan uzaklaşıp hızla koridorun sonundaki ana yatak odasına doğru ilerlerim. Açık kapının arkasında gölgelerin içinde saklanıp beklerim.

Yaklaşan ayak sesleri kalbimi hızla attırıyor. Silahı kot pantolonumdan çıkarıp, mümkün olduğunca az ses çıkararak yavaşça kuruyorum.

O odaya girer ve ben onun Alaskan king yataktan geçip bitişik banyoya doğru ilerlemesini izlerim, tüm bu sırada o ıslık çalar. Kapalı kapının altından ışık sızar ve ben oraya doğru ilerlerim, kapı kolunu yavaşça çevirip kafamı içeri sokarım. Onu lavabonun başında bir şişe hap açarken görürüm. *Viagra.*

Siktir, umarım ben de sertleşmek için ilaç almak zorunda kaldığımda biri beni vurur.

Hapı ağzına atıyor, viski bardağını geriye doğru eğip yudumluyor. Partinin ortasında sertleşmiş bir penisle ne yapacağını bilmiyorum ama önemi yok.

Çıkmak için döndüğünde, banyoya girip silahımı kaldırarak kafasına nişan alıyorum. Tetiği çektiğimde ne olacağını anlamaya bile vakti olmuyor.

Mermi tam gözlerinin ortasına isabet eder. Kan yüzünden gömleğine akar ve mavi gözlerinin siyahlaştığını izlerim. Hayatı yavaşça tükenirken dudaklarım gülümser. Öldürmenin verdiği heyecanı seviyorum. Bir seri katilin böyle söyleyeceğini biliyorum. Ve insanları öldürüyor olsam da, bunu emir aldığım için yapıyorum. Rastgele insanları işkence etmek için seçtiğim için değil. Görevlerim üst kademedен geliyor. Ve asla hayır diyemezsin. Bir Lord, öldür ya da öl dünyasında yaşar. Seni bilmem ama ben hayatta kalmak için her şeyi yaparım. Bu, başka birinin hayatını almak anlamına gelse bile.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra yüzüstü beyaz mermer zemine düşüyor.

Onun yanına eğilip William Westmancott takım elbisesinin cebinden cep telefonunu çıkarırım. Sonra sırt çantamdan cıvata kesiciyi çıkarır ve sağ işaret parmağını iki bıçağın arasına koyup keserim. Elini düşürdüğümde, kesilen parmağından taze kan akmaya başlar.

"Buna ihtiyacım olacak," derim, sırt çantamı tekrar açıp küçük öğle yemeği kutusunu çıkarırım. Parmağı içine koyar, buz torbasıyla sabitlerim, sonra ceketimin cebinin fermuarını açıp cep telefonunu güvenli bir şekilde içine koyarım. Telefonu kilitli. Kendime not: Telefonunu kilidini açmak için asla vücut parçalarını kullanma. Kolayca çıkarılabilir ve kullanılabilir. Göz bile.

Keskin bir nefes alma sesi duyunca başımı kaldırıyorum. Kadın yüzüstü yatan adamı görüyor ve kırmızı dudakları çığlık atmak için açılıyor. Elindeki şampanya kadehi yere düşüyor ve topuklarının yanında parçalanıyor. "Baba..."

O cümleyi bitirmeden onu açık kapının yanındaki duvara yapıştırıyorum. Elimi ağzına kapatıp onu yerinde sabitliyorum.

Büyük buz mavisi gözler yüzümü kapatan maskeye bakar. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Her gün, her saniye onlara bakabilirim. Hiç bu kadar büyük olmamışlardı; gördüğü şeyden çok korkmuştu. Benden. Küçük vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum ve gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. Gözleri muhteşem.

Gözlerini kırptırarak, önce adamın cesedine, sonra tekrar bana bakar. Silahı belimden çıkarır ve serbest elimle onu kaburgalarının yan tarafına bastırırım.

O inleyerek bacaklarının üzerine çöküyor. Ama ben elimi ağzından çekip boynuna doluyorum, onu havada tutarak nefes almasını engelliyorum.

Şimdi lekelenmiş dudakları açılır ve ben silahı yerinde tutarım. "Bu bizim küçük sırrımız," diye fısıldarım, sesimi ele vermeden. *O beni tanır.*

Başını sallayarak ön kolumu tutar ve eldiven giydiğim için kendimden nefret ederim, çünkü ellerimin onun teninde böyle olmasını hayal etmiştim. Tabii ki, aynı zamanda sikim de onun amını sikiyordu.

"Seni de öldürmek zorunda kalmak istemem." Silahı kaburgalarına daha da bastırarak, beni ciddiye almasını umuyorum. Onu asla öldürmem, ama hayatta olduğu için pişman olmasını sağlarım.

Göz yaşları alt kirpiklerinden dökülüp yanaklarından akarken, dudakları maviye dönmeye başlar. Vücudu bana direnir, ama beklediğim kadar değil. Kalçalarını bana doğru ittiğinde başımı yana eğiyorum ve ne kadar sert olduğumu hissedebildiğini biliyorum.

İnlememek için dilimi ısıırıyorum. Kahretsin, böyle olacağını biliyordum. Bir parçam, onu benim yapma fırsatını bulduğumda benim küçük fahişem olacağını hep biliyordu.

Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. O dizlerinin üzerine çöküyor, öksürüyor ve hıçkırarak ağlıyor. Onun önünde çömeliyorum, silahı kullanarak gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden sarı saçlarını çekiyorum. O, sulu kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ben, sikimi onun dar boğazına soktuğumu hayal ediyorum. Ya da arkadan amına. O, az önce öldürdüğüm adamın cesedine bakarken onu boşaltıyorum. Onun bir gün benim pis küçük fahişem olacağını bilmesini istiyorum ve ona kendini iğrenç hissettirecek şeyler yapacağım. Onu bir kukla gibi kontrol edeceğim.

"Lütfen..."

Ayağa kalkıp, bir avuç saçını tutup onu ayağa kaldırıyorum. Bağırarak istiyor ama boş elimle ağzını kapatıp onu tekrar önüme çekiyorum. Sırt çantası zaten omzumda, bu yüzden silahı kaburgalarına dayayıp dişlerimi sıkarak emrediyorum, "Yürü."

O da söyleneni yapar, kollarını yukarı ve yanlara doğru açar ve sessizce banyodan geçer, ana yatak odasından çıkar, koridordan aşağı katta bulunan tüm misafirlerin önünden geçerek onun yatak odasına varırız.

Botumla kapıyı arkamdan kapatıp, onu odanın içine doğru iterek kilitliyorum. Yalnızız.

"Lütfen," diye yalvararak bana döndü. Bana bakmak istemesini sevdim. Dönüp saklanmayacak olmasını sevdim. O büyük mavi gözleri beni baştan aşağı süzdü, boyumu ölçüp seçeneklerini değerlendirdi. Kavgada kazanma şansı olmadığını anlayınca

kazanma şansı olmadığını anladığında, ıslak dudaklarını yaladı ve pazarlık yapmaya karar verdi. "Para..."

"Yere yüzüstü yat. Ellerini arkada birleştir," diye emrediyorum, olabildiğince sessiz ama sert bir sesle, sözünü keserek. Pencereden dışarı adımımı attığım anda, yardım istemek için koşacaktır. Ve bu kabul edilemez.

Ellerini teslim olarak yukarı kaldırır, bu hareket zaten kısa olan siyah kokteyl elbisesini biraz daha yukarı çeker ve uyluklarının üst kısmını ortaya çıkarır. Gözlerim bir saniye orada kalır, tadı nasıl acaba diye merak ederim. Onu durdurmam için çığlık atana kadar dilimi onun içine derinlemesine gömmek için bacaklarını genişçe açmak isterim.

Burnunu çekerek devam etti ve dikkatimi çekti. "Ben yapmayacağım..."

Silahımı göğsüne doğrultuyorum ve bir hıçkırık kopuyor, omuzları titriyor. Dizleri çöküyor ve iyi bir kız gibi bembeyaz halının üzerine düşüyor, karnının üstüne yatıyor.

Sırt çantamı çıkarıp fermuarını açtım ve istediğim şeyi aldım. Sonra kalçalarının üzerine oturdum ve silahımı kot pantolonumun arkasına koydum. Ellerini arkasına çekip, bir kablo bağıyla bağladım, bu da onu bir kez daha hıçkırmaya başladı.

Ayağa kalkıp, bağlı ve kullanıma hazır halde yatarken ona bakıyorum. Lanet olsun, bunu kaç kez hayal ettim? Sanki Tanrılar beni ödüllendirirken aynı zamanda işkence ediyorlar.

Sadakatimizin bir göstergesi olarak, inisiyasyonumuzun ilk üç yılında kimseyle yatamayız. Son sınıfa kadar. Ben sadece ikinci sınıf öğrencisiyim. Ama şu anda, burada, bunun kaçıramayacağım bir fırsat olduğunu hissediyorum. Saatile bakıyorum, zamanımın dolmasına sekiz dakika var. Teknik olarak iş bitti, yani bu inisiyasyonu çoktan geçtim.

"Bacaklarını aç. Kıçını havaya kaldır," emrediyorum.

Yüzünü halıya gömerek, söyleneni yapıyor. Burada hiçbir etkisi olmadığını anlıyor. Bu odadan canlı çıkmak istiyorsa, istediğimi verecek.

Çok yavaşça dizlerini açıyor, bu hareketle kıçını havaya kaldırıyor ve elbisesinin eteği de bu sırada yukarı kalkıyor. Bacaklarının arasına çömeliyorum, ten rengi tangasının ıslak kısmına bakıyorum. "Seni en çok ne tahrik etti? Yerde ölü yatan *baban* mı? Yoksa yanına dayadığım silahım mı?"

Yakalandığını fark edince çığlık attı. Bu onu tahrik etti. Öyle olacağını biliyordum. Bazıları için tehlikenin verdiği adrenalin tahrik edici olabilir.

Saçını tutup ayağa kaldırdım ve onu kral boy yatağının köşe direklerinden birine ittim. Kemerimi çıkarmaya başladım.

"Lütfen!" diye ağlayarak benden kaçmaya çalışıyor, ama ben onu bedenimle yerinde tutuyorum.

Kemer halkalarından deriyi çekip, onu ağzına tıkıyorum. Derinin ucunu başının arkasına getirip, direğin arkasına sıkıca bağlayarak mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sabitliyorum.

Geri çekilip onun önüne geçiyorum, ağır nefesim maskenin içini dolduruyor. Görebildiği tek şey gözlerim ve ben kontakt lens takıyorum. Gözlerim, koridorun sonundaki odada öldürdüğüm adamdan akan kan kadar kırmızı.

Gözleri yaşlarla dolarken, çenesinden salya akıyor. Düz beyaz dişleri deriyi ısıyor. Silahımı tekrar çıkarıp kaldırıyorum. Gözlerini kapatıp inliyor. Susturucuyu söküp namlunun ucunu üst bacağına bastırıyorum, elbisesini yavaşça kaldırıp iç çamaşırını ortaya çıkarıyorum.

Kızın amını avuçlarım, o da irkilir, gözleri bir kez daha benimkilere bakmak için açılır. "Sesi olmayan, hayır diyemez," derim basitçe.

Gözlerini kırptırır, yeni gözyaşları alt kirpiklerinden akarak yanaklarından aşağıya doğru akar.

Keşke yüzünden onları yalayabilsem, ama maskem ağzımı kapatıyor. "Ama bana hayır demeysin, değil mi?" Tangasını yana çekip, eldivenli parmaklarımı amına sürüyorum. Aşağıya bakıp parmaklarımı birbirine sürterek ıslaklığını yayıyorum. İç çamaşırı yalan söylemiyordu.

Burun kıvrıyor, ama kalçalarını öne doğru itiyor. Maskenin arkasında gülümsüyorum. Bağlı elleri sırtıyla kafasını sabitlediğim direk arasında sıkışmışken, ağzındaki kemere karşı mücadele ediyor.

"Birinin cenneti, diğerinin cehennemidir," diyorum ve sonra uzanıp elbisesini çekiyorum, ince askıları kollarından aşağı çekerek göğüslerini bana sergiliyorum. Kontrolsüz bir şekilde ağlıyor, ama güzel pembe meme uçları sertleşmiş ve ben, o geçici ağız tıkaçının etrafında anlaşılmaz sesler mırıldanırken, namluyu üzerinde gezdiriyorum.

Silahı titreyen vücuduna indirip bacaklarını açmak için tekmeliyorum ve o hızla gözlerini kırptırıyor. Boynuna eğilip kokusunu içime çekiyorum ve sikim kot pantolonumun içinde titriyor. "Sen benim cennetsin, ben de senin cehennemim," diye fısıldıyorum, şu anki durumunu anladığından emin olmak için.

Geri çekilirken, gözlerinin kapanışını ve bir zamanlar özenle hazırlanmış yüzünden taze gözyaşlarının akışını izliyorum. Kusursuz makyajı mahvolmuş. Hoşuma gitti. Tek eksik olan

üzerine sıçrayan sperm.

Silahı bacaklarının arasına indirip, parmağımı içine sokuyorum ve onu ağlatıyorum. Zamanım azalıyor, bu yüzden yavaş olmayacak. Sert olacak.

İkinci parmağımı da sokuyorum ve o Dior topuklu ayakkabılarında parmak uçlarına yükseliyor. Sonra ayakkabılarını çıkarıyorum, silahı amına sürüyorum ve nefes alışını düzensizleştiriyor. Parmaklarımla onu tekrar tekrar becerirken, gözlerinin ağırlaştığını izliyorum, üçüncü ve dördüncü parmağımı da ekliyorum. Ağlıyor, hıçkırırken vücudu titriyor ve namlunun ucunu içine sokup çıkarıyorum ve tekrar yapıyorum. Amcığı benim için açılıyor ve gözleri kapanıyor. Namlu kendi kendine girecek kadar ıslandığında, parmaklarım amcığını terk edip göğüslerine vuruyor.

Vücudu benimkine yaslanıyor ve ben maskemin arkasında gülümsüyorum. Böyle olacağını biliyordum. Çaresiz. Yıllarca eğitildi, annesi ve babası tarafından bir lordun fahişesi olmak üzere yetiştirildi. Onlar istememiş olsalar bile, bu bizim dünyamızın bir parçası. Penisin ya da vajinan olsun, hizmet edersin. Bu senaryoda penis sadece daha fazla güce sahiptir.

Silahı ona sokup çıkarırken, o yatak direğine vuruyor ama bacaklarını asla kapatmıyor. Artık bacaklarını açık tutmuyorum bile.

Meme ucunu çimdikliyorum, çekiyorum, göğüslerine ve yüzüne tokat atıyorum. Ağlıyor, açık ağzından salyası akıyor, çenesine ve göğsüne, elbisesinin piercingli göbek deliğinin etrafında toplanmış olduğu yere.

Silahı çıkardığımda, topuklarında çöküyor ve ben de amını tokatlayarak onu ağlatıyorum. İki parmağımı içine sokuyorum. "Siktir, sırılsıklamsın," dişlerimi sıkarak homurdanıyorum, eldivenle kaplı parmaklarımla üzerine bulaşan sıvısını izliyorum. Gerçek sesimi saklamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Ona kim olduğumu söylemek ve gözlerindeki o bakışı görmek istiyorum. Beni sevdiğini biliyorum çünkü yıllardır bu fikri dolambaçlı bir şekilde konuşuyoruz. Ama hiçbir zaman olmadı ve sonra ben inisiyasyona başladım ve onunla olan tüm şansımı mahvettim. Ellington Asher gibi bir kadının sekse ihtiyacı vardır. İstenildiğini bilmesi gerekir. Silahımla sikişerek orgazm olması, onu sonunda benim yaptığımda yatakta ne kadar sapkın olacağını gösteriyor.

Silahı tekrar amına sokuyorum ve bu sefer bırakmıyorum. O ağlayıp salya akıtana kadar onu sikiyorum. Çıkardığımda, silahı yüzüne tutuyorum. "Şu sperme bak," diyorum, silahı yanağına ve boynuna sürterek. Yüzünü çekmeye çalışıyor ama kemer onu yerinde tutuyor, deri yanağını sıkıştırıyor.

"Bu gece yaptıklarımız bizim küçük sırrımız," diyorum ve o elinden geldiğince başını sallıyor. "Bu gece yaptıklarım bizim küçük sırrımız, anladın mı?" Yine başını sallıyor, ağlamaktan kızaran burnundan sümük akarken burnunu çekiyor.

Her şeyi sırt çantama koyarken onu birkaç saniye orada bırakıyorum. Çantayı sırtıma taktıktan sonra, ağzındaki kemeri çıkarıyorum ve o yumuşak bir çığlık atıyor. Kemerin yanaklarında bıraktığı izleri deri eldivenimle okşamadan edemiyorum. "Aç," diyorum ve şişmiş dudaklarını ayırması beni hiç şaşırtmıyor. Küçük çakıyı bembeyaz dişlerinin arasına koyuyorum ve o da çakıyı ağzında tutuyor. "Ellerini serbest bırakmak için buna ihtiyacın olacak."

Sözlerimi duyunca gözleri fal taşı gibi açılır, onu burada bırakacağımı anlar. Konuşmaya karar verirse, kaçıp herkese anne babasının banyosundaki cesedi ve katilin onu silahıyla nasıl siktiğini anlatmadan önce en az birkaç dakika boyunca kablo bağını kesmekle uğraşacaktır.

Evin yanından geçip caddenin karşısındaki motosikletime doğru yürüdüm. Motosikleti çalıştırmak için kolu çevirdim ama durdum. Merakım galip geldi. Söylediği bir şey kafamı kurcalıyordu.

Deri ceketimin cebini açıp, sırt çantasından cep telefonunu ve kesik parmağı çıkarıyorum. Cihazın kilidini açmak için parmağı tarıyorum. Gelen ve giden mesajlarını ve telefon görüşmelerini inceliyorum. Gerçekten olağandışı bir şey yok. E-postalarını açıp inceliyorum. Hiçbir şey yok.

Kapatmak üzereyken başka bir klasör görüyorum. Açıp e-postaları gözden geçirmeyi planlıyorum ama hiç e-posta yok. Garip. Ama birden fazla klasör var. Her biri yıla göre etiketlenmiş. Birini açıyorum.

Gördüğüm şey karşısında kalbim hızla çarpmaya başlar. Parmaklarım o kadar hızlı kaydırır ki, zihnim görüntüleri takip etmekte zorlanır. Ellerim titremeye başlar, nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkar. Kulaklarımda kan basıncı yükselir ve kapüşonlu ceketimin yakasını çekmeye başlarım.

Balkona bakınca, onu dışarıda dururken görüyorum. Elleri korkuluğa tutunmuş, karanlık geceye bakıyor. Beni göremiyor çünkü ağaçların arkasında çok uzaktayım. James'i öldürdükten sonra hemen yardım çağırmak için koşmadı. Sırrımın onda güvende olduğunu biliyorum. Ve nedenini de biliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İNCİL

BAĞLILIK

BARRINGTON ÜNİVERSİTESİNDEKİ İKİNCİ YIL

Terasın köşesinde otururken cam kapıların açılıp kapandığını duyuyorum, bu da ev sahibinin nihayet geldiğini gösteriyor.

Hareketsizce oturup bekledim. Kimsenin beni aramaması veya mesaj atmaması için cep telefonumu kapatıp cebime koydum.

"Evet, yarın onu ararım." Sesi, ıslak ve kuru saunaya doğru yürürken, siyah ipek bornozunu çıkarırken duyuluyor. "Doğru, bu lanet olası bebeklerden şeker almak gibi bir şey," diye devam ediyor, cep telefonu ile konuşuyor. "İşimiz bittiğinde ne olduğunu bile anlamayacak."

Gülümsüyorum. İronik, çünkü bir saat önce evine girdiğimi ve her gece yaptığı rutin olarak saunaya girmesini beklediğimi bilmiyor.

Karanlık köşede hareketsiz kalarak, bornozunu çıkarıp saunaya girmeden önce vedalaşmasını izliyorum.

Sauna sekizgen şeklinde, her iki yanında banklar ve ortasında yuvarlak bir ısıtıcı var. Elini uzatıp kovanın kepeğini alır ve ısıtıcıya su olduğunu sandığı şeyi döker.

Buhar yükselir ve buhar yüzüne ve göğsüne çarptığında ağzından tiz bir çığlık çıkar.

Adam, Lordları kızdıracak bir şey yaptı. Ayrıntıları bilmiyorum. Önemli değil. Yeminini bozdu ve bunun bedelini ödemek zorunda. Bir haftadır onu izliyorum ve rutini hiç değişmedi. Aptal.

"Yanıyor, değil mi?" diyorum, cam kapının önüne gelip ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor, gözleri sıkıca kapalı, amaçsızca etrafına bakınıyor. "Kim... ne...?"

"Suyu asitle değiştirdim," diyorum ona.

Çıglıkları daha da yükselir ve gözlerini silmeye başlar, bir kez daha gözlerini açmaya çalışırken hızla kırıştırır.

Nefes nefese, boynunu tutuyor, cildi şimdiden kabarmaya başlamış. Net düşünmek yerine panikliyor. Geriye doğru sendeliyor ve ortadaki ısıtıcı elemanın üzerine takılıp düşüyor.

Ardından gelen tiz çıgık beni gülümsetir. Yanından yuvarlanmayı başarır ve derisinde yanık izleri olduğunu görürüm.

"Üçüncü derece kimyasal yanık şaka değil," diye ekliyorum. "Her şeyi mahvettin, Lance." "Hayır, hayır. Hayır," diye bağıyor, gözlerini sıkıca kapatıp ayağa kalkıyor. Hiçbir şey göremediği için amaçsızca dolaşiyor, duvarlara çarpıyor. Derisi düşmeye başlayacak kadar köpürerek. "Ben öyle demek istemedim..."

"Olan oldu. Yemini ederim ki, sen benim kardeşimisin. Ama bizi ihanet ettin. Bu nedenle, ortadan kaldırılmalısın."

"Hayırrrrrr."

Ahşap kapı kollarına bir kablo bağı sararak, onları bulsa bile dışarı çıkamayacağından emin oluyorum. Camdan, derisi ve saçları vücudundan dökülürken, çok yavaş bir şekilde kemiklere dönüşmesini izliyorum.

Bir başka inisiyasyon daha tamamlandı.

Küçük iblisimi görme zamanı geldi. Bu bir ödül haline geldi. Bir inisiyasyonu bitirdikten sonra gidip onu alırım. Lord olmanın en iyi yanı budur.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İNİSİYASYON

GÜNAHI

ONLARDAN BİRİ

BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE SON SENE

Dizlerimin üstünde, ellerim arkamda kelepçeli. On dört kardeşimin yanında diz çökmüş durumdayım. İlk yılımda yirmi beş kişiydik, ama hepimiz başaramadık. Ryat adında bir Lord arkadaşım sağımda diz çökmüş. Arkadaşım Jayce solumda.

Lincoln önümüzde duruyor, elleri arkada, göğsü eğik ve yüzünde bir gülümsemeyle.

İşte bu. Bunun için eğitildik. Bunun için yetiştirildik. Bir Lord bir makinedir. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, hiçbir görevde başarısız olmaz.

Odayı saran gücü hissedebiliyorum. Çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalı takım elbiseler giymiş adamlar. Elektrik gibi. Beni daha da heyecanlandırıyor.

Sağımda Ryat'ın derisinin yanık sesini duyduğumda nefesi m hızlanıyor. Sıra bende.

Bu gece, tek tek yeminimizi ederek Lord olacağız. Beş hafta sonra Barrington'da son sınıfımıza başlayacağız ve bunun sadece bir başlangıç olduğunun hepimiz çok iyi farkındayız. Geçtiğimiz üç yıllık inisiyasyon süreci, önümüzdeki döneme kıyasla hiçbir şey.

Lincoln önüme gelir ve ben kirpiklerimin arasından ona bakarım. "Easton Bradley Sinnett, tüm inisiyasyon sınavlarını tamamladın. Devam etmek istiyor musun?" diye sorar.

"Evet, efendim." Hiç tereddüt etmeden. Bu, istediğim kişiye ulaşmak için atacağım bir adım daha: gerçekte kim olduğumu bilmeyen muhteşem bir sarışın. Ona bunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Gömleğini çıkarın," arkamdaki birine emir verir.

Kumaş başımın arkasına çekilir ve göğsüm ve karnım odadaki herkese görünür hale gelir. Ne olacağını bilerek derin bir nefes alıyorum. Bir saniye sonra, zincir arkamdan boynuma dolanıyor. Bir bot sırtıma bastırıyor, nefesimi kısıtlamak için sıkıca çekiyor ama beni boğmuyor. Böylece onlarla savaşamayız. Bu noktaya gelmek için ne kadar istekli olursak olalım, böyle durumlarda bir erkeğin savaş ya da kaç refleksi devreye girer.

"Bir lord, unvanı için her şeyi yapmaya hazır olmalıdır. Güçlü olduğunu göstermeli ve gerekli niteliklere sahip olmalıdır." Sıcak demirin ucunu ayaklarının yanındaki ateşe daldırır ve yavaşça çevirir. Boynuma dolanan zincirle mücadele etmeye çalışırım, kelepçeli ellerimi sıkıp açarım. "Lord olarak görevini yerine getiremezsen, kazandıklarını elinden alırsın." Yanında duran adama bakar. "Onu susturun."

Zincir daha da sıkı çekilir, adam ağzıma bir bez tıkarken, kalan azıcık nefesimi de alıp götürür. Daha da sert direnirim, ama zinciri tutan adam botunu sırtıma dayayarak beni yerinde tutar.

"Easton Bradley Sinnett, Lordlar'a hoş geldin. Çünkü fedakarlığının karşılığını alacaksın," diyor Lincoln, göğsümde yakıcı bir acı hissetmeden ve kendi etimin yandığını koklamadan önce.

BÖLÜM BEŞ

SİN

ÜÇ YILLIK bekârlık bir erkeği çıldırtabilir. Herhangi bir Lord'a sorabilirsiniz. Kendimizi kanıtlamak için ne kadar ileri gidebileceğimizi göstermeliyiz. Barrington Üniversitesi'nde birinci, ikinci ve üçüncü sınıfta gizli bir topluluğa kabul edilmemiz gerekiyor — bu topluluğa sadece dünyanın dört bir yanından gelen seçkin öğrenciler katılabiliyor. Ancak Barrington'daki her erkek öğrenci Lord değil. Bazıları bizim varlığımızdan bile haberdar değil ve biz de böyle olmasını tercih ediyoruz. Gölgelerden atladığınızda saldırmak daha kolay oluyor.

Resmi olarak yedi haftadır Lord'uz. Üniversitedeki derslerimize başlayalı iki hafta oldu. Son sınıfta, kadınları elde ediyoruz. Bize seçilmiş bir kadın veriliyor. Gümüş tepside sunuluyor ve istediğimiz gibi kullanabiliyoruz.

Üç yıldır sikini yalatmamış biri olarak, seçilmiş birini kabul etmek beni pek heyecanlandırmıyor. Bu süreçte beni çeken hiçbir şey yok. Kovalamayı seviyorum. Avlanmayı. Zorluğun.

Lordların bize istediğimizi almayı öğrettikleri, buna bir hayat da dahil, ama bize sundukları kadını kabul etmemiz gerektiği komik. Bunun neresi heyecan verici?

Lordların evindeki yuvarlak poker masasında oturuyorum — Barrington'a giderken burada yaşamamız gerekiyor — ağızda puroyla elimdeki kartlara bakıyorum. Onlara tahammül edemiyorum ama Jasper —bir Lord arkadaşım—masanın üzerinde duran kutuyu açtığında "ne olacak ki" diye düşündüm. Babası, yarın bir kadınla birlikte olacağını kutlamak için ona bu kartları vermişti.

"Bir isim seç dostum. Çok uzun sürüyor."

Omzumun üzerinden bakınca bilardo masasının yanında duran birkaç adam görüyorum. Ortada, katlanmış kağıt parçalarıyla dolu siyah bir vazo var.

"Yine isim seçmenin ne anlamı var?" diye merakla soruyorum. "Seçtiklerinizi zaten belirlediniz." Bütün gün çizim yapmaktan bahsediyorlar, ama nedenini anlamıyorum. Seçtiklerimizin yemin töreni yarın akşam ve kimi alacağımızı zaten biliyoruz. Bazılarımız istediğimizi

istediğim kadını alacağım, ama ne yazık ki o listede yoktu.

"Korkak," Jasper bana bakarak cevap veriyor. "Çekmek ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler," diyorum ve oyunuma geri dönüyorum. "Ryat, sen ne dersin dostum?" Jasper'ın sorduğunu duyuyorum.

Masada karşımda oturan Ryat'a bakıyorum. O da kartlarına bakıyor. "Hayır."

"Hadi ama Ryat." Jasper bir civciv gibi sızlanıyor ve Ryat'ın yeşil gözleri ona dık dık bakarak dikkatini çekiyor. "Ya gelmezse?" diye soruyor Jasper.

"Gelecek," diyor Ryat, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Dostum, altı sepetin varken neden tüm yumurtalarını tek bir sepete koyuyorsun?" Larson sağımdan dinleyerek şaka yapıyor.

"Yani, on iki tane varken neden tek bir kadına takılıp kalıyor?" Jake purosunu ile mırıldanıyor. "Cidden dostum. Blakely'ye zamanını boşa harcamayın. Matt'i asla unutmayacak."

Ryat gerginleşir ama bu söze tepki göstermez.

"Peki, ben nazık olacağım." Ryat'ın sessizliği üzerine Jasper arkamdan devam ediyor, "Yarın yemin töreninde senin seçtiğin kişi olarak gelmezse, amımı seninle paylaşacağım. Hatta nazık davranıp kışını da vereceğim."

Ryat kartlarını masaya atar ve masadan kalkar, başka bir şey söylemeden odadan çıkar. Kızgın mı yoksa sadece yorgun mu, anlayamıyorum. Yakın değiliz. Şu anda bu evde yüzün üzerinde farklı sınıftan erkek yaşıyor. Bu yıl sadece on beşimiz son sınıfa geçebildik. Her iki yanında oturan en iyi iki arkadaşı Prickett ve Gunner da kalkar ve sessizce odadan çıkar.

"Hey, Sin, çekmek istemediğinden emin misin?" Jasper tekrar sorar.

"Eminim," diye iç çekerek cevap veririm. Adam hiç pes etmiyor. Ryat doğru bir fikirle odadan çıkmıştı.

"Az önce kimi aldığımı gördüğünde fikrini değiştireceğine bahse girerim," diye ekliyor karanlık bir kahkaha atarak.

Kadınlar kendi istekleriyle bu işe girmiyorlar. Sadece Barrington'a giden ve ilgilendikleri kızların isimlerini yazıp bir vazoya atıyorlar. Sonra onları sikmek için ne gerekiyorsa yapıyorlar. Kimin ilk çektiği kızı sikebileceğine dair bahis yapıyorlar. Sanırım bahis miktarı elli bin dolara çıktı. Bana sorarsan, çok sıkılmışlar.

"Öyle mi?" diye soruyorum, kağıdına kimin adının yazdığını umursamadan.

"İki kelime," diye bağırdı ve tekrar konuştuğunda vücudum gerildi. "Ellington Asher."

"Kahretsin." Nate iç çeker. "Seninle takas edelim." Kaşlarını çatarak katlanmış kağıdını kaldırır. "Elli yatakta çılgındır. Ne istersen yapmana izin verir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jacob omzunu itti. "Söylentiler, dostum."

O en iyi türden bir sürtük."

Elim kartları sıkıca kavrar, buruşturur. *Bu yalan.* Bildiğim kadarıyla kimseyle yatmıyor. Ve ben bilirim. Son iki yıldır gizlice yatak odasına giriyorum. Lordlara verdiğim yemini bozmadan onu elimden geldiğince memnun ediyorum.

Chance, başka bir Lord, solumdan elini kaldırır. "Benim için bir tane seç," purosuna ağzında mırıldanır. "Hadi, bana iki tane seç. Şansımı artır."

Jacob gülerken elini vazoya daldırır. "İkisini aynı anda sikmelisin, Becks." Onu takma adıyla çağırır ve iki kağıt parçası çıkarır.

"Bunu yapabilirim." Chance gülümser.

Kapı açılır ve Lincoln odaya girer, gözleri benimkilerle buluşur. "Sin, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Kartlarımı bırakıp odadan çıkıyorum ve onu koridordan ofisine kadar takip ediyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben içeri girip koltuğuna oturuyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, kafamın içindeki sesin, seksin ne olduğunu anladığımdan beri istediğim kızı diğer Lordlardan birinin becereceğini söyleyen sesini görmezden gelmeye çalışarak. Onu başkasına teslim etmek için çok yaklaştım. Onu istediğim yere getirmek için çok fazla zaman harcadım.

Masasına oturur. "Son sınıfın için ilk görevin hazır." Gülümserim. Tanrıya şükür. Son zamanlarda hayat çok sıkıcıydı.

Bir zarf bırakır ve ben onu açarım. Gördüğüm dört fotoğraf karşısında vücudum gerilir. *Bu ne lan?*

"Bana mümkün olduğunca fazla bilgi topla." Tüm fotoğraflarda görünen adamı işaret ediyor. "Ve Sin...?"

Daralmış gözlerim yavaşça onun gözlerine doğru yükselir, kulaklarımda kan basar, ama nefesimi sakın tutmaya çalışırım, onun fark etmesini istemem.

"Sadece notlardan fazlasını istiyorum." Bunun üzerine, bilgisayarını inceleyerek beni başından savar.

Zarfı alıp odadan çıkıyorum ve hemen oyun odasına geri dönüyorum. Jasper'ın yanına gidip elinden kağıdı kapıyorum ve koridordan gelen kahkahalarını duymazdan gelerek odadan çıkıyorum.

Yatak odama girer girmez kapıyı çarparak kapatır ve bitişikteki banyoya girerim. Son sınıfta kendi süitlerimiz var. Suyu açar ve soyunurum, soğuk bir duşa ihtiyacım var.

Son iki yıldır Elli ile birlikteyim. O gecedan beri görevimi yerine getirip onu silah zoruyla bana gelmeye zorladım. Ama o benim olduğumu bilmiyor ve ben onu hiç sikmedim. Maske takarak onu orgazm ettiriyorum ve her zaman onu bağılıyorum. Onunla ikinci kez buluştuğumda da ilk seferki kadar iyiydi.

Onun balkonundan kapıyı nazikçe iterek açıyorum, hafif rüzgar etrafımdaki koyu renkli perdeleri hareket ettiriyor. Onları kenara iterek odasına giriyorum ve onu yatağında, yorgani boynuna kadar çekmiş uyurken buluyorum. Yanına gidip yorgani çekerek çıplak vücudunu ortaya çıkarıyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Bu evde, bu odada, o benim silahıma yaklaşırken iki hafta geçmişti. Yan yatıyor, bir bacağı bükülmüş, diğeri düz. Sol elinde benim bıçağımlı tuttuğunu görüyorum. Geri dönmeme bekliyor, beni bıçaklayacağını düşünüyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Sırt çantamdan kelepçeleri çıkarıyorum ve onu nazikçe karnının üstüne çeviriyorum. Hareket etmeye başlıyor ve ben durup, yatağa gevşemesini bekliyorum.

Yumuşak bir şekilde horlamaya başladığında, kollarını tutup arkasına getiriyorum, sonra hızlıca kelepçeleri narin bileklerine takıp yanına sürünüyorum.

Şimdi yüzüstü yatarken, ağır gözleri açılır ve benimkilerle buluşur. Nefesini tutar, ama beklediğim gibi çığlık atmaz. Ellerinin arkasında kelepçeli olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürer.

"Kapını kilitlemedin," diye fısıldadım, uzanıp yüzünün yanındaki sarı saçlarını iterek. Dört saat önce ailemle birlikte ona ve annesine akşam yemeğinde eşlik etmek için buradaydım. Hiç ayrılmadım. Köşedeki arabamda oturup onun uykuya dalmasını bekledim. "Bu akıllıca değil, Elli."

Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşır. "Beni nereden tanıyorsun?" diye sorar, sesi merakla doludur. Kim olduğumu anlamaya çalışırken uykusuz geceler geçirdiğine eminim. Bir kez daha maskem, siyah kot pantolonum, ona uyan kapüşonlu sweatshirt'üm, kırmızı kontakt lenslerim ve deri eldivenlerimi giyerim. Cildimin tek bir parçasını bile göremez.

"Neden önemli ki?" diye kendi kendime soruyorum.

O, vücudunu bir yandan diğer yana sallayarak kıpırdanıyor ve ben omzuna bastırarak onu sırt üstü yatırıyorum. Kalkıp dar kalçalarının üzerine oturuyorum, gözlerim onun açıkta kalan göğüslerine kayıyor. Göğüs uçlarının benim için sertleştiğini görünce gülümsüyorum.

"Ah," diye sızlanıyor, sırtını kamburlaştırıyor, kolları artık altında sıkışmış durumda. "Benim..."

Eldivenle kaplı elimle ağzını kapatarak, bana emredeceği her neyse onu durduruyorum. Ne olursa olsun, bu olmayacak.

Serbest elimle yanındaki bıçağı alıyorum. Bıçağı açıp yüzünün yanına tutuyorum, o da inliyor, o muhteşem gözleri irileşiyor. Kalçaları altımda kıvrılıyor ve ben maskemin arkasında gülümsüyorum.

Elimi dudaklarından çekip parmak ucumla dudaklarını okşadım. Derin bir nefes aldı, göğsü yükseldi. Bacaklarının arasına yerleştim ve bıçağın ucunu göğüs kemiğinden karnına ve amına doğru indirdim. Elimde çevirdim, sapı amını yukarı aşağı okşadı, am dudaklarını benim için açtı.

O inliyor, gözleri kapanıyor ve ben sapı içine sokuyorum. Sırtını ve boynunu geriye doğru eğiyor, bacaklarını daha iyi erişebilmem için daha fazla açıyor. İçeri ve dışarı pompalarken, sıvılarının siyah sapı kapladığını izliyorum.

Vücudu ileri geri sallanıyor, nefesi ağırlaşıyor ve boş olan elim uzanıp göğsünün yan tarafına tokat atıyor. Nefes nefese kalıyor, ben de tekrar yapıyorum ve o inliyor.

Elimi amına indirip klitorisini ovuşturuyorum. Başparmağım piercingiyle oynuyor. Çok seksi. Dişlerimle çekmek istiyorum. Ağzıma alıp, çığlık atarken sırtını kavislemesi izlemek istiyorum.

"Tanrım..." diye mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor.

Kim olduğumu bilmiyor olması hoşuma gitmiyor. Ona verdiğim şeyi aldığında benim adımlı söyleyememesi hoşuma gitmiyor. Bir gün söyleyecek. Ve o gün geldiğinde, bizim dünyamızda Tanrı'nın olmadığını anlayacak. Günahkarlarla dolu bir dünyada kutsal olan hiçbir şey yoktur.

Gözlerim bıçağa geri döner ve sapı daha güçlü tutarken bıçağı tutarım. Bacaklarını genişçe açar, kendini kesmemek için. Yazık. Bir parçam onun benim için kanamasını isterdi. Onu bir adak gibi yalayıp temizlerdim.

"Aman Tanrım." Nefes nefese, boynu gergin, ben de uzanıp boş elimle boğazını sıkıyorum, nefes almasını engelliyorum, dizlerimin üzerine çöküp bıçağın sapıyla amını sikiyorum.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum, buz mavisi gözlerinin ağırlaşmasını izliyorum. Dolgun dudakları hava almak için açılıyor, ama ben buna izin vermiyorum. Altımda kaskatı kesiliyor ve gözleri kapanıyor, tam da olacağını bildiğim gibi iyi bir fahişe gibi boşalıyor.

Otururum, bıçağı çıkarırken boynunu bırakırım. Vücudu yatağa çöker, nefes alır. Bıçağı yüzüne uzatırım, ağır gözleri açılır ve benimkilere bakar. Dudaklarını aralar ve dilini çıkarır. Sapını dilinin üzerinde gezdiririm, onu yalayıp temizlemesini izlerim.

Siktir, tadına bakmak istiyorum. Henüz değil. Yakında, onu istediğim zaman, istediğim şekilde elde edebileceğim.

Suyu kapatıp kendimi o anıdan kopardım. Bu, pek çok anıdan sadece biri. Duştan çıkınca tezgâhın üzerinde zarfı gördüm. Tekrar açıp elimdeki fotoğrafları inceledim. Başka biri için bacaklarını açtığı gerçeği kalbimi hızla çarptırdı.

Ne zaman hayatına girmişti? Nasıl kaçırmıştım? Onu ziyaret edeli birkaç hafta olmuştu. Lordlarla meşguldüm ve onu görmeye gidememiştim. Yemin törenine çok yaklaşmıştık, ben de beklemeyi düşündüm. Kendime işkence etmekten, onu tatmin etmekten ama tadına bakamamaktan bıkmıştım. Yarın itibariyle, bu artık sorun olmayacaktı.

Bunu bir kenara bırakıp, ellerimi tezgahın kenarına koyup başımı eğiyorum. Önemli değil. O, istediğimi elde etmemi engelleyemez. Gözlerimi kaldırıp kendime gülümsüyorum. Zorlukları severim. Ve bu, şimdiye kadarki en büyük zorluğum olacak.

ALTINCI BÖLÜM

GÜNAH

Ertesi gece, Zenvo TSR-S'imde oturuyorum, ışıklar kapalı ve iki şeritli yolun ağaçların arkasında saklanmış durumdayım.

Yolcu koltuğundaki adam, ona verdiğim yüz dolarlık banknotları sayıyor.

"Alınma," diye mırıldanıyor.

"Alınma." Ben de o paraları sayardım. Bu günlerde kimseye güvenemezsin.

Yığından birkaç tane alıp, kırık camdan dışarıda duran arkadaşına uzatıyor. "Hazır ol," diyor adama.

"Seninle iş yapmak güzeldi." Çocuk bana gülüyor, sonra arabamın önünden dolaşp yanımda park etmiş kendi arabasına biniyor.

Sessizce bekliyoruz. Koltuğumda pozisyonumu düzeltirken, kot pantolonumun arkasına sıkıştırılmış silahı hissediyorum. Dediğim gibi, bu günlerde kimseye güvenemezsin. Küçük bir bara gittim, nakit parayı reddetmeyeceklerini bildiğim birkaç adama teklifte bulundum ve anlaşma yaptım.

İşte buradayız.

Daha dik oturarak, bize doğru gelen farları izliyorum. Farlar bizi geçtikten sonra, ağaçların arkasında gizlenmiş olarak hareketsiz kalıyoruz. Solumdaki araba farlarını yakıp yola çıkıyor ve onu takip ediyor.

Tam zamanında, farlarımı yakıp yola çıkıyorum ve ters yönde ilerliyorum.

Yolun sonunda ev görünür ve ben de araba yoluna giriyorum. Pennsylvania ormanlarının içinde saklanmış beyaz bir kulübe. Uzak bir yer. Cesetleri saklamak için mükemmel bir yer. Bu ormanların hayaletli olduğuna dair eski bir efsane var. Lordlar o kadar çok adamı toprağa gömmüşler ki, bir sel olursa cesetler yükselip caddeyi kaplayacakmış.

Böyle bir şey olsa şaşırmazdım. Yirmi iki yaşında, öldürdüğüm beş kişi var ve bu sayı artmaya devam edecek.

Durduğumda, garaj yolunda tanıdığım bir araba görüyorum. Burada olmasını bekliyordum. İki saat önce bu eve gelirken, ağaçların arasında saklanarak onu izlemiştik.

Arabamı durdurup, yedek anahtarları cebimden çıkardım. "Doğruca oraya git," diye yolcu koltuğundaki adama emrettim.

Adam başını sallayarak anahtarları benden aldı. Arabamdan inip diğer arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve cep telefonum cebimde titremeye başladığında arabasının uzaklaştığını izledim.

"Alo?" diye cevap verip eve doğru döndüm.

"Dostum, neredesin lan?" en iyi arkadaşım Jayce kulağıma bağırır. "Yemin töreni başlamak üzere. Seçtiğin..."

"Onu alabilirsin," diye sözünü kesiyorum, bu konuşmanın nereye varacağını bildiğim ve umursamadığım için.

O gülmeye başlar ve ben arka kapıya vardığımda telefonu kapatırım. Tahmin ettiğim gibi, kapı kilitli değildir. İçeri girmek için kapıyı nazikçe itiyorum, gıcırdamaması ve evdeki kimseyi varlığımdan haberdar etmemesi için nefesimi tutuyorum. Arkamdan kapıyı kapatıp, karo zeminde parmak uçlarında yürüyerek odayı hızlıca tarıyorum. Karanlık. Solumdaki duvarda asılı saat, saatin gece yarısını biraz geçtiğini gösteriyor.

Bir görevim var. İçeri girip bir liste hazırlamak ve belgelediğim bilgileri Lordlara rapor etmek. Koridordan ilerlerken, mutfaka bakmak için duruyorum. El fenerimle beyaz tezgahın üzerinde bir şişe şarap görüyorum. Şarap şişesi ve iki şarap kadehi boş. Birinde çok belirgin bir pembe ruj lekesi var. Bu lekeyi her yerde tanırım.

Mutfaktan uzaklaşıp ana yatak odasına doğru yöneliyorum. Son yirmi dört saati bu evin planlarını inceleyerek geçirdim, bu yüzden her şeyin yerini biliyorum.

Yatak odasının kapısını açıp, el fenerimle içeriyi aydınlatıyorum ve odanın boş olduğunu görüyorum. Bu, bakmam gereken tek bir yer kaldığı anlamına geliyor. Eve girdiğim yere geri dönüyorum, ama dışarı çıkmak yerine, sağdaki başka bir koridora giriyorum. Koridorun sonunda iki kilitli bir kapı var. Her ikisi de sürgülü kilit, ama dışarıdan kilitleniyorlar. Bunlar, diğer tarafta bir şeyi içeride tutmak için tasarlanmış. Birini dışarıda tutmak için değil.

İkisini de açarak içeri giriyorum, buranın bodruma çıktığını biliyorum. Botlarım ahşap merdivenlerde ağır sesler çıkarıyor. Son basamağa geldiğimde, odayı görmek için ışığımı kaldırıyorum. Burası herkesin zindan diye adlandıracağı bir yer. Arka duvarda çeşitli şekil ve boyutlarda kırbaçlar, zincirler ve deri kemerler asılı. Bazıları bunları eti parçalamak için kullanır. O ise kadınları orgazma ulaştırmak için kullanıyor.

Kelepçeler, zincirler ve ipler de kancalara asılı ve maskeler ve ağız tıkaçlarıyla birlikte raflarda duruyor.

Burası bir seks zindanı.

Kıskanmadığımı söyleyemem çünkü kıskanıyorum. Bir gün kendime ait bir tane olacak, ama o zamana kadar onunkini ödünç alacağım.

Beton odanın ortasındaki tek kişilik yatağa ışığımı tuttuğumda, aradığım şeyi görüyorum. Kız, yatağın ortasında sırtüstü yatıyor, kolları ve bacakları genişçe açılmış. Çıplak.

Gözleri bağlı ve ağzı tıkanmış; dudakları şeffaf bir bantla kapatılmış, ama ağzının içinde yanaklarını dolduran iç çamaşırı gibi görünen bir şey var.

Beni göremeyeceğini bilerek, daha iyi görebilmek için ışığı açtım. Bağlı olduğu halde hareket etmiyor ve burada gördüğüm ikinci boş şarap şişesine bakılırsa, çok fazla içtiği için bayılmış diyebilirim. Ya da belki adam ona ilaç vermiştir. Her halükarda, adamın onu bağlayıp bırakacağını bilerek, kendi isteğiyle arabasını buraya sürmüş. Adam geri döndüğünde onu kullanmayı planlıyor. En azından şimdiye kadar yaptığım araştırmalardan öğrendiğim bu. Onların oturup, ne zaman geri dönüp onları kullanacağını merak etmelerini seviyor. Bekleme heyecanı onları tahrik ediyor.

Bu, onu ziyarete gitmediğim için neden nerede olduğumu sormak için bana mesaj atmadığını açıklıyor. İsteddiği şeyi ona verebilecek birini buldu. Gerçek bir sik. Eh, bu onun şanslı gecesı. Ben resmen bir Lord oldum ve sikimi istediğim yere sokabilirim.

Yatağın ucuna doğru yürüyerek, ona bakıyorum. Yatağın demirden bir başlığı ve ona uyan bir ayaklığı var. Her iki ucunda da dikey çubuklar var. Onu bağlamak için bir şey veriyor. İkiz yatak. Büyük veya rahat olması gerekmiyor. Üzerinde uyumak için değil.

İpler her bir bileği ve ayak bileğini sarıyor, sonra yatağın köşelerine bağlanarak onu yatağa sabitliyor. Battaniye ya da yastık yok. Sadece çıplak bir yatak üzerinde, genişçe açılmış ve kullanıma hazır halde yatıyor. Sert sikim kot pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyor. Onu daha önce çıplak görmüştüm. Son iki yılda onu bağlayıp defalarca tatmin ettim, ama bu sefer farklı. O benim kullanmam için burada. Nasıl istersem öyle.

Kendimi durduramıyorum, eğilip kot pantolonumu açıyorum ve sikimi çıkarıyorum. Birkaç kez okşuyorum, parmaklarım sikimin üzerinde uzanan piercingleri hissediyor.

Sikişemeyeceğin söylendiğinde, boşalmak için başka yollar bulursun. Porno çok çabuk sıkıcı hale geldi. Benimkilerden biri acı vermek ve almak.

Bantlanmış dudaklarından mırıldanarak bir çığlık geliyor ve sırtını kamburlaştırıyor. Sonuçta uyanık. Başucuna doğru gidip ona bakıyorum. Elimi uzatıp parmak uçlarımla güzel dudaklarının üzerindeki bandı okşuyorum. Bir zamanlar pembe olan ruj, bandın her yerine bulaşmış.

Halatı daha sert çekiyor, kalçalarını o kadar sert itiyor ki, yatağa geri çarptığında yatak gıcırıyor. Bu gece başka bir adamla sevişeceği gerçeği kalbimi deli gibi attırıyor. Onu kullanacak tek kişi ben değilim. Onu odasında izledim. Onu her yere takip ettim. Onunla ne zaman tanışma fırsatı buldu? Kendini ona karşı bu kadar savunmasız hale getirecek bir konuşma yapma fırsatı ne zaman buldu?

Ona tokat attım. İz bırakacak kadar sert değil, ama acı verecek kadar. O yüzünü buruşturdu, ama meme uçlarının sertleşmesini sevdim. O da benim gibi. Acı bizi tahrik ediyor. Başucuna yaslanarak, iki eliyle onun dolgun göğüslerini kavrar ve okşarım. Sonra meme uçlarına geçerim ve parmaklarımla onları çevirip çekerim, bantın içine çığlık attırırım ve bırakırım. Vücudu yatağa çöker ve burnundan derin nefes alır.

Yatağın ayak ucuna geri dönerek, hafifçe ayak bileğine dokunuyorum. Tüy kadar yumuşak olan parmak uçlarımla pürüzsüz bacağını ve iç uyluklarını okşuyorum. Kadın 165 cm boyunda ve 50 kilodan fazla değil. Bir kez daha hareket ediyor, sırtı kavisleniyor, kolları ve bacakları bağlarını çekiyor.

Gülümsüyorum, elim uyluk iç kısmında, pürüzsüz amından sadece birkaç santim uzakta duruyor. Dar kalçalarını bükerek, elimi istediği yere götürmeye çalışıyor. Onu reddetmek istiyorum. Göz bağını yırtıp, güzel gözlerindeki şoklu bakışı görmek istiyorum. Onu burada bu kadar çaresiz bulduğum için duyduğu korkuyu görmek istiyorum. Başka bir adam için bağlanmış olmasından utanıyor, ama onu fahişe yapacak olan benim.

Elim yukarı doğru hareket ediyor ve iki parmağımı amının üzerinde gezdiriyorum. Kendimi tutamıyorum, amını genişçe açıp ne kadar ıslak olduğunu görmek için. İnliyor, boynu kavisleniyor ve boş olan elim uzanıp narin boğazını sarıyor ve yatağa bastırıyor. Çılgına dönüşüyor, kalçaları sallanırken ağzındaki tıkaçla anlamsız sözler mırıldanıyor.

Ona bir parmağımı sokuyorum, ses çıkarmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Beni başka biri sanıyor ve onun o olmadığını bilmesini istemiyorum. İkinci parmağımı da sokuyorum, birkaç kez içeri dışarı hareket ettiriyorum ve

üçüncüyü ekliyorum. Burnundan derin bir nefes alıyor ve boğazını saran elimle yutkunurken boğazının çalıştığını hissediyorum.

Parmaklarımı çekip, yatağa yığılmasını izliyorum. Açık bacaklarının arasına tırmanıp dizlerimi uyluklarına dayıyorum ve bu açıyla ayak bileklerindeki ipi gerginleştiriyorum. Bana karşı koymayacağını bildiğim için bacaklarını çözebilirdim, ama onu böyle tutmayı tercih ediyorum. Kot pantolonumu çıkarmaya bile zahmet etmiyorum.

Eğilip, onun amına tükürdüm, duyduğundan emin olmak için, sonra da yüzüne yaptığım gibi göğsünün yan tarafına tokat attım. O inleyerek, vücudu titreyerek tepki verdi, ama meme uçları sertleşti. Siktir, göğüsleri mükemmel. Uzman değilim ama onun 32 C beden olduğunu biliyorum. Daha önce sütyen bedenini kontrol etmiştim. Bu kadına takıntılı olduğumu söylediğimde, bunu ciddi söylüyorum. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum.

Başka bir adamın bodrumunda bağlı olması, sadece bildiğimi sandığımı hatırlatıyor.

Son birkaç yıldır bir yabancı olarak onu tatmin etmek, takıntımı on kat daha kötü hale getirdi. Seni istediklerini bildiğinde gerçek kimliğini gizli tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu yeni bir işkence seviyesi.

Elimi indirip amını tokatlıyorum ve o da ağzındaki tıkaçla çığlık atıyor. Tekrar yapıyorum ve metal yatak çerçevesi, kendini kurtarmaya yönelik boşuna çabasıyla sallanıyor. Amına bakıyorum, şimdi kızarmış ve klitorisini masaj yapmaya başlıyorum. Hâlâ piercingi var ve hâlâ onu tatmak istiyorum. Ama şimdi değil. Fırsatım olacak. Bu gece, onun hayatının geri kalanının benim olması ve bana hizmet etmesinin sadece başlangıcı.

Şu anda seçtiğim kadını diğer lordların önünde sikmiyor olabilirim, ama artık bekâr kalmak zorunda değilim. İstedğim kişiyi sikebilirim. Bunun için, onun için yıllarca bekledim ve bu fırsatı kaçırmayacağım. Bazıları bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünürse düşünsün.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp prezervatifi alıyorum. Kullanmak istemiyorum ama *onun* kullanacağını biliyorum. Farkı hissedecek mi emin değilim, ama sorgulamamasını sağlamak istiyorum. Onu hiç sikmedim ve o da hiç görmedi. Yani piercingli olduğunu bilmiyor ve boş şarap şişelerine bakılırsa, bu geceyi hatırlayacağından bile emin değilim.

Paketi yırtıp açıyorum, diğer cebimden bıçağımı çıkarıyorum ve ucuna bir delik açıyorum. Prezervatif kullanıyor olabilirim, ama sonra spermimin onun amından akmasını istiyorum. O benim olduğunu bilmeyebilir, ama ben bileceğim.

Sikimi elime alıp, yavaşça onun bekleyen amına sokuyorum. O beni oraya aitmişim gibi emdiğinde, yine ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

Lanet olsun. Bir kadının içine gireli çok uzun zaman oldu. Çok sıkı ve sıcak. Nefesim kesiliyor ve gözlerim kapanıyor. O, benim hayalimdeki cennet gibi. Eğer cennet diye bir şeyin var olduğunu düşünseydim. Benim gibi erkekler sadece cehennemi bilir. Öldür, al, kanat. Bu, beynimize kazınmış bir sistemdir.

Kalçalarımı öne doğru iterek yatağı sarsıyorum ve bağlı ellerinin yumruk yaptığını, siyah boyalı tırnaklarının avuç içlerine batmasını izliyorum. Çıkarıp tekrar ileri doğru vuruyorum, sıkı amını benim sikimi almaya zorluyorum. Bantlanmış dudaklarından anlaşılmaz sesler çıkıyor.

Parmaklarım her iki kalçasına da batıyor ve onu yere bastırırken, sanki beni bulmam ve kullanmam için buraya bırakılmış gibi onu sikiyorum, sikimin onun ıslaklığıyla kaplı olarak içeri girip çıkmasını izlerken.

Kalçalarını bırakıp yüzüne bir tokat atıyorum ve amcığı beni sıkıca kavırıyor. Küçük şeytanım bundan hoşlanıyor. Tekrar yapıyorum ve o sırtını kamburlaştırıp derin bir nefes alırken amcığı sikimi sıkıca kavırıyor.

Öne eğilip ellerimi boğazına doladım, nefesini kestim ve bir daha bu şansı asla yakalayamayacakmışım gibi onu yatağa sikmeye başladım, oysa yakalayacağımı biliyordum. Ne olursa olsun, o artık bana ait, her zaman öyleydi ve o da bunu yakında öğrenecek.

Gözlerim yüzünü tarıyor, ne kadar görebiliyorsam. Dudaklarım o kadar yakın ki, dudaklarımı büzüp bantlanmış dudaklarını öpüyorum. Onu izlemek için geri çekilip yüzüne tükürüyorum. Hissedemiyor ama duyuyor ve kalçalarını sallıyor, sikim hala onun içinde. Şeffaf bandın üzerinden akmasını izliyorum ve uzanıp yalıyorum.

O benimle mücadele ederken, odayı ağır nefesimin sesi dolduruyor. Onun beni sikkemi izlemesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ben onun içindeyken benim için ağlamasını görmek için. Bu mükemmel olacak.

Sırtını kavislerken amı sıkışır. Boynunu bırakır, burnundan ağır ağır nefes alır. Gözlerim amına düşer ve şimdi onun menisiyle kaplı sikimin içeri girip çıkmasını izlerim.

İşte benim küçük şeytanım. Bunca yıldır beklediğim şey buydu. Çıkarırken, elimle sikimi yukarı aşağı okşuyorum, sonra tekrar yüzüne tokat atıyorum. Vücudu kıvrılıyor. Elimizi uzatıp başının tepesinden bir avuç saçını tutuyorum, göz bağını çıkarmamaya dikkat ederek, başını yataktan kaldırıp onu sikiyorum.

Alt dudağıma dişlerimi geçirip inleyerek boşalıyorum. Lanet olsun. Ellerimi göğsünün iki yanına koyuyorum, sikim onun içinde derine gömülü haldeyken nabızı attığını hissediyorum. Başım dönüyor. Oda sanki içki içmişim gibi dönüyor.

Üç yıl uzun bir süre, özellikle de son iki yılı kendini kızdırarak geçirdiysen.

Çekildiğimde, vücudu yatağa gevşer, tamamen bitkin düşer ve titremeye devam eder. Kalkıp prezervatifi çıkarır ve sırt çantamı alırım. İhtiyacım olanı çıkarır ve yatağa geri dönerim. Bantın kenarını tutup dudaklarından koparıyorum. Sonra ağzına uzanıp tangasını çıkarır ve kot pantolonumun cebine atarım.

Dudaklarını yalar, kalçalarını yataktan kaldırır.

Yanına diz çöküp, elimi başının altına kaydırdım ve kolları bağlı olduğu için yapabildiğim kadar yatağın üzerinden kaldırdım. Sonra küçük tüpün ucunu dudaklarının kenarına yerleştirdim. Ona su verdiğimi düşünerek ağzını açtı.

Tüpü yukarı doğru eğerek sıvının ağzına akmasını izledim. Öksürdü, bir kısmı göğsüne sıçradı, ama bu gece içtiği için hepsine ihtiyacı yoktu.

Başını tekrar yatırıyorum, boşalmış şişeyi sırt çantama koyuyorum ve ihtiyacım olacağını bildiğim için oraya tıktırdığım kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıyorum.

Birkaç dakika bekledikten sonra bacaklarını çözüyorum. Bacaklarını yukarı çekip dizlerini büküyor ve bacakları yana düşüyor. Yatağın başına gidip iki köşedeki ipleri çözüyorum ama bileklerindeki ipleri çözmiyorum. Onu karnının üstüne çevirip ellerini arkasına çekiyorum ve iki ipi birbirine bağlayarak kollarını arkasında sabitliyorum. Sonra getirdiğim kapüşonlu sweatshirt'ü alıp başının üstüne geçirerek çıplaklığını örtüyorum.

Cep telefonum cebimde titriyor, mesajı görmek için çıkarıyorum.

Tamam.

Gülümserim, sonra eğilip onu kollarımın arasına alırım ve onun evinden taşıırım. Artık resmi olarak istediğim herkese sahip olabilirim ve ben onu istiyorum. O benim ve kimse benim olan şeye dokunamaz.

YEDİNCİ BÖLÜM

ELLINGTON

Loş ışıklı odanın ortasında, kapıya bakarak duruyorum. Tek çıkış yolu bu. Onları arkamda hissediyorum. Vücudum, damarlarımdan elektrik akımı geçiyormuş gibi titriyor.

Oda kahkahalarla doluyor, beni titriyor, ama kaçmıyorum. Hayır. Bu aptalca olur. Beni bulurlar. Olduğum yerde kalmam daha iyi. Bana verdiklerini alırım, sonra giderler.

Ben onların oynucağtım. Ve bu gece oynamak istiyorlar.

Halsey'nin "Gasoline" şarkısı, beni canavarlarla birlikte tutsak eden duvarları sallıyor. Kapının diğer tarafındaki partiye katılanlar, bizim burada olduğumuzdan habersizler.

Arkadan gözlerimin üzerine bir şey kayıyor ve nefesim kesiliyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum — tırnaklarım avuç içlerime batıyor — ellerimi kaldırıp göz bağımı çıkarmamak için. Direnmiyorum. Tabii, onlar istemediği sürece. Bu da oynamayı sevdiğimiz başka bir oyun.

"Kötülüğü görme," diye bir ses sağ kulağıma fısıldıyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Hızlanan nefesimi düzenlemek için dudaklarımı aralıyorum.

"Kötülük söyleme." Bu sözler tam önümden geliyor, sonra ağzıma bir şey sokuluyor. Bu sırada başım geriye doğru itiliyor.

Metal tadı alıyorum. Ağzımı açık tutuyor ve yardım için çığlık atamayacağımı düşününce salya akmaya başlıyorum.

"Kötülük duymayın," diyor başka bir ses, sonra yumuşak bir deri kulaklarımın üzerine kaydırılıyor ve dış dünyadan gelen tüm sesleri kesiyor.

Bacaklarım titriyor, kalbim çarpıyor ve yutkunmaya çalışıyorum ama salyam çenemden akıyor.

Üç Bilge Maymun'dan başlayan şey, kendimi teslim ettiğim üç lanet psikopata dönüştü.

Sert ve kalın bir şey boynumu sarıyor ve çenemi kaldırmaya zorluyor — bir tasma. Saniyeler sonra, Chanel topuklu ayakkabılarımla tökezleyerek öne doğru çekiliyorum. Sert bir vücuda çarpıyorum, ellerim beni yakalayanlardan birinin göğsüne konuyor. Gömleksiz. Boynumun tabanı tasmanın altından tutulurken tırnaklarım onun derisine batıyor. Parmaklarının derime batmasından kaynaklanan acı beni yere çökertiyor. Ellerim ve dizlerim betona çarpıyor. Açık ağzımdan düzensiz bir nefes alıyorum. Sonra tasmamdan tutup beni sürüklemeye başlıyorlar.

Ben onların evcil hayvanıyım. Tasma ile ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürken, durduruluyorum ve eller vücudumu yakalıyor. Yatak gibi bir şeye atılıyorum. Sert ve acımasız, ter kokusu ve ucuz Axe vücut spreyi kokuyor.

Karnımın üzerine döndürülmüşüm ve kollarım arkamda çekilmiş. Bileklerime bir ip dolanmış ve birbirine bağlanmış. Kollarım kaldırılmış, omuzlarımdan çekilmiş ve yüzüm kötü kokan yatağa daha da bastırılmış. Açık ağzımdan bir çığlık çıkmış. Dudaklarımdan taze salya akmış.

Eller bacaklarımı yakalıyor, genişçe açıyor ve iplerle bağlayarak beni rahatça kullanabilmeleri için açık tutuyorlar.

Nefes nefeseyim, kalbim deli gibi atıyor ve amım zonkluyor.

"Bugünlük vaktimiz bu kadar." Profesörüm hikayemi keser.

Defterimi kapatıp kürsüden başımı kaldırıyorum. Gözlerim, yarısı bile dolmamış büyük sınıfı tarıyor. Topluluk önünde konuşmaktan korkuyorsanız, bu ders size göre değil. Notumuzun yüzde doksanı, farklı cinsel senaryolar bulup bunları herkesle paylaşmaya katılımımızdan geliyor.

Karşılaştığım birkaç kişinin gözleri zaten üzerimde. Diğerleri dinlemek dışında başka şeylerle meşgul. Bir adam başını geriye yaslamış, ağzı açık, hafifçe horluyor. Yanındaki adam defterine karalamalar yapıyor. Yanındaki kız sakızını patlatıyor.

"Aferin, Ellington. Yarın ilk olarak sen bitireceksin," diyor Bay Hamilton duyuruyor.

Eşyalarımı toplayıp sınıftan çıkıyorum.

"Kahretsin, kızım, çok seksiydi." En iyi arkadaşım, salona girerken omzuma dirsek atıyor. Kira bugün derse katıldı. Profesörüm, dersine mümkün olduğunca fazla ilgi çekmek için dışarıdan kişilerin katılmasını izin veriyor. Pek çok kişi, insanlarla dolu bir odanın önünde durup en derin, en karanlık arzularını anlatmak istemez.

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse."

"Ciddiyim. Açıkçası, Hamilton Bey'in, biri ödevini paylaşırken nasıl ereksiyon olmuyorsa, gerçekten anlamıyorum. Yani..." O, önüme geçip geriye doğru yürüdü, mavi gözleri heyecandan parlıyordu.

— "Ben o kadar ıslandım ki."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Sen bakiresin," diye hatırlatıyorum ona. "Artık değil," diyor ve alt dudağını ısırtıyor. "Ne?" diye hayretle soruyorum. "Ne zamandan beri?"

"Ellington." Mack bize yaklaşır ve Kira ona gözlerini devirir. Ne zaman ve kime bekaretini kaybettiğini öğrenmek için gözlerimi ona dikerim, ama o devam ettiği için beklemek zorunda kalırım. "O hikaye..." Boğazını temizler ve kot pantolonunu düzeltir. Bana "*söylemiştim*" der gibi anlamlı bir bakış atar. "Çok açıklayıcıydı." Sinirli bir şekilde elini başının üstünde gezdirir.

"Ödev buydu." Omuz silkiyorum.

"Tanrım, Mack, daha önce hiç porno izlemedin mi?" Kira ona yine gözlerini devirerek sorar.

En iyi arkadaşım yakın zamana kadar hiç bir erkekle yatmamış olabilir, ama yıllardır açlık çekiyor. Ailesi çok katı. Onun benimle arkadaş olmasına izin vermeleri bile şaşırtıcı.

"Evet, ama öyle değil," diye yumuşak bir sesle cevaplar.

"Buna BDSM ile grup seks denir," diye bilgilendirir onu. "Beni bağla ve onları sıraya diz."

Yanakları kızarır ve koyu renkli gözlerini, bağciksız Timberland botlarına indirir.

Kız kolumu tutar, beni kapıya doğru çeker ve kapıyı açar. "Cidden ama. Bundan sonra bir gece dışarı çıkmam lazım. Belki bir sigara da içmeliyim."

"Sen sigara içmezsin," diye eklerim, hala ona gülerek. "Ben öyle sikilseydim, başlardım."

Onun sözleri beni düşüncelere daldırır. Benim de öyle bir erkek arkadaşım vardı. Sonrasında sigara içmek istemenize neden olan türden biri. Karanlık, gizemli ve tamamen yabancı biriydi. Yüzünü hiç görmedim, ama görmeme de gerek yoktu. Bir bakıma beni kurtardı. Sadece bunun farkında değil. Ve ona asla söylemeyeceğim, ama o gece ailemin evine gelmemiş olsaydı hayatım çok farklı olurdu.

İki yıldır hayatımda. Ama son birkaç aydır sessiz. Ben ona ulaşmadım, o da gece yarısı beni şaşırtmadı. Her ihtimale karşı Fransız kapılarımı kilitlemiyorum. Yine de her sabah hayal kırıklığıyla uyanıyorum.

İletişime geçmeye karar verip, sırt çantamdan diğer cep telefonumu çıkarıyorum ve iletişim kurmak için kullandığımız uygulamayı açıp kısa bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bu gece?

Mesajı hemen okudu, ama birkaç dakika sonra cevap almayacağımı anladım. Ona bu kadar uzun süre güvenmiş olmaktan nefret ediyorum. Artık benimle ilgilenmiyor. Bu çok üzücü. Hiç yaşamadığım bir ilişkiden ayrılmak gibi.

Bir parçam, mesajı görmezden gelmesini umuyordu. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla evlenmiş, taşınmış ya da ölmüş olabilir. Ama belli ki hala hayatta ve sadece beni istemiyor.

Telefonu cebime koyup, göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Böylesi en iyisi. Ben, yanında kalmak isteyeceğin türden bir kız değilim. Ben, sabahın ikisinde sikini yalatmak istediği için arayan türden bir erkeğin aradığı türden bir kıyım. Ve bunu uzun zaman önce kabullendim.

SİN

Arabamı durdurup dışarı çıkıyorum ve yol boyunca yürüyorum. Onu görebilmek için gölgelerde park edip beklediğim ikinci gece.

Kapıya doğru ilerleyip, çitin üzerine tırmanıp atlıyorum. Siyah kapüşonlu ceketimi başıma geçirip, maskem ve eldivenlerimi takıyorum. Her zamanki gibi, tek göreceği şey kırmızı kontakt lenslerim olacak.

Beyaz Viktorya tarzı malikaneye doğru yürüdüm, kafesli parmaklıklara tırmandım ve Fransız çift kapısını iterek balkondan odasına girdim.

Bugün onun mesajına hiç cevap vermedim. Öncelikle bana ulaşmasına şaşırdım. Onu yeni seks arkadaşından almamın bundan daha zor olacağını düşünmüştüm. Mesajında, artık bana ait olduğunu ve başka kimseye ait olmadığını söylediğinde fazla direnmeyeceğini yazıyordu. Mesajında ayrıca ondan sıkılmaya başladığını ve daha fazlasını istediğini de yazıyordu. Adam onun ihtiyaçlarını karşılamıyordu.

Bu meydan okumayı kabul ediyorum.

Dün gece onu onun evinden çıkardıktan sonra, onu eve göturdüm ve yatağına yatırdım. Göz bağıını çıkardıktan ve bileklerini çözdükten sonra, oradan ayrıldım. Ona verdiğim alkol ve GHB'nin etkisiyle baygındı. Muhtemelen onun evine gittiğini bile hatırlamıyordur, eve nasıl geldiğini ise hiç hatırlamıyordur. Ben

Onunla birlikte geldiğimde, arabası tam da adama söylediğim yere park edilmişti. Parasını hak etmişti.

Yatak odasına girdiğimde boş olduğunu gördüm. Gözlerim hemen bitişiğindeki banyonun açık kapısına kayd. Duşta. Suyun aktığını duyabiliyorum. Hiçbir zaman bir saat üzerinde anlaşıyoruz.

Elli, çocukken ilk telefonumu aldığımdan beri benim kişisel cep numaramı biliyordu. Bu yüzden, maskeli adam olarak ikinci ziyaretimden sonra ona fazladan bir telefon aldım. Gerçekte benim olduğumu bilmeden benimle bir şekilde iletişim kurmasını istedim. Bana ulaşması için o cihaza yüklediğim, izlenemeyen bir uygulama indirdim.

Bazen bana mesaj attığında ortaya çıkardım. Diğer zamanlarda ise habersizce ortaya çıkardım. Bu da işi çok eğlenceli hale getiriyordu.

Yatak odasının ışığı kapalı. Geniş oda onun kokusuyla doludur —vanilya. Sadece bu düşünce bile sertleşmiş sikimin kot pantolonumun içinde titremesine neden oluyor. Onun amının ne kadar iyi olduğunu biliyorum ve daha fazlasını istiyorum. O yumuşak bacaklarını ayırıp tadına bakma düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Benim olduğumu bilerek onu boşaltmak istiyorum. Onu kızdırırken gözlerinde yaşlarla yalvarmasını istiyorum.

Suyun kapandığını duyunca, odanın uzak köşesine doğru ilerliyorum. Balkonuna açılan çift cam kapıyı kapatan uzun, kalın perdeleri var. Perdeleri açıp arkasına geçiyorum, beni görmemelerini sağlıyorum. Normalde saklanan türden bir adam değilim, ama onu hazırlıksız yakalamayı seviyorum.

Kenardan gözetleyerek, banyodan çıkıp yatak odasına girmesini izliyorum. Bir elinde cep telefonunu tutarken, vücudunu kollarının altına sarılmış kabarık beyaz bir havluyla örtmüş. Yatağının kenarına oturmuş, ıslak sarı saçları omzuna dökülmüş. Telefonuna bir şeyler yazıyor ve birkaç saniye sonra telefon çalıyor.

"Alo?" hoparlörden cevap veriyor.

"Merhaba tatlım, hala uyanık olacağını beklemiyordum." Telefonun diğer ucundan annesinin sesi geliyor.

"Kira ile geç saatlere kadar dışarıdaydım."

Yalan. Kız kardeşimle birlikte değildi. Buraya gelmeden önce onu anne babamızın evinde görmüştüm.

"Mesajını aldım ve sadece arayıp sana iyi geceler demek ve seni sevdiğimi söylemek istedim. Pazartesi günü eve döneceğim."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıyor.

Çıkmak üzereyim ama onun ne yapacağını görmek için bir saniye daha beklemeyi karar veriyorum. Cep telefonunu bırakıp televizyonun uzaktan kumandasını alıyor. Ekran odayı aydınlatıyor ve yatağının yanındaki komodininin üst çekmecesini açıyor.

İsteddiği eşyaları alıp yatağının yanına koyarken kalbim hızla çarpmaya başlar. Sonra aradığını bulana kadar televizyondaki kanalları gezer.

Hoparlörlerden bir kadın sesi geliyor ve ben bakmadan edemiyorum. Kadın porno izliyor. Kadın oturma odasının ortasında. Siyah bir bankın üzerine bağlanmış. Sırt üstü yatıyor, başı bir ucundan sarkıyor, kolları yanlara doğru çekilmiş ve önündeki iki tahta ayağa bantlanmış. Dizleri bükülmüş, göğsüne doğru itilmiş ve dizlerinin iç kısmı ile bankın etrafına ipler sarılmış, onları sabitlemek için. Kıcı diğer ucundan sarkıyor. Böylece ağzı, kıcı ve amı etrafında duran dört çıplak erkeğin kolayca erişebileceği bir konumda.

Kadın hareket ediyor, vücudu onu bağladıkları rahatsız pozisyona karşı direniyor.

Gözlerim küçük şeytanıma geri dönüyor, sırtı bir yastık yığınının yaslanmış, bacakları genişçe açılmış ve eli bacaklarının arasında. Klitorisini yavaşça ovuşturuyor, gözleri televizyona sabitlenmiş. Artık erkeklerin ekrandaki kadına ne yapacakları umurumda değil.

Onunla meşgulüm. Gözlerinin ağırlaşması, dudaklarının açılması ve onları yalaması. Derin bir nefes alarak, parmağını amına sokup çıkarmaya başlıyor, kendini sikiyor. İnemeleri, televizyondaki kadına uyacak şekilde odayı dolduruyor.

Serbest eliyle saçlarını tutar, nefes nefese kalmaya başlayınca kalçaları ileri geri sallanır.

Hadi, küçük şeytan. Kendini boşalt.

Televizyonda dört adam tarafından sikilen kadını izliyor, sanki o olmak istermiş gibi. Bu düşünce, bu perdeyi yırtıp yüzüne sararken, ona tek ihtiyacı olanın benim sikim olduğunu göstermek istememi sağlıyor.

Parmaklarının hızı artar ve gözleri kapanır. O inerken ve boşalırken büyülenmiş bir şekilde izlerim. Yastıklara yaslanarak gözlerini açar ve eline bakar. Öfkeyle onu birçok dekoratif yastığından birine siler ve saçlarını çatar. Tatmin olmamıştır.

Dört adam televizyondaki kadınla sırayla sevişiyor ve Elli birkaç dakika izliyor. Başı yana eğik ve hafifçe saçlarını çatmış. Sonra tekrar kendisiyle oynamaya başlıyor. Bu sefer göğüslerini okşuyor

göğüslerini okşadı, sonra meme uçlarını o kadar sertçe çimdikledi ki çığlık attı. Sonra uzanıp bir çift meme ucu kelepçesi aldı. Birer birer takarken, tırtıklı dişlerin ısırmasıyla keskin bir nefes aldı. Onları am dudaklarına takma düşüncesi nefesimi hızlandırdı. Onun amını sikerken, kelepçeleri çekerek ağlamasını görmek isterdim.

Elini uzatarak siyah deri bir kemeri alır ve eğilerek ayak bileklerini birbirine bağlamak için kemeri bacaklarının etrafına sarar.

Sırt üstü yatarak dizlerini yukarı çekip bacaklarını biraz açar. Asasını açılmış bacaklarının arasına yerleştirir ve bacaklarını kapatır, bacaklarını önüne doğru uzatır, sonra başka bir kemeri uyluklarının üst kısmına yerleştirir ve cildini sıkıştırarak kadar sıkı çekerek bacaklarını ayırmayı imkansız hale getirir. Başının üstüne uzanarak, birkaç yastığı yere atar. Sonra bir kablo bağı alır ve bileklerini bağlar. Bağı geçirmeyi başarır ve dişleriyle sıkıca çeker, bacaklarındaki kemerler kadar sıkı hale getirir ve sonra gözlerine göz bağı takar.

Bacaklarının arasından öne uzanarak vibratörün düğmesini çevirir ve onu çalıştırır. Oda artık vızıldama sesiyle doludur.

Yine sırt üstü uzanır ve vibratör amına dayalıyken televizyonda kızın sikilmesini dinler.

Perdelerin arkasından çıkıp yatağın yanına yürüdüm. Sikimi çıkardım ve sessizce elime tükürdüm.

Bu gece buraya, onun tanıdığı maskeli adam olarak onu son bir kez daha tatmin etmek için geldim. Ama bu çok daha iyi. Onun bunu yapmasını izlemek istiyorum. Neye ihtiyacı olduğunu görmek istiyorum. Bilekleri başlığa bağlıymış gibi başlığı tutarken kalçalarının yataktan kalktığını izliyorum.

Tanrım, boynuna binip sikimi boğazına sokmak istiyorum. O inlemeye başladığında, kendimi tutmak için tüm gücümü kullanıyorum — maskeli adam onu sikmiyor. Nefesi hızlanıyor, benim elim de öyle.

Vücudu kıvrılıyor ve dönüyor, göğsü her keskin nefes alışında hızla inip kalkıyor. Bir çığlık atarak orgazm oluyor ve bir an panik oluyorum, göz bağı çıkarıp beni görecektir, onu tatmin etmemi bekleyecek diye, ama yapmıyor. Olduğu yerde kalıyor, daha fazlasını istiyor.

Siktir, onun asla tatmin olmamasına bayılıyorum. İstedğim şey bu. Bir meydan okuma. Kim olduğunu unutana kadar onu sikerim, göğsüne orgazmlarının sayısını yazarak, ona ihtiyacı olanı sadece benim verebileceğimi hatırlatırım.

Onun ağır nefes alıp verişiyse göğüslerinin sallanışını izleyerek mastürbasyon yapmaya devam ediyorum, meme ucu kelepçelerinin zincirleri sert hareketleriyle tıkırdamaktadır.

Derin bir nefes alır, karnı çöker ve ben onun belirgin kaburgalarına bakarak, üzerlerinde el izlerimi hayal ederim. Aslında onun boynuna istekli olduğumda dişlerimi alt dudağıma geçiririm.

Sırtını kamburlaştırarak tekrar boşalır ve ben kendimi tutamam. Testislerim gerilir ve nefesimi tutarak, daha önce kendini sildiği dekoratif yastığın üzerine boşalırım.

Vibratör hala bacaklarının arasında iken vücudu sadece bir saniye sarkar. Amcığı artık hassaslaşmış, tekrar nefes nefese kalmaya başlar. Ağzını kapatır, yutar ve ben yavaşça perdenin arkasına geçerek gösterinin geri kalanını izlerim.

Beş dakika daha devam eder ama bu sefer boşalmaz. Bunun yerine, bağlı ellerini kaldırır ve göz bağıny yırtıp yere atar. Öfkeyle bacaklarındaki kemerleri çözer, değneğı alır ve kapatır, sonra onu da fırlatır. Sonra yatağı koyduğı bıçağı alır ve bileklerini keserek kurtulur. Bunu ona ilk kez buraya geldiğimde öğrettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

O inleyerek meme kelepçelerini çıkarır ve televizyonu kapatır. Yana dönerek bana sırtını döner ve onun homurdandığını duyarım. Ama tam uykuya dalmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, çekmecesini tekrar açar ve ona verdiğim diğer cep telefonunu çıkarır ve öfkeyle bir şeyler yazmaya başlar. Sonra telefonu geri koyar ve çekmeceyi kapatır.

Sabırsızlıkla, ağır nefes alıp verişinin düzelmesini dinlerken, o uykuya dalar.

Sessizce perdenin arkasından çıkıp yatağıın onun tarafına doğru yürüdüm. Komodininin üst çekmecesini açtım ve içinde başka ne kaldığını görmek için baktım. Bir top gag, bir torba kablo bağı ve üzerinde SLUT yazan bir kürek. Üzerinde *whore* yazan bir gerdanlık.

Sikim yine sertleşir ve hepsini birden onun üzerinde kullanmam için bana yalvarır. Bir parçam bu durumdan hemen yararlanmak ister, ama beklemem gerekir.

Arkamdan balkon kapısını kapatıp, cep telefonumu çıkarıyorum ve uygulamanın bana bir mesaj gönderdiğini görüyorum. Neyse ki, sessize almıştım.

Küçük İblis: Boş ver. Kendim yaptım.

Gülümsüyorum. Beni kızdıracağını sanıyor — onu orgazma ulaştıran maskeli adamı — ama başına geleceklerden hiç haberi yok.

BÖLÜM SEKİZ

ELLINGTON

Ertesi sabah, taş merdivenleri koşarak çıkıp, en iyi arkadaşımın evine kapıyı çalmadan giriyorum. Onun ailesi beni evlatlık gibi görüyor. Ailelerimiz çok iyi arkadaş. Birlikte büyüdük.

"Günaydın, Elli." Bayan Sinnett bana nazikçe gülümser ve büyük giriş salonunun ortasındaki yuvarlak cam masadan Louis Vuitton çantasını alır.

"Günaydın, Janice. Kira hazır mı?"

O hafifçe gülerek kapıya doğru yürürken, ben de kırmızı Dior topuklu ayakkabılarının mermer zeminde çıkardığı sesleri dinleyerek kapıyı onun için açık tutuyorum. "Hiç zamanında gelir mi ki tatlım?"

Başımı geriye atıp iç çekerim. *Zaten geç kaldık.*

"Teşekkürler, canım." Evden çıkar. "İyi günler," der, ben kapıyı arkasından kapatırken.

"Kira?" diye bağırarak mutfığa giriyorum. Sırt çantamı tezgahın üzerine atıp buzdolabını açıyorum. "Kira, gidelim. Geç kaldık." Bir şişe su alıp buzdolabını kapatıyorum ve kapının arkasında duran kardeşini görünce çılgılık atıyorum. "Tanrım, Sin." Elimi göğsüme koyup onun soğuk mavi gözlerine bakıyorum.

Easton Bradley Sinnett, tanıdığım en sinir bozucu, bencil pislik. O kadar seksi ki, nasıl görüldüğüm umurumda bile değil. Üstelik dövmeleleri de var. Kahretsin, beni ıslatan yürüyen bir kırmızı bayrak gibi. Koyu renk saçları, sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık. Muhtemelen öyle de olmuştur. Ya da henüz uyumamıştır bile. Oyulmuş yüzü sakallarla kaplı, bu da bana tıraş olmadığını gösteriyor. Gömleksiz, son derece sert vücudunu sergiliyor. Tek giydiği şey gri bir eşofman altı. Her kızın ağzının suyunu akıtan türden. Dar kalçalarında düşük duruyor. O kadar düşük ki, altında boxer giymediğini anlayabiliyorum. Gözlerim hızlıca bir bakmak için aşağıya kayıyor ve tabii ki, sarkık penisinin hatlarını görebiliyorsunuz. Yutkunuyorum,

onun ne kadar büyük olduğunu çok iyi görebiliyorum. Bu, uyluklarımın kasılmasını sağlıyor. Gözlerimi ona kaldırıyorum, umarım beni fark etmemiştir, ama o koyu renkli kaşlarını kaldırıyor.

Siktir.

"Kuşların cıvıladığını duydum galiba." Jayce içeri girer ve Sin ile garip bir konuşma yapmamı engeller. Diğer arkadaşları Corbin de onun arkasında içeri girer.

"Sizin gidecek bir yeriniz yok mu? Mesela ders falan?"

Onlar Lordlar. Onların yanında büyümemiş olsaydım, göğüslerindeki eşleşen markalar onları ele verirdi. Hepsi, ne pahasına olursa olsun dünyayı yöneten gizli bir topluluğun üyeleri. Babam da onların babaları gibi onlardan biriydi. Bu topluluğa doğmak zorundasın. Herkes Lord olamaz. Bu topluluğu nefret ediyorum. Savundukları şeyleri ve istedikleri her şeyi yapıp paçayı sıyrabileceklerini düşünmelerini.

"Yapacak bir şey düşünebilirim," diyor Sin o derin ve seksi sesiyle. Yıllardır beni bu sesle kızdırıyor. İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Sadece beni utandırmayı seviyor.

Gözleri göğsüme düştüğünde gergin bir şekilde yutkunuyorum ve meme uçlarım sütyenimin yumuşak kumaşına karşı sertleşiyor, nefesim hızlanıyor. Neyse ki Kira içeri giriyor. "Zamanı gelmişti. Gidelim."

"Kahretsin." Kot şortunun ceplerini yoklar. "Telefonumu unutmuşum." Sonra arkasını döner, kahverengi saçları Corbin'in yüzüne çarparak odadan koşar.

"Cidden mi?" Diye iç çekip adaya oturarak onu beklerken, Sin'den kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Yaşlandıkça, onun yanında nasıl davranacağımı daha da bilemiyorum. Elimden geldiğince ondan kaçınıyorum. Kız kardeşi en yakın arkadaşım olduğu için bu zor oluyor, ama her zaman elimden geleni yapıyorum.

Neyse ki cep telefonum çalışıyor ve cebimden çıkarıyorum. Maskeli adam dün gece hiç gelmedi. Ve bu sabah uyandığımda, bana verdiği diğer telefonu evde, komodinin içinde, kapalı olarak bıraktım. Umarım bu, ona ulaşmamı ve çaresiz görünmemi engeller.

Mesajı açıp okudum.

Bu gece için hala geçerli mi?

Tabii. Kendimi cevap yazarken buluyorum, sevişmeye ihtiyacım var. Ve bu adam gerçekten ilgileniyor. Birkaç aydır yedeğim. Gizemli adamım kadar iyi değil, ama güvenilir.

Bir partiye gidiyorum, ama sonra geleceğim. Saat ikiden sonra olacak ama. Sorun olur mu?

Sorun değil. Ön kapıyı kilitlemeyeceğim. Ona haber veriyorum. Daha önce evime gelmişti ama benimle sevişmek için gelmemişti. Ailem hep partiler verirdi ve evimiz lordlarla doluydu — elitler sadece elitlerle ilişki kurar.

Üç noktanın zıpladığını ve sonra durduğunu, sonra tekrar başladığını izlerim. Gelen mesajla birlikte titreşir.

Görüşürüz o zaman.

"Oh, küçük şeytanın bir erkek arkadaşı var."

Ekranı kapatıp ayağa kalkarım ve Sin'i itmek için elimi uzatırım. Piç kurusu omzumun arkasında durmuş beni izliyor. Siktir, ondan nefret ediyorum. Elimdeki kaslı göğsünün hissini görmezden gelmeye çalışırım. Ve sanki piç kurusu bitliymiş gibi avucumu kot pantolonuma silerim. "Kiminle yattığın seni ilgilendirmez," diye savunmacı bir tavırla terslerim.

"Gerçek bir erkeğe ihtiyacın varsa..."

Jayce'e gözlerimi kısarak baktım ve o gülmeye başladı, sözünü keserek.

Sin bana yaklaşır ve nefes almam zorlaşır, gözlerim yavaşça onun gözlerine bakar. Ona dokunmamak için ellerimi yanlarımda yumruk yaparım. Yıllardır birbirimizi tolere ettik, ama bana bir şans verilseydi...

"Hazırım," diyor Kira, mutfığa koşarak. "Gidelim. Geç kaldık," diye ekliyor, sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanırım. Ondan uzaklaşarak, adadan sırt çantamı alırım. Sin'in sırtındaki bakışlarını görmezden gelerek, çantayı omzuma atarım.

SIN

Seksi sarışının dönüp kız kardeşimle birlikte evden neredeyse koşarak çıktığını izliyorum. Ona ne yaptığımı hiç bilmiyor. Ve ona bunu anlatıp anlatmayacağımı da bilmiyorum. Kendimi suçlu ya da utanmış hissetmiyorum. Bir lord, istediği her şeye sahip olabileceğini öğrenir, bunun için onu zorla almak zorunda kalsa bile. Ben de ona tam olarak bunu yaptım ve o da bundan zevk aldı.

Onun küçük oyuncağı, benim ona yapabileceklerimle kıyaslanamaz. Ayrıca, geçen gece onu bodrumunda o kadar savunmasız bırakmamalıydı. Peki ya dün gece odasında olanlar? Artık kapılarını kilitlemeyi öğrenecek. İçeri girip onu tatmin eden maskeli adam artık olmayacak. Onu tecavüz edenin benim sikim, ağzım ve ellerim olduğunu bilecek.

Ona, herkes tarafından kolayca ele geçirilebileceğini öğreteceğim. Onu yatağa bağlamaya karar verdiğimde, o salakın bodrumunda yaptığı gibi onu kesinlikle yalnız bırakmayacağım.

Hayır. Orada oturup, onu sikmeye karar verene kadar kıvranışını izleyeceğim. Ve sana söz veriyorum, gözleri bağlı olsun ya da olmasın, benim sikim için geldiğini bilecek.

"Sin, yemin törenine gelmediğine inanamıyorum," diye başlıyor Jayce, granola barını yerken. Son iki gündür durmadan bundan bahsediyor. "Çılgınca bir şeydi. Ryat Matt'e bağırdı..."

"Al bakalım." Corbin, benim gibi Jayce'i görmezden gelerek bana bir defter uzattı.

Onu açıyorum ve rastgele bir sayfaya göz gezdirirken dudaklarım gülümsüyor. "Ben —" Cebimde telefonumun titrediğini hissedince, defteri tezgahın üzerine bırakıp telefonu çıkardım. Ekran kilidini açıp annemin kırk yaşındaki arkadaşı Sandy'den gelen mesajı gördüm ve açtım. Mesajda, kameraya bakarak dilini çıkaran bir fotoğrafı ve bir metin vardı.

Dilime piercing yaptırdım.

Cevap yazıyorum.

Harika. Belki daha iyi sakso çekmene yardımcı olur.

Barrington'da birinci sınıfa başlamadan önceki yazdan beri, uzun zamandır onun boğazına sikimi sokmamıştım, ama daha iyi hale geldiğini sanmıyorum.

Mesajı okudu ve üç ağlayan gülen emoji gönderdi. ***Beni her zaman güldürüyorsun Sin. Pazar günü döneceğim. Yemin törenini yaptın, değil mi? Artık eskisi gibi olabiliriz...***

Okumayı bırakıp cep telefonumu cebime koydum. Üçüncü kocasıyla onuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak için seyahate çıktı. Bana ne dersen de, ama kocasına karşı bir bağlılığım yok. Sadık kalamamasının suçu bende değil. Benim de tek olmadığımı biliyorum. İlk inisiyasyonumuzdan bir gece önce, Jayce'in ailesinin kulübesinde onunla yattı. Bekarlık yemini etmeden önce bize son bir kez daha zevk vermek için can atıyordu.

Babam mutfğa girdiğini görünce tezgâhtaki defteri aldım. "Easton?"

"Evet?" diye soruyorum, onun bakışlarıyla karşılaşarak. Bir elinde evrak çantası, diğerinde cep telefonu var.

"Ödevin nasıl gidiyor?"

Ellerim defteri sıkıca kavrar. "İyi," diye cevaplarım.

"Bunu tamamlayabilecek misin?" diye sorar, sesinde endişe belirgindir. Artık resmen bir Lordum, yani bana verilen emri yerine getirmezsem, onlar için bir faydam kalmaz. Buradan tek çıkış yolu, görevden alınmaktır.

Burun kıvrıyorum. "Kesinlikle."

"Çalışma odamda bir dakika konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

İnlerim. Konuşmak istediği konuyu çok iyi bildiğim için hiç havamda değilim. Seçtiğim kişi, hanımefendim, geleceğim. Şu anda vaktim yok. Ayrıca, benim geleceğim için ne istediği önemli değil. Benim istediğim bu değil. Ve kimsenin bana bunu dikte etmesine izin vermeyeceğim.

"Önemli telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor," diye yalan söylüyorum ve mutfaktan çıkıp ondan kaçarak odama gidiyorum. Yapmam gereken bazı araştırmalar var. Küçük şeytanım, onu benim yapmam için ihtiyacım olan her şeyin anahtarını bana verdi.

BÖLÜM DOKUZ

ELLINGTON

Hayatım boyunca seksle iç içe oldum. Annem seks terapisti. Babam, annemin evden çalışabilmesi için evimizin dördüncü katına bir ofis yaptı. Hatta, müşterilerinin ofisine doğrudan ulaşabilmesi için diğer katları atlayan bir asansör bile taktırdı.

Dokuz yaşındayken dinlemeye başladım. On yaşına geldiğimde, çoğu yetişkinden daha fazla seks hakkında bilgi sahibiydim. On iki yaşındayken, her zamanki gibi gizlice yukarı çıktım ve dinlemeye başladım.

Yavaşça koridorda yürüdüm, kendimi ele vermemek için olabildiğince sessiz adımlarla.

Eğer duyulursam, başım belaya girer. Annem bana hep şöyle der: "Bunlar yetişkinlerin konuşmaları, Elli. Onları duyarsan, bu benim için etik olmaz."

Sırtımı duvara dayayıp popomun üzerine kayarak, kulaklarımı dikip dinlemeye başladım.

Bir kadın hafifçe ağlıyor, ardından bir erkek sesi geliyor. "Üzgünüm, hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Bay ve Bayan Taylor. Daha önce birkaç seanslarını dinlemiştim.

"Ciddi olamazsınız." Kadın hıçkırmaya başlar. "Nasıl... yapabilirsiniz...?"

Bay Taylor, diğer erkeklerin karısını tatmin etmesini izlemekten hoşlanıyordu — bu, cuckolding olarak bilinir. Karısı hoşlanmıyordu ama yine de ara sıra bir şişe şarap içer ve kocasının onu bir swingers kulübüne veya partisine götürmesine izin verirdi. Orada kocası onun için bir erkek seçer ve arkanıza yaslanıp o erkeğin onu sikmesini izlerdi.

Kadın bundan nefret ediyordu.

Yabancı bir adamla orgazm olabilmesi onu kirli hissettiriyordu.

Ama bu, onun yaşadığı tek seks hayatıydı. Kocası yıllardır onu sikmemişti.

Bu özel oturum, önceki geceyle ilgiliydi. Bay Taylor, milyarlarca dolarlık şirketinde iş ortağı olan en yakın iki arkadaşını evine davet etmişti. O gece, karısının şarabına bir şey katarak onu bayılttı. Ardından iki arkadaşına...

Arkadaşları onu çıplak bir şekilde sandalyeye baēladılar, karısını baēlayıp tecavüz ettikleri yataēa dönük olarak. O gün erken saatlerde bir kayıt cihazı kurmuştu ve karısının ertesi sabah onunla birlikte izlemek istememesini anlayamıyordu. Daha önce başka erkeklerin kendisiyle yatmasına izin verdiēi için, iki iş ortaēının da onunla yatmasına izin vereceēini düşünmüştü. Aēlayarak karısından onu affetmesi için yalvardı.

Bunun yerine, karısı boşanma davası açacaēını söyleyerek çıēlık atarak kaētı. Hayatımda hiē bu kadar hareketsiz oturmamıştım, beni görmemesi için dua ediyordum. Neyse ki görmedi.

Sonra onun annemden kendisini düzeltmesini, ona ilaē vermesini, onu "normal" hale getirmek için elinden geleni yapmasını yalvarışını duydum. Kadın tecavüzü polise bildirdi. Yasa gereēi bunu yapmak zorundaydı.

Ertesi hafta haberlerde gördüm. İki iş ortaēı şehir merkezindeki ofis binasından dışarı sürüklenip polis arabalarına bindiriliyorlardı. İkisi de evli ve çocukluydu.

Ancak Bay Taylor'ın neden onlarla birlikte tutuklanmadıēını merak ettim. Anneme sormadım çünkü o zaman onun seansını dinlediēimi anlardı. İki ay sonra cevabımı aldım. Bayan Taylor geri dönmüştü ve ben yine aynı yerde oturup anneme bir kez daha aēlamasını dinledim.

Kocasını intihar etmişti. Son seanslarından sonra eve gitmiş ve onu bir tarikata kurban gibi teslim ettiēi yatakta kafasına ateş etmişti. Ona yaptıklarından sonra kendisiyle yaşayamıyordu. O kadar tiksini mişti ki, o zamanlar hoşlandıēı şeyin yanlış olduēunu fark etmemişti. Karısını aldattıēını anlayana kadar. Yirmi beş yıllık evlilik, bir sapkınlık yüzünden boş aē gitmişti.

Üē saat boyunca orada oturup onun aēlamasını dinledim ve o kendini suçlu hissediyordu. Onu aldatan kocasıydı, ama o onun ölümünden kendini sorumlu hissediyordu. Hamileydi. O sabah öğrenmişti ve bu yüzden acil seansa gelmişti.

On yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalıştılar. Hayatlarının ilerleyen dönemlerinde çocuk sahibi olmak istiyorlardı. İkisi de kariyerlerine odaklanmıştı ve bir kez karar verdiklerinde, artık çok geēti. En azından öyle düşünüyorlardı ve kocası

onunla yatmayı tamamen bırakmıştı.

Çatlak kapıdan içeri baktıēımda onu kanepede aēlarken gördüğümde anneme söylediēi sözleri asla unutmayacaēım. "Bana her zaman istediēim tek şeyi verdi. Hamileyim ve o artık yok. Benim yüzümden. Onu olduēu gibi sevedim." Onu tecavüz eden adamın hangisinin babası olduēu umurunda deēildi. Bebeēi doğuracak ve onu rahmetli kocasını babası olarak büyütecekti.

Ağlıyordu. Annem de kendi kişisel nedenlerinden dolayı ağlıyordu. Bu, ikisi için de travmatik bir olaydı. Peki ya ben?

Taylor'ların seanslarını dinleyerek iki şey öğrendim. Birincisi, aşk tamamen saçmalık. Kim arkadaşlarının ya da başka birinin karısına tecavüz etmesine izin verir ki? Hele ki bunu kaydetmek ve karısının bunu sorun etmemesini beklemek?

İkincisi, vücudunuzun bir şeyi arzulaması, ona istediğini vermeniz gerektiği anlamına gelmez. Bu yüzden vücudumun istediği her şeyi zihnimin arkasına ittim. Ama bu çok uzun sürmedi.

Diğer kadınlar gibi olmadığımı fark ettiğimde henüz gençtim. On sekiz yaşımdayken, Sin bir partide beni köşeye sıkıştırdı ve güzel olduğumu söyledi. Yalan söylediğini biliyordum. Benimle dalga geçmek için. Muhtemelen bir arkadaşısı ona cesaret vermişti. Ama sonra gözlerimin o kadar güzel olduğunu, onları kesip odasındaki bir kavanoza koymak istediğini, böylece her gün onlara bakabileceğini söyledi.

Bu beni ıslattı. Ayrıca annemin gördüğü tüm hastalarından daha berbat durumda olduğumu fark etmemi sağladı. Herhangi bir kadını korkutacak bir şey beni ona yaslanmaya itti. Kendimi, az önce çektiğim iki çizgi kokainin etkisi olduğuna ikna ettim, ama bu bir yalandı. İçten içe, toplumun normal olarak kabul ettiği şeylere asla mutlu olamayacağım için bir erkekle sağlıklı bir ilişki kuramayacağımı biliyordum.

Zehirli bir ilişki istiyorum. Delilik istiyorum. Aklımın sağlığından şüphe etmemi sağlayacak birini istiyorum. Ve maskeli adam beni sonsuza kadar kendine ait yapmaya karar verene kadar mutlu olmayacağımı biliyorum. Beni görmeye gelmeye devam ettiği sürece, hayatımın geri kalanını onun kim olduğunu bilmeden geçirmek benim için hiç sorun değil.

ONUNCU BÖLÜM

ELLINGTON

İnsan cinselliği psikolojisi dersine girdiğimde saat neredeyse ikiyi gösteriyordu. Neyse ki bu günün son dersiydi. Kariyer seçimimde annemin izinden gitmek gibi büyük planlarım var. Bunun için kendi nedenlerim var, ama annemin bunu bilmesine gerek yok.

Bu yıl Barrington Üniversitesi'nde sadece üçüncü sınıftayım. Seks beni her zaman meraklandırmıştır. Ve bu konuda bu kadar genç yaşta bu kadar çok şey öğrenmiş olmamın büyük etkisi olduğunu düşünüyorum. Artık annemin ofisinin duvarları içinde söylenenleri duymamı neden istemediğini anlıyorum. Bunun etik olmadığı gerçeğini bir kenara bırakalım. Sadece müşterilerinin sözleri bile bazen bana kabuslar görmeme neden oluyordu.

Meraklanmaya başladığımda on üç yaşındaydım. Duyduğum kelimelerin anlamını Google'da aratır ya da resimlerini arardım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda terapiye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim. Kendimi seks bağımlısı olarak teşhis edebileceğimden eminim. Ama vücudunuzu bir üst seviyeye taşımak harika bir şey. Başka birinin size bunu yapması ise daha da harika. Seks de diğer her şey gibi, kullanılabilen, satın alınabilen veya satılabilen bir eylemdir. Bağımlılık yapar. Sürekli peşinde koştuğun o yüksek duygudur. Bana sorarsan, en tehlikeli uyuşturucu d u r . Seni mantıksız, çaresiz ve biraz psikopat yapar.

İnsanlar birden fazla partneri olan kadınları hor görürler, ama sizi öldürebilecek bir tütün bağımlılığı kabul edilebilir. Her şeyin bir servete mal olduğu bir dünyada, orgazm size hiçbir şeye mal olmaz. Belki birazcık onurunuz hariç, ama ben onu umursamıyorum.

Ön sıradaki koltuğuma oturup sırt çantamı açıp defterimi çıkarmak için açtım, ama orada değildi. "Ne oluyor...?" Ön cebini açıp içine baktım. En son nerede olduğunu düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Dün bu dersteydi. Dün gece evde üzerinde çalışmadım çünkü bitirmiştım.

"Elli, sıra sende," diyor Bay Hamilton, dikkatimi çekmek için.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Bir sorun mu var?" diye sorar.

Gözlerimi ona kaldırdığımda, kaşlarını kaldırıyor. Elleri Armani pantolonunun belinde. Babasının parasıyla yaşadığı için bu dersi sırf eğlence için verdiğinden eminim. New York'ta Fortune 500 şirketlerinden birinin sahibi. O bir lord. Barrington Üniversitesi yüzde birlik kesime ait. Burada onlardan kaçamazsınız.

Koyu kahverengi gözleri beni bekleyerek izliyor.

"Ben, şey... hayır." Çantamı tekrar açıp, sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi gözlerimi içine bir kez daha indiriyorum. Ezbere hatırlamadığımdan değil. Sadece, yanımda yoksa, o zaman nerede lan? "Sadece..."

Kapı açılır ve üç adamın odaya girdiğini görünce ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Bu dersi almayan üç adam. Gözlerim profesöre kayar ve kaşları çatılır. "Sizin için ne yapabilirim beyler?" diye sorar Bay Hamilton. Dışarıdan izleyicilere izin verir, ama bu üçü asla kendi istekleriyle burada olmak istemezler.

"Bugün dersinize katılacağız," diye cevaplar Sin.

Bu sabah mutfakta gördüğüm halinden bile daha iyi görünüyor, eğer bu mümkünse. Siyah bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş. Hepsi bu. Ama tişörtünün geniş omuzlarına gerilmesini ve ince kumaşın içinden karın kaslarının görünmesini fark etmeden edemiyorum. Kot pantolon uyluklarına sıkıca oturuyor ve sabahki eşofmanla gördüğüm görüntünün aynısını görüp görmediğimi görmek için aşağıya bakıyorum. Görüyorum.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. O kadar hızlı ki nefes almam zorlaşıyor.

"Uh, emin değilim..."

"Bu bir sorun değil, değil mi?" Corbin profesörü keser.

"Hayır. Sorun değil." Bay Hamilton başını sallar ve düğmeli gömleğini eliyle düzeltir. Onaylamadığının açık bir işareti, ama onları geri çevirmeyecek.

Kimse bu adamları geri çevirmez. Onlar Barrington Üniversitesi'nde kraliyet ailesi olarak adlandırılan kişilerdir. Derslere hiç gelmeseler bile hep A alırlar. Bir lord mümkün olduğunca az şey yapıp onur derecesiyle mezun olabilir. Ödevlerini tamamladıkları ve hayatta kaldıkları sürece ödüllendirilirler.

Üçü bana doğru yürürken koltuğumda donakalmış halde oturuyorum. Masamın önünde duruyorlar ve ben kirpiklerimin arasından onlara bakıyorum, dudaklarım aralık, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Ne halt ediyorlar bunlar?*

Bir parçam biliyor. Sadece inanmak istemiyorum.

Sin'in dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve onun sessiz tehdidi karşısında kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Sen benim koltuğumdasın," diye Corbin sağındaki adama bağılıyor ve ikimizi de irkiltiriyor.

Çocuk ayağa kalkar ve eşyalarını almaya bile tenezzül etmeden uzaklaşır. Corbin yanımdaki koltuğa oturur, adamın eşyalarını yere atar ve bacaklarını açarak rahatça oturur. Ellerini başının arkasında birleştirir, başını yana eğerek bana bakar. Dağınık siyah saçları gözlerinin üzerine düşer.

Onun bakışlarından kaçınıyorum.

"Çekil," Jayce solumdaki kıza emir verir.

Siktir!

O söyleneni yapar ama çok daha yavaş ve yüzünde bir gülümsemeyle. Eminim ki, uzaklaşırken ona daha sonra aramasını söyler, elini onun göğsünün üst kısmına sürer ve ona göz kırpar. Niyeti çok açıktır. Odayı terk eder, belli ki şu anda yapacak daha iyi işleri vardır.

"Senin yerini alacağım, Elli," diyor Sin. Sesi anında amımı ıslatıyor, uyluklarım kasılıyor.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Ben..."

"Okuman gereken bir hikaye var," diye ekliyor Sin ve sonra omzuna asılı sırt çantasından bir defter çıkarıp masama vuruyor.

Üstüne siyah kalemle yazılmış ismimi görünce kalbim durur. Bunu nereden buldu? Nereden buldu bunu? Kulaklarım kanlar içinde kalır ve alnımda ter damlaları belirir. Hikayelerimi okurken asla gergin olmam. Onlar daha çok fanteziler gibidir. Sınıf açısından bakıldığında, bunlar cinsel senaryolar. Bay Hamilton, seks sahnelerini yüksek sesle okumanın, müşterilerle görüştüğümüzde çiftlerin cinsel deneyimlerini rahatça dinleyebilmemiz için bizi hazırlayacağını söylüyor. Ne istediklerini ve ilişkilerinde nelerin eksik olduğunu.

Neden şimdi endişeliyim? Hatırlayabildiğim kadarıyla ona uzun zamandır aşık olduğum için mi?

Onun ve arkadaşlarının önünde okumak zorunda kalmamın neden umurumda olduğunu bilmiyorum.

Onlar zaten okumuşlardır, eminim.

"Ellington?" diye sorar profesörüm ve ben ona bakarım. Zaten düzgün olan kravatını düzeltir ve kürsüye doğru başını sallar. "Sıra sende. Ve programın gerisindeyiz."

Uyuşmuş bir şekilde uzanıp defterimi alıyorum ve titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Çok yavaşça odanın önüne doğru ilerliyorum. Dinleyicilere dönüp

, gözlerim defterde. Burnum akıyor, elimini tersiyle siliyorum.

"Şey..." Dudaklarımı yalayıp defteri açtım ve derin bir nefes aldım, bundan kaçamayacağımı biliyordum. Bu benim en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmesiydi.

Siyah mini elbisemin eteği arkamdan yukarı itilerek kıcım onlara açıkta kalıyor. File çoraplarım yırtılıyor ve tangam yana itiliyor.

Parmaklar, ıslak olup olmadığımı kontrol etme zahmetine bile girmeden içime giriyor ve ben rahatsızlıktan yatakta kıpırdanıyorum, dişlerimin arkasında duran ve ağzımı açık tutan metal tıkaç etrafında anlaşılabilir kelimeler mırıldanıyorum.

O kadar sert bir şekilde içime girip çıkıyorlar ki, vücudum yatakta ileri geri sallanmaya başlıyor. Bileklerime sarılmış ip beni daha da çekiyor.

Hareket edemiyorum, mücadele edemiyorum. Beni böyle istiyorlar: bağlı ve çaresiz. Bana vermek istedikleri her şeyi almaya zorlanıyorum.

Yaka teli bağlı olan tasma çekiliyor, başımı kaldırıyor ve ne olacağını biliyorum. Bir penis başı ağzıma giriyor, tükürüğü köşelerden dışarı itiyor.

Kulaklarımdaki kulaklıklar yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Gözlerim bağlı olduğu için konuşamıyorum ve göremiyorum. Ben bir seks bebeğiyim. Sikişmek için bir oyuncak.

Buna ben razı oldum.

Parmakları amımdan çıkarılır ve yerine bir penis sokulur. Eller kalçalarımı kavrar, dizleri bağlı bacaklarıma dayanır ve diğer penis ağzımı doldururken beni yerinde tutarak içime girer.

Tekrar tekrar, her biri beni sikiyor, sonra amımı siken sertleşiyor ve içime boşalıyor. Amımdan çıkınca, ağzımı siken sik etrafında inliyorum. Boşalmadım. Ama bu asla benimle ilgili değil. Sadece onlarla ilgili.

Yaka çekerek, kalan nefesimi de keser ve kendini boğazıma sokar. Ben öğürürüm ve o çekilir, yüzüme boşalır. Dilimde tadını alırım ve çenemden aşağı kayarken hissederim, sonra bana tokat atar. Beni bıraktığında, başım yine yatağa düşer ve ter ve sperm içinde yatıyorum.

Yeni bir çift diz benim dizlerimin arkasına çarptı ve sonra bir parmak kıcıma girdi. İnliyorum, örtülü gözlerimden yaşlar akıyor. Biri boynumun altından tutup kaldırıyor. Az önce amımı sikmiş olan sik ağzıma sokuluyor çünkü onun üzerinde kendimin tadını alabiliyorum. O sert davranıyor ve burnumu çimdikliyor. Görebilseydim, eminim görüşüm kararlıydı.

Onlar sırayla kışımı, amımı ve boğazımı sikerken ben burada yatıyorum. Hiç boşalamıyorum.

Her şey onlar için. Ve ben, onların bunu tekrar tekrar yapmasına izin veren aptal bir oyuncak gibiyim.

Defteri kapatıp ona bakıyorum, sınıfa bakmayı reddediyorum. Otomatik pilotta yazdıklarımı okuyorum. Onları ezbere biliyorum. Sesim şu anda dizlerim kadar titriyor. Nefesim düzensiz. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm ağrıyor.

Biri yavaş ve yüksek sesle alkışlamaya başlıyor. Sin. Biliyorum. Ama ona bakmayı reddediyorum. Sonra biri daha onu takip ediyor, bir başkası daha - en iyi iki arkadaşı.

Bana gülüyorlar sanki.

"Aferin... her zamanki gibi, Ellington," diyor profesörüm, boğazını temizleyerek. "Millie, sıra sende."

"Hayır."

Sin'in profesörle konuşma sesini duyunca gözlerim birden açılır. "Hayır mı?" diye sorar Bay Hamilton.

Sin yavaşça ayağa kalkar ve sınıfa döner. "Bugünkü ders bitti."

Çocuklar ayağa fırlar, eşyalarını alır ve neredeyse odadan koşarak çıkarlar. Öğrenciler bu dersi boş zamanlarını doldurmak için alırlar. Kolay not almak içindir. Siktirip giderler ve günlük uykularını alırlar. Yani eve gidip bunu yapabileceklerse, bunu tercih ederler.

"Bir dakika bekleyin," diyor profesör. "Geri gelin," diye emrediyor, ama sınıfın yarısı çoktan gitmiş. Sınıfın başlangıçta ne kadar küçük olduğunu düşünürsek, bu oldukça fazla. Bu sınıfta yirmi öğrenci bile yok.

"Sen de." Corbin koltuğundan fırlar. "Dışarı."

"Burası benim sınıfım," diye itiraz eder Bay

Hamilton. "Bugün değil," diye gülümseyerek Sin ona bildirir.

Podyumda dururken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, kafamı çevirip ikisini de izliyor, ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Ama bu adamların ne planladıkları olursa olsun, profesörün buna karşı koyamayacağını biliyorum. Onlar her zaman kazanır. Profesör bir Lord olabilir, ama Barrington'da çalıştığı gerçeği bana onun diğer Lordlar kadar güçlü olmadığını gösteriyor.

Ailem beni Lordların yöntemlerinden korumadı. Onlar hakkında her şeyi bildiğimi söyleyemem, ama yeterince biliyorum.

Corbin masasına doğru yürür, Bay Hamilton'ın Armani gömleğini yakalar ve onu odadan dışarı sürükler. Onu dışarı atar ve kapıyı kilitler.

Etrafa hızlıca bakınca, zaten korktuğum şeyin gerçekleştiğini anlıyorum. Sadece üçü ve ben varız.

"Otur, Elli," der Sin, sanki emir verebileceği bir köpekmişim gibi sandalyemi işaret ederek.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni odanın diğer ucuna götürür. Koltuğuma düşerim, ellerimi masanın üzerine koyar ve gözlerimi önüne dikerim, nefesimi sakinleştirmeye çalışırım. Terliyorum, nefes nefeseyim ve bayılmak üzereyim. Panik atak böyle bir şey mi? Oda dönüyor, dilim ağırlaşıyor ve ağzım kuruyor.

Sin sandalyemin önüne gelir ve kasıkları göz hizamda. Sertleşmiş penisinin hatlarını görebiliyorum ve yutkunuyorum. Eğilip siyah deri kemerini yavaşça açar.

Küçük hareket beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarır. "Günah..." Ayağa kalkmaya çalışırım, ama bir el saçımı yakalar ve geriye doğru çeker, beni beyaz fayanslı tavana bakmaya zorlar ve yerinde tutar. Kafamın derisinde hissettiğim acıdan çılgılık atarım. Nefesim hızlanır, göğsüm hızla inip kalkar.

Kemerinin halkalardan çıkma sesini duyarım, sonra ellerimi yakalar ve masamın üzerine çeker. Bileklerimi çaprazlar ve deriyi etraflarına sararak bağladığında gözlerimi kapatırım. Sonra saçımı bırakırlar ve bunun yerine kemeri tutup yukarı çekerler, bağlı ellerimi başımın arkasına zorlarlar.

Corbin arkamdaki koltuğa oturur. Botunun baskısı sandalyemin arkasına baskı yapar ve ellerimi yerinde tutar.

Saçımı bıraktığı için başımı eğiyorum ve Sin ile yüz yüze geliyorum. Elleri masamın üzerinde, yüzüme doğru eğilmiş durumda. "Hayalini kurduğun şey bu mu, küçük şeytan?" diye soruyor, başını yana eğerek, bana takma adımla sesleniyor. On yaşımdan beri bu takma adı kullanıyor. Ailem onun ailesiyle birlikte kamp gezisine çıkmıştı. Kira, bizimle Barbie oynamadığı için onun çadırını ateşe vermişti. Kira başı belaya girdiğinde, Sin'in intikam almak için onu mahvedeceğini bildiğimden suçu üstlendim.

O zaman bile, bir parçam onun dikkatini çekmek istiyordu. Şeytanı ne kadar zorlayabileceğimi görmek için.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ama cevap veremiyorum.

"Hmm?" Elini uzatıp başparmağını benim aralık dudaklarımdan üzerinde gezdirdikten sonra parmağını ağzıma soktu. Düşünmeden dudaklarımı kapatıp parmağını emmeye başladım. "Ben de öyle düşünmüştüm." Güzel mavi gözleri bir an sertleşti, sonra parmağını çıkardı ve benimle masa arasına uzanarak

gömleğimin eteğini tuttu. "Oyuncak olmak mı istiyorsun?" Gömleğimi yukarı çekerek sade beyaz sütyenimi ortaya çıkardı ve elini belimden aşağı kaydırıldı.

Giysilerimin altında cinsel açıdan çekici hiçbir şey giymediğim düşüncesi aklımdan geçer ve bu aptalca düşünceyi hemen kafamdan atarım.

Kısıtlamalarla mücadele ediyorum ama hiçbir yere gidemiyorum. Corbin ellerimi başımın arkasında bağlamış ve masa, Sin'in dokunuşundan kaçmamı zorlaştırıyor.

Kot pantolonumu ve fermuarımı açıyor. "Sin," diyorum ve o bana sırtıtıyor. Yumuşak ama aynı zamanda sinsi bir sırtıtış.

Masamın önüne diz çökerek, masanın altına uzanır, kot pantolonumu uyluklarımdan tutar ve bacaklarımdan aşağıya, ayak bileklerime kadar çeker, sonra ayağa kalkar. Ayakkabılarım hala ayağымda olduğu için, pantolonumu bağlasa da olurdu. Zaten kimseyi tekmeleyemem.

"Hadi bir bakalım, olur mu?" Elini bacaklarıımın arasına kaydırıyor, pamuklu iç çamaşırımın kumaşını zorlayarak içeri giriyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarım soğuk sandalyeden kalkıyor. Parmaklarını sertçe içime soktuğunda dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye övüyor. Parmağını çekince sandalyeye yığılıyorum ve ıslak parmağının ucuyla klitorisimi okşuyor. "Ah, ne yaramaz bir şeytan. Piercingin var." Çubuğu çekiyor ve acı ve zevk karışımı bir hisle nefesimi tutarken kığım bir kez daha koltuktan kalkıyor.

Yıllar önce yaptırmıştım. Başka bir arkadaşım da yaptırmıştı. Onu o kadar hassaslaştırdığını, tren raylarından her geçtiğinde orgazm olduğunu söylemişti. Ben ise onunla aynı deneyimi yaşamadım. Ama bazen iyi hissettiriyor.

Corbin bileklerimi saran kemeri daha sertçe çeker ve omuzlarım birbirine yapışır. "Lütfen?" Nefes nefese yalvarırım.

"Seni boşaltmamı ister misin, Elli?" diye sorar Sin, eli iç çamaşıırıma kayar. Bu sefer iki parmağını amıma sokar ve ben kalçalarımı sallarım. Masada çırpınmamdan dolayı masanın ayakları sarsılır.

Üçüncü parmağını da ekler ve ben çığlık atarım. Bir el ağzımı kapatır ve başımı kaldırıp Jayce'in yanımda durduğunu görürüm, eliyle beni susturmaktadır. Sin dördüncü parmağını da içime sokup beni tamamen açtığında gözlerim büyür. Bu pozisyonda acı verici. Bacaklarıımı açmam lazım ama bu mümkün değil. Ayak bileklerimdeki kot pantolonum buna engel oluyor.

"Siktir, Elli, bu amcık çok dar." Onları çıkarır, ama sonra tekrar içeri sokar. Masa sallanmaya devam eder ve ben burnumdan ağır ağır nefes alırken

amım beni sikiyor parmaklarını sıkıca kavrar. "Sikimde çok iyi hissettirecek." İnliyorum, zevk ve onun yarattığı acıdan gözlerim yaşlarla doluyor.

"Onun nefesini kes," diye Jayce'e emir veriyor ve ben ona karşı koyamadan, elini ağzımın üzerine koyup burnumu tıkıyor.

Sandalye üzerinde mücadele ediyorum, bacaklarım ellerinden geldiğince tekmeliyor, ama Sin amımı daha hızlı sikmeye başladığı için pek bir işe yaramıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, ama bu pozisyonda avucuna sürtündüğüm için klitorisimde daha fazla sürtünme yaratmaktan başka bir işe yaramıyor.

Görüşümde noktalar belirmeye başlıyor. Ciğerlerim yanıyor, gözlerim yaşıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, bacaklarım tekmeliyor, vücudum kasılmalarla boğuşuyor, nefes almaya çalışıyor. Amım sıkışıyor. Parmakları sert ve kaba bir şekilde sikiyor. Gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor ve yanma hissi beni ele geçirirken vücudum gevşiyor. Tam boşalmak üzereyken parmaklarını çıkarıyor. El ağzımdan çekiliyor ve bileklerim serbest bırakıldığında nefes almaya çalışıyorum. Sandalyeye yığılıyorum, nefes nefese, ağlayarak ve titreyerek.

Sin saçımı yakalar, başımı geriye doğru çeker ve yüzünü benimkinin önüne getirir. Gözleri, sanki beni böyle görmekten hoşlanıyormuş gibi, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü memnuniyetle inceler. "Eğer gelmek istiyorsan, bu gece ortaya çıkacaksın." Bunun üzerine, o ve en iyi iki arkadaşı sınıftan çıkarlar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ELLINGTON

FREAK SHOW. Saat on. Geçen seneki Cadılar Bayramı kostümünü giy.

Mesajı yüzüncü kez okudum. Sin bir saat önce göndermişti. Arabamın yanında otoparkta duruyorum. Az önce geldim, saat on çeyrek. Kendimi topladıktan sonra sınıftan çıkıp doğruca eve gittim. Duş aldım ve birkaç saat sonra yatağında uyandım. Uyumak istememiştim ama çok yorgundum. Sonra aptal gibi yataktan kalkıp *onun* için hazırlanmaya başladım.

Neden buradayım ki?

Neden olmasın?

Onu kullanan benim, değil mi? Seks konusunda her zaman karanlık düşüncelerim vardı ve istediğim şeyin yanlış olduğuna inanıyordum. Kimse bana bunu söylemedi. Annemin müşterileriyle yaptığı seansları kulak misafiri olarak dinleyerek öğrendim. Annem onları asla yargılamadı. Onlar bunu kendileri yeterince yapıyordu. Kim boğazlanmak, tokatlanmak ve bir et parçası gibi muamele görmek ister ki? Biz kraliçeler gibi muamele görmeliyiz, ucuz fahişeler gibi değil. Belki de ben öyleyimdir. Her zaman öyle olacağım.

Freak Show, Pennsylvania'nın ormanlarının derinliklerinde saklı kalmış eski bir panayır alanı. Bir zamanlar terk edilmiş olan bu yer, yaklaşık beş yıl önce yeniden açıldı. Burası tüm yıl boyunca açık. Her gün Cadılar Bayramı gibi. Bu yüzden adı *Freak Show*. İnsanlar her yerden burayı ziyaret etmek için geliyor.

Telefonum titriyor, bakıyorum ve Sin'den yeni bir mesaj geldiğini görüyorum.

Üç seçeneğin var: birini seç. Şeker mi

şaka mı?

Kaç ve saklan

Kan ve öl.

Mesajı birkaç kez okudum, onun bilmecesini çözmeye çalıştım. Ne anlama geldiğini hiç anlamadım.

Şeker mi şaka mı? En açıklayıcı cevap bu diye düşünerek cevap veriyorum.

Günahkar, günahkar, küçük şeytan. Sen benim ışığımsın, tıpkı şeytanın özgürlük için olduğu gibi.

Kaşlarım daha da çatılır. Işık? Şeytan? Ne halt ediyor bu adam? Başka bir mesaj gelir ve açarım, park yerinin ortasında duran bir fotoğrafımdır.

Fotoğrafın nereden geldiğini görmek için yukarı bakıyorum ve *aynalar evi* görüyorum. Gergin bir şekilde yutkunarak o yöne doğru yürümeye başlıyorum ve kayalık otoparkta topuklu ayakkabılarımla neredeyse takılıp düşüyordum. Bu, geçen yıl Lords'un evinde düzenlenen erkeklerin Halloween partisine giydiğim kıyafet, topuklu ayakkabılar da dahil. Onları tenis ayakkabılarıyla değiştirmeliydim.

Kalabalığın arasından geçerek, çarpık eve giriyorum. Yıllardır buraya gelmemiştim. En son Kira ile gelmiştim. Ben deli gibi eğleniyordum, o da benim şoförümdü.

Metal korkuluğu tutarak içerideki merdivenleri çıkıyorum. Palyaço kahkahaları kulaklarımı dolduruyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bunun sahte olduğunu biliyorum, ama oturup korku filmi izlemekten farkı yok, bunun gerçek olmadığını çok iyi biliyorum. Vücudunuzun nasıl tepki vereceğini kontrol edemezsiniz.

Uyarılmanın yanlış atfedilmesi fizyolojik bir karışıklıktır. Vücudum neden uyarıldığını bilemiyor. Örneğin korku. Adrenalin aşırı yüklendiğinde tahrik oluyorum. Bilinmeyenden tahrik oluyorum.

Solda bir koridor, sağda bir koridor var. Sağdaki koridoru seçiyorum ve dar yolu yavaşça yürüyorum. Kollarımı yanlara açmış, parmaklarımla yerden tavana kadar uzanan aynaları okşuyorum. Yukarıdan kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, görmeyi zorlaştırıyor. Sanki duvarlar üzerime kapanıyor gibi, ama bu sadece bir yanılsama. Topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum, nefesim her saniye daha da hızlanıyor, tavana dizilmiş hoparlörlerden Citizen Soldier'ın "Thank You for Hating Me" şarkısı çalıyor.

Koridorun sonuna geliyorum ve aynada kendime bakıyorum. Siyah deri tavşan kulakları takmışım. Yüzümün üst yarısını kaplıyorlar; sadece gözlerim görünüyor. Siyah göz farı, eyeliner ve maskara ile dumanlı bir makyaj yapmışım. Dudaklarım, tırnaklarımla uyumlu kan kırmızısı. Büyük göğüslerimi dikleştirmek için iç çamaşırı içeren straplez siyah bir tayt giyiyorum ve üzerine file çorap giyiyorum. Bu, en iyi haliyle seksi bir Cadılar Bayramı kıyafeti.

Aynaya dokunmak için uzandığımda öne doğru düşüyorum ama ayakta kalmayı başarıyorum. Orada ayna yok. *Ne?* O zaman neye bakıyordum?

Arkamda bir şey görürüm ve arkama dönerim, ama hiçbir şey görmem. Işıklar kırmızıya döner ve yanıp sönmeye başlar. Gözlerim hızla kırışıyıyor gibi görünüyor

ama gözlerim açık, önüne bakıyor ve bir şeyin bana atlamasını bekliyorum.

Nabzım hızlanıyor ve bir adım geri atıyorum, ama bir şeye çarpıyorum. Çığlık atıyorum ve dönüp baktığımda bunun bir ayna olduğunu görüyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Soluma dönüp koridorda koşuyorum, sonunda bir kapıyı itip açıyorum, umarım bu çıkış kapısıdır, ama sadece aynalarla kaplı dairesel bir oda buluyorum. Ve yalnızım. Çıkış yok, burası çıkmaz sokak. Dönmek için arkamı dönüyorum, ama geldiğim yoldan geri dönmeden önce kapı yüzüme çarpıyor. Kapıyı açacak bir kapı kolu ya da kolu yok. Sadece bana bakan başka bir lanet ayna var.

Gergin bir şekilde yutkunarak bir adım geri atıyorum ve odaya dönüp bakıyorum. Siyah tavandan çeşitli uzunluklarda zincirler sarkıyor. Bazıları yere kadar uzanıyor, bazıları ise o kadar yüksekte ki onlara ulaşamıyorum bile.

Buradaki ışıklar çok parlak. Odayı daha iyi görebilmek için sağ kolumu kaldırıp ışığın üzerime vurmasını engellemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Işıkların ısısı terlememe neden oluyor.

"Sadık iblise ne derler biliyor musun?" diye bir ses kulağıma fısıldıyor.

Dönüp bakıyorum, ama etrafta kimse yok. Elimi göğsüme götürüyorum ve kalbimin hızla attığını hissediyorum.

"Şeytanın evcil hayvanı," diye cevaplar başka bir ses. Ardından kahkahalar duyulur.

"Ne oluyor lan?" diye kendime daha çok homurdanırım. Kapının olduğu yeri bulur bulmaz, tekrar açmaya çalışırım ama bir şey olmaz. Ellerimi yumruk yapıp aynaya vururum. "Merhaba?" diye seslenirim. "Merhaba!" Sesimi çığlık haline getiririm.

"Enerjini sakla. İhtiyacın olacak."

Tekrar bağırmak için arkama döndüm, ama dairesel odanın karşı ucunda duran üç adamı görünce nefesim kesildi. Hepsi siyah kot pantolon, asker botları, siyah kapüşonlu sweatshirtler ve maskeler giymişti. Aşırı derecede korkutucu değillerdi, ama onlarda bir şey tüylerimi diken diken etti ve nefesimi kesip aldı.

En sağdaki palyaço. Aşırı büyük dişleri var ve sanki dişlerinden kan damlıyor gibi görünüyor. Büyük siyah gözleri ve kırmızı yanakları olan beyaz bir yüzü var. Ortadaki, ayna gibi bir maske takıyor. Gözleri yerine siyah delikler var ve maske o kadar uzun ki, siyah kapüşonlu sweatshirtinin içine giriyor, böylece cildinin tek bir santimini bile göremezsiniz. Hiçbir tür ağız yok. Ortadaki

En soldaki, tüm derisi alınmış, damarları ve tendonları görünür hale gelmiş bir insan yüzüne benziyor.

"Sin," diye fısıldayarak adını söylerim ve ellerimi önüme savunma amaçlı uzatırım, sanki bu onları uzak tutacaktım gibi. "Ne yapıyorsun?" diye sorarım, gergin bir şekilde dudaklarımı yalarım.

Hiçbiri cevap vermez ve dizlerim titremeye başlar. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve kulaklarımda kan basar. Işıklar söner ve ben derin bir nefes alırım. Işıklar tekrar yanar ve onlar gitmiştir.

"Ne?" Daireler çizerek etrafıma bakıyorum ama aynalarda kendimden başka bir şey görmüyorum. Gerçekten burada mıydılar? Yoksa aynaların yarattığı bir illüzyon muydu?

Işıklar, koridorlarda olduğu gibi kırmızı ve mavi renkte yanıp sönmeye başlar ve bir el boynumu yakalar. Çığlık atmaya çalışırım, ama parmaklar boğazımın iki yanını sıkıca kavradığında nefesim kesilir. Ayaklarım yerden kesilir ve geriye doğru itilirim. Başka bir çift el beni yakalar ve kollarım başımın üzerine kaldırılır. Kollarım bir şeyle sarılır ve sallanacağım yere kaldırılırım. Topuklarım yere zar zor değiyor.

El boynumdan çekilir ve nefes almaya çalışırken başım öne doğru eğilir.

Bağlandığım yerlerden kurtulmaya çalışıyorum. Vücudum bir yandan diğer yana dönüyor, beni tavandan sarkan zincirlere bağladıklarını biliyorum. Hareketlerimden çıkan zincirlerin sesi odada yankılanıyor.

"S-in?" Boğazım düğümleniyor, hala hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Etrafıma bakıyorum, ama lanet ışıklar hala yanıp sönmüyor ve görüşümü engelliyor. Midem bulanıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

Eller bacaklarımı kavrar ve bacaklarım genişçe açılır. Bileklerim gibi bacaklarım da bir şeyle sarılır ve birkaç saniye sonra bacaklarımı kapatamam.

"Lütfen?" diye inlerim, vücudum titriyor.

"Ama sen bunu istiyorsun, Elli," diye kulağıma fısıldadı. Elini omzumda hissettiğimde titredim, saçımı boynumdan çekip sırtıma uzattı. "Sadece fantezilerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum."

Her şey karardığında gözlerimi açıyorum. Sonra parlak ışıklar tekrar yanıyor ve gözlerimi kırıştırmama neden oluyor. Üçü de önümde duruyor. En sağdaki elinde bir kemer tutuyor. Normal bir kemer değil. O kadar uzun ki, ayaklarının dibinde yere kadar uzanıyor. Ortadaki adamın boynunun arkasında, omuzlarına kadar uzanan bir zincir var. Her iki eliyle de zinciri tutuyor. Soldaki adamın ayaklarının dibinde bir sırt çantası var. İçinde ne olduğunu göremediğim için bu beni en çok korkutuyor.

Zinciri olan ortadaki adam bana doğru yürüyor. Derisiz yüz maskesi takıyor. Başımı geriye atıp boğazım yanana kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor ve zinciri arkadan boynuma doluyor. Zinciri çekerek nefesimi kesiyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Sana söylediğimizde çığlık atacaksın."

Nefesimi tamamen kesmemiş, ama kısıtlamış.

Kemerli adam bana doğru yürüdü. Aynalı maskesi, sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibi, her tarafında çatlaklarla kırılmıştı. Kırık parçalar halinde yansımamı gösteriyordu. Göz yaşlarımdan makyajımın akmış olduğunu görebiliyorum. Kafasını yana eğiyor, hiçbir şey söylemiyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kemeri alıp derisini uyluklarımın iç kısmına vuruyor, tam da arkamdaki adam zinciri sıkıştırıp nefesimi kesip acıdan çığlık atmamı engellediği sırada.

Zinciri bırakıyor ve ben nefes alırken başım öne eğiliyor. Uyluklarım sanki biri çakmak tutmuş gibi yanıyor. Uyluklarım ve amım zonklu y o r .

Omuzlarım, vücudumun tavandan sarkık pozisyonundan dolayı ağrıyor. Topuklarım zar zor yere değdiği ve bacaklarım genişçe açıldığı için ayaklarım ağrıyor. Ama klitorisim zonklu y o r ve meme uçları dikleşmiş durumda. Nefes almam zorlaşıyor.

Bir saniye sonra bir el bacaklarımın arasına giriyor ve leotardımın çıtçıtları açılıyor. Leotardım açılıyor ve belime kadar çekiliyor. İnliyorum, başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor.

File çoraplarım iç çamaşırlarımı yırtacak kadar aşağı indiriliyor ve kumaşın kalçalarımı acıttığını hissedince inliyorum. Amıma bir şey yerleştiriliyor. Titremeye başlıyor.

Tıkanmaya başladım, tüm vücudum kaskatı kesildiğinde ağzım açıldı. Çok çabuk boşalacağım. Korku, adrenalin, titreşim. Siktir, bu bir rekor olacak. Durdu ve içimden onlara küfrettim.

Tavşan kulaklarım kafamdan çekilip çıkarılır ve yerine bir başlık takılır, görüşüm engellenir ve zincir boynumun etrafında sıkılaşılarak cildimi çimdikler. Beni bağlayan zincirler, leotardımın tatlı üst kısmı aşağı çekilerek göğüslerim odaya açık hale getirilirken tıkırdar.

Eller göğüslerimi kavrar. Sert değiller. Çoğunlukla yumuşaktırlar. Yavaşça masaj yaparlar. Başımı döndürecek kadar baskı uygulayarak okşarlar. Ya da belki de odadan dolayıdır. Hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden gözlerimi kapatırım. Başlığımın içindeki sıcak nefesim yüzüme düşerek beni terletir.

Bir dil meme ucumu yalıyor ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. "Tanrım," diye inliyorum, dişleri beklentiyle bacaklarımı sıkılaştırmaya yetecek kadar içine batırınca.

Sonra kaybolurlar ve ben hayal kırıklığıyla inlerim. Bir şey sağ meme ucumu sıkıştırır ve nefesimi keser. Omuzlarım göğsümü örtmeye çalışır ama nafile. Bileklerimdeki zincirler bunu imkansız kılar ve onların işine gelir.

"Şimdi çığlık atma zamanı." Ağrı meme ucumu kesmeden hemen önce kulağımda yine o sesi duyarım. Ve ben tam olarak dediğini yaparım.

Başlığımın içine çığlık atıyorum, bedenim beni esir alan zincirlerde çırpınıyor. Sıcak bir ateş içimi kaplıyor ve göğsüm sıkışıyor. Sonra sanki hiç olmamış gibi, acı geçiyor ve ben tekrar sarkıyorum, şimdi ağlıyorum.

Onların oynaması için odanın ortasında asılı dururken gözyaşlarımı, terimi ve sümüğümü yutuyorum. Ve şu anda bu kadar ıslak olmaktan nefret ediyorum. Biraz sürtünme elde etmek için uyluklarımı birbirine sürtmeye çalışıyorum.

Diğer göğsüme bir el değdiğinde gerildim. Tıpkı önceki gibi. Ağzı, sonra dişleri. Bir şey onu çimdiklediğinde derin bir nefes aldım ve sonra o ateş yine beni daha önce hiç çığlık atmadığım kadar çığlık attırdı.

SİN

SİKİM. O kadar güzel ki. Bugün sınıfta günlüğünü okuduğundan beri sikim taşıyor. Onun bu tür fantezileri olduğunu bilseydim, her gün onunla birlikte o derse girerdim.

Ama yapmamış olmam muhtemelen daha iyi. Son iki yıldır onu sikmeden tatmin etmek benim için yeterince zordu.

O benim önümde duruyor, göğüsleri ve amı açıkta, ve tek istediğim onu işaretlemek. Adımı vücuduna kazımak, böylece her lanet adam onun bana ait olduğunu ve hayatım boyunca bunu beklediğimi bilsin. Onu beklediğimi.

Corbin ve Jayce bu gece bana yardım etmek zorunda kaldılar ve onların onu çıplak görmelerini umursamıyorum ama asla onunla yatmalarına izin vermem. Kimse benim olan şeye dokunamaz. Kolunu kaybetmek istemiyorsa tabii.

"S-in," diye hıçkırarak başlığını tutuyor ve ben de amını avuçluyorum. Vücudu şaşkınlıkla titriyor ve ben de amını genişçe açarak ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Ne kadar iyi bir küçük şeytansın," diye onu övüyorum, kalçalarını ileri geri sallıyorum. Sert hareketlerinden kaynaklanan zincirlerin tıkırdaması beni gülümsetiyor.

"Lütfen?" diye çok tatlı bir şekilde yalvarır. Ağzını genişçe açarak bana doğru emekleyip, onu kullanmamı beklediğini hayal ederim.

İki parmağımı içine sokuyorum, başparmağımın piercingini masaj yapıyorum ve nefes alışını kesiliyor. Omzunun üzerinden Corbin'e bakıp başımı sallıyorum. O zinciri çekip boynuna sıkıştırıyor ve ben parmaklarımla amını sikerken o nefesini kesince kız çılgına dönüyor. Onu orgazma olabildiğince yaklaşıtıyorum ve amı parmaklarımı sıkıdığında durup parmaklarımı çıkarıyorum.

Zincir gevşer ve kız bir kez daha sarkar, çığlıkları odayı doldurur. "Daha yeni başladık, küçük şeytan."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELLINGTON

Beni tekrar Cadılar Bayramı kostümümü giydirip zincirlerden kurtarırlar. Başlığım çıkarılır.

Bacaklarım titriyor ve adamlardan biri, aynalı maskeli olan, eğilip bir elini sırtıma, diğerini dizlerimin altına koyuyor. Beni kaldırıyor ve ben, başlığımın altından gözlerimi açarak onu izlerken, kollarında gevşek bir şekilde yatıyorum. Diğer ikisi her şeyi sırt çantasına tıktırıyor.

Sessizce odadan çıkıp aynalı salondan dışarı, serin gece havasına çıkıyoruz. Yanan tenime iyi gelmesine rağmen esintiden titriyorum. Pennsylvania'da geceleri hava oldukça soğuk olabilir.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudumun onun kollarında titremesi umurumda bile değil. Kurtulmak için yalvarıyor ve şu anda bunu elde etmek için her şeyi yaparım. Burada orada sesler duyuyorum ama yine de beni bu halde görenlerin umurumda değil. Beni zorlasa bile yürüyemem. Ve sürünmektense taşınmayı tercih ederim.

Onun yeni bir merdivenden çıktığını hissediyorum ve tam zamanında gözlerimi açıp kırmızı boynuzları ve turuncu dişleri olan, ağzı açık bir şeytan görüyorum. Üstünde büyük harflerle "*Şeytan Yolu*" yazıyor. Uzakta, zayıf çığlık sesleri ve metalin gıcırdaması duyuyorum.

Bu bir roller coaster.

Soğuk ve acımasız bir yüzeye konduğumda gözlerim tekrar açılıyor. Etrafıma bakıyorum ve üç koltuklu tek bir vagon olduğunu görüyorum. Aynalı yüzlü adamla derisiz yüz maskeli adamın arasında oturuyorum.

Ayna maskeli olanı sırt çantasını öne doğru çekip fermuarını açar. Bir el zaten ağrıyan boynumun arkasını kavrar ve beni öne doğru iter, yanağım arabamızın önünden geçen soğuk metal çubuğa dayanır.

Eller kollarımı yakalar ve arkama doğru çeker. Kelepçeler kollarımı sarar ve nefesimi keser. Tekrar oturur pozisyona getirilirim. İki kişi bacaklarımı genişçe açar.

botlarını kullanarak bacaklarımı açık tutuyorlar. Gözlerime bir göz bağı takılıyor ve kulaklarımda kan basmaya başlıyor.

Leotardımın düğmeleri tekrar açılır ve bir parmak ıslak amımı yukarı aşağı okşar. İlerim, kalçalarım ona karşı sallanmaya çalışır.

"Ne kadar açgözlüsün," diyor solumdaki adam, ama zihnim hala kim kimdir bilemeyecek kadar bulanık.

Am dudaklarım genişçe açılıyor ve sonra soğuk bir şey içime giriyor. Bilinmeyen nesne büyük değil, ama oturduğum pozisyon nedeniyle biraz rahatsız edici. Nefes nefese kalıyorum ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum.

"Merak etme, küçük şeytan. Dileklerin gerçekleşmek üzere," diyor içlerinden biri. Bu Sin olmalı. Bana böyle seslenen tek kişi o.

Bacaklarımı serbest bırakıyorlar ve ben de onları kapatıp, ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için birbirine sütmeye çalışıyorum. Bir el göğsüme konuyor ve beni yerinde tutuyor, sırtım rahatsız koltuğa yaslanmış, kelepçeli ellerim arkamda sıkışmış durumda. Sonra göğsümde ve karnımda bir şey hissediyorum, ardından bir klik sesi geliyor. Beni başımın üstündeki emniyet kemeriyle koltuğa kilitliyorlar.

Hareket edemedemden çırpınıyorum ve ileri doğru sarsılmadan önce yüksek bir zil sesi duyuyorum. Kalbim boğazıma geliyor. Göremiyorum ve tutunamıyorum.

Yükseldiğimizi hissediyorum. Bizi kenardan aşağıya bırakmadan önce, bizi gittikçe daha yükseğe çıkaran tıklamayı duyuyorum. Kaçınılmaz düşüşü bekliyorum. Vücudum geriliyor, uyluklarım sıkılmaya çalışıyor, ama bacaklarımın arasına takılan baş üstü tutucular bunu engelliyor.

Araba duruyor ve nefesimi tutuyorum. Bizi zirveden düşürdüğü anda amım titriyor. Çığlık atıyorum, vücudum düşüyor, araba ve amım titriyor. Ancak etrafımızı saran rüzgârın uğultusu çığlığımı bastırıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, çünkü göremiyorum ve tutunamıyorum, sadece ölümümüz olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bizi sağa doğru sarsıyor ve ben kelepçeli ellerimi yumruk yapıp, midem kasılırken ve gevşerken nefesimi tutuyorum. Rüzgar saçlarımı savuruyor ve yüzüme çarptığını hissedebiliyorum. Kan damarlarımdan yukarı aşağı, yukarı aşağı birkaç kez atarken pompalanıyor. Göremiyorum, bu yüzden sadece hissetmek ve duymak kalıyor. İç organlarım itilip kakılıyor, amım kasılıyor ve vibratörü G noktama doğru itiyor. Adrenalin patlamasıyla birlikte orgazmın geldiğini hissediyorum. Bu tehlike, bilinmezlik. Kontrol eksikliği. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.

Kısıtlamalar o kadar sıkı ki hareket edemiyorum. Her keskin dönüş nefesimin kesilmesine neden oluyor. Her tırmanış nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Ve her düşüş amımı sıkıştırıyor.

Ve birdenbire, kapalı gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor, vücudum koltuktan kalkıyor, zaten hassas olan meme uçlarımı başımın üstündeki bağlara bastırıyor ve sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir düşüşle dudaklarımdan bir çığlık atarak orgazm oluyorum. Sanki havada süzülüyor, gökyüzündeki bulutlara ulaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki biri beni boğuyormuş gibi nefesim kesiliyor. Başım dönüyor. Tenimin her santimetresi karıncalanıyor. Hala düşüyor muyuz yoksa tekrar tırmanıyor muyuz bilemiyorum. Tek bildiğim, asla aşağı inmek istemediğim.

SİN

ÇOCUKLAR VE BEN onun evine geri dönüp yatak odasına giriyoruz ve ben onun baygın bedenini kollarımda tutuyorum. Onu roller coaster'dan indirmeden önce bayıldı. Elinde nakit para varsa, lunapark görevlisinin ne kadar az bir miktarla göz yumacağı komik. Eminim ki bu gece cinayet işleseydik, yüz dolar karşılığında ağzını kapalı tutardı.

"Yorganı ve üst çarşafı çıkarın," diye Jayce ve Corbin'e emrediyorum.

İkisi de birer köşeyi tutup beyaz yorganı ve ona uyan ipek çarşafı çekiştiriyorlar.

"Yastıkları da," diye ekledim.

Onun ihtiyaç duyduğunu ısrarla söylediği on yastığı da kaldırıp kenara atıyorlar. Corbin tavşan kulaklarını/maskesini köşedeki masasına atarken, ben onu yatağa yatırıyorum. Siyah taytını çekip vücudundan ve bacaklarından aşağı indiriyorum. File çorapların üst kısmını tutup onları da aşağı çekiyorum. Kız hiç kıpırdamıyor bile. Jayce topuklu ayakkabılarını yatağın ucuna bırakıyor ve ben kızı karnının üstüne çeviriyorum. Corbin bana sırt çantasını atıyor. Çantayı açıp içinden bir rulo koli bandı çıkarıyorum.

O, Corbin'in kollarını arkasına getirmek için yanıma gelir ve ben de bantı bileklerine sararım, ön kollarını da biraz sararak, banttı kurtulmasının imkânsız olmasını sağlarım. Koli bandı etkilidir, ancak doğru kullanıldığında. Her zaman ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüzden daha fazlasını kullanın.

Onu sırt üstü yatırıyorum, böylece kolları vücudunun altında kalıyor. Yanına oturuyorum ve başparmaklarımla yeni delinmiş meme uçlarını okşuyorum. Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Nasıl görüneceklerini merak ediyordum. Tahmin ettiğim gibi, muhteşem görünüyorlar. İyileşmelerini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece onları zincirlerle değiştirebileceğim. Onları çekerken yüzünden gözyaşları akarken, çığlıklarını duyarken çok güzel görünecek.

İki parça daha koli bandı koparıp ağzını X şeklinde kapatıyorum, sonra ortasına daha uzun bir parça ekliyorum.

Yine, her zaman ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüzden daha fazlasını kullanın. Kalkıp bacaklarına gidiyorum ve o bacaklarını yerinde tutarken ben ayak bileklerini bantla birbirine bağlıyorum, böylece kurtulması imkansız hale geliyor.

Ayağa kalkıp Jayce'e bandı atıyorum, o da bana bir şey atıyor. "Bu ne?" diye soruyorum, onu ellerimle yakalarken.

"Görmek isteyeceğin bir şey var," diye mırıldanır. "Onun masasının üzerinde duruyordu."

Ona sırtımı dönerek bankta oturur ve defteri açarım. Bu ayın başlarında yazılmış olduğunu görürüm.

Sevgili

Günlüğüm, 15

Ağustos

David'i tekrar gördüm. Bize bir otel odası tuttu. Ben önce vardım ve hazırlanmaya başladım.

Ona kapıda hiçbir şey giymeden karşılaştım. Tıpkı bana söylediği gibi.

Kendimi aptal hissettim. Neden bilmiyorum ama onun hissettiklerini hissetmiyorum. O bunun gerçek olduğunu düşünüyor. Ama benim için öyle değil. O sadece zaman geçirmek için bir şey.

Erkeklerle çıkmayı denedim, ama bana istediğim şeyi veremiyorlar. Ya kafamın karışık olduğunu düşünüyorlar ya da sadakatlerini sınavdığımı.

Bir kadının bir erkeğin onu kullanmasını istemesinin nesi yanlış? Belki de haklılar. Ben seksi zevk olarak görüyorum. Ama bu daha çok bir bağıllık olmalı. En azından o öyle diyor.

Ne kadar sert becerirse becersin, sonrasında kendimi boş hissediyorum. Tatminsiz.

Belki de sorun onda, ama bence sorun bende. Daha fazlasını istediğim için bana fahişe olduğumu söylüyor. Onunla birlikteyken, sadece onunla birlikteyken, dürüst bir kadın olduğumu söylüyor. Vücudumu siktiğinden daha çok kafamı sikiyor. Bu sana bilmen gereken her şeyi anlatmalı, ama başka ne seçeneğim var ki?

En iyi seks değil, ama beni canlı canlı derimi yüzüp, asla bulunamayacağım bir göle atabilecek rastgele erkeklerle sevişmekten daha iyi.

O güvenilir ve ben onun kirli küçük sırrıyım. Bu yüzden, istediğimi alamayacağım anlamına gelse bile, onun istediğini yapmaya devam edeceğim. Sır olmaya alışkınım.

Kitabın başına geri dönüyorum ve geçen yazdan başka bir giriş görüyorum.

Sevgili Günlük,

10 Mayıs

Sin benden nefret ediyor. Çocukluğumuzdan beri. Ne yazık ki, en uygunsuz durumlarda onu rüyamda görüyorum. Kendimi tatmin etmeye başladığımda, gözlerimi kapatıp onu düşünürdüm. Bana tüm o iğrenç ve ahlaksız şeyleri yapanın o olduğunu hayal ederdim. Ama bunu bırakmak zorundaydım. Bu, Sin'in fırsat verilirse neler yapabileceğine dair beklentilerimi bozuyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir hayal kırıklığını hiç yaşamamayı tercih ederim.

Elimde olan tek şey kendim. Yaptıklarım veya istediğim kişi hakkında konuşabileceğim kimse yok. Kira, kardeşinin beni istediği gibi kullanabileceği bir et parçası gibi davrandığını hayal ettiğimi bilse bana çok kızardı. Sin benim deli olduğumu, hatta acınası olduğumu düşünürdü.

Bu yüzden düşüncelerimi ve fantezilerimi sanki onların hikayeleriymiş gibi yazmaya devam edeceğim. Kurgusal karakterlerim de eğlensinler bari.

Defteri kapatıp ona bakıyorum. Hâlâ derin uykuda, yatağında bantla bağlanmış durumda.

"İşte bir tane daha. Daha yaşlı görünüyor," diyor Jayce, masasının çekmecesini kapatırken.

Elimi uzatıyorum ve o bana atıyor. İlk sayfayı açıyorum. İki yıl önce yazıldığını görünce kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Lordlar için öldürme görevi aldığım gece.

Sevgili Günlük,

12 Ağustos

Dün gece bir adam babamı öldürdü. Sanırım onu ispiyonlayacağımı düşündü Ama öyle bir şey olmayacaktı. Öldüğüne sevindim. O, korkunç bir ölümü hak eden zavallı bir orospu çocuğuydu. Kafasına bir kurşun merhametli bir davranıştı.

Adamın beni silahıyla sikmesine izin verdim. Kirli, vahşi ve bir bakıma terapötikti. Kulağa manyakça gelse de, bundan zevk aldım. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Umarım hiçbir şey söylemeyeceğimi bilir ve beni tekrar ziyarete gelir. Beni kaçırıp buradan götürmek için olsa bile. Bu hayat sıkıcı. Her zaman daha fazlasını istediğimi hayal ettim. Ve maskeli adamın bana bunu verebileceğini düşünüyorum.

"Saat bir buçuk," diye odaya seslenen Jayce dikkatimi çekti. Günlüğü kapatıp ayağa kalktım, kapıya doğru yürüdüm ve ışığı kapattım. Sonra en uzak köşedeki koltuğa oturup bekledim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİN

Saat tam ikiyi gösterdiğinde ön kapının açılıp kapandığını duydum. Ev o kadar sessizdi ki ses yankılandı. *Freak Show'da* oyun zamanımızı kısaltmamızın bir nedeni vardı. Bu sabah, annemlerin mutfağında David'e bu akşam gelmesi için mesaj atıyordu. Bu salak herifin benim olan şeye dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Şüphelerim vardı ama Lincoln'ün bana verdiği fotoğrafları görene kadar emin olamadım. Sonra geçen gece onu bodrumda bağlı halde gördüm. O anda kendimi ele vermeden hiçbir şey yapamadım. Onun benim sikimden boşaldığını bilmesini istemiyorum.

Merdivenlerdeki botlarının her adımını sayarken sessizce oturuyorum. Kapıyı gıcırdatacak açıyor ve içeri giriyor. Işığı açmıyor. Bunun yerine yatağına doğru yürüyor ve lambayı seçiyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

"Kızım benim için hazır," diye mırıldanır, onun çıplak vücuduna bakarak. Burnundan aldığı her nefesle göğsü inip kalkıyor. Onu otuz dakika önce eve getirdiğimden beri bir milim bile kıpırdamadı. "Oh, bunları sevdim." Elini uzatıp piercingli meme ucunu parmak eklemleriyle okşadı ve ben ellerimi yumruk yaptım, öfke omurgamdan sanki bir duvarı saran ateş gibi yükseldi. Elini uzatıp gömleğinin arkasını tuttu ve başının üzerinden çıkardı.

Ayağa kalktım. "O artık senin değil."

Ellerini kaldırarak arkasını döner ve nefesini tutar. "Easton?" diye fısıldar. Benim kişiliğime uygun olduğu için hep Sin adını kullanırım. Sadece ailem bana ilk adımla seslenir. "Burada ne halt ediyorsun?" Kahverengi gözleri büyür.

"Onun için buradayım," diye bilgilendiririm onu.

Kaşlarını çatarak Elli'ye döner. Sonra tekrar bana bakar. "Anlamıyorum."

Ona doğru adım atarım. "Ondan uzak dur," diye uyarırım, gözleri kısılır.

"Yapmayacağım..."

"Yarın sabah onu sınıfından çıkaracaksın." Bu orospu çocuğu masasında otururken, Elli sınıfın önünde durup en derin, en karanlık arzularını okuyor ve sonra o da onu gizlice sikiyor. Öğrencilerini kullanıyor, onları sömürüyor. Elli, onun siktiği tek öğrenci değil ve Lords bunu öğrendi.

Bu sabah mesajlarını okurken dikkati dağınıkken, Jayce'e adadaki sırt çantasını açıp ders defterini çıkarmasını söyledim. Herkes Bay Hamilton'ın derslerinde neler olduğunu biliyor, ama Barrington Üniversitesi buna izin veriyor. Lords gibi, kendi kuralları var.

Mesajlarını gördüm ve babamla konuştuktan sonra kendim de birkaç telefon görüşmesi yaptım. Bu yüzden arkadaşlarımla birlikte onun dersine gittik. Bir şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorduk. Kızımı geri alıyordum. Sanırım onu orada tutup ona ne yaptığımı izlemesini sağlamalıyım.

Omuzları gerildi. "Şimdi, Easton..."

Yüzüne yumruk atıyorum, başını geriye doğru savuruyorum. "Sana ne yapmanı söylersem onu yapacaksın. Aksi takdirde işini kaybedersin," diye bağıriyorum, içimdeki ateş yeniden alevleniyor. Cildim soğuk terlerle kaplanıyor. "Ve onu polise götürüp sana tecavüz suçlamasında bulunmasını sağlayacağım." Babası güçlü bir lord olabilir, ama yine de onu alt edebilirim. Sadece biraz kirlenmem gerekecek. Benim babam da bir lord. Ve lordlar, varlıklarını tehlikeye attığınızda bundan hoşlanmazlar.

Yüzünü ovuşturur, burnundan kan akar. Sonra yaralı dudaklarında bir sırıtış belirir. "Bunu asla kanıtlayamazsın."

"Çocuklar," diye seslenirim. Jayce ve Corbin karanlık köşeden çıkarlar ve o bir adım geri atar. "Seni ondan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunun için kafana silah dayayıp onu sikmeni sağlamak gerekse bile." Küçük şeytanımı kıskanıyor olsam da, onu onun hayatından uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Dudakları incelir ve homurdanır. "Sen hasta bir piç kurususun."

"Olabilirim. Ne kadar ileri gideceğim sana bağlı." Umursamazca omuz silkiyorum. Jayce'in sırt çantasında şu anda iki silah ve birkaç bıçak var. Onu göğsüne birkaç kurşun sıkıp, çürümeye bırakılmış bir Cadılar Bayramı dekorasyonu gibi ön verandaya atmadan önce, onu lanet bir balkabağı gibi keseceğim. "Sınıfımda kameralar var." Sözleri kaslarımı gerginleştiriyor. Bunu bekliyor olsam da. "Daha geçen hafta, ağzını sikebilmem için isteyerek masamın altına süründü. Tecavüz edildiğini söyleyen bir orospuya kimse inanmaz."

Ona tekrar yumruk attım. Bu sefer vücudu komodine çarptı, komodin sallandı ve kız kıpırdadı ama gözleri kapalı kaldı.

"Onu Barrington'a götürün," diye Jayce ve Corbin'e emir veriyorum. "Sonra da evine. Tüm kasetleri ve USB bellekleri istiyorum." Onlara dönerek, "Elindeki tüm kayıtları bana getirin. Tüm dizüstü bilgisayarları, bilgisayarları ve cep telefonlarını yok edin," diyorum.

"Hayır, dur..." Elleri kaldırır ve ben bu sefer yüzünün yan tarafına tekrar yumruk atarım, onu yere deviririm.

Sol elimi uzattım ve Jayce bana sırt çantasını attı. Onu yakaladım, fermuarını açtım ve Glock 19 9 mm'yi çıkardım. Çömelirken silahı kurdum, namluyu kafasına dayadım ve onu inlemeye zorladım. "Onun tarafına baktığını görürsem, iki elini de keserim ve onları ateşe verdiğimi izletirim, böylece onları tekrar takma umudun kalmaz." Silahı kafatasına daha da bastırarak, onu sırt üstü dönmeye zorluyorum. "Onu düşünerek değersiz sikini bir daha mastürbasyon yapma şansın kalmasın diye."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Easton..."

"Anladın mı?" diye sakın bir şekilde sordum.

"Evet... evet, anlıyorum," diye aceleyle cevaplar.

Silahı kafasından çekip, ayağa kalkar ve Jayce ile Corbin'e başımı sallar. "Gidin."

Onun yanına yürüdüler, kollarından tutup onu odadan dışarı sürüklediler ve beni kızım ile yalnız bıraktılar. Şimdi onu uyandırıp iyi haberi verme zamanı.

Şeytan, küçük iblisini almaya geldi. *O tamamen benim.*

ELLINGTON

Ağır gözlerimi açıp inlerim ama konuşamadığımı fark ederim. Panik kalbimi hızlandırır ve oturmaya çalışırım ama bunu da yapamam. Sırt üstü yatıyorum, kollarım altımda. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Kollarım uyuşmuş.

Başımı bir yandan diğer yana çevirince, odamda olduğumu görüyorum. Lambam açık, odaya yumuşak bir ışık veriyor. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yan dönüp aşağıya baktığımda ayak bileklerimin bantla birbirine bağlandığını görüyorum. Artık ağzımın üzerinde olduğunu bildiğim bantlara doğru çılgınlık atmaya başlıyorum.

"Merhaba, benim küçük şeytanım."

Gözlerim soluma kayar ve Sin'in yatağının yanında durduğunu görürüm. Siyah kot pantolon ve ona uyan bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, ama Freak Show'daki maskesi çoktan gitmiş. Gözlerimi kırıştıtırırım, nefesim düzensizleşir.

Yatağın kenarına oturur ve ben boynumu gererek sırtımdaki gerginliği gidermeye çalışırım. Parmakları, zinciri sardığı hassas cildimi okşar. İlerim.

"Sana zarar vermeyeceğim, Elli. Tam tersine." Parmakları boğazımı sarmaya başlar ve amımın sıkıştığını, uyluklarımın gerildiğini hissedirim. "Tüm karanlık fantezilerini gerçeğe dönüştüreceğim," der basitçe.

Gözlerim yaşlarla doldu ve burnumdan derin bir nefes aldım. "Sen de bunu istemiyor musun?" diye sordu, eli boynumdan ayrıldı ve göğsümde yukarı aşağı yumuşakça gezdirir. Tüy kadar hafif, tüylerim diken diken olur.

Cevap veremedem başımı sallıyorum, çıplak olduğumu fark ediyorum.

Elini çekiyor ve ben kendimi ona doğru eğilmiş, dokunmasını umut ederken buluyorum, ama o ayağa kalkıyor. Henüz akmamış gözyaşlarımdan bulanık bir görüşle, onun kapüşonlu sweatshirtünü ve gömleğini çıkarmasını, kot pantolonunun düğmelerini açmasını izliyorum. Onları aşağı indirip, boxer şortunu da çıkarıyor. Sertleşmiş. Penisi dik duruyor.

Onun büyük boyutu ve penisinin gövdesi ve başı boyunca uzanan piercingleri karşısında kalbim hızla atıyor. En az altı barbell ve bir halka sayıyorum.

"Görüyorsun, küçük şeytan." Yatağa sürünerek geliyor ve bağlı bacaklarımı tutuyor. Onları sola doğru iterek yanıma dönüyor ve bacaklarımı göğsüme doğru iterek nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

Eli ıslak amıma gidiyor. "Bu artık bana ait." Parmağını içine sokuyor. "Ve bu da." Parmağını çıkarıp kıcıma kaydırıyor, parmağını oraya da sokuyor, beni gerginleştirip bantlara bağırmamı sağlıyor. Elimden geldiğince başımı sallayarak, bacaklarımı düzeltip onu itmeye çalışıyorum.

Serbest eliyle bacaklarımı kenara çekerek gülüyor. Ben direnirken parmaklarını derime batırarak bacaklarımı sabit tutuyor. "Hiç kıcımdan sikilmedin mi? Bu sürpriz oldu." Çıkartıyor ve ben yatağıma yığılıyorum. "Ama ilk sikleyen olmak hoşuma gitti. Elli, birçok şeyde ilk erkeğin ben olacağım." Parmağına tükürüyor ve tekrar kıcıma sürüyor, beni gerginleştiriyor. "Bunu seveceksin. Ben senin boğazını senin meninle kaplı bir dildoyla sikerken, benim sikim kıcımda olacak." Bu düşünceye inliyorum. "Seni etek giyip iç çamaşırı giymeden dolaştıracığım. Böylece istediğim zaman eteğini kaldırıp kıcımdan akan menimi görebileceğim."

Parmağını çıkarır ve sonra tekrar sokar. Ona karşı sallanırım, vücudum onun sağladığı baskıyı sevmeye başlar. "İşte böyle, Elli. O amcığı benim için ıslat. Kısa sürede bu kıcı sikhmem için yalvaracaksın."

Sikinin amıma bastırıldığını hissediyorum ve başı ağırlı amımı gererken burnumdan nefes alıyorum.

İçime girdiğinde çığlık atıyorum. Boyutu bir an nefesimi kesiyor. Çıkarıp tekrar içeri giriyor, piercingleri tam doğru yerlere çarpıyor. Doğum kontrol hapi kullanmama rağmen ona prezervatif takmasını söylemek istiyorum, ama konuşma şansımı elimden aldı.

"Siktir." O inliyor ve bu sesle kalbim göğsümde çılgınca atıyor. "Seni sikmeyi hep hayal ettim, küçük şeytan."

Nefesim kesildi. "Kısa etek ya da dar kot pantolon giydiğin her seferinde." Parmakları derime o kadar sertçe batıyor ki morluklar bırakacak. Buna bayılıyorum. "Onları senden yırtıp atmayı hayal ettim. Seni eğip kendi küçük oyuncağım gibi sikmeyi."

İnlerim, vücudum ileri geri sallanır. İpek çarşaf, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme yapışır.

Serbest eliyle saçımı kavrar ve başımı geriye doğru çeker. Diğer eli dizlerimin arkasına kayar ve dizlerimi göğsüme doğru iter. Hızını artırır, sikini ıslak amıma sokar.

"Artık bana aitsin..." Kulağıma homurdanıyor, sıkı tutuşundan dolayı kafa derim yanıyor. "Bana yalvaracaksın. Benim için ağlayacaksın." Dili yanaklarımda geziyor, gözyaşlarımı yalıyor. "Benim için ellerin ve dizlerin üzerinde emekleyeceksin."

Gözlerimi kapatıyorum, gözlerim başımın arkasına kayarken ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor.

"Sen benim ödülüsün, küçük şeytan." Ağzımın üzerindeki bandı, sanki benim dudaklarımmış gibi öper. "Ve sen benim dediklerimi yapacaksın." Geri çekilir ve bana sertçe girer. Vücutlarımızın çarpışmasının sesi odayı doldurur. "Anladın mı?"

Konuşabilseydim, evet derdim, ama bu imkansız. Bunun yerine, yüzüme yapışan bantın içine mırıldanıyorum.

Tam orgazm olacağım diye düşünürken, içimden çıkar ve beni bırakır. Ağlarım, vücudum arzuyla titrer.

Beni karnımın üstüne çevirir. Dizlerim altımda sıkışmış, kığım havada, ama kollarım artık altımda sıkışmadığı için minnettar. Boğulmamak için başımı yana çeviririm.

Sikini amıma sürter, yavaşça bir kez daha içime girer. Sonra tükürdüğünü duyarım, sonra da kıcıma çarptığını hissedirim. Parmağını içime sokar, ben de onunla mücadele etmeye başlarım. Eli bir kez daha başıma gider, saçımı tutar, ıslak yüzümü yatağa bastırır.

"O kıcı sikeceğim, küçük şeytan. Bu gece. Soru şu, sen bana verecek misin, yoksa ben alacak mıyım?" diye soruyor. Parmağı kıcımdan amıma doğru yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor.

Derin bir nefes alıp vücudumu gevşetiyorum. "İşte böyle. Ne uslu bir kız," diyor ve parmağını tekrar içime sokuyor. "Ve uslu kızlar ödüllendirilir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİN

Uzanıp yatakta duran kayganlaştırıcıyı alıyorum. Kapağını açıp kıkına döküyorum. O kadar çok döküyorum ki, kıkından aşağı akıp amını ve sikimi kaplıyor. Parmağımı kıkına sokup çıkarırken amını sikmeye devam ediyorum. İkinci parmağımı, sonra üçüncü parmağımı da ekliyorum. Hâlâ bana direniyor. Vücudu çırpınıyor, ben de gülümsüyorum, bunu seviyorum. İstedğim şey buydu, o. Ona istediğini vermekten çekinmiyorum, bu onu ondan almak anlamına gelse bile. O sadece kendisinde bir sorun olduğunu düşünüyor. Ona kafanın ne kadar boktan olabileceğini göstereceğim. Zihnin ne kadar karanlık olabileceğini. Benim için kanayacak, benim için boşalacak ve yalvaracak. Beni memnun etmek için can atacak.

Üç parmağımı içine sokuyorum, çeviriyorum, kıkının benim için açıldığını izliyorum. Genellikle anal seks için biraz daha hazırlık, germe ve onu temizlemek için bir çeşit lavman gerekir, ama şu anda bunun için çok sabırsızım. O yüzden kabul etmek zorunda kalacak. Onu kanatırsam, kanatsın. Sikimi kirletmesi de umurumda değil.

Onun amından çıkıyorum, sonra sikimi tutuyorum. Parmaklarımı kıkından çıkarıyorum ve sikimin ucunu onun buruşuk deliğine yavaşça sürüyorum. Prince Albert'imdaki halka ona giriyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımdan zevk dolu bir inilti kaçıyor. "Siktir, küçük şeytan." Biraz daha derine girdiğimde nefesim kesiliyor, sikimin hiç kimsenin girmediği bir yere zorla girdiğini hissediyorum.

Kasetin içine çığlık atıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Kendimi yeniden ayarlayarak, sağ ayağımı onun yanındaki yatağa koyuyorum ve dizimi büküyorum. Bu, sol dizimin üzerinde diz çökmüş haldeyken daha iyi kontrol sağlamamı sağlıyor. Sol elimle sırtını bastırarak kalçasının açısını düşürüyorum ve bacaklarını altında ezip geçiyorum. "Kıpırdama," diyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Siktir, bu gece onu spermimle dolduracağım.

Yine kıkına giriyorum. Ağlıyor ama ben aldırmıyorum. Penisimin başı onun içinde kaybolduğunda, baskı nefesimi kesiyor. "İşte böyle, Elli," diyorum nefes nefese. "Aferin kızım." Vücudu benimkinin altında titriyor ve tamamen çıkmadan önce ona daha da giriyorum. "Hissediyor musun?" Onun içine giriyorum.

Yine. "Kıçın beni içine çekiyor, küçük şeytan." Onun sırtını bırakıp kıçına bir tokat attım. O kadar sert ki, mükemmel bir el izi bıraktı. Tekrar yaptım ve vücudu titredi. "Siktir, çok iyi gidiyorsun. İşte böyle." Daha derine ittim, ama henüz yarıya bile gelmemiştim. "Sikimi al, küçük şeytan." Daha sert, biraz daha kuvvetli itiyorum. "Bana çok iyi geliyorsun." Direncini hissedebiliyorum ve itiraf etmeliyim ki bu inanılmaz bir his. "Bana açıl ve alayım," diye ekliyorum, nefesimi çekip daha da derine giriyorum.

Elim, mükemmel tenini kaplayan terden dolayı sırtında kayıyor. Bu yüzden parmaklarımı kalçasına geçirip daha iyi tutunuyorum.

Titrek bir nefes alıp, geri çekilip ileri itiyorum, kıçı artık sanki oraya aitmişim gibi benim için açılıyor. Her fırsatta ona bunu hatırlatacağım. "İşte böyle." Başımı geriye atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her itişte daha da derine inerken kıçının beni yuttuğunu hissediyorum, artık ona bana alışması için bir şans vermiyorum. "Lanet olsun," diye inliyorum, dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

Çığlıkları boğuk çıkıyor ve kontrolsüz bir şekilde titriyor. Onu bu şekilde defalarca hayal ettim, ama hiçbir şey gerçek ile kıyaslanamaz. Onu tutarak, istediğimi alıyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın. Çok iyi gidiyorsun, Elli." Onun tatlı kıçını alırken onu övmeye devam ediyorum, onu her şekilde benim yapıyorum.

Tamamen çıkıp sonra tekrar içine giriyorum, onun direnişini seviyorum. Sanki benden kaçacakmış gibi. Sanki beni durduracak gücü varmış gibi.

Kıçını bana doğru bastırıyor ve dudaklarım gülümsüyor. "İşte böyle, Elli. Sikimi sik." Kalçalarımı hareket ettirmeyi bırakıyorum ve kıçının sikimde ileri geri sallanmasını izliyorum. Ama çok daha yavaş. Bir dakika boyunca onun istediğini yapmasına izin veriyorum. Sonra kendimi yeniden konumlandırıp sırtına uzanıyorum, bacaklarını vücudunun altına, kollarını da sırtına sıkıştırıyorum. Bir elimle zaten dağınık olan saçlarını karıştırırken, diğer elimle boynunun altına kaydırıyorum. Hareket edemeyecek hale gelene kadar parmaklarımı boğazına sıkıştırıyorum.

O kadar yakındım ki, dilimi çıkarsam, muhteşem yüzünden akan gözyaşlarının tadını alabilirdim. Elime karşı yutkunarak beni gülümsetti.

Kulağına fısıldarım, "Şimdi seni becereceğim, küçük şeytan. Bu kıçın kime ait olduğunu sana göstereceğim." Kalçalarımı geri çekip ileri doğru vuruyorum. Ağzını kapatan bantın içine çığlık atıyor ve ben boğazını sıkarak nefes almasını engelliyorum. "Bunu seveceksin, Elli. Benim için boşalacaksın," diye homurdanıyorum, kendimi durduramıyorum. Gözyaşlarını yalıyorum

ve tuzlu tadını alıyorum. Tadı okyanus gibi ve onun için seve seve boğulurum.

Onun kıcını sikiyorum, kendimi güçlü hissediyorum. Durdurulamaz. Vücutlarımızın çarpışmasının sesi yatak odasını dolduruyor. Gözlerinin ağırlaştığını izliyorum; vücudu benimkine karşı sertleşiyor. Boşaldığı anı biliyorum ve gözleri geriye doğru yuvarlanır yuvarlanmaz boynunu bırakıyorum.

Bant parçalarını yırtıp çıkarırım ve o derin bir nefes alır. Ondan çekilirken, onu tekrar sırt üstü çevirir ve dizlerini göğsüne doğru iterim. Tekrar kıcına girerim, bu sefer çığlık atmasına neden olurum ama kıcı bu sefer beni kolayca alır. Şu anda buna gerek yok. Serbest elimle ıslak amını okşayarak parmaklarımı onun menisiyle kaplıyorum. Dizlerini biraz yana doğru iterek vücuduna eğilebiliyorum ve meniyle kaplı elimle yüzünü kavırıyorum.

"Ne kadar iyi bir küçük şeytansın," diyorum, ağır gözlerine bakarak. Makyajı daha önce yüzüne bulaşmıştı, şimdi ise daha da fazla.

"S-in." Sıkışarak benim takma adımı söylüyor, sırtını kamburlaştırmaya çalışıyor.

Dudaklarımı onun dudaklarına indirip onu öpüyorum. Dilim ağzına girerken, sikim onun içinde girip çıkmaya devam ediyor. Kontrolsüz bir şekilde titriyor ve dudaklarımı onunkilerden çekip iki parmağımı ağzına sokuyorum. O öğürüyor ama ben bunu görmezden geliyorum. "Tadını aldın mı, Elli? Bu, kıcındaki sikimden parmaklarıma bulaşan senin tadın."

Parmaklarımla boğuluyor, dudaklarından tükürükler sıcıyor. Boynunu eğerek parmaklarımı ağzından çıkarmaya çalışıyor ama elim onunla birlikte hareket ediyor. "Onları boğazına sokmak istiyorum," diyorum ve onu inlemeye zorluyorum. Boğazı bu harekete uyum sağlıyor. "Kendi tadını almanı istiyorum." Kalçalarını öne doğru itiyorum, sikim kıcını sikiyor. Gözlerini kırdığında yüzünün yanlarından taze gözyaşları akıyor. "Çok iyi gidiyorsun, Elli. Benim için böyle boşal. Hoşuna gideceğini biliyordum. Seni boşaltmanın pek çok yolu var, küçük şeytan."

Taşaklarım gerilmeye başlar ve dişlerimi sıkarım. Henüz boşalmak istemiyorum ama bu kaçınılmaz. O çok iyi hissettiriyor. Gözlerimi kapatıp son bir kez ileri doğru itiyorum ve vücudum sertleşirken sikim onun kıcının içinde atıyor.

Parmaklarımı ağzından çekip oturuyorum. Ben onun kıcından çıkarken o öksürüyor ve ağlıyor. Gülümsüyorum, parmaklarımı hassas bölgenin üzerinde gezdirip, içinden sızan spermi izliyorum. "Görmek istediğim buydu. Benim evcil hayvanım olmayı seveceksin, küçük şeytan."

Sözlerime inliyor ve ben gülümsüyorum. Onu ele geçirdiğim için onu elde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi hiç bilmiyor. Bir tasma, bir kayış, bir kafes.

önce bana sormadan nefes bile alamayacak. Ve onu bile ondan alacağım.

Yataktan kalkıp onu orada bırakarak bitişikteki banyoya giriyorum. Musluğu açıp tezgâhtan havluyu alıyorum. Üzerine ılık su akıtıp sabunla sikimi temizliyorum. Tatmin olduğumda havluyu tezgâha atıp ışığı kapatıyorum.

Onun odasına geri döndüğümde, karnının üstüne yatmış, omzunun üzerinden bana bakıyor. Bilekleri ve ayak bilekleri hala bantlanmış durumda. "Ne manzara ama," diyorum ona, o da inliyor, kıcını havaya kaldırıyor.

"Kollarım ağrıyor," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Bunu kabul etmek yerine, yatağa doğru yürüyüp omuzlarından tutup onu tekrar sırt üstü çeviriyorum ve yatağın yanında dururken onu kendime doğru çekiyorum.

"Sin..."

"Seninle işim bitti mi sandın?" Parmak eklemlerimi yanağına sürterek, ıslak yüzündeki karışık saçları itiyorum.

Derin bir nefes alır, başı yatağın kenarında yarıya kadar uzanmış halde gözleri bana bakar.

"Ağzını aç," emrediyorum.

Omuzları titrer ve gözleri kapanır. Ama bağlı bacaklarını birbirine sürtmeye çalıştığını izlerim. Amcığı, kıcına yaptığım gibi ağzını da kullanacağımdan hoşlanıyor. Amcığı bu gece en son sıraya kalacak.

Sikimi elime alıyorum, piercingleri hissediyorum. Sikimde altı barbell var — Jacob's ladder. Onun boğulmasını izlemek için sabırsızlanıyorum. Sikimdeki metal, ağzında piercing olmayan bir sikten daha fazla salya akıtmasını sağlayacak.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, o ateş vücuduma geri dönüyor, beni içten dışa ısıtıyor. Tünelin içindeki bir patlama gibi, tüm duvarları yıkıyor, içindeki her şeyi ezip geçiyor. Hiç bu kadar kıskançlık duymamıştım. Günlüğünün, profesörün onu sikmesiyle dolu olduğunu düşünmek bile nefesimi hızlandırıyor. Onu yakacağım. O da yenisini başlatacak. Ve içindeki her hikaye onu ve beni içerecek.

Kahretsin, maskeyle beni yazmış olması bile beni sinirlendiriyor, çünkü onun *ben* olduğumu bilmiyor.

Onu iki yanından tutup kendime doğru çekiyorum, başı artık yatağın kenarından tamamen sarkmış durumda. Elimi ensesinin altına koyup hırıliyorum. "Sana lanet olası ağzını açmanı söyledim."

Gözleri büyüdü ve gergin bir şekilde yuttu. "Sin..."

Aklındaki endişeyi söylemesine izin vermedim. Bunun yerine, durumdan yararlanarak sert sikimi aralık dudaklarının arasına ittim. Bunu sık sık yaptığımı öğrenecek.

Vücudu sarsılıyor, bağlı bacakları tekmeliyor, ben onu boğazının derinliklerine kolayca sokarken o da bantla bağlanmış ellerini kurtarmaya çalışıyor. Piercinglerimin dişlerine çarptığını hissedebiliyorum ve mırıldandığı sözler sikimi titriyor.

"Boğul, Elli," diyorum ona gülümseyerek. Çekildiğimde, nefes nefese kalıyor. Tekrar ileri itiyorum, vücudunun boşuna mücadelesine devam etmesini sağlıyorum. Kafası yatağın kenarından, bacaklarımın arasında sarkıyor. Nefes alması zaten kısıtlı çünkü kalçalarımı her ileri itişimde, testislerim burnuna çarpıyor. Elimi boynunun altına koyup bir açıyla eğiyorum, böylece boğazının derinliklerine kolayca girebiliyorum.

Gülümsüyorum, boş elimle meme piercingleriyle oynuyorum. Onları çekiyorum ve göğsü ağrıyı hafifletmek için benimle birlikte yükseliyor. Piercing yaptırdığımı fark etmediğini düşünüyorum. Ona videosunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

"İşte böyle." Çekiyorum ve ağzından tükürükler sıçırıyor, nefes alırken yüzünü kaplıyor. "Çok güzel." Islak yanağına tokat atıyorum ve o çığlık atıyor. O nefes alma fırsatını değerlendirirken tekrar ağzına giriyorum ve boğazının benim sikimden dolayı genişlediğini izliyorum. "Aferin kızım." Nefes nefese, onun öğürmesini hissediyorum. "Al onu Elli. Bana ait olduğunu göster."

Onu bağlayıp kasabanın ortasında, göğsüne benim adım kazınmış çıplak halde sergilemek zorunda kalırsam, bunu yaparım. Daha önce de söylediğim gibi, o benim zihnimin ne kadar karanlık olabileceğini veya ne kadar şiddetli olabileceğini hiç bilmiyor. Şeytanın küçük iblisini ele geçirmek için neler yapabileceğini ona göstermek benim için sorun değil.

ELLINGTON

Çekilmeden önce boğazıma giriyor. Piercingleri üst dişlerime çarpıyor.

Hemen karnımın üstüne yuvarlanıyorum, başım hala yatağın kenarında asılı duruyor, ama artık kollarımı altımda ezmiyorum.

Nefes nefese kalıp öksürürken, açılmış dudaklarımdan salya ve meni akıyor. Islak yüzüme yapışmamış sarı saçlarım başımın etrafına düşüyor, bu yüzden altımdaki beyaz halıdan başka bir şey göremiyorum. Ellerim hala arkamda bantlanmış olduğu için kan ellerime geri akarken ellerimde karıncalanma hissediyorum.

İpek çarşaf terli ve sıcak tenime yapışıyor.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, gece erken saatlerde sürdüğüm maskaradan dolayı birbirine yapışmış sulu kirpiklerimin arasından görmeye çalışıyorum. Birkaç kez neredeyse kusuyordum. Kusmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Boğulmaktan korktum. Derin gırtlak konusunda uzman değilim, ama bu kadar kötü olduğumu düşünmemiştim. Onun boyutu muydu? Sertliği mi? Piercingleri mi? Emin değilim, ama vücudum bundan zevk aldı. Seçme şansım olmamasına rağmen denediğim için beni övdü.

Banyo suyunun akma sesini duyuyorum ve birkaç saniye sonra çıplak ayaklarıyla yatağın yanına döndüğünü görüyorum. Elleri omuzlarımı kavıyor ve beni sırt üstü çeviriyor. Sonra beni kaldırıp banyoya taşıyor, ben ise onun güçlü kollarında gevşek bir şekilde yatıyorum.

Büyük köşe jakuzi küvetinin üzerinde bulunan büyük cumbalı pencere, hala gece olduğunu gösteriyor. Ancak banyo ışıkları açık ve hassas gözlerimi yakıyor.

Beni küvete indiriyor, beyaz porselen bir kez daha kollarımı arkamda ezip geçiyor. "Günah..." diye kaba bir fısıltıyla söylüyorum. "Kollarım..." diye burnumu çekiyorum. "Acıyor."

Küvetin yanında diz çökmüş, elini yüzümün yanından aşağı doğru geçirerek, o benim kıcımlı ve ağzımı sikerken döktüğüm gözyaşlarını siliyor.

"Biliyorum," diyor basitçe, ıslak saçlarımı göğsümden ve omuzlarımdan çekerek. Sıcak su hala büyük küveti dolduruyor. Henüz kalçalarım bile ulaşmadı.

Eli göğüslerimin arasındaki göğüs kemiğime iner ve başparmağının ucu meme ucumu okşayarak nefesimi keser.

"Neden?" Kafamı kaldırıp göğsüme bakarak neden bu kadar hassas olduğunu anlamaya çalışıyorum ve sert meme uçlarımda ikisinde de gümüş bir barbell görüyorum, bu beni nefesimi kesiyor.

"Acıyı seviyorsun."

Gözlerimi ona çeviriyorum ve o da aynalı odada bana takmış olduğu piercinglere bakıyor. "Çok güzellerdi." Parmağıyla barbell'i hafifçe çeviriyor ve ben de başımı küvete dayayıp çığlık atıyorum. Keskin bir acı nefesimi kesiyor. "Artık tam sen gibi mükemmeller."

Onları bırakıp dizlerinin üzerine eğildi ve vücut şampuanını aldı. Suyun artık göbek deliğime kadar geldiğini görmek için suya hızlıca baktım. Şişenin kapağını açtı ve eline döktü, köpürttü. Sonra elleri üzerimdeydi.

Göğüslerimi okşarken boğazımdan bir inilti kaçır. Güçlü elleri kaburgalarımın yanlarını yukarı aşağı okşar. Sonra yavaşça ellerini

boynumun iki yanına doğru yavaşça yukarı doğru kaydırır.

Nefes nefeseyim, başımı geriye doğru eğiyorum, bunun beni ne kadar savunmasız hale getirdiğini biliyorum ama şu anda umursamıyorum.

Gözlerimi açıp, makyaj masasının yanındaki tezgaha bakıyorum ve orada günlüklerimden birini görüyorum. Gerginleşiyorum. O da bunu fark ediyor ve benim bakışımı takip ediyor, sonra bana dönüyor. Benim bakışım hala akan musluğa kayıyor ve suyun artık göğüslerime kadar geldiğini fark ediyorum.

Kaymış gibi görüldüğüm için sudan çıkmaya çalışarak sırtımı kamburlaştırıyorum, ama eli boğazımı kavrayarak beni yerinde tutuyor. Kalbim hızlanıyor, uyluklarım geriliyor.

O, kenara eğilir ve dudaklarını benimkilere bastırır, ben de tereddüt etmeden ona karşılık veririm. Eli beni yerinde tutarken, dili ağzıma girer. Su yükselmeye devam ederken, banyo küvetinde bantlanmış olmasaydım, bu hareket nazik ve sevgi dolu görünürdü.

Sin geri çekildi ve ben daha fazlasını isteyerek ona yaslanmaya çalıştım, ama elleri bunu engelledi. Bunun yerine, yüzünü benimkine yakın tuttu, ama ulaşamayacağım bir mesafede.

"Easton." Adı dudaklarımda titriyor. Ne yaptığını ve bunun nereye varacağını biliyorum ve lanet olsun, bunu istiyorum. "Okudun mu?" Bilmem gerek. Cevabını duymam gerek.

"Senin o güzel zihninde olup biten her şeyi bilmek istiyorum," diye cevaplar, zaten bildiğim şeyi teyit eder.

Gözümün köşesinden bir damla yaşın süzülmesini izliyor. Günlükler ve defterlerin bir amacı var. Defterler ders için. İnsanları rahatsız etmek için. Onları gelecek olanlara karşı duyarsızlaştırmak için. Benim için ise, bundan çok daha fazlası. Çocukluğumdan beri günlük yazıyorum. Annem ve müşterilerinin konuştuklarını yazıyordum. Kendilerini içinde buldukları veya içinde olmak istedikleri durumları. Yıllar geçtikçe fantezilerim gittikçe karardı. Arzularımı dışa vurmam gerekiyordu ve bunu konuşabileceğim kimse yoktu. Ben de yazmaya karar verdim.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, öpücüğü kadar yumuşak bir sesle.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve şişmiş dudaklarımı yalıyorum. "Evet."

Güzel mavi gözleri bir saniye benimkilerle buluştu, sonra öne eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Dokunuşunun şefkatine inledim. Sonra tam boyuna kalktı, küvete eğildi ve elini boğazıma dolayarak yüzümü suya batırdı.

Beni aşağıda tutar, kollarım ve sırtım küvetin dibine itilir. Düz yatacak kadar uzun değil, bu yüzden yer açmak için dizlerimi çekerim.

Gözlerimi açıp sakin suyun içinden ona baktığımda, küvetin kenarına eğilmiş olduğunu gördüm. Saçlarım yüzümün etrafında yüzmeye başladı ve görüşümü engelledi.

Yanaklarım hava ile doldu ve yavaşça dışarı bıraktım, yüzümdeki kabarcıkları hissettim. Amım kasıldı, dizlerim ileri geri hareket etti.

Günlüğüme tam da böyle bir sahne yazmıştım. Hayatımı kelimenin tam anlamıyla birinin ellerine teslim edecek kadar güvendiğim birini. Su esareti, BDSM topluluğunda bilinen bir fetiş ve ben bunu hep denemek istemişimdir. Hayatımı riske atarken tüm gücü başka birine teslim etmek beni tahrik ediyor. Bu, esaret ve nefes kontrolünün birleşimi. İkisini de arzuluyorum.

Ciğerlerim yanmaya başlar ve göğsüm sıkışır. Kalçalarımı kaldırıp omuzlarımı sallayarak onun tutuşundan kurtulmaya çalışırım. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, beni sudan çıkarır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

YÜZÜ su yüzüne çıkar çıkmaz nefes nefese kalır ve öksürmeye başlar. Boynunu bırakıp, buraya getirdiğim bıçağı almaya uzanırım. Tekrar küvete eğilip, ayak bileklerini saran bandajı keser ve bıçakla birlikte yere atarım. Sonra küvete girer, kendimi ılık suya indirir ve bacaklarımı onun bacaklarının üzerine yayarım. Küvet oldukça geniştir; kral boyu bir yatak değildir ama işimi görür.

"Sin," diye nefes alır, başını küvetin kenarına yaslar, gözleri ağırlaşır.

Siktir, o muhteşem. Çok güzel.

Arkamdan uzanıp tapayı çekiyorum ama musluğu açık bırakıyorum. Su o kadar yüksek ki, kadının boynuna kadar geliyor. Vücudumun ağırlığıyla su kenarlardan taşıyor ve yere sıcıyor.

Sert sikimi tutup, onu amına sokuyorum ve dudaklarından bir çığlık koparıyorum. Suda sikişmekten nefret ederim, ama onun götünü ve ağzını siktim. Şimdi bu amın içine boşalma zamanı. Öne eğilip, yüzünü avuçlarım ve bana bakmasını sağlıyorum. Onu sertçe öpüyorum, dolgun dudaklarından çıkan her sesi yutuyorum. Kalçalarım hareket ediyor ve su fayanslara ve duvara sıcıyor.

O halsiz ve vücudu yorgun. Onu kaybediyorum. Geceyi uyuyarak geçirmek için gözlerini tekrar kapatması çok uzun sürmeyecek. Ama ben yavaşlamayacağım. Hayır. Bayılana kadar onu kullanacağım. Bu da beni durdurmayacak. Bilinci kapalı olsa bile onu sikmeye devam ederim. Benim küçük şeytanım hizmet etmek için doğmuş. O boyun eğmeyi tercih ediyor. Ona bir emir ver, o da itaat eder.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, elim tekrar boğazına gider ve amcığı sikimi sıkıca kavrar, beni daha derine çeker. "İşte böyle, Elli. Sikimi em. Beni sıkı amcığının içine boşalt. Tıpkı o kıcını ve ağzını boşalttığım gibi."

Gözleri kapalı, inliyor. Onu küvetin arkasından uzaklaştırıyorum ve kafasını tekrar suya batırmadan hemen önce gözleri açılıyor

Bu sefer direniyor. Vücudu altımda çırpınıyor ve ben onun amını sikiyorum. Onu yerinde tutarken ona sertçe girip çıkıyorum. Saçları bir bulut gibi yüzeyde yüzüyor ve güzel yüzünü benden gizliyor.

Serbest elimle uzanıp dikey kapüşon piercingiyle oynuyorum. Başparmağım siyah barbell'i agresifçe ovuşturuyor. "Benim için boşal, küçük şeytan," diye homurdanıyorum, parmaklarım boynuna o kadar sertçe batıyor ki yarın morluklar oluşacak. Bu fikir hoşuma gidiyor. Herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Kimse şeytanla uğraşmaya cesaret edemez çünkü kazanma şansları olmadığını bilirler. O acımasız, vahşi ve kimseye merhamet etmez.

Vücudu direnmeyi bırakır ve kaskatı kesilir. Amcığı benim sikimin etrafında titremeye başlar ve ben gülümserim. Bir saniye daha bekledikten sonra, ileri doğru iteklerim ve onun içine boşalırım. Boynunun arkasını tutup, başını sudan kaldırıyorum. Bir milisaniye boyunca nefes almıyor gibi görünür. Yumuşak yüz hatlarına bakarım. Dudakları aralanmış ve gözleri kapalıdır. Serbest elimle başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiririm, tam o sırada gözleri açılır ve nefes alır. Hemen ağlamaya başlar.

Küvetten kalkıp onu dışarı çıkarır, kenarına oturturum. Yerden bıçağı alıp bileklerindeki bandajı keserim ve soğuyan küveti kapatması için onu yalnız bırakırım. Duvardaki kancadan bir havlu alıp dönünce, onu banyonun ortasında diz çökmüş, yüzünü ellerine gömmüş, hafifçe hıçkırarak ağlarken görürüm.

Eğilip havluyu ona sararım ve onu kollarımın arasına alırım, o da yüzünü çıplak göğsüme gömer. Sonra onu odasına taşır ve yatağına yatırırım. Ondan uzaklaşmak isterim ama kolları boynuma dolanır. "Lütfen. Yapma." Bana yapışır.

"Ben gidiyorum..."

"Beni... bırakma," diye hıçkırarak ağlıyor, sözümü bitirmeme izin vermiyor, ben de ıslak ve çıplak olarak yanına, yatağa uzanıyorum.

Islak saçlarını öpüyorum. Birkaç dakika içinde ağlaması diner ve nefesi düzelir. Vücudu benimkine yaslanıp gevşediğinde, uyuduğunu anlıyorum.

Ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum ve onu örtmek için yorganı alıyorum. Sonra yatağa iki yastık koyuyorum ve birini nazikçe başının altına kaydırıyorum. Banyoya gidip günlüğünü alıyorum ve sonra onunla birlikte yatağa geri dönüyorum.

O uyurken, arkadaşlarımdan David'i ve o piçin hayatını mahvetmek için ihtiyacım olan her şeyi getirmesini beklerken günlüğünü okudum.

Günlüğündeki fantezileri beni hiç şaşırtmadı. Benim küçük şeytanım her zaman meraklıydı. Ona çekiliyordum ve nedenini hiç anlayamıyordum. Yani, evet, o çok güzel, ama her zaman açıklayamadığım daha fazlası vardı. Ama çok gençtik. O reşit olduğunda, ben Lord olmak için ilk yılımı tamamlamıştım. Emirler, üç yıl boyunca bekar kalmanızı gerektiriyor.

Şansıma bakın.

Hiç benim yaşımda bir kızla yatmamıştım, daha genç olanlarla yatmak bir yana. Küçük yaşta öğrendim ki, evli kadınlar seninle yattıklarını kimsenin bilmesini istemezler. Ve onlara para verirsən, kesinlikle dünyanın bilmesini istemezler. Umurlarında bile olmaz. Soru sormazlar ve en iyi yanı da, senin hayat hikayeni ve kız kardeşinin en iyi arkadaşına nasıl takıntılı olduğunu bilmek istemezler.

Kıpırdanıyor ve ben yüzüne bakıyorum, parmak eklemlerimi yumuşak teninde gezdiriyorum. "Tatlı rüyalar, küçük şeytan. Yarın şeytanına hizmet etmek için yeni bir gün."

ELLINGTON

Bu sabah uyandığımda, itiraf etmekten nefret ediyorum ama hayal kırıklığına uğradım. Yatağımda yalnızdım ve bağlı değildim. İlk yaptığım şey telefonumu kontrol etmektir. Kira önceki gece bir ara bana mesaj atmış, erken yatacağını ve bugün üniversitede görüşeceğimizi söylemişti.

Hepsi bu kadardı. Sin'den hiçbir haber yoktu. Hazırlanmak için fazladan otuz dakika harcamak zorunda kaldım. Daha önce vücudumdaki bu kadar çok çürüğü saklamak zorunda kalmamıştım. Bileklerim, ayak bileklerim, boynum, hatta uyluklarım bile çürüklerle doluydu. Neyse ki sonbahardık, bu yüzden kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek ile ince bir fular giyebildim.

Bütün gün, sütyenimin meme ucu piercinglerime sürtünmesinden dolayı amım ıslak kaldı. Onların bu kadar tahrik edici olabileceğini hiç bilmiyordum. Her yutkunduğumda, bütün gece alkol kusmuşum gibi irkiliyorum. Kıçım biraz hassas ama dayanılmaz değil. Sanırım travmanın çoğunu omuzlarım aldı. Sırtım ve kollarım çok ağrıyor. Tanrıya şükür bu gün neredeyse bitti. Son ders biter bitmez eve gidip sızacağım.

Bay Hamilton'ın sınıfının kapısını açıyorum ve sınıfın boş olduğunu görüyorum. İlk gelenin ben olmam garip değil, ama oda her zamankinden daha soğuk, bu da beni titretiyor. O masasında oturmuş, başı eğik, telefonunda bir şey izliyor. Tek kelime etmeden yerime oturuyorum.

Gürültüden başını kaldırıyor ve koyu renkli gözleriyle bana bakıyor. "Ne halt ediyorsun?" diye soruyor ve ayağa kalkıyor.

Etrafıma bakıp bana mı seslendiğini kontrol ediyorum. Sınıfta tek öğrenci olduğumdan emin olunca, "Affedersiniz?" diyorum.

"Defol git buradan, Elli," diye bağırır, kapıyı gösterir. "Senin neyin var?" diye sorarım, kaşlarımı çatarak.

"Artık bu sınıfta değilsin." diye homurdanır, "Defol git."

"Ne?" Ayağa fırlarım. "Ne zamandan beri?" E-posta almadım ve bu dersi bıraktığımdan da eminim.

Koyu renkli saçlarını elleriyle taradı. "Bak, bana söylediğini yaptım. Sorun istemiyorum. O yüzden defol git buradan ve bir daha geri gelme."

"Sen ne yapıyorsun...?" Easton. "Sin sana beni sınıfından atmanı mı söyledi?" diye soruyorum.

Kaba bir kahkaha atar ama cevap vermez. Masasına doğru yürür ve kolunu tutarım.

Yüzüme tokat attığında nefesim kesilir. "Defol git buradan, yoksa seni dışarı atarım!" diye bağırır.

Acıyan yüzümü ellerimle kapattım, onun bakışlarına karşılık veremedim. Nefesimi tutarken onun ağır nefes alıp verişini duyabiliyordum. Sonra eli yanaklarımı kavradı. Uzaklaşmaya çalıştım ama yüzümü kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Yüzümdeki eli gözlerimi yakıyordu.

"Sen lanet bir fahişesin." Onun sözleri ile göğsüm sıkışır, utanç beni kaplar. O benimle sevişirken neden fahişe olan benim? Benimle sevişmek onun için hiçbir zaman bir angarya gibi görünmedi. Şimdi neden tiksiniyor? Bana o yaklaştı, tersi değil. "Dizlerinin üstüne çök ve ona geri sürün. Senin gibi değersiz bir sürtüğe nasıl davranacağını o bilsin."

İlk gözyaşı yanağımdan süzülür ve onun ateşli gözleri bunu izler. Beni iterek, geriye doğru sendelememe neden olur. Arkamda kapının açıldığını duyarım, öğrenciler nihayet sınıfa girerler. Tek kelime etmeden, dönüp sınıfından koşarak çıkarım, hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırım.

Eve girer girmez odama koşar ve kapıyı çarparak kapatırım. Kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyorum, profesörüme mi, Easton'a mı? Beni sınıftan attırdı lan.

Profesör dün gece geldi mi? Geldiyse, ne oldu? Roller coaster'da bayıldım ve sonra yatağımda uyandım. Ama ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki Sin, banyoda bulunan günlüğümde bizim hakkımızda yazanları okumuştur. Orada David'le geçirdiğim gecelerden bahsetmiştim. Ama Sin okuduklarına kızmış gibi görünmüyordu. Peki ne zaman konuşma fırsatı buldu ki?

David'e mi? *Ne* istediğini yaptı derken ne demek istedi? Sin'i kastetmiş olmalı, değil mi? Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıp yatağıma atıyorum ve banyoya doğru yöneliyorum, ama duruyorum. Ayaklarım dönüyor ve beni yatağıma geri götürüyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve komodini açıyorum. Parmaklarım uygulamaya doğru uzanırken gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Uygulamayı açtım ve aramaya bastım.

Bir kez, iki kez çaldı, üçüncü kez çaldıktan sonra durdu ve ben nefesimi tutarak maskelili adamın konuşmasını bekledim, ama sadece sessizlik vardı. Ekranı bakarak saniyeleri sayan saati izledim, böylece cevap verdiğini anladım.

Terli elimi kot pantolonumun üzerinde gezdirerek burnumu çekiyorum. "Seni görmem lazım," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Profesör haklıydı. Ben bir fahişeyim. Hiç öyle olmadığımı iddia etmedim. Ama Sin? O bir lord. Ben onun için hiçbir şey olamayacağım. Ben sadece onun kontrol edebileceği bir şeyim. Beni sınıftan attırması da bunu gösteriyor.

"Lütfen?" Yine burnumu çekip, akan burnumun altını elime sildim. "Sana ihtiyacım var..."

Tık.

O telefonu kapattıktan sonra telefon yere düşüyor. Uyuşmuş bir şekilde kalkıyorum, yenilmiş, ihanete uğramış ve terk edilmiş hissederek banyoya doğru yürüyorum. Tıpkı yıllar önce babam öldükten sonra yaptığım gibi. Ne yaparsam yapayım, bundan kaçamıyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

SİN

Sessiz olmaya bile zahmet etmeden Fransız çift kapısından içeri giriyorum. Ağlamış. Ne oldu da beni görmek istedi? Maskeli beni mi? Easton Bradley Sinnett'i değil.

Çok sinirliyim. Sin'i aramadığı için kendime kıskanıyorum. Dün ve dün gece yetmedim mi? Benimle dalga geçtiğini mi düşündü? Bana ait olmadığını mı?

Arayalı bir saat olmuştu. Bir işin ortasındaydım ve hemen çıkamazdım. Onu bekletmek beni öldürüyordu. Ama yaptığım işi bitirmem gerekiyordu. Ona geleceğimi söyleyemezdim. Beni tanınması riskini göze alamazdım.

Onu beceremeyeceğimi fark ettiğimde kendime lanet ediyorum. Benim olduğumu anlayacak. Belki de ona söylemeli ve bu işi bitirmeliyim. Neden kim olduğumu saklayayım ki? Bu sadece onun benim olduğumu kanıtlayacaktır. O daha farkında bile olmadan benimti.

Banyo kapısına bakarak, koltuk altlarına sarılmış bir havlu dışında hiçbir şey giymeden dışarı çıkmasını izliyorum. Saçlarını dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplamış. Bir zamanlar güzel olan buz mavisi gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü şişmiş ve gözyaşlarından ıslanmış. Bütün bu zaman boyunca ağlıyor muydu?

Ona doğru adım attığımda beni fark etti. Ayakları durdu ve neredeyse anında gözyaşlarına boğulduğunu gördüm. Bana koştu, kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Hıçkırarak ağlarken vücudu benimkine çarpıyordu.

Onu kaldırıyorum, eldivenli ellerimle kalçalarını kavrarken, o da bacaklarını belime doluyor. Havlu yere düşüyor ve onu yatağa taşıyorum. Uzanırken, bana sarılıyor. Sanki dün gece tekrar yaşanıyor, ama bu gerçek ben değilim. Bu, benim uydurduğum biri; maske, eldivenler, kapüşonlu sweatshirt ve kontakt lensler. Hayatındaki herkesten daha çok ona ihtiyaç duymaya başladı, çünkü ben buna izin verdim. Yüzünü göğsümden çekip bana bakar ve yanakındaki mükemmel yerleştirilmiş el izine yakından baktığımda vücudum gerilir. "Seni kim vurdu?" Sesimi saklamama gerek yok, çünkü kendimi tanımıyorum.

daha önce hiç hissetmediğim bir öfke, cildimi karıncalandırıyor ve kalbimi hızla attırıyor.

"Önemli değil." Hıçkırıyor.

Bugün David'le sevişti mi? Belki sert davranmışlardır ve David ona tokat atmıştır. Bu düşünce, maskemı yırtıp atmak, onu yere yatırmak ve ona benim olduğunu hatırlatmak için onu sikmek istememe neden oluyor. Onu işaretleyecek biri varsa, o da ben olmalıyım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onun sözleri kafamı karıştırdığı için başımı yana eğiyorum.

"Beni kurtardığın için," diye fısıldıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum, öfkem suçluluk duygusuna dönüşüyor çünkü ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu yüzden benim bu halime bağlanıyor. İstemediğim kadar uzun süre iki rol oynamak zorunda kalabileceğimi fark ediyorum.

Kollarımı ona daha sıkı sararım. Gözlerini kapatır ve yanaklarından yeni gözyaşları akarken, hiç olmadığım kadar kafam karışır.

Bunun kolay olması gerekiyordu. Artık kim olduğumu saklamak zorunda değilim. Onun yanında değil. Öyleyse neden maskemı çıkarıp ona kim olduğumu gösteremiyorum?

Sana güvenmez.

Benim istediğim gibi değil. Sin, çocukluğumuzdan beri tanıdığı biri, her zaman zararsız bir şekilde aşık olduğu adam ve bir gece için beni kullanmasına izin verdi. Ama maske, onun kurtarıcısı. Ona duygusal olarak bağlı. Sin'in ona verebileceği hiçbir orgazm bu bağı koparamaz.

ELLINGTON

ON ÜÇ YAŞINDA

Annemin dördüncü kattaki ofisinin dışında oturuyorum. Bir elimde bir gazoz, diğerimde bir Snickers var. Yaz olduğu için günlerimi dışarıda oturup onun seanslarını dinleyerek geçiriyorum.

Bugün rol yapma fetişi olan bir adam var. Kız arkadaşının bir yabancı olduğunu hayal etmeyi seviyor. Ayrı ayrı bir bara gidiyorlar. Sonra ona yaklaşıyor, ona bir içki ısmarlıyor ve karısı evde çocuklarla birlikteyken tuvalette onu sikiyor.

Şekerimi ısıtırken, asansörün açılacağını belirten zil sesini duyuyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ayağa fırlıyorum. Kaçmak istiyorum ama çok geç. Kapı açılıyor ve annemin yeni kocası dışarı çıkıyor.

Mavi gözleri benimkilerle buluşur. "Elli, burada ne yapıyorsun?" diye sorar, başını yana eğerek.

Annemin sesi, arkamdaki kapalı kapıdan, hastasıyla konuşurken geliyor. Derin bir nefes alır ve bana doğru yürür.

Nefesimi tutuyorum, gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Başım büyük belada.

"Elli." Elini dizlerine koyar, benimle göz hizasına gelmek için eğilir ve yumuşak bir sesle konuşur. "Annenin seanslarını mı dinliyorsun?"

Cevap veremiyorum. Boğazım düğümleniyor. Birden nefes alamıyorum ve şekerimi düşürüyorum.

"Hey, sorun yok." Elim tutar ve beni, annemin hastalarının evimize geldiklerinde daha rahat hissetmeleri için tasarladığı bekleme odasına çeker. "Başın belada değil, Elli."

"Değil miyim?" Derin bir nefes alarak sormayı başarıyorum.

"Hayır." Gözleri annemin ofisinin kapısına kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "Bunu aramızda küçük bir sır olarak saklasak nasıl olur?" Elini uzattı ve koyu renkli saçlarımı okşadı.

Alt dudağımı ısııyorum, gözyaşlarımın tadını alıyorum. Başımı sallıyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Aferin kızım." Eli saçımdan bacağıma kayıyor ve ben sığıyorum. "Sorun yok, Elli. Sen benim sırrımı saklarsan, ben de seninkini saklarım, anlaştık mı?"

Onun sırrını bilmiyorum. Bu yüzden ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum ama sormaya da korkuyorum.

"Bak," diyor ve bana yaklaşıyor, bacağı artık benimkine değişiyor. Siyah pantolonu cildime sertçe değişiyor. "Annen dinlediğini bilseydi, başın büyük belaya girerdi."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

"Annen işini kaybedebilir, Elli. Bunu istemezsin, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. Annem geçen yıl çok şey yaşadı. İşler, babam ölmeden önceki haline dönmeye yeni başlıyor. "Hayır, efendim," diye fısıldıyorum.

Elini uzatıp çenesindeki sakalları ovuşturuyor. Bir saniye sonra, "Biliyor musun, Elli. Artık annenle evliyim," diyor. Başımı sallayıp burnumu çekiyorum. "O benim karım, bu da seni benim ailem yapar." Tekrar başımı sallıyorum. Annem bana mutlu bir aile olacağımızı ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. "Öyleyse..." Eli tekrar uyluğuma iner. "Neden bana baba demiyorsun?"

Gözlerimi açıyorum, dik oturuyorum ve rüyadan nefes nefese kalıyorum. Ama bu bir rüya değil. Bu yaşayan bir kabustu. Yıllar sonra anlayabildiğim bir kabus.

Ölümünde bile beni rahatsız ediyor. Öleli iki yıl oldu ama hala tüylerimi diken diken ediyor. O gün bana ilk kez dokundu. Yıllar sonra, ona kendi isteğimle bekaretimi verdim.

Birinin sırrı olmaya alışkınım. Birinin fahişesi olmaya. Benim işim bu. Vücudum erkeklere hizmet etmek için yaratılmış. Bana sürekli ne kadar güzel olduğumu, ne kadar seksi olduğumu ve onu ne kadar tahrik ettiğimi söylerdi. Ondan nefret ediyordum. Beni onu istemeye zorlamasından. Beni ne kadar iyi hissettirmesinden. Bu ikimiz için de bir hastalıktı.

Elimi uzatıp şişmiş gözlerimi ovuşturuyorum, keşke bu anıyı beynimden silebilseydim. Başım tıkanmış ve şiddetli bir baş ağrısı çekiyorum. Ellerim kucağıma düşüyor ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, yatağımın ucunda duruyor.

Benim için gelmiş.

Hâlâ siyah maskesi, kapüşonlu sweatshirtü, eldivenleri ve uyumlu kot pantolonu giyiyor. Kırmızı kontakt lensleri bana bakıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Hiç bu kadar yıkılmamıştım. Ne onunla, ne de başka biriyle.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıp yatağın ucuna sürünerek gidiyorum. Ben dizlerimin üzerine kalkarken, ellerim uyluklarımın üzerine düşerken, o heykel gibi hareketsiz duruyor. Çıplakım. Telefonu yüzüme kapattıktan sonra, yardım eder umuduyla bir şişe şarapla ağlayarak sıcak bir banyo yaptım. İşe yaramadı.

"Neden beni sikmiyorsun?" diye soruyorum, sesim

kaba. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada duruyor.

Elimi uzatıp, siyah kemerini tutup çözebilmek için kapüşonunu yeterince kaldırıyorum. Eldivenli elleri bileklerimi acı verecek şekilde kavıyor. İnliyorum, nefesim hızlanıyor. "Neden beni sikmiyorsun?" dişlerimi sıkarak soruyorum. Manik olmanın eşigindeyim. Zihnim benden gittikçe uzaklaşırken, içimde bir şeylerin kaynadığını hissediyorum.

James, David ve Sin'in anıları... hepsi çok fazla.

O bırakır ve ben göğsüne yumruk atarım. "Neden? Adam ol ve beni sik!" diye bağıriyorum, nefes almaya çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor. "Ayakta duramıyor musun?" Farklı bir açıdan deniyorum. Manipülasyon. Kendini kanıtlamasını sağliyorum. Hiçbir erkek küçümsemekten hoşlanmaz.

Onun aletini hiç görmedim. Beni bağlayıp benimle oynadı, ama bu asla onunla ilgili değildi. "Hadi." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Ağzımı sik. Yüzüme boşal. Beni fahişen yap." Ellerimi genişçe açıyorum.

"Ben buyum, değil mi? Beni sik, kullan." Gözlerimden yaşlar akıyor ve o sadece orada durup aklımı kaçırdığımı izliyor.

Yataktan inip yatak direğinin etrafından dolaşarak yanına geliyorum. Şimdi bana dönüyor. "Beni sikmeyeceksen, çık dışarı," diye bağıyorum, Fransız kapıları işaret ederek. "Siktir git!" Göğsüne itiyorum, ama kıpırdamıyor. "Sen işe yaramazsın," diye tükürüyorum. "Sikemedem işe yaramaz bir sikten başka bir şey değilsin."

Eli o kadar hızlı çıkıyor ki tepki verecek fırsatım bile olmuyor. Boğazımı sarıyor ve hemen nefesimi kesiyor. Parmakları demir gibi sıkı ve beni yerden kaldırıyor. Onunla mücadele bile etmiyorum. Kalbim biraz kırılıyor çünkü amım olacakları bekleyerek sıkışıyor. Beni nasıl kullanacağını.

Beni yatağa itip bırakmadan önce, beni karnımın üstüne çevirir. Yatağın üzerinde sürünmeye çalışırım, ama bir el saçımı yakalar, beni geri çeker ve dudaklarımdan bir çığlık kopar. Göğüs uçlarım çarşafın üzerinde sürtünerek nefesimi keser. Hala şişmiş ve aşırı hassastırlar. Beni yerinde tutarken, komodini açıp kapattığını duyarım. Sonra kollarım arkamda çekilir. Bileklerimin etrafına sıkıca bağlamadan önce, zip bağının tanıdık pürüzlülüğünü hissediyorum.

Sonra yine saçımı çekip beni geri çeviriyor. Orada yatarken kafatasından yapılmış maskesine bakıyorum. Maske çoğunlukla beyaz, göz çevresi siyah ve sanki kan akıyormuş gibi yüzüne doğru uzanıyor. Çene ve dişler ile burun da siyahla çizilmiş. Kırmızı gözleri benimkilere dik dik bakıyor. Siyah kapüşonlu sweatshirt'ünün altından göğsünün inip kalktığını görebiliyor ve maskesinin içinden ağır nefes alıp verişini duyabiliyorum. Onu kızdırmışım. *İyi.*

Eli kemerine uzanıyor ve siyah kot pantolonundan kemerini çıkarıyor. Sonra kemeri boynuma doluyor, sıkıca çekiyor, nefes almamı zorlaştırıyor ama imkansız hale getirmiyor.

Ne olacağını biliyorum, ama bu yeterli olmayacak. Savaşmam lazım. Onun bunu kabul etmesini ve benim hoşuma gitmesini istiyorum. Bu yüzden onu tekmeliyorum, ayağım karnına çarpıyor.

O eğilir, maskesinin arkasından bir homurtu çıkar. Bileğimi yakalar, beni yataktan çeker ve yere düşerim. Darbe, ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkarır. Karnımın üstüne yatıyorum ve o arkama düşer. Dizleri benim dizlerimi açarken, pürüzlü kot pantolonunun tenime değmesi beni inlemeye zorlar.

Sikini amıma sokmadan bir saniye önce fermuarının sesini duydum. Çıldırdım. Vücudum onun ağırlığına karşı çırpınıyordu. O kadar ıslak olduğum için utanç duydum.

Bana yavaşça yaklaşmasına bile gerek yoktu.

Gözlerimden taze gözyaşları akıyor ve o kemeri kavrayarak nefesimi kesiyor.

Vücudu benimkini kaplıyor ve ağır nefesleri kulağımı doldururken içime giriyor. Nefes alabilseydim ağlardım. Yüzüm halıya sürtünürken gözyaşlarım serbestçe akıyor. Benimle işi bittiğinde halı yanığı olacak. David'in bıraktığı el iziyle mükemmel uyum sağlayacak.

Amım onu sıkıca kavrar, vücudum soğuk terlerle kaplanır. Aniden, içimden çıkar, kemeri gevşetir ve ben hıçkırarak ağlarım. Arkasında çekmecenin tekrar açıldığını duyarım ve sonra soğuk bir şey kıcıma kayar.

Kalbim hızla atıyor. "Bekle..."

Kemerini tekrar kapar, nefesimi keser ve bir kez daha sırtıma eğilir. "Bir fahişe kullanılır." Sesi alçak, karanlık bir fısıltıdır ve kalbim, içindeki vaatle çarpıyor. "O yüzden çeneni kapa ve kabul et."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

LANET OLASI ÖFKE beni mantıksız davranmaya itiyor. Aklım bunun farkında, ama yine de durduramıyorum. Onun yıkıldığını görmekten nefret ediyordum. Bu kadar yıkılmış görünmesinden nefret ediyordum. Kabusundan uyandı ve ben ne olacağını tam olarak biliyordum. Ben Fransız kapılara doğru giderken, uykusunda "Baba" diye fısıldadı. Onu bırakmaya gönlüm el vermedi.

Belki bir kez daha ona sarılmamı isterdi. Ya da en azından yanında oturmamı. Ama o beni kışkırtmaya başladı. Ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Öfkesini boşaltmasına izin verip ona sırtımı döndüm.

Ama öfkeme yenik düştüm. Onun için. Kendim için. Belki maskeyi nefret etmesini sağlayabilirim diye düşündüm. Sonuçta benim iyi bir adam olmadığımı anlamasını sağlayabilirim diye düşündüm.

Yüzüstü yerde yatıyor, kıcı havada, ve ben sikimi içine sokuyorum. Eğer lanet bir fahişe olmak istiyorsa, o zaman onu bir fahişe gibi sikerim.

Kıçının sikime teslim olduğunu izlerken, kemeri boynuna sıkıca sarıyorum. Kolay lokma değilim. Vücudu kontrolsüzce titriyor ve nefes almaya çalışırken boğulduğunu duyuyorum. Kalçalarım sert ve hızlı bir şekilde ileri geri hareket ediyor.

Henüz bayılmasını istemediğim için kemeri gevşetiyorum ve o öksürüyor, ardından hıçkırıklar geliyor.

Sikimi sonuna kadar içeri sokuyorum ve o çığlık atıyor. Saçını tutup onu dizlerinin üzerine çekiyorum. Sırtı bana dönük. Bacaklarım onun bacaklarını açık tutuyor.

Pozisyon, sikimin onun sıkı kıkına derinlemesine girmesine izin veriyor. Elimi uzatıyorum. Eldivenle kaplı bir elim ağzını kapatırken, diğer elim amına iniyor. Parmaklarımı amına sürtmeye başlıyorum, sonra onları içine sokup sikiyorum.

Kulağına fısıldıyorum, "İyi bir fahişe ol, Elli. Benim için boşal." Onunla konuşmamam gerekirdi, ama kendimi tutamıyorum. Henüz anlamadıysa, bu gece de anlamayacak. Aklında başka şeyler var.

Burnundan ağır ağır nefes alıyor ve benim sikim onun kıçının içinde titriyor, bu da onu inlemeye zorluyor.

"İstedğin bu muydu?" Sesimi alçak tutuyorum. "Sana bir erkek olduğumu göstermek mi? Bana ait olduğunu mu?" Parmaklarımı çıkarıp göğüslerine tokat atıyorum, bu da onu irkilip elime ağlamasına neden oluyor. Tekrar yapıyorum, vücudunda ıslaklık olduğundan emin olmak için. Eğer onu işaretlememi istiyorsa, yapacağım.

"Çok ıslaksın." Titriyor. Elim tekrar amına düşüyor ve ona vuruyorum, kıcını benim sikimde ileri geri sallamaya zorluyorum. "Ne kadar iyi bir küçük fahişe." Onu övüyorum ve parmaklarımı ıslak amına geri sokuyorum.

Vücudu direnir ve üçüncü parmağımı sokarken odayı mırıldanan hıçkırıklar doldurur. Amcığı parmaklarımı sıkıca kavrar, benim için boşalırken vücudu kasılır.

Onları amından ve ağzını kapatan elimden çekip, az önce içinde olan parmaklarımı boğazına sokuyorum. Parmaklarımın etrafında hıçkırıyor ama artık çekilmiyor ya da benimle mücadele etmiyor.

Ağzını kapatan elim, belini sarmak için aşağı iner ve onu üstümde yukarı aşağı zıplatırım, kıcı benim sikimi sikiyor, boşalmak üzere olduğumu biliyorum. Saçlarını tutarım, yüzünü aşağı doğru iterim ve kıcının derinliklerine boşalırım.

Orada, bacakları açık ve hıçkırarak yerde yatıyor. Elimini sırtına koyarak, sikimi kıcından çekiyorum ve ikisinin de kanlı olduğunu görüyorum.

Siktir.

Onu orada ağlarken bırakıp ayağa kalkıp banyoya giriyorum. Banyoyu hazırlayıp yatak odasına geri dönüyorum. Komodininin üst çekmecesini açıp ihtiyacım olan şeyi alıp cebime koyuyorum. Sonra eğilip bileklerindeki plastik bağı kesiyorum.

Orada yüzüstü yatıp hıçkırarak ağlamaya devam ediyor, sonra ellerini yüzünü benden saklamak için önüne getiriyor. Onu tutup ayağa kaldırıyorum ve kollarımın arasına alıyorum. Onu banyoya taşıyıp küvete koyuyorum, o da dizlerini göğsüne çekiyor. Küvetin uzak tarafına doğru iterek, benden olabildiğince uzaklaşmak istiyor.

İsteği gerçekleşmek üzere.

Onun komodinden aldığım cep telefonunu cebimden çıkarır ve ona gösteririm, onun görmesini beklerim.

Kan çanağı gözleri benimkilere bakıp kısıılır, başardığımı anlarım. Maskeli halimden nefret ediyor. Onu incittim. Onun kurtarıcısıydım, ama şimdi onu kanatana kadar sikip, bunu sevmesini sağlayan hasta bir piçim. Ucuz telefonu büküp ikiye kırarım, artık işe yaramayan telefonu banyo suyuna atarım. Ona sırtımı dönüp Fransız kapısından çıkarım

kapısından çıkıyorum, onu kurtaran maskeli adam olarak bir daha bu kapıdan girmeyeceğimi bilerek. Artık onun, ona güvendiği kadar gerçek bana da güvenmesinin zamanı geldi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SİN

Ertesi öğleden sonra, Lordlar Kamarası'ndaki Lincoln'ün ofisine giriyorum. Masasının arkasında oturmuş, yüzünü ellerine gömmüş, ama benim girdiğimi duyduğu anda başını kaldırıyor. "Sin..."

Manila zarfını masasına bırakarak sözünü kesiyorum. Bir iç çekerek zarfı açıyor. Fotoğrafları ve cep telefonlarını inceledikten sonra USB belleği bilgisayarına takmaya karar veriyor. Birkaç dakika boyunca sessizce fotoğrafları inceliyor. İşini bitirdikten sonra üst çekmecesini açıp kendi fotoğrafını çıkarıyor ve masanın üzerine, önüme koyuyor. "Bu kadının az önce baktığım fotoğraflarda olmaması tuhaf."

Elli'nin bir otel yatağına bağlı olduğu fotoğraf olduğunu görmek için aşağıya bakmama gerek yok. Bu, bana Bay Hamilton'ın kiminle yattığını bulma görevini verdiğinde gösterdiği fotoğraftı.

"Onun ilişkisini biliyordun. Daha fazla kanıtı ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim," diyorum dişlerimi sıkarak. Onun ve David'in cinsel ilişkisini kimsenin bilmesini istemiyorum. Onun ne yaptığını bilenler, bir kadından ne beklediğini de bilir. Ve benim sahiplenici yanım, onun fahişesi olduğu fotoğraflarının kimsenin eline geçmesini istemiyor. Onu daha önce korudum ve korumaya devam edeceğim.

Koltuğuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Sanırım o gece yemin törenine gelmemenin sebebi de o mu?"

Cevap vermedim.

"Seçtiğin..."

"Başkasının fahişesi olabilir," diye sözünü kesiyorum. Elli'nin dün gece maskeli beni arayıp siktiği için hala boktan bir ruh halindeyim. Onun önceki gece birlikte olduğu gerçek ben, ondan tek bir kelime bile duymadım.

"Bu işler öyle yürümez Sin, sen de biliyorsun." Gözleri benimkilere sertçe bakıyor.

Öne eğilip, ön kollarımı onun maun masasının soğuk yüzeyine koyuyorum. "Resmi bir Lord olarak, yemin töreni gerçekleştiğine göre artık istediğim kişiyle yatabilirim," diye hatırlatıyorum ona.

"Ellington Asher seçilmişler listesinde yoktu," diye homurdanır, benden bıkmış bir şekilde.

Seçilmişler, ebeveynleri tarafından listeye yazılmalıdır. Erkek torunlar Lordlara hizmet eder. Kızı olan bir Lord, kızını da hizmet ettirebilir. Bu, Lordlara minnettarlığını gösterme şansıdır. Hepimiz bu gizli toplulukta rolümüzü oynarız. "Listede olup olmadığı umurumda değil." Ayağa kalktım.

"Sin," diye bağırır, sandalyeyi işaret eder ve ben gözlerimi devirerek sandalyeye otururum. "Ellington'a ne yapacağın umurumda değil, ama seçtiğin kişiyi almalısın."

"Ya yapmazsam?" Kaşlarımı kaldırarak ona meydan okudum.

Elli'nin fotoğrafını eline alır ve birkaç saniye bakar, sonra gözleri üstümden bana dik dik bakar. "Ya seçtiğini alırsın, ya da Ellington'ı alırım." Fotoğrafi masanın üzerine geri atar. "Ve Sin, ona yapacağım şey hoşuna gitmeyecek."

Ellerim yumruk olur, çenem sıkılır. Ona lanet olasıca bir tehditte bulundu. Linc'e karşı gelemezsin. Burada olmaz. Lords'un patronu o. Arkamdaki kapı açılır ve yüzünde sadist bir gülümseme yayılır, gözleri Noel ışıkları gibi parlar. "Hayatım." Ayağa kalkar, fotoğrafı cebine koyar ve haftalık seks partnerini selamlamak için masasının arkasından çıkar.

Kadın ona doğru yürüdü ve o da onu kucaklayarak sıkıca sarıldı. Elleriyle kadının dar kalem eteğinin altından kalçalarını kavrarken gözleri benimkilere bakıyordu.

Gözlerimi ona dikiyorum. Elli hakkında bana söylediklerinden sonra, sikini nereye soktuğunu gerçekten umursadığımı mı sanıyor? "Bitti mi?" diye soruyorum, ayağa kalkarak. Gitmem gereken başka yerler var.

Kadından uzaklaşır ve bana işaret eder. "Hayatım, Easton'ı tanıyorsun."

Kadın bana döner ve yanakları kızarır. Neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu anladığımda dişlerimi sıkarım. *Bu Elli'nin annesi.* Lords'un evinde, Lincoln'ü kucaklayarak ne halt ediyor?

"Easton, seni görmedim." Bana gülümsüyor. "Özür dilerim." Geniş gözleri Linc'e kayıyor. "Önce aramalıydım..."

"Sorun değil, tatlım."

Tatlım? Sevgilim?

"Sin sırrımızı saklayacak, değil mi Sin?" Kaşlarımı kaldırır.

Onlar çıkıyorlar. Bu olamaz. Saçımı elime alıp düzeltiyorum. "Elbette, Bayan Asher." Onu ilk kocasının soyadıyla çağırıyorum

O benim için her zaman bir Asher olacak. Kaç kocası olursa olsun.

"Sadece Elli ile arkadaş olduğunu biliyorum. Sana yalan söylemeni hiç istemedim..." O konuşmaya devam ediyor. "Ama ona henüz söylemedik..."

"Hayatım, Sin'e açıklama yapmana gerek yok," diye sözünü kesti. "Zaten yakında öğrenecekler. Büyük gün gelecek farkına bile varmadan."

"Büyük... büyük gün mü?" Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, kelimelerim birbirine karışıyor.

"Evet." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Evlendik. Yakında duyuracağız."

Bacaklarım tutmaz ve sandalyeme geri düşerim. Onunla evlendi mi? Bir Leydi, Lord'un karısıdır. Ve kocası gibi onun da kuralları vardır. Bir Lord öldüğünde, Leydi yeni Lord'a verilir. Böylece gerçek dünyada dışarı çıkıp bizim sırlarımızı anlatamaz. Onun kocasını iki yıl önce öldürdüm. Öyleyse neden şimdi evleniyor? Bazı Leydi'ler birkaç ay içinde yeniden evlenir, bazıları ise daha uzun sürer. Ne zaman başka bir Lord ile evlenmeleri gerektiğine dair bir kural yoktur. Her şey Lordların dul kadının kiminle birlikte olmasını istediklerine bağlıdır.

"Easton?" Dikkatimi çekiyor ve ona bakıyorum, elini omzumda görüyorum. "İyi misin?"

Ayağa fırlayarak onlardan bir adım geri çekildim. "İyiyim," diye yalan söyledim. Ne haltlar dönüyor burada?

"Yalvarırım Easton, lütfen Elli'ye söyleme. Ona gelecek hafta akşam yemeğinde söyleyeceğiz. Linc'in bize taşınmasına alışması için yeterli zamanı olsun istiyoruz."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Artık onun tehdidi daha ağır basıyor. Kızımın aynı evde yaşayacak. Mantıklı. Bayan Asher'ın ilk kocası, Elli'nin babasından kalma bir malikanesi var. O çok güçlü bir lorddu. Lincoln bizim dünyamızda o kadar da yüksek bir konumda değil. Yani, hadi ama, o bizimle birlikte Lordlar Kamarası'nda yaşıyor, ki burası temelde bir öğrenci yurdu.

"Orada olacağız," diyorum ona, kendimi toparlayıp omuzlarımı dikleştirerek. "Oh, evet... tabii..."

"Sadece üçümüz olalım," diye Linc sözünü kesiyor, hala o kendini beğenmiş gülümsemesiyle, ki o gülümsemeyi onun lanet suratından kesip kendi suratımda takmak istiyorum ki sürekli ona bakmak zorunda kalsın. "Artık *bir aile* olduğumuz için."

Ben de kendimce kendini beğenmiş bir gülümseme takındım. "Anlıyorum, ama Elli'nin erkek arkadaşı olarak, onun da benim orada olmamı isteyeceğinden eminim. Bilirsin, manevi destek için." Ellerimi

ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine koyarım.

Bayan Asher kaşlarını çatar. "Ne?" Linc'e bakar, sonra tekrar bana. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi." Başımı sallarım.

Kaşlarını daha da çatarak Linc'e, sonra bana bakar. "Ama... sen üniversitede son sınıfsın. Ve inisiye oldun."

Siktir.

O devam ediyor, "Elli seçilmiş biri değil."

"Doğru," diye onaylıyor Linc ve ben onun lanet boynunu kırmak istiyorum.

"Yani sen Elli'nin erkek arkadaşısın ve seçilmiş birinin var mı? Kızımı aldatıyor musun?" Sanki zihni söylediklerini anlamıyor da, anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça konuşuyor.

"Hayır..."

"Hayatım, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun." Beni bitirmeme izin vermeden gülüyor. "Onlar da biliyor. Her şey yoluna girecek."

Onun sözlerine kafamı eğiyorum. Neden şimdi beni savunuyor?

"Sanırım öyle." Kızının erkek arkadaşının başka kadınlarla yatmasına neden izin verdiğini anlamaya çalışarak kendi kendine başını sallar, sanki onu daha fazla öz saygı duyması için yetiştirmiş gibi. Öyle yapmadı, ama bu konumuzun dışında.

Başka bir şey söylemeden, dönüp ofisinden çıkıyorum. Merdivenlerden neredeyse koşarak iniyordum ki, ikinci kattaki özel spor salonumuzdan çok berbat görünümlü Matt'i gördüm. Kafası ve yüzü kanıyordu. Biraz kaybolmuş gibi görünüyordu.

Onu görmezden geliyorum. Erkekler evde sürekli kavga ederler. Yüz erkeğe üç yıl boyunca seks yapamayacaklarını söyleyin ve sonuç... asla iyi bitmez. Sonunda bir şekilde öfkelerini dışa vururlar.

Ön çift kapıyı iterek açtım ve cep telefonumu çıkardım. İhtiyacım olan bilgiyi bulmam sadece bir saniye sürdü. Sonra arabama binip otoparktan hızla çıktım.

ELLINGTON

KAMPÜSÜ GEÇERKEN, çantamı omzumun üzerine daha yukarı çekiyorum. Aklım dün geceye gidiyor. Kahramanım gittikten sonra hiç uyuyamadım. Ağladığım için başım hala ağrıyor, onun sikmesinden dolayı kıcıım da öyle.

O, benim sandığım gibi bir adam olmadığını kanıtladı. Belki de en iyisi budur. Kendimi duygusal olarak bağlandığımı hissedebiliyordum. Fiziksel olarak birine ihtiyaç duymakla zihinsel olarak birine ihtiyaç duymak çok farklı şeyler.

Cep telefonum çalıyor, cebimden çıkarıp Kira'nın aradığını görüyorum. "İyi günler," diyorum. "Neredesin?" Bugün niversitede değildi. Eğer oradaysa, onu kaçırmışım.

Esniyor. "Hâlâ yataktayım."

Kaşlarımı attım. "Evde misin?" Alt dudağımı ısırdım, Sin orada mı diye sormak istedim ama sormadım. O beni görmezden geliyorsa, ben de onu görmezden gelebilirim.

"Hayır. Yataktayım," diyor gizemli bir şekilde.

"Ah, anlıyorum. Bu yeni erkek arkadaşınla tanışmam lazım." Gülerek otoparka ıkıyorum.

"Yakında," diyor ve tekrar esniyor. "Bu gece marinaya gitmek ister misin? Sadece sen ve ben?"

"Evet." Kendime başımı sallarım. Kızlar gecesi iyi gelir.

Birkaç saat sonra bana mesaj atacağına söz verir ve telefonu kapatırız. Arabamın kapısını açarken lastiklerin çığlık attığını duyarım. Kafamı kaldırıp baktığında Sin'in arabasının bana doğru uçtuğunu görürüm. Arabasını benim arabamın hemen arkasında hızla durdurur ve kaldırıma park ettiğim için benim arabamı park yerinde bloke eder.

"Bin," diyor bana yolcu tarafındaki camdan.

Ona doğru yürüdüm ve eğilip direksiyonu sıkıca tuttuğunu gördüm. "Sana da iyi günler," dedim, saçlarımı omzumun üzerinden atarak. Ondan haber almamıştım. Tek kelime bile.

Gözleri benimkilere çevrildi ve bana dik dik baktığını görünce kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Arabaya bin, Elli," diye tersler.

Gözlerimi devirip sırtımı düzeltir ve arabama doğru yürürüm. "Benimle böyle konuşamazsın," diye omzumun üzerinden bağırırım. Yatakta ve toplum içinde olmak çok farklı şeylerdir. Kapımı açıp arabama binmek üzereyken, eli kolumu kavrar. Beni arabamdan çekip çıkarır. "Hey!" Kaçmaya çalışıyorum ama beni arabasına sürükleyip yolcu koltuğuna itiyor ve kapıyı çarpıyor. "Sin, arabamı burada bırakamam," diye itiraz ediyorum ama o çoktan hızla uzaklaşıyor, çocuklar onun altında kalmamak için yolun kenarına atlıyorlar. "Senin sorunun ne lan?"

Sessiz kalır ama radyonun sesini açar ve Three Days Grace'in "I Hate Everything About You" şarkısı, söyleyebileceğim her şeyi bastırır.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, bir nefes verip, o yolda hızla ilerlerken ağaçların yanımızdan uçup gitmesini izledim. Onun benim evime gittiğini anlamam sadece bir saniye sürdü. şimdi gerçekten endişelendim. Eğer benim evime gitmek istiyorsa, neden benim arabamı srmeme izin vermedi? Onu takip edebilirdim

. Peki, tamam. Hızlıca baktığımda, saatte neredeyse yüz mil hızla gittiğini görüyorum. Hızlanıyorum ama, lanet olsun, o kadar değil.

O benim garaj yolunda frenlere basınca vücudum sarsıldı. Arabadan indi ve kapıyı çarptı. Ben çok daha yavaş indim ama onun eve girdiğini görünce merdivenleri koşmaya başladım.

"Sin, ne halt ediyoruz biz?" diye bağıyorum, ona yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. O benden çok daha uzun, bu yüzden ona yetişemiyorum. Odama giriyorum, o da yatağımın altından bir valiz çıkarıyor ve çekmeceleri açıp içine eşyaları atmaya başlıyor. "Beni kaçırıyor musun?" diye soruyorum, biraz şaka gibi, gülerek. Çünkü bu saçma, değil mi? Ama bu düşünceyle kalbim hızla atmaya başlıyor. Adrenalin patlaması amımı sıkılaştırıyor. Bu da günlüğümdeki başka bir fantezi. Ve onun en azından bir tanesini okuduğunu biliyorum.

Yaptığı şeyi bırakıp bana doğru yürüdü. Gözlerindeki bakış beni nefesimi kesmişti. Bunu komik bulmamıştı. Durup elini uzattı ve yüzümü avuçladı. Dudaklarım kendiliğinden açıldı ve o da başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Böyle mi olacak Elli? Beni, senin isteğin dışında bu evden sürükleyerek çıkarmak mı?"

"Hayır." Onunla her yere giderim. Ama asıl soru, bu aciliyetin sebebi ne? Neden şimdi? Nereye gidiyoruz?

Eğilip alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi. "Çantayı toplamama yardım et."

BİR SAAT SONRA, Lordların evine varıyoruz. Buraya daha önce de gelmişim. Burada büyük partiler düzenleniyor. Ama daha önce hiç gerçek bir Lordla gelmemişim. Sadece Kira vardı. Dans ettik, sarhoş olduk ve Uber ile eve döndük.

Arabasını park ediyor ve bu sefer çok daha yavaş iniyor. Bagajını açıyor, valizimi alıyor ve benim için kapıyı açıyor. "Ne kadar kalacağız?" diye soruyorum. Beni evimden sürükleyerek çıkarmakla tehdit ettiğinden beri onunla konuşmadım. Ama bir geceden fazla kalmaya yetecek kadar çok eşyayı toplamış.

"Burada benimle yaşayacaksın." Elimi tutar ve beni taş merdivenlerden yukarı çeker.

Ben sertçe güldüm. "Yaşamak mı? Sin, burada yaşayamam." Onunla mı? Ne zamandan beri onu sikmeme izin verdiğim için bir çift olduk? Yani, o benim günlüğümü okudu

yani yıllardır ona karşı ne hissettiğimi biliyor. Ama bu onun da aynı şeyi hissettiği anlamına gelmez, değil mi?

"Orada kalmayacaksın," diye keskin bir sesle tartışır. "Nerede?

Evimde mi?" Neyden bahsediyor bu?

Eskiden lüks bir otel olduğuna emin olduğum eve giriyoruz ve içerisi tam bir kaos. Her yerde erkekler ve kadınlar var. Ev esrar ve seks kokuyor. Bira kutuları ve boş içki şişelerinden dün gece bir parti verdikleri anlaşılıyor. Koridordaki duvarlara, dolu ama henüz dışarı çıkarılmamış çöp torbaları yaslanmış.

Birinci kattaki bir kapıya yaklaşır ve kapıyı açar. İçeri girerim ve o kapıyı arkamızdan kapatırken etrafa bakınırım. İçeride tek kişilik bir yatak vardır ve şaşırtıcı bir şekilde beyaz çarşaflar ve yorganla örtülüdür. Uygun iki beyaz yastık vardır. Bir şifonyer ve bir kapı vardır, o kapıdan içeri girer ve çantamı bırakır. Bu, onun en son ne zaman burada kaldığını merak etmeme neden olur. Kadınları buraya mı getiriyor? Yoksa onların evlerinde mi kalıyor?

"Banyo şurada," diyor ve çıkıyor.

Başımı sallayıp içeri giriyorum, burada ne halt ettiğimi ve ne kadar kalmak isteyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Çünkü Sin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da ayrılmaya karar veririm beni o yatağa bağlayıp kalmamı sağlayacağıdır. Ve dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü gelmiyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SIN

Hayatta onun evinde kalmaz. Annesi hayatlarına başka bir kötü adam daha soktu. Şimdi, bunun onun suçu olduğundan emin değilim. Muhtemelen Lincoln'un onu Lords içinde sosyal merdiveni tırmanmak için kullandığını bilmiyor.

Anlayamadığım şey, bunu nasıl başardığı. Lordların onunla evlenmesine izin vermelerini nasıl sağladı? Bir Lord, istediği kişiyle evlenmek için her zaman izin almaya gerek duymaz. Genellikle bu, aileler arasında ayarlanır. Barrington'dan mezun olduğumuzda, düğünlerimiz çoktan planlanmış olacaktır. Ama bir Lord'un dul eşiyse durum farklıdır. Leydiler, kendilerine yeniden evlendirilecek lordu seçme şansına çok nadiren sahip olurlar. Bayan Asher, Linc'e gerçekten aşık görünüyordu, bu da onun son iki yıldır onu kendine aşık ettiğini düşündürüyor. Kadınlar kolayca manipüle edilebilir. Özellikle de ikinci kocasını kaybetmiş, yas tutan bir kadın. Bu, onu savunmasız ve kendisine ilgi gösteren herkese muhtaç hale getirir.

Ama Elli'yi tehdit ettikten sonra bilmem gereken her şeyi öğrendim. Ve Linc'in benim olanı almaması için onu o evde bırakmayacağım. İsteyerek ya da zorla.

Elli çok kırılgan ve kolayca manipüle edilebilir. Bunu biliyorum çünkü ben yaptım. Ve Linc'in benim olan bir şeyi almasına seyirci kalmayacağım. Onu istediğim yere getirmek için çok uzun süre bekledim. Ve kimse yoluma çıkmayacak. Özellikle de güç sarhoşu, aşağılık bir lord.

Yatak odamın kapısı açılır ve başımı kaldırıp içeri giren bir kadın görürüm. Uzun siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştır. Sanki bir tür fotoğraf çekimi yapacakmış gibi makyajı kalın bir tabaka halinde ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük bikiniyi giyiyor. İki küçük üçgen sahte göğüslerini, daha da küçük bir üçgen ise vajinasını örtüyor. Topuklu ayakkabılar giymiş ve hala kuru olduğu için yüzmeye gitmediği belli.

Amelia Lane Cleary odamda duruyor, elleri belinde, dolgulu dudakları gülümsüyor.

"Odama girme." Kapıyı işaret ediyorum.

Bunun yerine, daha da içeri girerek bana yaklaşır. "Ben kıskanç biri olmadığım için şanslısın. Aksi takdirde, yemin törenimize gelmediğin için kendimi güvensiz hissederdim." Elini göğsüme koyar ve başını yana eğirir. Dilini çıkarıp kırmızı dudaklarını yalar. Sanki bunun beni etkileyeceğini gerçekten düşünüyor gibi. Etkilemiyor.

Onun kolunu tutup kapıya doğru çekerim. "Sin..."

Durup Elli'nin banyodan çıktığını gördüm. Muhteşem gözleri benimkilerden, elimdeki yarı çıplak kıza kaydı.

"O gidiyordu," dişlerimi sıkarak homurdanırım, kendimi açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama Amelia'nın beni soktuğu bu durumu yatıştırmam gerektiğini de biliyorum.

Elli dudaklarını büzerek banyoya geri girer ve çantasını alır. "Hayır, ben çıkıyordum."

Kolumdaki sürtüğü bırakıp Elli'nin önüne geçtim. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Daralmış gözleri bana buradan kaçacağını söylüyor ve ben onu burada tutmak zorunda kalacağım. İyi, bu bana onu zincirlemek için bir neden verecek.

"Burada olmaman gerek," diyor Amelia arkamdan. "Sen seçilmiş biri değilsin."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Her seferinde tek bir sorun. Elli'yi bırakıp Amelia'ya dönüyorum. Onu odadan çıkarıp arkamdan kapıyı çarpıyorum. Koridora çıktığımızda onu kendime doğru çekiyorum. "Odamdan uzak dur." Yalan söylüyor. Herhangi bir kadın herhangi bir zamanda burada olabilir. Sadece Elli'yi kızdırmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

"Lincoln beni aradı. Beni görmek istediğini söyledi. Ama sen buradasın." Gözlerini o kadar sert çeviriyor ki, nöbet geçiriyor olmasını umuyorum. "Onunla birlikte," diye ekliyor öfkeyle.

Tabii ki, onu bu işe o soktu. Hayatımı mahvediyor. "Ona söyledin mi?" diye devam ediyor.

Çenemi sıkıp, bu soruya cevap vermeyi reddettim.

"O bunu öğrenecek, Sin. Er ya da geç. Şimdilik onunla oynamanın bir sakıncası yok, ama onu bırakman gereken zaman gelecek."

Kapıma bakarak seçeneklerimi düşünüyorum. Şimdilik Linc'i sakinleştirmeliyim. Elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Seni ararım" diyorum. Sonra dönüp

ona sırtımı döndüm, ama o kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Söz veriyor musun?"

Gözleri kot pantolonuma indi ve yavaşça yukarı kayarak gözlerimle buluştu, vücudunu bana doğru itiyor.

Parmaklarım onun üst kollarını kavrayarak derisine batırıyorum ve o inliyor, dizleri titriyor ama ben onu ayakta tutuyorum. "Seni arayacağım dedim lan. Şimdi uslu bir sürtük gibi davran ve sana ihtiyacım olana kadar git buradan." Onu iterek, dönüp yatak odama giriyorum ama oda boş. "Elli?" diye bağıriyorum ama cevap yok. Banyo da boş. "Siktir." Evde nasıl geçip gittiğini merak ederek aceleyle evin içinden geçip ön kapıya çıktığımda, onu kız kardeşimin arabasına binerken görüyorum.

"Elli?" diye bağıriyorum ama beni görmezden geliyor ve Kira arabayı çalıştırmadan önce yolcu koltuğuna oturuyor. "Lanet olsun."

ELLINGTON

ON ÜÇ YAŞINDA

Günlüğümü göğsüme sıkıca bastırarak koridorda yürüyorum. Kapının açık olduğunu görüyorum ve odaya giriyorum.

"Elli." James masasının arkasından bana bakıyor. "Gel. Otur." Siyah deri koltuğa oturuyorum ve o bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bugün ne öğrendin?"

Üvey babam geçen hafta annemin seanslarını dinlediğimi öğrendi. Beni ele vermeyeceğine söz verdiğini söyledi, ama sırrımı saklaması için notlar alıp onunla paylaşmam gerekiyordu. "Yaş oyunu," diyorum yumuşak bir sesle.

"Oh," der heyecanla ve ayağa kalkar, masasının etrafından dolaşarak bana yaklaşır. Kanepeye oturur. "Devam et."

"Bay Robbins, karısının babası olmayı seviyor." "Nasıl yani?"

Yutkunarak gözlerimi sayfaya çeviriyorum. "Karısının bebeği gibi davranmasını ve ona baba demesini seviyor."

"Senin bana babacığım demen gibi mi?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Görüyorsun ya Elli, yalnızken bana babacığım demen sorun değil. Bunu yapan sadece biz değiliz." Gergin bir şekilde alt dudağımı ısırdım ve o kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Ona bebek bezi giydiriyor. Ben giymek istemiyorum."

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarak kıkırdar. "Bebek bezi yok. Peki ya emzik?" Elini uzatıp başparmağını dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdirir, nefesim

"Ağzında bir şey varken çok güzel görünürsün, Elli."

Geri çekilirim ve o elini kucağına indirir. Gözlerim ellerimde, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sanırım..." diye fısıldarım, omuz silkerek.

"Aferin benim kızıma," der, saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına iter ve ben gözlerimi kaldırıp ona bakarım. Bu sözleri hoşuma gider ve bana attığı gülümsemeye bakılırsa, onun da hoşuna gitmiştir. "Sana zaten bir tane aldığımı söylesem ne dersin?" Ayağa kalkar, masasına doğru yürür ve bir çekmeceyi açar. Siyah bir kutu çıkarır ve yanıma oturur. Kutuyu uzatarak, "Hadi, aç şunu," der.

Elimi uzatıp kapağı açıyorum ve içinde siyah bir emzik görüyorum. Üzerinde pembe harflerle "Babasının kızı" yazıyor. Bunları daha önce görmüştüm. Annemin bir arkadaşının bebeği var ve oğlu için her yere beş tane götürüyor. "Bu farklı görünüyor," diyorum sessizce.

Kutuyu yanındaki kanepeye koyar ve çıkarır. "Öyle." Kutuyu elinde tutarak önüme koyar. "Buna deri kemerli emzik denir."

Koltuğumda kıpırdanıyorum ve o bunu fark ediyor. "Gergin olmanın bir sakıncası yok, Elli. Beğenmezsen, çıkarırım."

Terli ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. "Ne işe yarıyor?" diye soruyorum, bilmek istiyorum. Bay Robbins, karısının bunu çok sevdiğini söyledi. Sürekli emdiğini söyledi. Ve onu izlerken ne kadar tahrik olduğunu söyledi.

"Bu" —deri kemeri işaret ediyor—"başının etrafına takılıyor. Kot pantolonla giydiğin kemer gibi. Başının arkasında sabitleniyor."

Gözlerim büyüdü, nabzım hızlandı. "Yani çıkaramam." O başını salladı.

"Sen çıkaramazsın. Ama ben çıkarabilirim."

Yine kıpırdanırım ve bacaklarımın arasında tuhaf bir his nefesimin hızlanmasına neden olur. "Bilmiyorum..."

"Tek yapman gereken elinle emziğe dokunmak, ben çıkarırım," diye sözümü keser.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, ama bu zamana kadar bacaklarımın sıkılı olduğunu inkar edemem. Merakım, denemek istememe neden oluyor. Bay Robbins'in karısının onu neden bu kadar sevdiğini görmek için. Uzun bir nefes verip başımı sallıyorum. Beğenmezsem çıkaracağını söyledi.

"Ne uslu bir kızsın." Bana gülümsüyor.

Yine o kelimeler, ve midemde kelekler uçuşmaya başlıyor.

James kanepeden kalkıp önüme geçer. "Aç şunu," diye emreder ve ben dudaklarımı yalarım, sonra dediğini yaparım.

Onu ağızıma koydu, deriyi başımın etrafına sardı ve nefesim hızlandı, nabzım hızlandı.

"Burnundan derin nefes al, bebeğim. Benim için nefes al." O uzaklaşır ve ben kirpiklerimin arasından ona bakarım. "Aferin kızım." Parmaklarını ağızımdaki emziğin üzerinde gezdirir.

Lastik tadı alıyorum, dilim garip şekli keşfediyor. Kutuda görüldüğü kadar büyük gelmiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" James kemeri çekerek çok sıkı mı yoksa çok gevşek mi olduğunu kontrol eder. Emin değilim.

Yapabileceğim tek şey bu olduğu için başımı sallıyorum.

Masasına doğru yürüdü ve cep telefonunu aldı. "On dakikalık bir zamanlayıcı kuracağım. O kadar süre emebilir misin?"

Yine başımı sallıyorum ve tam da bunu yapmaya başlıyorum. Sanki lolipop yalamak gibi. Ama ağızında durduğunda, onu yalamak yerine emiyorsun. Ama bunun tadı yok. En sevdiğim tadı kiraz.

Masasına oturur ve bilgisayarında çalışmaya başlar, ben burada onun iyi kızı olmaya çalışırken beni başından savar.

Anılarımı unutmak için votkamı bir dikişte içiyorum. İşe yaramıyor. James, annemin seanslarını dinlediğim gerçeğini kullanıyordu. Bana notlar aldırıp sonra onunla tartışmamı istiyordu. Beni tuzağa düşürmek için kullandığı yöntem buydu. Ne kadar çok şey bilirim, anneme o kadar çok şey söyleyebilirdi ve ben de başım belaya girerdi.

Keşke o zaman bunu anlayabilseydim. O kadar aptal olmazdım. Bana, sevdiğim şeyleri sevmenin sorun olmadığını öğretti. Vücudumun arzuladığını arzulamanın sorun olmadığını. Onu bunun için nefret ettim. Ve kendimi daha da çok nefret ediyorum. Bundan zevk aldığım için.

Kendime, daha iyisini bilmediğimi söylemeye çalışıyorum. Ama biliyordum. Seansları dinlemenin yanlış olduğunu biliyordum. Duyduğum şeyleri istemenin yanlış olduğunu biliyordum. Onun bana dokunmasına izin vermenin yanlış olduğunu biliyordum. Ama çok iyi geliyordu. İstenmek iyi geliyordu. Uzun zamandır kaybolmuş ve ihmal edilmiş hissediyordum. Yalnızdım, ta ki yalnız kalmayana kadar.

"İyi misin?" diye soruyor Kira, elini omzuma koyarak beni irkliyor.

Başımı sallıyorum, ama bu bir yalan. En son ne zaman iyi hissettiğimi veya işlerin normal olduğunu söyleyemem. Ya da kendimi normal hissettiğimi.

"Kira?" Sarah adında tanıdığım bir kızın sesini duyarım. O başka bir Lord ile çıkıyor. İlk geldiğimizde onları görmüştük. "Hemen dönerim," diyor Kira.

Onu uğurluyorum, beni burada bırakmasını umursamadan. Lordların evindeki Sin'in yatak odasından kaçtıktan sonra, beni evine bıraktı. Neden orada olduğunu sormadım ve neyse ki o da bana sormadı. Onunla yattığımı söylemeye hazır değilim. O, hayatımda sahip olduğum tek istikrarlı şey ve bunu bir penis yüzünden kaybetmek istemiyorum.

Beni üniversiteye geri götürdü, arabamı aldım ve onu evine kadar takip ettim. Bir film izledik, sonra dışarı çıkmak için hazırlandık. Bu gece marinada bir parti var ve ben dışarı çıkıp bayılana kadar içmem lazım. Aksi takdirde, evde odamda tek başıma oturup, artık ihtiyacım olan tek kişiye ulaşamayan bozuk cep telefonuma bakıp dururum.

Tekne evinde durup, tavandan tabana pencerelerden dışarı bakarak çocukların teknedeki hareketlerini izliyorum. Bazıları suya düşüyor ve arkadaşları onları gülerken sudan çıkarıyor. Keşke ben de o kadar sarhoş olabilsem. Lanet olsun, şu anda biraz ecstasy bile yeter. Beni mahvedecek her şey.

Yıllardır buraya gelmemiştim. Eski hayatımı özlüyorum. Babamın hayatta olduğu zamanları. O öldükten sonra annem yatını sattı. İhtiyacımız olmadığını söyledi. Adı Ellington'dı. Aptalca geldiğini biliyorum, ama sanki beni silmek için başka bir yolmuş gibi hissettim. Unutulmamın başka bir yolu. Ben hiç önemli değildim. Ne onun için ne de kariyeri için. Ama babam? Ben onun kıızıydım. Babam bir lorddu, ama annem onlar için çalışıyordu. İşi her şeyden önce geliyordu. Hatta annemle babam bu yüzden kavga bile ederlerdi.

"Hey, Elli." Arkamdan adımla seslendiğini duydum.

Dönüp Mack'e gülümsüyorum. "Selam." Ona bir adım yaklaşıyorum. Kaşlarını kaldırmasından, birdenbire ilgilendiğimi düşündüğünü anlıyorum. Sadece bir şeyler hissetmek istiyorum. Maskeli adamım David'i kaybettim, şimdi de arkadaşım Sin'i. Yapayalnız kaldım.

"Burada biriyle mi birliktesin?" diye soruyor, etrafına bakınıyor.

"Hayır." Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bir kol omuzlarıma düşüyor. "Buradasın, bebeğim." Sin beni yanına çekiyor.

Bebeğim demesi beni utandırıyor. Bana hiç öyle dememişti ve bunun Mack yüzünden olduğunu biliyorum.

"Arkadaşın kim?" diye devam ediyor Sin. Onun kollarından kurtulup onu itiyorum ama tabii ki kıpırdamıyor. Gelacağını bilmeliydim. Bu gece burası Lordlarla dolup taşıyor.

"Mack," diye çekinerek cevaplar ve sağ elini uzatır. Sin elini sıkmak için kıpırdamaz.

Gözlerimi devirip votkamdan bir yudum alıyorum. O odadaki kızı nasıl yakaladığını gördüm. Kızın onu memnun etmek için her şeyi yapar gibi ona bakışını gördüm. O bakışı biliyorum çünkü ben de öyle bakarım.

Ben erkeklerin aşık olduğu türden bir kız değilim. Ben, orgazm olana kadar seviştiği türden bir kıyım.

Mack garip bir şekilde etrafına bakar ve sonra dönerek bize sırtını gösterir ve kalabalığın içine doğru yürür. "Git buradan Sin," derim ona. "Ben seninle birlikte değilim."

Bana doğru adım atıyor, sert göğsü benimkine çarpıyor ve gözlerimin içine bakan bakışına gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Bu tavrını sikerek düzeltmem mi gerekiyor, küçük şeytan?"

Cevap vermiyorum.

Bu sefer elini uzatıp yanağımı okşadı. "Dizlerinin üzerine çök ve ağzını aç."

Burun kıvrıyorum. Tabii, herkesin bunu kaydetmesi için mi? Çocuklar cep telefonlarını çıkarıp internete yüklemeyen hiçbir şey yapamazsın. "Bu olmayacak." Ona sırtımı dönüyorum.

Bir eli saçlarıma dolandır ve beni öne doğru çeker. Serbest eli boğazımı sarar, beni yerinde tutar ve kulağıma fısıldar, "Ya dizlerinin üzerine çöküp ağzını açarsın ya da seni eğip kıcını sikerim."

İnlerim ve kıcımdayan bahsedilmesi nefesimin hızlanmasına neden olur. Dün gece maskeli adam yüzünden hala acıyor. Çok sert davrandı ve kanattı. Ve ben bundan hoşlandım. Bir saatten fazla bir süre küvette oturup, onun kıldığı hücreye bakakaldım. Son "*siktir git*"i. Onu bu kadar kızdıran ne yaptım? Onun sikinin değersiz olduğunu mu söyledim? O bunun öyle olmadığını kanıtladı. Neden benim tek iletişim yolumu elimden aldı?

"Hangisi olacak, Elli?" Sin düşüncelerimi bölüyor. Derin bir nefes alıp, "Siktir git, Sin" diye homurdanıyorum.

"Kıç, öyle olsun." Elini saçlarıma dolayarak beni dar bir merdivene doğru itmeye başlar, ama Jayce ona doğru yürürken kurtulurum.

"Hey, dostum. Seninle konuşmam lazım." Gözleri Sin'den bana kayar. "Önemli bir şey."

Sin beni bırakır ve ben arkama bile bakmam. Kira'yı aramaya giderken votkamdan biraz daha içerim. Bu gece buraya gelmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm, ama Sin buradayken gitmem gerek.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SİN

"ÇABUK OL, Jayce," diyorum dişlerimi sıkarak, onun uzaklaşmasını izlerken. Onun o aptal Mack ile konuşmasını görmek için tam zamanında geldim. O adam ona aşık. Adamı suçlayamam, ama Bay Hamilton'ın sınıfında onun hikayesini okuduğunda vücudunun ona nasıl tepki verdiğini gördüm. Benim kızımın bir şansı olması için önce benim cesedimi çiğnemesi gerekir. O çok çekingen. Ona istediği şeyi asla veremez. İhtiyacı olan şeyi. Benim verebileceğim gibi değil.

Jayce'i dinlemeden, onu bu gece nereye ve nasıl götüreceğimi hayal ediyorum. Ona ağız mı yoksa kıkır mı istediğini sordum çünkü ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istedim. Kızının ağrıdığını biliyorum ama bana hayır demeyecekti.

Bu kadar kıskanç olmasaydım, onu dizlerinin üzerine çöktürür ve herkesin önünde ağzını sikerdim, böylece onun benim olduğunu görürlerdi. Ama bunu yapamayacağımı ben de biliyorum. Onu paylaşmak istemiyorum. Kimsenin onu benim için dizlerinin üzerine çökmüş halini görmesini bile istemiyorum. Onu böyle bir durumda gören bir adamın gözlerini oyarım.

"Dostum, beni dinliyor musun?" Jayce omzuma vurur. "Hayır," diye dürüstçe cevap veririm.

"Sin..."

"Yarın beni ara," diye sözünü kesip onu iterek yanından geçiyorum, onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Arkasına yaklaşınca, o piçin yine onunla konuştuğunu görüyorum. "İşte buradasın, küçük şeytan." Onlara doğru yürüyorum. Ona "bebeğim" dediğimde gerildiğini fark ettim. Nedenini tahmin edebiliyorum.

Mack geri atlar ve koşmaya başlar.

"Arkadaşlarım olamaz mı?" diye homurdanır.

"Seni hayatım boyunca tanıyorum. Mack senin arkadaşın değil." Onun tek yakın arkadaşı benim kardeşim.

"Onun aletini çıkarıp emmedim ki."

Çenem sıkışıyor. "Şu anda kaç erkekle yatıyorsun? Ben ve David dışında, tabii." İşte ona bir şans veriyorum. Bana karşı dürüst olacak mı? Olmazsa ne yapacağım?

Yumruklarını sıkıyor. "Neden? David'e yaptığın gibi onlara da bakacak mısın?"

David'e baktığımı nereden biliyor? Tahmin ediyor sanırım. Arkadaşlarımla birlikte onun sınıfına gidip David'i kovdum. Onunla seviştiğim gece David de bize gelmeyi planlıyordu. Ertesi gün ise, David'in sınıfında yoktu. Bunu anlayacak kadar akıllı bir kız. Onu tokatlayan kişinin kim olduğunu söylemesi için zorlamadım ya da onu son bir kez becerip becermediğini öğrenmedim. Ama bu cevapları daha sonra alacağım.

Gülümseyerek, sessizce benim yaptığımı onayladığım için gözlerinin kısılmasını izliyorum.

"Aslında bir tane daha var." Kendinden emin bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Dün gece onunla birlikteydim," diye itiraf ediyor ve bana yaklaşıyor. "Ve onunla hiç numara yapmak zorunda kalmadım." Bana sırtını dönüyor ve yine uzaklaşıyor, kazandığını düşünüyor.

Yüzüme karşı çıkıp, yattığı diğer adamın benden daha iyi olduğunu söylediğinden beri iki saat geçti. *Benden mi?* Komik, çünkü o diğer adam benim.

Ona iyi haberi verdiğimde gözlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Bütün bu zaman boyunca benim için geldiğini.

O uzaklaştığında, arabama koştum, ihtiyacım olan şeyi aldım, sonra arkanıza yaslanıp bira içmeye başladım. Sadece bekledim. Onu uzaktan izledim. Zamanını bekledim. Başka biriyle yattığını ve benimle numara yaptığını söyleyerek bir şey başardığını sanıyordu.

Çok tatlıydı. Ama tepkisini gördüğümde daha da tatlı olacak. Maskenin arkasında kim olduğumu bilmesini hiç beklemiyordum, ama artık zamanı geldi. Bu saçmalık yeter. O piç kurusunun benden daha iyi olduğunu düşünüyor.

Bir elinde içkisi, diğer elinde cep telefonu ile teknedeki iskeleden aşağı indiğini izliyorum. Yerimden kalkıp onun hemen arkasından gidiyorum. Otoparka doğru ilerliyor.

O benim yönüme doğru dönünce, ben köşenin arkasına saklanıyorum. Onun geçmesini bekliyorum, sonra arkasına atlayıp kafasına bir başlık geçiriyorum. O çılgık atmaya başlıyor, ama yakındaki teknelerden gelen müzik sesinden dolayı neredeyse hiç duyulmuyor.

Kollarını arkasına çekip sıkıca bağladım. Sonra onu kaldırıp babamın teknelerinin bulunduğu marinanın diğer tarafına taşıdım.

bir teknesini tuttuğu yere taşıyorum. Direniyor, vücudu çırpınıyor ve başlığının içinden küfürler savuruyor. Gülümsüyorum. Enerjisini saklaması gerekiyor.

ELLINGTON

Kıçımın üstüne oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sin," diye homurdanıyorum, ellerimi arkamda tutan bağları kırmaya çalışıyorum. "Ne halt ediyorsun?" diye bağıyorum.

Sonra sakinleşmek için nefes almaya çalışıyorum. İçkiler bir süre önce etkisini göstermeye başladı ve vücudum sallanıyor. Hayır, sallanıyor mu?

Ben mi hareket ediyorum, yoksa o mu? Emin değilim. Kapüşondan yüzüme sıcak hava geliyor ve karanlık kumaşın içindeki saçlar yanaklarıma yapışıyor. Birden duruyorum, vücudum öne doğru sallanıyor.

Başlığım kafamdan çekilir ve ıslak yüzüme yapışan saçlarımı kurtarmak için onu sallarım. "East..." Yukarı bakıp bana bakan bir çift kırmızı göz gördüğümde, adı dudaklarımda kalır. "Ne..." Aklım karıştığı için cümle kuramam.

Maskeli adam, kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon, siyah eldivenler ve maskesi ile önümde duruyor. Karşımda dururken, kontakt lensleri gece karanlığında parlıyor gibi görünüyor. Gözlerim sağ elindeki zincire kayınca kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Partide miydi? Beni Sin'le birlikte mi gördü? Mack? Kızgın mı? Kıskanç mı? Beni terk etti. Artık onunla bu oyunu oynamayacağım. Ona güvenmeyeceğim. "Ne istiyorsun lan?" diye bağırarak ayağa fırlıyorum.

Elini uzatıp göğsümü itti ve beni beyaz koltuğa geri itti. O koltuğun bir tekne olduğunu şimdi fark ettim. Etrafa hızlıca bakındım, soğuk havadan titredim ve sürat teknesinin dalgalarda ileri geri sallandığını gördüm. Başka tekne görünmüyordu, ama sağımızda marinayı görebiliyordum. O kadar uzaktayız ki, bağırısam kimse beni duyamaz. Ama o kadar da yakınız ki, ışıklar gölün ortasında burayı görmemizi sağlıyor.

Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama elleri beni yakaladı. Saçımı tutup başımı aşağı doğru bastırırken, diğer eliyle beni karnımın üstüne itti. Sırtıma bindi ve zinciri boynuma doladı. Bir tıklama sesi duydum ve vücut ağırlığı kayboldu.

Kollarım birdenbire serbest kalır ve titrek bacaklarımla ayağa kalkıp ona karşı dururum. "Ne oluyor lan?" Elimi uzatıp boynuma dolanan zinciri hissederim. Nefesimi kesecek kadar sıkı değildir, ama gevşek de değildir.

Ellerimi göğsüne vuruyorum. Elbisemi yakalıyor ve vücudumdan koparıyor. Kumaş, bir kağıt parçası gibi onun gücüne boyun eğiyor ve beni sadece tangamla bırakıyor. Sütyen giymemiştin ve topuklu ayakkabılarım çoktan gitmişti. Kafamda kapüşon varken tekmeliyor ve çılgılık atarken bir ara onları kaybetmiştim.

"Senin neyin var?" diye bağıriyorum, ellerimi çıplak göğüslerimi örtmek için kaldırıyorum, sanki o daha önce hiç görmemiş gibi.

Sonra uzanıp kafatasının üst kısmındaki maskeyi tuttu. Maskeyi yüzünden çıkarırken nefesimi tuttum. Sin'e gözlerimi kocaman açarak baktım, kalbim çarpıyor, nabzım hızlanıyor ve kulaklarımda kan basıncı yükseliyordu. Ellerim ölü ağırlık gibi yanlarıma düştü, gördüğüm manzara karşısında artık onları yukarıda tutamıyordum.

"Merhaba, küçük şeytan." Sırıttıyor. Elini kaldırıp saçlarını okşuyor, saçlarına çok sevdiğim dağınık görünümü veriyor.

"Hayır," diye nefes alıp, başımı sallıyorum. "Olamaz."

Bana doğru adım atar ve ben geri çekilmiyorum. Yüzümü avuçlar ve dudaklarım açılır, olanları anlamaya çalışırım. Ne kadar içmiştim? Çok. Ama uyuşturucu almamıştım. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Sin?" Adı dudaklarımda titriyor ve dizlerim çökmek üzere. "Sürpriz." Sonra belimden tutup beni teknenin ön tarafına atıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SİN

Onun suya sıçradığını duyuyorum, ardından bir nefes sesi geliyor. "EASTON!" diye bağıyor.

Ayakkabımı pruvanın kenarına koyuyorum, ön kolumu bükülmüş bacağıma dayıyorum. Onu suda daha iyi görebilmek için spot ışığını açıyorum. Elleri, boynuna doladığım ve asma kilitle sabitlediğim zincire tutunuyor.

Tekneye yüzmeyi başarır; onu çok uzağa atmadım. Elleri teknenin ön tarafına vurur, sudan çıkabilmek için bir şeye tutunmaya çalışır, ama pruva bunun için çok yüksektir. "Günah..." Nefes nefese kalır.

"Yorulana kadar ne kadar yüzebileceğini düşünüyorsun, Elli?" diye sesleniyorum. "Senden... nefret ediyorum." Ağlamaya başlıyor. Elleri pruvaya vurmaya devam ediyor.

devam ediyor.

"Dün gece nefret etmedin. Bana senin kurtarıcın olduğumu söyledin," diye hatırlatıyorum ona. "Oh, bekle. O, siktliğini sandığın diğer adamdı."

Beyaz dişlerini göstererek boynundaki zinciri sıkıca tutuyor. Ellerini serbest bıraktım, ama boynuna eklediğim 10 kilo onu çok yakında yoracak. Zinciri çok sıkı bağlamamaya dikkat ettim, ama başının üzerinden kaldıramayacağı kadar sıkı bağladım.

"Dün gecedен bahsetmişken, umarım kışın hala kanamıyordur. Köpekbalıklarının çekmeni istemem," diye yalan söyleyerek onu korkutmaya çalışıyorum. Bu sularda köpekbalığı yok.

"EASTON!" diye bağırdı, elleriyle suyu tokatlayarak yüzüne sıçratı y o r d u .

Yeni bir pozisyon dener, sırt üstü yüzerek vücuduna biraz dinlenme fırsatı verir, ama başı suya girer. Nefes nefese kalır ve tekrar kendini düzeltir. Tam da bu nedenle zinciri boynunun arkasına kilitledim. Onu aşağı çekmek için. Fazla zincir önde olsaydı, bacaklarıyla suda dururken boynuna binen ağırlığı hafifletmek için zinciri elleriyle tutabilirdi. Hem kollarını hem de bacaklarını kullanmasını istiyorum. Bu onu daha çabuk yoracaktır.

Teknenin arkasındaki yüzme güvertesine bakıyorum. Oraya yüzmeyi düşünmemiş. Onu görebildiğinden bile emin değilim. Üzerine tuttuğum spot ışığı gözlerini kamaştırıyor. Hayat-memat meselesi olan durumlarda insanlar genellikle durup mantıklı düşünmezler. Panik yaparlar.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyor.

"Ne lütfen, küçük şeytan?" diye soruyorum, siyah eldivenlerimi çıkarıp bir kenara atarak rahat bir pozisyon alıyorum.

Bu gece bunu yapmayı planlamamıştım, ama onun kim olduğumu bilmesine karar verdim. Gerçek beni. Onun ihtiyaç duyduğu adam olduğumu. Onu kurtaran adam benim. Onu bu hayati tehlikeye sokan ben olsam bile.

Kafası suya dalıyor ve bir saniye sonra tekrar çıkıyor, hıçkırıklar arasında nefes alıyor. Tekrar suya dalıyor ve bu sefer çıktığında biraz daha uzakta. Beni endişelendirecek kadar uzak.

Bir kez daha suya dalar ve ben onun tekrar su yüzüne çıkmasını beklerim. Bir saniye sonra, daha dik dururum. "Elli?" diye seslenirim, ama tek gördüğüm karanlık gölün yüzeyindeki dalgalardır.

Benimle dalga geçiyor, batıp dibe gittiğini düşünmemi istiyor. Batmıyor.

Ama gözlerim suyu tararken, nabzım hızlanıyor. Oldukça fazla içmişti.

Yüzeye çıkmadığını görünce paniğe kapılıyorum. Elimizi uzatıp kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan çıkarıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp onu en son gördüğüm yere dalıyorum. Ona yeterince yaklaştıma çalışıyorum ama ona çarpmamaya dikkat ediyorum.

Hemen geri dönüp etrafımda dönmeye başlıyorum. "Elli?" diye bağıriyorum ve tekrar kontrol etmek için suya dalıyorum, ama onu göremediğimde korkum iki katına çıkıyor. Tekrar dalıyorum, gözlerimi açıyorum ama pek bir şey göremiyorum. Ellerim amaçsızca uzanırken bacaklarımla tekmeliyorum. Bir şey hissediyorum. Zincir. Zinciri yumruğuma dolayarak çekiyorum ve vücudunun benimkine çarptığını hissediyorum. Zinciri bırakıp kolumu beline doluyorum ve onu da yanımda sürükleyerek yüzeye çıkıyorum.

Nefes aldığımda soğuk hava yüzüme çarptı. "Elli?" Onu döndürdüm ve başı geriye doğru uzandı, hala etrafında zincir olan kızarmış boynu ortaya çıktı.

Serbest elimle yüzünü tutuyorum. "El..."

Cümlemini bitiremeden, gözleri açılır ve alnını yüzüme çarpar, görüşüm kararır ve gözlerimin arasında bir acı patlar. "Siktir!"

ELLINGTON

Onun göğsünü itip ayağımla tekmeledim ve yüzme güvertesine doğru yüzmeye başladım, artık sahte boğulma numarası yapmadığım için nefes nefeseydim. Neredeyse varmışım ki boynumdaki zincir beni geri çekti ve zaten az olan nefesimi kesip aldı.

"Şeytanla oyun oynamak mı istiyorsun? Bakalım ne yapabilirsin, küçük şeytan." Beni zincirle teknenin arkasına çekip sudan çıkar.

Yüzme güvertesine düşerim, başım zonkluyor. Onun burnuna çarptığım alnımdan kan aktığını hissediyorum. Ben sırt üstü yatarken, o titrek bacaklarımın arasında oturuyor. Onu itecek gücüm yok, şu anda onunla kavga etmekten bahsetmiyorum bile.

Üzerimde duruyor, kırık burnundan kan damlıyor ve göğsüme ve yüzüme akıyor. Dudaklarımı yalıyor ve ağzımda bozuk para emiyormuşum gibi bir tat var. Bu noktada bunun onun mu yoksa benim mi kanım olduğundan emin değilim.

Hâlâ nefes nefeseyim, o bana gülümsüyor. "Siktir, seni seviyorum," diye fısıldıyor, eli boynumu sarıyor, zaten hassas olan cildime zinciri bastırıyor. "Seni parçaladığımda bunu hatırla."

Göğsüm inip kalkıyor, kollarım ağırlaşmış ve yanlarıma düşmüş durumda. Onun yalanına dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Beni sevmiyor, ama bu sözler karşısında kalbimin çarpışını inkar edemem.

Beni bırakıp yüzme güvertesine diz çöküyor, bacaklarımı omuzlarına atıyor ve kanlı yüzünü amıma indiriyor.

Hareket edemediğim için bağlanmış olsam da fark etmez. Vücudum yorgun, uyluklarım ağrıyor ve kollarım yorgun. Zincir parçalarının üzerinde yatıyorum ve bunlar sırtıma batıyor, ama hareket edecek gücüm yok. Saçlarımın da zincirde dolandığından eminim.

O parmağını, sonra iki parmağını içime soktuğunda sırtım ve boynum kavislenir. Üçüncüyü hissettiğimde boğazımda bir çığlık kalır. Onları içeri ve dışarı itip çıkarır, vücudum yüzme güvertesinin pürüzlülüğü üzerinde ileri geri sallanırken beni siker. Onları çıkarır ve amımı yalar. Dilini piercingime değdirdikten sonra ağzına çeker.

"Günah," diye bağıyorum, tekrar eğiliyorum, zincir açığı çekiyor. Bunun için hayatımı riske atardım. İnsanlar daha azı için öldü.

Ağır gözlerim, siyah gökyüzünü süsleyen yıldızlara bakıyor, dalgaların tekneyi sallama sesi ve bacaklarımın arasındaki ağzının hissi dünyayı döndürüyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SİN

OTURURUM ve onun açık bacaklarına bakarım. Onun spermi ve benim kanım, onun pürüzsüz amının her yerine bulaşmıştır. "Mükemmel," diye fısıldarım ve elimi indirip ona tokat atarım.

O sarsılır ve geceye doğru çığlık atar.

Başımı eğip meme piercinglerini emiyorum, ağzıma çekiyorum. Elleri saçlarımı kavırıyor, nazıkçe kafa derimi çekiyor. Hiç enerjisi kalmamış. Hiç gücü kalmamış. İyi.

Yanaklarını kavrar, dilimi zaten aralanmış dudaklarının içine sokarım. O da aynı açlıkla beni öper, tatlılığıyla karışık bakır tadı karşısında inler.

Geri çekilip otururum ve ıslak kot pantolonumun fermuarını açarım. Sertleşmiş penisimi çıkarır ve başını onun amının üzerinde gezdirerek kanı ve spermi yayarım. Yavaşça içine girerim. Nefesi kesilir, sırtı kavislenir.

Elimi uzatıp parmaklarımı boynuna ve zincirine kaydırıyorum ve onu kaldırıp üzerime oturtuyorum.

Gözleri artık benimkilerle aynı hizada. Ben onun yüzündeki ıslak saçları geriye doğru ittiğimde, sikim onun amının içinde zonkluyor. Makyajının geriye kalanları yanaklarına bulaşmış. En güzel buz mavisi gözleri o kadar ağır ki, onları açık tutamıyor. Elimini sırtında yukarı doğru kaydırıp, zincirin tabanını elimle kavrayıp çekiyorum, onu sikimde yukarı aşağı zıplatırken nefesini kesiyorum.

Dudaklarım dudaklarını buluyor ve onları yutuyorum. Ondan pek bir karşılık almıyorum ama önemli değil. Yapmak istediğim şeyi başardım. Artık benim olduğunu anlıyor. Ve ona kime ait olduğunu hatırlatmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

ELLINGTON

BENİM GÜNAHKAR, GÜNAHKAR, küçük şeytanım

*Rüyalarımda göreceksin
Sen benim istediğim gibisin Sen benim
şeytanımsın
Ben senin şeytanınım
Ve seni sonsuza kadar cehennemde zincirli tutacağım*

Yatağın üzerinde açık duran günlüğün ilk sayfasına bakıyorum. Dün gece boynuma dolanan zincir, Sin'in el yazısıyla yazılmış kelimelerin yanında, sayfaların ortasında duruyor.

Yukarıya ve odanın etrafına bakınca, onun ailesinin evindeki yatak odasında olduğumu görüyorum. Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum. Beni buraya o mu getirdi? Öyleyse, o nerede?

Yüzme havuzunda seviştikten sonra olanları hatırlamıyorum. İkinci orgazmım sırasında ağır gözlerim kapandı ve açtığımda, buradaydım ve sabah olmuştu. Yanımda boş bir günlük duruyor. Saatlerce ilk sayfayı okuyup, olanları anlamaya çalıştım.

Cep telefonum bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini bildiriyor ve telefonu elime alıp Kira'nın bu geceki planlarımızı onayladığını görüyorum. Ya ailesinin evinde değil ya da koridorun sonunda, kardeşinin odasında olduğumu bilmiyor.

Ayağa kalkıp, duvarın yardımıyla banyoya gitmeyi başardım. Işıkları açtığımda, boynumda zincirden kaynaklanan morluklar olduğunu gördüm. Dizlerimi incelediğimde, yüzme platformunda da morluklar olduğunu ve beni tekneye çekerken kalçamda da bir morluk olduğunu fark ettim.

Duşu açıp içeri giriyorum ve düşünüyorum. Omzum duvara çarpıyor ve inliyorum. Neden bu kadar çok içtim? Nedenini biliyorum. Kafamda çılgılık atan anıları bastırmak için. Ama onlar her zaman geri geliyor. Gerçek hayatı silemezsin. Ne kadar uğraşırsan uğraş.

Duş zemini üzerine düşerek, duş başlığının altına oturuyorum ve sıcak su sağanak yağmur gibi üzerime akarken gözlerimi kapatıyorum. Şu anda kafam çok karışık. Sin gizemli adam. Tahmin etmeliydim, değil mi? Sesini tanımalıyım. Yürüyüşünü. Kapüşonlu sweatshirtünü. *Freak Show'da* da aynısından giyiyordu. Ama hadi ama, benim de siyah bir kapüşonlu sweatshirtüm var. Bu yüzden kendimi bunun için suçlayamam. Ama görmezden gelmeyi seçtiğim başka işaretler de olmalıydı. Ya da belki gizemli adamın öyle kalmasını istedim. O benim gerçek beni tanı mıyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Son iki yılda beni kaç kez ziyaret etti? Sayamayacağım kadar çok. Neredeyse hiç konuşmazdı. Konuştuğunda da sesi çok alçaktı.

Neredeyse fısıltı gibiydi. Hatta bazen, onu konuştuğunu duyduğumu sandım, ama sadece hayal görüyordum. Zihin kendine oyunlar oynamayı sever.

Annemin seanslarını yeterince dinledim, insanların kendilerini bazı şeylerin gerçek olmadığına ikna edebileceklerini biliyorum. Maskeli adamın tanımadığım biri olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden, benzerlikler aramayı hiç düşünmedim, bu da beni başka bir düşünceye götürüyor.

Easton Bradley Sinnett üvey babamı öldürdü.

Bu düşünce, David'in yüzüme vurduğu yumruk gibi beni sarsar. Şok ve şaşkınlık göğsümü sıkıştırır. Neden? Benim için değildi. Peki James öldürülmeyi hak edecek ne yapmıştı? Üzülüyorum ama merak ediyorum. Yıllar boyunca duyduğum kadarıyla, Lordlar kendi adamlarına göz kulak olurlar. Bu iyi ya da kötü bir şey olabilir. Onlar için ne yaptığınıza bağlı olarak, onların toplumu sizi ortadan kaldıracaktır. Sanki hiç var olmamışsınız gibi.

Peki ya James'in parmağı? Sin neden parmağını ve telefonunu aldı? Orada bu kadar önemli ne vardı? Asla bilemeyeceğim. Sin bana asla söylemezdi, ben de asla sormazdım.

Düşün zemininden kalkmayı başarak, onun şampuanıyla saçımı yıkamaya başlıyorum. Dün gece çok şey öğrendim. Sadece Sin hakkında değil, kendim hakkında da. Mack ile onu kıskandırmak istedim. Onu ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Cevabımı aldım. Bir parçam, kırılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istiyorum.

Elimde günlüğümle koridorda yürüyorum. Bu sabah arabamı Sin'in ailesinin garajında buldum. Yine, oraya nasıl gittiğini hiç bilmiyordum. Ama bu sabah üniversiteye giderken evimin önünden hızla geçtim. Sin'in Jayce ile bana doğru yürüdüğünü gördüm, ama o beni görmedi. Telefonuna bakıp yazmakla meşguldü. Kiminle konuştuğunu merak ettim.

Yani sevişmek için yeterince iyiyim ama mesajlaşmak ya da aramak için değil mi? Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ya da neden kıskandığımı. Daha çok, odama gizlice girip beni tatmin eden maskeli adam olması beni kızdırıyor. O adamın bana yaptıklarından utanmam gerekirdi. Ama utanmıyorum. Aksine, daha fazlasını istiyorum. Onun hakkında düşündüğüm adamdan daha fazlasını ve şimdi tanıdığım adamdan daha fazlasını.

Jayce ona bir şey söyler ve Sin'in gözleri hücreden kalkıp benimkilere bakar. Soğuk bakışlar. Affetmez bakışlar. Onun bu yönünü seviyorum. Sahte değil.

Ona istediği her Şeyi vermiş olmasına rağmen dünyadan nefret ediyor. Telefonunu cebine koyar, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve bana doğru yürümeye başlar. Jayce'in ona ne dediğini umursamadan.

Sırt çantamı omzumda daha yukarı çekiyorum ve ona ulaşmadan hemen önce sağa dönüp sınıfın kapısını açıyorum.

"Tamam, Şimdi..." Bay Hamilton beni içeri girerken görünce konuşmayı keser. "Elli." Gözleri benimkilere dikilir.

Ayağa kalkıp beni sınıfdan atmasını beklerim, ama o bunu yapmaz. Bu sefer olay çıkarmaya cesaret edemez, çünkü bu sadece bizim meselemiz değil. Ders resmen başlamıştır. Ve eğer gitmemi istiyorsa, beni sa ımdan tutup dışarı sürüklemesi gerekecektir.

Arkamda kapının açıldığını duyarım ve David'in kaskatı kesilmesinden, Sin'in beni takip ettiğini görmek için arkama dönmeme bile gerek olmadığını anlarım. "Anlatacak bir hikayem var," derim.

"Oh, sorun değil. Devam et." Mack Şu anda podyumda duruyor ve benim duyurum üzerine koltuğunu bulmak için koşarak uzaklaşıyor. PaylaŐmaktan nefret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bu adamın ya sıkıcı bir seks hayatı var ya da hiç hayal gücü yok. Onun yüzü kızarmadan "am" ya da "kama" diyemezsin.

David kollarını göğsünde kavuşturur ve benden başka bir yere bakar. Sessizliği bana bilmem gereken her Şeyi anlatır.

Sınıfın önüne doğru ilerlerken, sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakıp günlüğümü kürsüye koyuyorum. Günlüğü açıp okumaya başlıyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNAH

Sınıfın önündeki onun koltuğuna otururum ve dirseğimi masaya koyar, çenemi elime dayarım. O, ağartılmış sarı saçlarını kulağının arkasına iter ve dün gece babamın teknesinde ona yaptığım her çürüğü gizlemek için zaman ayırdığını fark etmem. Ama herkesin önünde onu çıplak soyarsam, kıyafetlerinin altındaki çürüklerin hala görünür olacağını garanti ederim.

"Onunla ilk kez bir barda tanıştım," diye başlıyor. "Bana yaklaşıp bir içki ikram etti. Bir içki, hatırlayabildiğimden daha fazlasına dönüştü."

David'in koltuğunda kıpırdanmasını izliyorum.

"Bana güzel olduğumu söyledi. Tüm erkeklerin istediği kadın olduğumu söyledi. Ona inandım.

Ama sonra, ondan önceki adam gibi, bana elini attı."

Daha dik oturuyorum, gözlerim yine David'e kayıyor. Kravatını düzeltiyor, gözleri masasında.

"Bana değersiz bir fahişe olduğumu söyledi."

David boğazını temizledi. "Elli, bu ödevle ilgili değil."

"Neden? Neden kadınlar her zaman fahişe oluyor?" diye devam ediyor, onu görmezden gelerek. "Beni ıslatmaktan, beni tahrik etmekten o sorumlu olmamalı mı?"

"Elli?" diye bağırır, ayağa fırlayarak.

"Beni sikmek onun için sorun değildi, ama başka bir erkekle yattığımı öğrendiğinde, benim için değersiz bir pislik oldum."

"Lanet olsun, Elli." Masasının arkasından çıkıp ona doğru yürüdü, ama ben onun sandalyesinden kalktım ve onu durdurdum.

"Artık onun fahişesi değildim, başka birinin fahişesiydim." Gözleri kağıdına odaklanmış, onun sırlarını ifşa etmesini engellemeye çalıştığını umursamıyor. "Benim bir amım, onun bir sikinin olması nedeniyle utanması gereken kişinin ben olmam komik geliyor. Utanmıyorum. Bacaklarımın arasına ilk girdiğinde bana ilaç vermişti."

Ne yaptı? Ona doğru bir adım attım, o da iki adım geri çekildi, neredeyse sandalyesine takılıp düşüyordu. "Ellington!"

"O bunu kaydetmişti," diye devam ediyor, hala onu görmezden geliyor. "Uyandıgımda bana gösterdi. Vücudumun ne kadar zevk aldığını. Bundan tahrik olduğunu. Bunun bizim küçük sırrımız olacağına söz verdi. Ama onun bir pislik olduğunu saklamam gerekmemeli."

"ELLINGTON!" Yüzü öfkeden kızarır. Sessizlik olur ve kızın konuşmasının bittiğini fark edince uzun bir nefes verir.

Ona bakarken, defterini kapatıp sınıftan çıktığını izledim.

ELLINGTON

Sınıftan çıkarken koluma bir elin dokunduğunu hissediyorum, beni durduruyor. Dönüp sert mavi gözlere bakıyorum. "Sana tecavüz mü etti?" diye soruyor.

Dudaklarım incelir ve ondan gözlerimi kaçırırım.

Cevap vermemem üzerine homurdanarak başka bir soru sorar, "Sana vurdu mu?"

Neden birdenbire bu kadar önemsiyor, anlamıyorum.

"Maskeli beni seni şımartmam için çağırdığın gece. Sana kim vurdu diye sordum, sen de önemli olmadığını söyledin."

Yine hiçbir şey söylemedim. Sin'in sempatisini veya kıskançlığını kazanmak için David'in dersine girmedim. David'den geriye kalan her şeyi ruhumdan temizlemek içindi. Onun bunu bitirmesine izin vermeyecektim. Ben bitirecektim. Benim seçimim, benim yolum.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

"Elli?" Sin adımı sertçe söyler ve koridordaki çocuklar bize

bakar. "Bu ne cüret!" Serbest elimle göğsüne vururum.

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra sesini ölümcül bir hırıltıya indirdi. "Bana nasıl konuştuğuna çok dikkat et, Elli..."

"Siktir git, Easton," diye onun adını haykırırım. "Beni Bay Hamilton'ın dersinden attırdın mı?" Artık kapalı olan kapıyı işaret ederim. "Bana çok kızmıştı. Ve ben hiçbir şey yapmadım."

Beni kendine doğru çekiyor ve ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. "Seni uyuşturup dövdü ve sen bana mı kıızıyorsun?"

"Fark etmez." Saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Tebrikler. Sen kazandın." Sonra kolumu çekip kurtarıyorum ve koridordan fırlayarak çıkıyorum. "Artık resmen onun fahişesi değilim."

Beni bırakır ve ben arabama ulaşırım, defteri yolcu koltuğuna atarım ve eve doğru hızla giderim.

Eve dönüp yatak odama girerim ve kapıyı çarparak kapatırım, ilk gözyaşımı dökerim ve defteri komodinin üzerine atarım. Artık David için bacaklarımı açmadığım için üzgün değilim. Kendime kızgınım. Nasıl bunu yapmaya devam ediyorum? Yanlış olduğunu bildiğim durumlara kendimi sokuyorum. Önce James, sonra David, şimdi de Sin.

"Siktir," diye kendime küfrediyorum, nefesimi toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Cep telefonum çalıyor, Sin'den geldiğini görüyorum. Siktir et. Reddet düğmesine basıp telefonu tamamen kapatıyorum. Şu anda onunla konuşacak havamda değilim. Aslında kimseyle. Annem yine şehir dışında. Pazartesi döneceğini söyledi. En azından, bu sabah bana gönderdiği mesajda öyle yazıyordu.

Akşamımı evde geçireceğim. Yalnız. Sıcak bir duş alacağım, bir şişe şarap alacağım ve yatakta uzanıp kilolarca şeker yiyip içeceğim.

YATAK BAŞIMDAKİ saatin neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum. Gözlerim çok ağır ve artık açık tutamıyorum. Telefonum hala kapalı. Dünyayı görmezden geldim. En iyisi bu.

Televizyonu kapatıp yorganın altına uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ama bir ses duyduğum anda gözlerim açılıyor. Kapının açılıp kapanması gibi bir ses. Oturup yorganı atıyorum ve ayaklarım yere basıyor, tam o anda yatak odamın kapısı açılıyor.

Sin odama girer ve mavi gözleri benimkilere dikildiğinde nefesim kesilir. Gözümü bile kırpmadan bir saniye sonra karşımda belirir. "East..."

"Şşş," diye fısıldadı, parmak eklemlerini kaldırıp kızarmış yanağımı okşadı, bu beni titretti. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil. Aslında..." Kolumu tuttu, beni döndürdü, sırtım ona dönük kaldı. Bir kolunu arkamdan bana doladı, diğer eliyle ağzımı kapattı, parmaklarıyla burnumu tıkadı. "Sana yardım edeceğim."

Onun demir gibi sıkı tutuşunda mücadele ediyorum. Parmaklarım onun ön koluna gömüldüğü sırada bacaklarım önümde tekmeliyor. Çırpınıyorum ama o beni sıkıca tutuyor, ciğerlerim yanarken ve göğsüm inip kalkarken nefesimi kesiyor.

Vücudum onun kollarında gevşiyor ve kollarım yanlarıma düşüyor. Onun beni bırakmasını bekliyorum, ama bırakmıyor. Gözlerim kapanıyor ve karanlık beni kaçış imkânı olmadan içine çekiyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELLINGTON

UYANDIĞIMDA, ağır gözlerimi açtım ve Sin'in arabasının yolcu koltuğunda olduğumu fark ettim.

Başım sola düşüyor ve gergin vücuduna bakıyorum. Eli direksiyonu sıkıca tutuyor, diğer eli vites kolunu tutuyor. Belirgin çenesi gergin, gözleri sanki onu ihanet etmiş gibi yola dikilmiş. "Sin," boğazım ağrıyarak adını mırıldanıyorum.

Gözleri hızla bana bakar ve sonra tekrar yola döner.

Kıçımı koltuktan kaldırıyorum ama hareket edemiyorum. Kollarım arkamda bağlı ve emniyet kemerini o kadar sıkı çekmiş ki beni koltuğa kilitlemiş. Nefesim kesilirken uyluklarım geriliyor. "Neredeyiz... nereye gidiyoruz?" Birden boğazım kuruyor.

"Halletmem gereken bir iş var," diye gizemli bir cevap verir.

"Beni çözebilir misin?" diye soruyorum, daha çok rica ediyor gibiyim. Bir yanım bundan hoşlandığımı biliyor, diğer yanım ise hoşlanmamam gerektiğini söylüyor.

O gülüyor ama cevap vermiyor ya da beni kurtarmaya çalışmıyor. Renkli camlardan dışarı bakıyorum, nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum. Sadece orman var, ama nereye gittiğimizi çok iyi biliyorum. *Freak Show*.

İki şeritli yoldan çıkıp demir kapıdan geçerek otoparka girdiğinde nefesim hızlanır. Arabasını, Jayce'in olduğunu bildiğim beyaz bir Audi'nin yanına park eder. Pencereden dışarı baktığımda, yanımıza siyah bir SUV'nin yanaştığını görürüm. Corbin'dir.

Sin gelip kapımı açıyor. Eğilip emniyet kemerimi çözüyor ve kolumu tutup beni arabadan çekiyor, Corbin bagaj kapağını açtığında beni SUV'nin arkasına götürüyor.

Beni Jayce'e doğru döndürüyor, sonra başımın üstünden vücuduma doğru bir şey geçiriyor. Aşağıya baktığımda, bunun bir tür siyah pelerin olduğunu görüyorum. Yüksek yakalı. Malzemenin boynuma sürtündüğünü hissedebiliyorum.

"Ağzını aç," diyor Sin arkamdan ve ben söyleneni yapıyorum, ama o yüzüme uzanıp ağzıma bir top gag sokuyor. Büyük bir şey,

dişlerimi açmaya zorluyor ve ben, o arkamda sabitlerken inliyorum. Lastik tadı var ve ağzım anında daha fazla salya üretiyor. Dilim yuvarlak topun arkasını keşfediyor, onu itmeye çalışıyor ama nafile. O kadar sıkı bağlamış ki deri dudaklarımın ve yanaklarımın köşelerine batıyor. Acı yüzünden uyluklarım kasılıyor.

Sonra eller omuzlarımı tutuyor ve beni döndürüyor. Sin elinde bir şey kaldırıyor ve başımın üzerine koyuyor. Neyse ki, iki göz deliği var, böylece görebiliyorum. Ama burası çok sıcak. Kulaklarımda ağır nefesimin yankısını duyabiliyorum.

Sanırım kimse ağzımda tıkaç olduğunu görmesin diye. Üzerime örttükleri pelerin kol delikleri yok, bu yüzden arkamda bağlı kollarımı da gizliyorum.

Her biri geçen seferki siyah kapüşonlu giysilerini ve maskelerini giyiyor. Corbin palyaço, Jayce derisi yüzü olmayan adam, ve tahmin ettiğim gibi Sin kırık ayna. "Gidelim," diyor Sin, ve Corbin kapağı kapatıyor.

Üç adam tarafından kırmızı ve siyah bir çadır gibi görünen bir yere götürülürüm. İçeride bir tür sirk bekliyorum ama gördüğüm şey bununla alakası bile yok. Çadır sadece binanın önüne boyanmış. Biletleri alan bir adam ve birbirine bağlı iki araba var. Işıklar loş, bu da gözlerimdeki küçük deliklerle görmeyi zorlaştırıyor.

Ağzımın köşesinden salya akıyor ve amım zonklarken dudaklarımdan çıkan iniltiyi engelleyemiyorum. Biletleri alan çocuğun kaşlarını çattığını görüyorum.

Sin kolumu tutup arabaya binmeme yardım ediyor ve Corbin ile Jayce'in bizimkinin arkasına bağlı olan arabaya bindiğini görüyorum. Araba ileri doğru sarsılıyor ve Sin bana doğru eğiliyor, eli boğazımı sıkıyor, başımı geriye doğru zorluyor ve ben inliyorum.

Elini sıkıştırarak nefesimi kesiyor ve ben onun tutuşunda mücadele ediyorum, ancak iç çamaşırım ıslanıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum ve bu beni daha da kıvrandırıyor.

"Nefes almaya çalışırken çıkardığın ses beni çok tahrik ediyor," diye kulağıma fısıldadı, meme uçlarım sertleşti ve piercinglerin hala neden olduğu hassasiyet nedeniyle dudaklarımdan anlaşılmas bir ses daha çıktı. "Ağzında tıkaç olmasaydı, ağzın benim sikimle dolardı."

Boğazım yanıyor, göğsüm inip kalkıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Beni bırakıyor ve ben burnumdan derin bir nefes alıyorum. Ağzımın köşelerinden sürekli bir salya akıyor. Çenem şimdiden ağrımaya başladı.

Araba yine sarsılıyor, ama bu sefer duruyor ve o beni yakalıyor. Ben itiraz ediyorum, ama o beni arabadan zahmetsizce çekip çıkarıyor. Küçük göz deliklerimden Corbin ve Jayce'e hızlıca bakıyorum ve onların da arabadan çıktığını görüyorum.

Sin beni, siyah duvarda gizli olduğunu fark etmediğim bir kapıdan içeri çekip durdurur, sonra kafamdaki maskeyi yırtıp çıkarır, ter ve salya kaplı yüzüme saçlarım yapışır. Gözlerimi kırıştıtırıp duvara bağlanmış bir sahne dekoru görürüm. Kolları başının üstüne kaldırılmış. Ayak bilekleri birbirine bağlanmış.

Siyah tişört ve kot pantolon giyiyor. Tişörtü yırtılmış, sanki bıçakla çeşitli yerlerinden kesilmiş gibi, önünden sahte kan akıyor. Kafasında bir maske var. Uzun ve kalın şeytan boynuzları olan, geriye doğru kıvrılan bir tür hayvana benziyor.

Maskenin üzerine kırmızı bir ışık tutulmuştu.

Neden burada olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlamıyorum. Bir bip sesi beni irkiltir, sonra arabalarımızın duvarın diğer tarafında bizi terk ettiğini duyuyorum.

Panik göğsümü doldurur, kalbimin daha hızlı atmasına neden olur. Gözlerimi Sin'e çevirip ne haltlar döndüğünü sorarım, ama o saçlarımı ellerine alır ve beni öne doğru çekerken ben ağzım tıkanmış halde çığlık atarım. Beni sahne dekorunun önüne getirir ve Jayce maskeyi çıkarır.

Koyu kahverengi gözler benimkilerle buluştuğunda ağzımdan çığlık atıyorum. Bay Hamilton duvara asılı olan sahne dekoru. Ve kan kokusu burnuma çarpıyor, midemi bulandırıyor.

"Bunu yapma, küçük şeytan." Sin, beni yerinde tutmak için arkamda durarak kulağıma emir verir. "Bu pislik senin merhametini ya da affını hak etmiyor."

Kafamı sallayarak, hızla onun tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum, ama o sadece daha da sıkılaştırıyor ve kafamı karanlık tavana bakmaya zorluyor. Boğazımın arkasına kayan salya ile boğulmaya başlıyorum.

"Onu izliyordum." Sin, sanki boğulup ölecekmişim gibi davranmadan devam eder. "Onun sikini soktuğu tek öğrenci sen değilsin."

Profesörümle yattığımı nasıl biliyordu? Yani, bugün sınıfta günlüğümü okumadan önce biliyor olmalıydı. Ama Sin'in, onun beni sınıfından atmasının sebebinin kendisi olduğunu da biliyorum. Yani bugünden önce biliyordu.

Sin devam ediyor. "Bazıları reşit bile değildi. Bunu kanıtlayan videolar ve fotoğraflar vardı."

Bunu duyunca vücudum gerildi, nefesim tamamen kesildi.

Sin kaba bir şekilde güldü, sesi odada yankılandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Doğru, küçük şeytan. Onun için soyunmaya can atan kızların uzun bir listesi var."

Kızlar dediği anda göğsüm sıkışır ve midem bulanır.

"Ölene kadar burada asılı kalacak," diye ekliyor. "Onu çok derin kesmemeye, önemli organlarına zarar vermemeye dikkat ettim. Kan kaybından ölmesi saatler sürebilir. Şanssızsa bazen günler de sürebilir." Beni bırakınca başımı düzeltirim, boynum da ağzım kadar ağrıyor.

Sin arkadaşına elini uzatır ve günlüğüm onun eline verilir. Ağzımdaki tıkaçtan mırıldanmaya başlarım, elinden almaya çalışırım. Günlüğümü okuduğunu biliyorum, ama bu benim günlüğümden farklı. Orada Sin'den bahsediyorum.

"Bir ders vereceğiz," diyor Sin ve ellerim omuzlarımı tutup beni bir sandalyeye oturtuyor. İnce pelerininimden metalin soğukluğu kıcıma ve uyluklarıma ulaşıyor. "Fantezilerini paylaştın, küçük iblis. Şimdi ben de benimkileri paylaşayım." Parmaklarının ucunu yalıyor ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirmeye başlıyor. "Bir bodrumda yatağa bağlandığını hayal et."

Sin'den gözlerimi alamadan kaskatı kesiliyorum.

"Orada yatıp sikilmeye hazırsın. Tamamen yararlanılmaya hazırsın. Elimi uyluklarına nazıkçe geçiriyorum ve sen yatakta kıpırdanarak ıslak amını sikmem için yalvarıyorsun."

Nabzım hızlanmaya başlar. *Neden bu kadar tanıdık geliyor?*

Günlüğü kapatır ve artık ilgisini kaybetmiş bir şekilde yere atar. Öne eğilir, her iki elini kol dayama yerlerine koyar ve beni kapana kısıtır. Maskesi yüzümden sadece birkaç santim uzaktadır ve nefesimi tutarım. "Seni yatağa bağlayan iple boğuşurken, ellerimle boğazını sıkarken amını siktiğimi hayal et."

Kalbim çarpıyor ve nefesimi tutuyorum. Neden daha önce buradaymışım gibi hissediyorum? Ve o bunu nereden biliyor? Bay Hamilton ve beni mi izliyordu?

Eli hızla uzanıp boğazımı kavradı ve ağzımdan sabit bir salya akarken çenemi kaldırmamı sağladı.

"Seni ilk kez o zaman becerdim, küçük şeytan. Onun evinde."

Hayır. Olamaz. Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama onun parçalanmış ayna maskesi bir kez başını sallıyor. "Evet. Seni bodrumunda tek başına bıraktı. Ben de içeri girdim ve istediğimi yaptım."

Gözlerim yaşlarla doldu. O gece Hamilton'a çok kızgındım. İkinci şişe şarabımı içtikten sonra beni yatağa bağladı ve beni terk edeceğini söyledi. Paniklemeye başladığımda, iç çamaşırımı ağzıma tıkadı ve bantla kapattı. Sonra hiçbir şey kalmadı. Sadece sessizlik. Gittiğini biliyordum ama ne zaman döneceğini bilmiyordum. Ama orada ne kadar uzun yatarsam, o kadar ıslanıyordum. Sonra bir dokunuş hissettim ve daha fazlasını istedim... hayır, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Vücudum onu beni sikmesi için yalvarıyordu. Boşaldığımda neredeyse ağlıyordum. Sonra bayıldım. Ertesi sabah odamda uyandım, eve nasıl geldiğimi bilmiyordum ve arabam garaj yolundaydı.

"Demek istediğim, Ellington." Sin kolçakları bırakıp pelerinin kenarını tutup yukarı çekti.

Nabzım hızlandı. Bana asla tam adımla hitap etmezdi.

Serbest elini bacaklarımın arasına soktu ve bacaklarım kendiliğinden açıldı. "Sen bana aitsin. Sen daha farkına bile varmadan ben senin sahibin oldum. Ve bunu asla unutmamanı sağlayacağım."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama saçlarımdan yakalanıyorum ve boynum geriye doğru çekiliyor. Ağzımdan mırıldanarak kelimeler çıkıyor ve lastik topun kenarından tükürükler sızıyor.

Eller dizlerimin üzerinde, onları genişçe açık tutuyor ve ben onlara karşı koymaya çalışıyorum ama nafile. Onlar üç kişi, ben tekim ve kollarım arkamda bağlı.

"Artık bir Lord'a aitsin, Elli. Ve bir Lord her zaman istediğini alır."

Yutkunuyorum, ağzımda biriken soğuk tükürüğün tadı beni öğürtüyor. "Yemin ederim..." Sin'in sesi odayı dolduruyor. "Bu amcığı sikmeye." Zaten ıslak tangam kenara itilir ve bir parmak içime girer, kalçalarım istem dışı bir şekilde sallanır. "Benim olacağına yemin ediyorsun, değil mi, küçük şeytan?"

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, ki bu pek bir şey ifade etmiyor, ve ikinci parmak girdiğinde evet diye inliyorum.

"Bu dünyada ya da öbür dünyada asla ayrılmayacağımıza yemin ediyoruz." Üçüncüsüne giriyor ve ben burnumdan keskin bir nefes alırken dişlerim lastiğe batıyor. "Çünkü seni her zaman bulacağım, evcil hayvanım. Ne kadar uzağa kaçmaya çalışırsan çalış, bana ne kadar direnirsen diren, ya da benim için ne kadar uzun yaşarsan yaşa. Benden asla kaçamayacaksın."

Küçük odayı aydınlatan, neredeyse bir alev gibi kırmızı bir ışık görüyorum, ama arkamdaki adamlardan biri hala saçımdan başımı geriye doğru çekerek beni siyah tavana bakmaya zorladığı için ne olduğunu göremiyorum. Sin parmaklarını çekiyor ve vücudumu yakıcı bir acı sararken sandalyeye çöküyorum.

Ağzımdaki tıkaçtan çığlık atıyorum, vücudum sandalyede çırpınıyor ve bir saniye boyunca görüşümün bulanıklaştığına yemin edebilirim. Kendime geldiğimde, yüzüm yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla ıslanmış ve vücudum titriyor. Ellerim yüzümün iki yanında ve Sin'in yüzü benimkinin önünde, maskesi çoktan gitmiş, saçımı tutan eli de öyle.

Gülümsüyor. "Çok uslu bir kızdın, küçük şeytan."

Eli boynumun arkasına kayıyor ve yüzümü aşağı doğru itiyor. İç uyluklarımın üzerinde onların armasını görüyorum — içinde paralel üç çizgi olan bir daire. Onun taktığı yüzük kadar büyük. Tahriş olmuş cilt kırmızı ve kanıyor.

Yine boynumu tutar ve gözlerime bakmamı sağlar. Gözleri eğlenceyle büyümüştür, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır ve çok hafif bir gülümseme belirir. "Bu, kime hizmet ettiğini hatırlatmak için."

Uyluklarım gerilirken, ağzımdan mırıldanarak inilti çıkar. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık, ne kadar berbat durumda olduğumu hatırlatır. O haklıydı. Acıyı seviyorum. Vücudum bundan zevk alıyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" diye sordu, başımı kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "Her zaman kendini değerli hissettirecek birini istedin, Elli. Senin yerini bilmeni sağlayacağım. Benim kişisel küçük evcil hayvanım olacaksın. Seni bağlayıp istediğim zaman, istediğim şekilde seninle oynayacağım."

Diğer eli boğazımı sıkarken elimden geldiğince başımı sallıyorum. Tam o anda, onun için her şeyi yapabileceğimi anlıyorum. Onun küçük şeytanı olmak için.

Dünyayı yakıp kül ettiğimde bana nedenini sorduklarında, şeytanın bunu yapmamı istediğini söyleyeceğim. Ve onu gururlandırmak istedim.

O geri çekilir ve ben sandalyeye çökerek, kontrolsüz bir şekilde titrerken gözyaşlarımı durdurmaya çalışırım. Sin elini Corbin'e doğru kaldırır ve Sin'in elinde bir sırt çantası belirir. Çantanın fermuarını açar ve içindekileri Jayce'in yanında yere koyduğu bir kovaya boşaltır.

Sırt çantasının içindekileri görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Sin, artık boş olan çantayı arkadaşına geri atar ve eğilip, ön yüzünde benim adım yazılı bir defteri kovadan çıkarır ve üzerine çakmak tutar. Sayfalar alev aldığı anda anlaşılabilir şeyler haykırıyorum ve o, geri kalanını yakmak için defteri kovaya atar.

Sin uzanır, saçımı tutar ve beni kova önünde dizlerimin üzerine çöker. Arkama gelir, bir elini saçıma koyar, diğer eliyle sandalyeyi kavrar ve arkamda diz çöker. Beni, anılarımı, hayallerimi yakmasını izlemeye zorlar. Bir parçam, bunların silinmesinin bu kadar kolay olmasını diler.

"Artık onlara ihtiyacın yok, Elli" diye kulağıma fısıldıyor, alevler yükselirken oda daha da ısınıyor. Beni ateşe o kadar yaklaştırmış ki, ateşin cildimi ısıttığını hissedebiliyorum. "Sana yenilerini alacağım. Ve her zaman yazacak bir şeylerin olmasını sağlayacağım" diye söz veriyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma nazıkçe öpücük konduruyor.

SİN

O BENİM. SONUNDA. Bu noktaya gelmem yıllarımı aldı, ama ne istediğim konusunda hiç şüphem olmadı. Onu elde etmek için her şeyi yapacağımı hep biliyordum.

Onu bırakıp bir adım geri çekildim ve o yere çöktü, ateşi izleyerek diz çöktü, mırıldanan ağlamaları odayı doldurdu.

Corbin cebinden cep telefonunu çıkarır ve bir mesaj yazar. Jayce dönüp David'e bakar. Onu yaşatacaktım. Onun o kadar büyük bir tehdit olduğunu düşünmüyordum. Ama bugün onun dersinde söylediklerini duyduktan sonra, onunla ilgilenmem gerektiğini anladım. Onun için.

Burnunu çekerek dikkatimi çeker ve ona bakarım. Pelerin hala beline kadar sıyrılmış durumda, bu yüzden iç uyluklarına bakıyor, benim yüzüğümlle damgaladığım yere.

Pelerinini yerine çekiyorum ve güzel gözleri benimkilerle buluşuyor. Taze gözyaşları alt kirpiklerinden dökülüp yanaklarından akıyor. Salya ile birlikte.

Siktir, o muhteşem.

Eğer yapabilseydim, onu sonsuza kadar böyle tutardım.

O resmen benim. Teknik olarak, o benim seçtiğim kişi olamaz, ama birden fazla kişiye sahip olabilirim. Yemin töreni Lordların gözünde bir gelenek değildi, ama yine de gerçekleştirdim. Seçtiğin kişiyi geçmişteki ilişkilerinden arındırmak için suya batırman gerekiyor. Ve bu, sahipliğini göstermek için cemaatin önünde yapılır. En iyi arkadaşlarım olan iki Lord arkadaşım yeterliydi. O bizim damgamızı taşıyor. Öldüğü güne kadar bana ait olacak.

"Gidelim," diyorum, uzanıp kolunu tutuyorum. Onu ayağa kaldırıyorum, biraz sallanıyor.

Gagının arkasından mırıldanmaya başlar, gözleri büyür. Hala gagalı ve bağlı olduğunu bana hatırlatmak için yaptığı bariz çabayı görmezden gelirim. Yakın zamanda kurtulması mümkün değil. Omuzları titrer ve ben de maskeyi yüzüne geri geçirip onu örtüyorum.

Corbin, biz arka kapıdan çıkmadan önce yangını söndürür ve ben onu arabama götürür, yolcu koltuğuna oturturum. Kapıyı kapatır ve arkadaşlarıma dönerim. "Sabah onu almaya geleceğim," diye haber veririm.

Jayce ekliyor, "Burada buluşabiliriz. Saatini söyle yeter." Corbin hala telefonunda bir şeyler yazıyor, ama başını sallıyor.

Vedalaşırız ve ben sürücü koltuğuna geçerim. Uzanıp maskesini çıkarırım ve ağır gözleri benimkilere bakar. Yorgun düşüyor. Adrenalini etkisini kaybetmeye başlıyor.

Başparmağımı onun salyasıyla kaplı topun üzerinde gezdiriyorum ve o inliyor, kalçaları koltuktan kalkıyor. Ona uzanıp emniyet kemerini tutup takıyorum, onu kilitliyorum.

Onun baygın bedenini evine taşıyorum. Linc'in bu hafta sonuna kadar şehir dışında olduğunu duydum. Annesi de ortada yok, sanırım birlikteydiler. Bu yüzden onu ailemin evine götürmektense buraya götürmeyi tercih ediyorum.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve onu yatağa yatırdım. Ağır gözlerini açtı ve bana baktı, arkada bağlı kollarına binen baskıyı azaltmak için karnının üstüne dönmeye çalıştı.

"Kalkma," diye emrediyorum, omuzlarını yatağa bastırarak. "Uyluklarını temizleyeceğim."

O başını sallar ve ben bitişikteki banyoya girerim. İhtiyacım olanları alıp yatak odasına geri dönerim. Yatağın kenarına oturur, pelerini bacaklarından yukarı, beline kadar çekerim. Sonra pamuklu şortu ve iç çamaşırını tutup, belinden aşağısı çıplak kalacak şekilde çıkarırım.

Sabun ve suyla ıslattığım bezle, kızaran kırmızı cildi nazikçe silerim.

O, ağzındaki tıkaçtan çığlık atar, vücudu benden uzaklaşır.

Ayağa kalkıyorum, onu sırt üstü yatırıyorum ve dizlerinin hemen altına bacaklarımı geçiriyorum. "Bunu temizlemem gerek," diyorum ona.

O başını sallar, gözleri sıkıca kapalıyken gözyaşları yüzünden aşağı akar. Mümkün olduğunca çabuk temizlerim ve sonra bandajlarım.

Cebime uzanıp çakımı çıkarır ve açarım. Bana bakar, burnundan ağır ağır nefes alır ve ben pelerinin ve gömleğinin ortasını keserim. Daha önce odasına girdiğimde, o zaten yatmış olduğundan sütyen giymemişti. Omzundan sütyenini ittiğimde, artık altımda çıplak kalır.

Bacaklarından kalkıp bacaklarını genişçe açtım ve kendimi onların ortasına yerleştirdim. Parmaklarım ıslak amını okşadı. "Bu kadar ıslanmana bayılıyorrum," diye mırıldandım ve bir parmağımı içine soktum. "Seni itmekten zevk alacağım, küçük şeytan."

Sırtını kavisleyerek inledi. Kot pantolonumun fermuarını açtım, sertleşmiş sikimi serbest bıraktım ve onu sıkı amının girişine sürttüm, sonra sikimi onun sıkı amına ittim.

Onun üzerine uzanıyorum, kollarımı dizlerinin arkasına koyuyorum, beni için genişçe açıyorum ve onu sikmeye başlıyorum, onu benim yaparken mırıldandığı inlemelerin sesini seviyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

TÜM hafta sonunu Elli'nin içinde geçirdim. Onunla sınırsız zaman geçirmeyi hayal ettim ve her saniyeden faydalandım. Onu uyandırdım ve o hala uyurken onu siktim. O da bana istediğimi yapmama izin verdi. Ama yine de, elleri bağlıyken beni durdurmak zor. Ya da ağzı tıkanmışken bana hayır demek zor.

Lordlar Kamarası'na girip bodrum katına inen tek asansöre doğru ilerliyorum. Çağırıldık. Göreve başladığımızda herhangi bir zamanda görev alabiliriz. Mesajı aldığımda onun ağzının içindeydim, bu yüzden hala sertleşmiş durumdayım.

Bu ev, yıllar önce dünyanın dört bir yanındaki diğer birçok mülkle birlikte Lordlara verilmişti. Eskiden bir oteldi. Lordlar burayı devraldıktan sonra bir sığınak eklenmişti. Burada ateş etmek ve avlanmak için eğitim görüyoruz. İlk iki yılımızı burada, istediğimizi elde etmeyi öğrenerek geçirdik.

"Hey, neler olduğunu gördün mü?" Jayce, büyük masaya otururken bana soruyor. Etrafa bakındığımda, sadece kıdemlilerin çağrıldığını fark ediyorum.

"Hayır. Meşguldüm." Cep telefonum çaldı ve buraya gelmem gerektiğini söyledi. Aksi takdirde, hala küçük şeytanımla birlikte olurum.

"Savcı arıyor," diyor Corbin, öne eğilip ön kollarını masaya koyarak fısıldıyor.

"O ne oldu?" Jayce, Corbin'e sorar.

"Haberlerde çıktı. Savcının evine zorla girilmiş, ateş açılmış. Ceset bulunmuş." Omuz silkiyor. "Güvenlik görevlisi ön bahçede duran muhabirin kamerasını kırmadan önce söylenenler bunlardı."

Cep telefonumu cebimden çıkararak şifremi girerim ve Elli'nin odasındaki kamerayı kontrol ederim. Birkaç yıl önce onu ikinci kez ziyaret ettiğimde oraya yerleştirmiştım. Onu görmeye gidemediğim zamanlar olmuştu, ama onu izleyebiliyordum. Başka bir erkekle birlikte olup olmadığını bilmek istiyordum.

o odada. Ve eğer öyleyse, onunla ilgilenirdim. Neyse ki, hiç olmadı.

Kız karnı üstü yatıyor, kolları iki yana açılmış, her iki bileği de yatak direğine bağlanmış. Çıplak, kıcı havada. Ona, hareket ederse bunu anlayacağımı ve cezalandırılacağını söyledim. Bir parçam onun hareket etmesini umuyor. Onu ağlatmayı seviyorum.

Asansör, açılmadan önce geldiğini belirten bir ses çıkarır. Cep telefonumu kapatıp yukarı bakınca Ryat, Prickett ve Gunner'ın girdiğini görürüm.

Yerlerine otururlar ve Ryat ile Matt arasındaki gerginliği fark etmemek imkansızdır. Hala orada neler olduğunu anlamış değilim.

Gözlerim asansörden çıkan Lincoln'ü yakalar ve ben donakalıyorum. Şehir dışındaydı, ama erken dönmüş olmalı. Elli'nin annesinin dün ona, hafta sonu tatilinden döndükten sonra yarın akşam yemeğine misafirleri olacağını mesaj attığını gördüm. Elli'ye bunu bildiğimi söylemedim, ama oraya gideceğim. Beni dışarı atmak zorunda kalacak ve sonra annesine ve Elli'ye nedenini açıklamak zorunda kalacak.

Ellerini çırpar ve hemen buraya gelme sebebimize geçer. "Sanırım herkes haberleri izlemiş ve olanları öğrenmiştir."

Hepimiz evet diyoruz. Corbin bize gördüklerini anlattıysa, ben de yeterince bilgilendirildim diyebilirim.

Masanın başına oturur. "Bir görev için iki gönüllüye ihtiyacım var. İşin bir gün sürebileceği ya da üç hafta sürebileceği dışında başka bir ayrıntı veremem. Her şey, işi bitirmenizin ne kadar süreceğine bağlı."

"Ryat ve ben hallederiz," Matt, kimse bir şey söylemeden önce konuşur.

Oda sessizliğe bürünür ve tüm gözler Ryat'a çevrilir. O ise etkilenmemiş gibi oturur. Kızgın ya da endişeli olsa da, bunu belli etmez.

"Ryat?" Lincoln ondan onay ister. "Tamamdır efendim," diye cevaplar.

"Mükemmel. Hepiniz gidebilirsiniz." Linc ayağa kalkar ve sanki yatağa bağlanmış, sikilmeyi bekleyen bir kadın olan kendisiymiş gibi odadan çıkar. Muhtemelen öyledir de. Şu anda bu odada on beş son sınıf öğrencisi var ve eminim ki en az üçümüzün bağlanmış ve geri dönmemizi bekleyen bir kızı vardır.

Ayağa kalkıp asansöre doğru yürürken, kadının yatakta rahatladığını görmek için görüntüleri tekrar açarım. Vücudu şimdi düz, başı yana dönük. Gözleri kapalı uyuyormuş gibi görünüyor. Gülümsayarak cep telefonumu cebime koyarım. *Ceza bu.*

ELLINGTON

PAZARTESİ AKŞAMI, yerden tavana kadar uzanan aynamda kendime bakıyorum, ellerim beyaz askısız elbisem, kırmızı topuklu ayakkabılarım ve uyumlu rujumun üzerinde geziyor. Kira ve ben akşam yemeğini bitirdikten sonra buluşacağız. Ağır makyaj yaptım ve saçlarımı yüksek at kuyruğu şeklinde topladım. Dışarı çıkacağız. Birkaç hap alıp kafayı bulacağım, sonra onunla eve gidip Sin'in yatağına gireceğim. Tabii evdeyse. Bütün hafta sonu burada benimle geçirdi. Annem geri döndüğü için artık burada olmak istemiyorum.

Elbisemin eteğini tutup kaldırıyorum ve iç uyluklarımdaki izi inceliyorum. Son birkaç gündür üzerinde bandaj vardı. Sin onu temizliyor ve benim için değiştiriyor. Bunu sevdiğimden nefret ediyorum. Kimsenin daha önce yapmadığı bir şekilde beni sahiplendi. Bir bakıma, bu beni kabul edilmiş hissettiriyor. Bunun berbat bir şey olduğunu ben bile biliyorum. Çocukluğum, toplumun çoğunun yanlış bulacağı bir şeyi kabul etmeme neden oluyor.

Elbisemi düzelterek, Kira'ya cevap verirken merdivenlerden aşağı inip resmi yemek odasına giriyorum. Masaya oturuyorum.

"Ellington?"

Başımı kaldırıp annemin birkaç çalışanıyla birlikte içeri girdiğini gördüm. "İyi misin tatlım? Biraz hasta görünüyorsun." Cevabımı beklemeden onlara dönüp emirler yağdırdı, sonra tekrar bana dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İyiyim anne. Sadece yorgunum."

"Eğer bütün gece çöp karıştıran bir rakun gibi rastgele erkeklerle dışarıda kalmasaydın, bu kadar yorgun olmazdın."

Başımı sallayarak masanın ortasındaki şampanya şişesini aldım. "Haklısın anne." Şişeyi ağzıma götürüp bir yudum aldım.

Kaşlarını çattı ama sonra küçük köpeklerine, ben bunu bitirdiğim için yeni bir şişe getirmelerini emretti. O dışarı çıktı, ben de şişeyi dudaklarımdan çekip derin bir nefes aldım.

"Bir kadeh, Bayan Ellington." Annemin tuttuğu personelden biri önüme bir şampanya kadehi koyar. Bu, annemin misafirlerin önünde sergilediğim terbiyesiz tavırları hoş görmeyeceğini bana söyleme şeklidir.

Elimi uzatıp kristal kadehi alıyorum ve sandalyemin yanındaki mermer zemine sertçe vuruyorum. Annemin ikinci düğününden kalma bir hediye. *Babamdan* bir hediye.

Ona bakarken gözleri benimkilere dikildi. "Özür dilerim, elimden kaydı."

"Önemli değil, hanımefendi. Size yenisini getireyim," diyor sert bir sesle ve koridora doğru dönüyor. Parmaklarını şıklatarak, resmi yemek odasına birini çağırdığını duyuyorum, çünkü benim dağınıklığımı temizlemek onun için çok aşağılık bir iş.

Eğilip bir parça alıp elimde tutuyorum. İşaret parmağım keskin köşeyi okşuyor. Kesildiğini görünce içimden bir çığlık atıyorum. Parmağımdan aşağı akmadan önce en ufak bir damla kan çıkıyor. Parmağımı ağzıma çekip emiyorum. Tadı bana Sin ile teknenin arkasında yaptıklarımızı hatırlatıyor. Kahretsin, onu şimdi her zamankinden daha çok istiyorum.

Neden? Çünkü onun da benim kadar berbat durumda olduğunu bildiğim için mi? Çünkü başından beri benim olduğumu bildiği için mi? İhtiyacım olduğunda yanımda oldu. Beni yatağımda tuttu. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Sadece seksten daha fazlası olduğu anlamına mı geliyor?

Ve gizemli adam. Bana pek çok kirli... hayır, pisliklik yaptı. Bazıları için yalvardım. Diğer zamanlarda ise bana bu seçeneği tanımadı.

Koridordan gelen kahkahalar duyuyorum ve elimi bardağın etrafına kıvrarak onu saklıyorum. O içeri giriyor ve gözlerim kahverengi gözlerle buluşuyor. Nefesim hızlanıyor. Onu hayatımda sadece iki kez gördüm.

Büyük salondaki kanepede oturuyorum, gözlerim yerde.

"Bunu kim yapabilir?" diye ağlıyor annem. "James'i kim öldürebilir?"

"Bilmiyorum Laura. Ama onu bulacağım. Halledeceğim. Cezasını çekecek."

Gözlerimi kaldırıp karşımda oturan piç kurusuna bakıyorum. Annem onun yanına yaslanıp ağlarken, o annemi kollarıyla sarmış, ama gözleri benim üzerimde. Gözleri elbiseme kayıyor ve bileklerime baktığında kaşları çatılıyor. Üvey babamı öldürdükten sonra beni bağlamak için kullandığı plastik kelepçenin izleri hâlâ görünür durumda.

Ön kapı açılır ve annem ayağa fırlar. "Bir şey var mı?" diye yalvarır.

"Hayır, hanımefendi." Polis memuru başını sallar. "Zorla girildiğine dair bir kanıt yok." "Partide olmalı," diye homurdanır Lincoln. "Listeyi kontrol edin." "Elimizde..."

"O zaman iki kez, üç kez kontrol edin, lanet olsun," diye bağırır ve annemin vücudu titrer. "Bu lanet eve nasıl girdiğini bilmek istiyorum."

Yatak odam. Onun Fransız kapılarımdan balkonuma çıktığını gördüm. Aynı yoldan girmiş olmalı. Onları asla kilitlemiyorum. Geceleri açık bırakıp rüzgârın ağaçlarda uğuldamasını dinlemeyi tercih ediyorum. Rahatlatıcı.

"İyi misiniz, hanımefendi?" Bir adam önüme gelip durur.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Kirpiklerim birbirine yapışmış. Gözleri elbiseme ve topuklu ayakkabılarımdan aşağıya kayıyor. Berbat göründüğümü biliyorum. Bunun nedeninin üvey babamın ölümü olduğunu düşünüyorlar, ama asıl nedeni, onun katilinin beni silahıyla sikmesine izin vermem. Amım yanıyor. Eminim enfeksiyon kapmışımdır. Ama umurumda değil. Bu a değdi. Nefret ettiğim adamı öldüren şey tarafından sikilmek mi? Özgürlük bedeli olarak enfeksiyonu göze alırım.

"O iyi." Lincoln alaycı bir şekilde söylüyor.

"Şokta." Annem ağlayarak, "Linc cesedi bulunduğundan beri konuşmuyor."

Lincoln'ün bu gece geleceğini bile bilmiyordum. Bilseydim evde kalmazdım. Ama bunun bir önemi yok. Konuklarla doluydu. Ben de kendime saklandım. Her zaman öyle yaparım.

"Onu kontrol etmesi için ambulans çağıralım." Polis memuru kimsenin cevap vermesini beklemez. Omzundaki telsize konuşur ve ambulans çağırır.

"Neden?" diye bağırır annem, beni irkilterek. "Neden bu oldu?"

Yine mi?" Şimdi kanepenin yanında dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyor.

Lincoln arkasına yaklaşır ve ellerini annemin omuzlarına koyar. "Laura..."

"Bize çok iyi davranırdı. Bizi severdi." Onun sözlerine hıçkırarak ağlıyorum ve memur bunu fark ediyor.

"Hasta mısınız, hanımefendi?" diye soruyor bana.

"O iyi," Lincoln ona sertçe cevap veriyor, ama memur benden gözlerini ayırmıyor.

Öyle miyim? Hayır. Keşke onunla ilgili her dokunuşu, her öpücüğü, her lanet olası anıyı silebilseydim, ama yapamıyorum. Sadece ölüm bana böyle bir merhamet gösterebilir.

Yeni bir memur merdivenlerden aşağı iner ve bana eğilen memura bir hap şişesi uzatır. "Bunu banyoda, cesedinin yanında bulduk."

"Bunlar ne?"

Adam sesini alçaltır. "Viagra."

Vücudum titrer. Geçen yıl, onun ereksiyon olmak için yardıma ihtiyacı olduğu için şanslıydım. Planlanması gerektiğinde beni sikmek onun için o kadar eğlenceli değildi. Bir parçam — hasta olan parçam — artık onun için yapamadığım için kendimden utanıyordu. Diğer parçam ise ona çenesini kapatmasını söyledi.

"Biri parmağını çıkarmış," merdivenlerden inen başka bir adam diyor.

Polisin açıklamasının ardından annemin çığlığı kulaklarımı çınlatır. Gizemli adamın parmağını kestiğini görmüştüm. Orada olduğumu bilmiyordu

ama oradaydım. İlk başta şaşkınlıktan sessiz kaldım. Konuşacağımı sandı. Sır tutma konusunda ne kadar iyi olduğumu bilmiyor. O sırlardan biri karşımda oturmuş, ağlayan annemi kucaklıyor.

Ön çift kapı açılır ve üç adam, siyah üç parçalı takım elbiselerle aile odasına girer. "Yeterli, beyler. Bundan sonrasını biz devralıyoruz."

Onlar Lordlar. Besin zincirinin tepesinde yer alan güçlü adamlar. "Saygısızlık etmek istemem ama..."

"Roland Bey'in evinden defolun," diye emreder biri. Sesi annemin çığlıklarını bastırır.

Onu düzeltmek istiyorum. Burası James'in evi değil. Babamın eviydi ve o öldüğünde anneme miras bıraktı. Ama dudaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Ambulans yolda," diye tartışıyor beni ambulansa çağıran memur.

Başka bir adam eve girer ve Lordlar ona işaret eder.

"Kendi sağlık görevlilerimizi getirdik." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Son kez söylüyorum."

Polislerin sayıca ve güç olarak azınlıkta olduğunu anlayan polisler evden çıkarlar ve Lordlar Lincoln'ü takip ederek cesedin bulunduğu üst kata çıkarlar.

Doktor bana doğru yürürken annem kanepeye düşer, ağzından çıkan hıçkırıklar beni rahatsız eder. Onun nasıl bir adam olduğunu gerçekten bilmiyor muydu? Ben onun rol yaptığını sanıyordum. Yapmak zorunda olduğu için onu seviyormuş gibi davranıyordu. Sanırım yanılmışım.

Bu iki yıl önceydi, Lincoln'ü son gördüğüm zamandı. Ama elimdeki cam parçasını sıkıca tutmamın sebebi bu değil. Pürüzlü kenarlar cildimi keserken, acıdan nefesim hızlanır.

"Neden burada?" diye soruyorum.

"Elli," annem beni azarlar. "Öyle konuşma. Özür dilerim, Linc." "Önemli değil. Bu hepimiz için bir uyum süreci olacak." "Uyum süreci mi?" Bu kelimeyi tekrarlarım ve gözlerim annemin sol elindeki elmasa kayar sol elindeki elmasa düşer. Göğsümde bir keskinlik hissederek nefesim kesilir. "Anne..."

"Laura, mutfakta bir sorun var," baş aşçı sözümü keserek diyor.

"Hemen dönerim." Lincoln'ün göğsünü okşadı ve adamın peşinden dışarı çıktı.

Adam hiç vakit kaybetmeden ellerini karşımdaki masaya koyar. "Merhaba Elli. Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil." Yutkunuyorum, dilim birden ağırlaşıyor. "Bu evden çık," diye ekliyorum, sandalyede titreyen bedenimi görmezden gelerek. James beni becermiş olabilir, ama benim içime girmeye zaman ayırdı. Ona ihtiyacım olduğuna beni inandırdı. Lincoln öyle bir adam değil.

Sırıttıyor. "Yüzüğü görmedin mi, bebeğim?" Bu takma ada tepki veriyorum. "Babacık eve geldi. Ve davranışlarına bakılırsa, derslerini unutmuşsun."

Dudaklarımdan bir çığlık kaçır, vücudum sandalyeye daha da gömölür, ondan kaçmaya çalışır.

Gözleri elime düşer ve sırtışı büyür. "Benim için kanamaya başladın bile, görüyorum."

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşır, boğazım daralır, nefes almam zorlaşır. "Sana elimi koyduğumda, James'le geçirdiğin altı yıl sana cennet gibi gelecek." cennet gibi gelecek."

Resmi yemek odasından çıkmıyorum, koşuyorum, koridordan geçip fuayeye çıkıyorum, bu cehennemden çıkmam lazım. Ön kapıları açıp dışarı fırlıyorum, ama sert bir bedene çarpıyorum. Şaşkınlıkla ağızımdan bir çığlık kaçıyor.

"Vay canına." Ellerim üst kollarımı kavrar ve bacaklarım titrer, ama o kollarını bana dolayarak beni ağlatır. "Ne oldu Elli?" Sin'in sesini duyarım ve yüzümü gömleğine gömerim. Tanıdık koku beni sarar ve ağlamaya başlarım.

YİRMİ ALTI.

SİN

O bana sarılıyor ve ben onun başının üstünden, resmi yemek odasının hemen dışındaki koridorda duran Linc'i görüyorum. Bana sırtıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Kollarım otomatik olarak onu daha sıkı sarıyor.

"Linc?"

"Geliyorum," diye annesine seslenir, ama gözleri kaybolmadan önce Elli'ye bakar.

Bu çift anlamlı sözü kaçırmadım. "Hey?" Onu benden uzaklaştırıyorum ve gözyaşları yüzünden akıyor. Başparmaklarımla gözyaşlarını silerken, avucumla yanağını okşuyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Kocaman gözleri benimkilere bakıyor ve alt kirpiklerinden yeni gözyaşları akıyor. Siyah bir iz yanaklarından aşağı akıyor ve makyajını bulaştırıyor. "Burada kalamam. Şu anda olmaz." Burnunu çekiyor.

Başımı salladım, elini tutup merdivenlerden aşağı, arabama doğru yürüdüm. Yolcu kapısını açtım ve o içine düştü, yukarı kaymış elbisesini düzeltti.

Arabaya binip motoru çalıştırıyorum ve açık kapıdan çıkıp garaj yolundan çıkıyorum. Sırtımda bir şey hissediyorum. Islaklık mı? Arkama uzanıp, elimi gömleğimin üzerinde gezdiriyorum. Elime baktığımda, kanlı olduğunu görüyorum. "Ne oluyor lan?" Ona bakıyorum ve onu dik oturmuş, elleri kucağında ve kanla kaplı olarak görüyorum. "Elli? Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum. "Neden kanaman var?" Ona zarar mı verdi?

Başı kucağına düşer ve titreyen yumruğunu açar.

"Tanrım," avucunda küçük bir siyah cam parçası olduğunu görünce tıslıyorum.

Serbest eliyle parçayı çıkarır ve kan çıplak bacaklarına akmaya başlar. Beyaz elbisesinin eteği kanı emer.

Frene basarak arabayı yolun kenarına çekerim ve arka koltuğa uzanırım. Spor çantamı alıp fermuarını açarak bir tişörtümü çıkarırım. Kolundan bir parça koparır ve koli bandını alırım. Onun

elini tutar, yırtık kolu top haline getirip avucundaki yaraya tuttururum. Sonra bandın ucunu dişlerimle koparır ve dört kez sararak kanamayı durdurmak için bastırarak yapıştırırım. Sonra her şeyi tekrar arka koltuğa atarım.

Yüzünü nazıkçe tutup bana bakması için çekiyorum. Gözleri hiç bu kadar boş bakmamıştı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi renkteydiler ama şu anda donuk ve cansız görünüyorlar. "Ne oldu?" diye soruyorum, akıl sağlığından endişe duyarak. Onu daha önce de çökmüş görmüştüm ama şimdi tamamen çökmek üzere gibi görünüyor.

Yutkunarak fısıldadı, "Onunla evlendi." Bu bir soru değildi. "Elli..."

"Yine yapıyor..." diye boğuk bir sesle söyler. "Neden o?"

Onun sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Lincoln'ün tehdidini ciddiye almam gerektiğini biliyordum. Ama onun daha önce ona zarar verdiğini şimdiye kadar fark etmemiştim. "Sana ne yaptı, Elli?"

Gergin bir şekilde yutkunur ama cevap vermez.

"Sana tecavüz etti." Tahmin ediyorum. O ve James yakındı. James onu kullandıysa, başkalarının da kullanmasına izin verdiğini varsayabilirim.

Alt dudağı titriyor ve fısıldıyor, "Hayır demedim."

Dişlerimi sıkıyorum ve James'i ortadan kaldırdığımda onu da öldürseydim diyorum. "Kaç yaşındaydın?" Ne olduğunu bilmeden durumu düzeltemem. Ve söz veriyorum, onun yaşadığı her sorunu çözeceğim.

ELLINGTON

ON SEKİZ YAŞINDA

Kira yanıma geldiğinde dudaklarımı yalıyorum. Kıvrımlı saçlarını elleriyle tararken banyomun aynasında kendini izliyor.

"Michael'a cevap verdin mi?"

"Hayır," diyorum, rujumun kapağını açıp sürmeye başlıyorum.

"Kızım, o çok yakışıklı. Denemelisin."

"İlgilenmiyorum." İstedğim tek bir erkek var ve o Michael değil. "İlgilendiğin erkeklerden bahsetmişken... Dün mutfakta annemle konuşuyordum annemle mutfaktaydım ve Sin içeri girdi. Annem ona seni dışarı çıkarmalı dedi."

Dudak rujunu eğildiğim lavaboya düşürdüm, mermeri kırmızı çizgiler kapladı. "Ne? Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Seni seviyor. Ayrıca, onun arkadaşlarıyla yatmasından bıkmış galiba. İğrenç." Bu düşünceye titreyerek, sonra da öğürme sesi çıkarır. "Evet, öyleydi. Şimdi inisiyasyon sürecinde." Güler ekler, "Şu anda kimseyle yatamıyor ve bu da onu daha da pislik bir adam haline getirdi."

"Ne dedi?" Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. Ama umursuyorum. İstedğim kişi o.

"Sanki şaka gibi güldü, suyunu aldı ve çıktı."

Kalbim sıkışır. Bu sözler olması gerekenden daha fazla acıtır. Biliyorum, bizim bir geleceğimiz yok. O beni istemez. Yaşadıklarımın sonra olmaz. Üstelik o bir lord olacak. Muhtemelen sadece onun için kendini saklamış güzel bir bakireyle görücü usulü evlendirilecek. Onların umurunda olan tek şey bu. Masumiyet. Hiçbir erkek fahişe istemez.

"Ama o seni gerçekten seviyor." Bana parlak bir gülümseme atıyor.

"Ben de onu seviyorum," diyorum ve lavabonun yanındaki üst çekmeceyi açıyorum. Çekmecenin altına uzanıp, bantladığım küçük poşeti arıyorum. Poşeti çıkarıp onun önünde sallıyorum. "İster misin?"

"Evet." Elini çıkararak, ona uzattığım ecstasy'yi alır.

İkimiz de birer tane alıp votka şişesini kaparız ve birer yudum alırız. "Hadi geceye başlayalım."

Işığı kapatıp banyomdan ve yatak odamdan çıkıyoruz. Aşağı kata inip ön kapıya doğru ilerlerken onun ofisinin önünden geçiyoruz.

"Elli," diye seslendiğini duyarım ve içimden bir iç çekiş çıkar. Onun gece dışarıda olacağını sanıyordum. Annem bu sabah Kira'nın annesiyle kızlar gezisine çıktı. Üç haftadır bu geceyi planlıyorduk. Barrington Üniversitesi'ndeki ilk haftamız gelecek hafta başlıyor. Özgürlüğümüzün son haftasını kutlamak için dışarı çıkmak istedik.

Çalışma odasına girip onu masasında gördük. Siyah deri koltukta başka bir adam oturuyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim. Bizim yaşlarımızda genç bir adam, onun karşısındaki sandalyede oturuyordu. Tüm gözler üzerimizdeydi. Benimki üvey babama kaydı. Kira'ya tiksintiyle bakıyordu. Babacan içgüdüleri, onun dar mini etek, topuklu ayakkabı ve siyah bralette giymesinden utanıyordu.

Sonra gözleri benimkilere dikilir ve daha da kararır. Küçük yaşta, şehvetin erkekleri ilkel hale getirdiğini öğrendim. İsteddiği bir şey gördüklerinde, onlar lanet olası hayvanlara dönüşürler.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sorar.

"Blackout'a," diye cevaplar Kira ve ben yumruklarımı sıkarım.

Yalan söyleyecektim. Oraya gitmemi sevmiyor. Blackout'ta her zaman kötü şeyler olur. Ama bir lordun gece kulübü sahibi olması ne bekleyebilirsiniz ki? Tyson Crawford, toplumlarında dışlanmış biri olarak görülüyor. Hiçbir şeyi ve kimseyi umursamıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Ayrıca çok seksi. Onunla yatmaya razıyım. Ne yazık ki şu anda bana bakan adamdan başka kimseyle yatmam yasak.

"Peki," dedi ve ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. "Git hadi Kira. Orada buluşursunuz."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve tartışmak istediğini görebiliyordum, ama ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Hemen arkandan geliyorum." Yalan. Bu gece bu evden çıkmayacağımı zaten biliyorum. Annem öldüğünden beri çıkmıyorum. Bütün gece benimle ne halt etmek isterse yapacak.

"Tamam. Görüşürüz, Bay Roland."

Benden uzaklaşır ve o masasının arkasından çıkar. Onu gitmesine izin vermemin tek nedeni, Sin'in bu gece Blackout'ta olacağını bilmemdir. Aksi takdirde, onu oraya yalnız göndermezdim. Ama bu odadan başka herhangi bir yerde daha güvende. Bunu biliyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor. Artık gitmiş olan arkadaşım için rol yapmıyor.

Sahibinin emirlerine itaat etmek için eğitilmiş bir köpek gibi, ona doğru yürüyorum. Ayaklarım ağırlaşıyor. Duruyorum ve o, yanaklarımı acı verecek şekilde sıkıyor, beni inlemeye zorluyor. Gözleri benimkileri arıyor ve sonra dudaklarına düşüyor. "Bir şey aldın mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim hızla atıyor. "Evet," diye dürüstçe fısıldıyorum, uyuşturucu hakkında yalan söyleyemiyorum. Yalan söylediğimde her zaman anladığını öğrendim.

"Hap mı, toz mu?" diye soruyor.

"Hap."

Beni itti ve ben yüzümü ovuşturdum. "Sadece bir..."

Cümlemi bitiremeden yüzüme bir tokat atar. Sonra parmaklarını ağzımda hissedirim. Onları boğazıma sokar ve ben öğürmeye başlarım. İçgüdülerim bana karşı koymamı söyler ve göğsüne vurarak onu itip geri çekilirim.

Beni masanın arkasına çeker ve eteğimi iç çamaşırla birlikte bacaklarımdan aşağı indirir. Sonra beni yüzüstü masanın üzerine iterek masayı sarsar. Birkaç saniye sonra kemerini çıkardığını duyarım. "Ellerini arkada birleştir."

Ağır nefesim odayı dolduruyor ve odada bulunan diğer iki adama bakmaktan kaçınıyorum. Daha önce hiç seyirci olmamıştı. Ama o, benim

birden fazla erkekle fanteziler kurduğumu biliyor. Bana her şeyi anlatmamı sağlıyor. Onları arkama getirip bileklerimi çaprazlıyorum, sonra derinin bileklerimi sardığını hissediyorum.

"Onu iyi eğitmişsin." Deri koltukta oturan adam sonunda konuşur.

Ona bakıyorum, ellerini önünde birleştirmiş ve bacaklarını çaprazlamış. Başı yana eğik, koyu renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Not al, evlat." Karşısında oturan genç adama sesleniyor.

"Bunu epeydir yapıyoruz." James homurdanır. "Öyle değil mi, bebeğim?" Eli amımı okşar. Parmakları yavaşça içime girer, ben de ona karşı iteklerim. "Her şey uzun vadeli bir oyun." Devam eder, parmaklarını biraz daha derine sokar, ben de inlerim.

Gözlerim ağırlaşıyor. Hap etkisini göstermeye başlıyor. Yüzüm masasının soğuk yüzeyine yaslanıyor ve kığım sallanıyor.

"Her zaman kolay olmadı, ama onun dayaklara en iyi tepki verdiğini keşfettim. Sert davranılmasını seviyor." Parmakları beni genişçe açıyor ve ben inliyorum, gözlerim kapanıyor. "Vücutlarına dokunmadan önce zihinlerini eğitmelisin."

"Görünüşe göre benim için tüm zor işi sen yapmışsın," diyor çocuk ve ardından kahkahalar geliyor.

Onları görmezden gelip, amımı okşayan parmaklara odaklanıyorum. Çok iyi hissettiriyorlar. Bacaklarımı onun için daha da açıyorum ve o parmaklarını çekiyor, beni hayal kırıklığıyla inlememe neden oluyor.

"Ne aldın, Elli?" diye sordüğünü duyarım. Sesi çok uzak geliyor. "Hmm?" diye mırıldanırım, dilim ağırlaşır. Bir tüneldeyim, herkesten uzak

Elini kığıma koyuyor ve ben daha fazlasını isteyerek kığıımı sallıyorum. Cildim karıncalanmaya başlıyor, oda ısınmaya başlıyor. Neden gömleğimi de çıkarmadı?

"Ne aldın dedim?" diye bağılıyor, kığıma bir şaplak daha atıyor, ama geçen seferki kadar hissetmiyorum.

"Dostum, o mahvolmuş." Çocuk bir kez daha güldü.

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şeye ihtiyacım olduğu. Birkaç saniye sonra, penisinin başı girişime ulaşır ve o içime girdiğinde dudaklarım titrek bir nefesle açılır.

Uyuşturucu kullandığımda benden nefret ediyor çünkü ben mutluluk içindeyken bana ulaşamıyor. Zihnim hiçbir şeyden ve kimseden bağımsız. Ama uyuşturucu her şeyi on kat daha iyi hissettiriyor.

"Ağzını sik, Lincoln. Yuttuğu her şeyi kusana kadar," diye emreder James ve amım onun sikini sıkıca kavrar, onu

inlemesine neden olur.

"Zevkle." Ağır gözlerimle adamın kanepeden kalkışını izliyorum. Elleri kemerine gidiyor.

"Kusana kadar sik, sonra da zorla yutturduğun spermden başka bir şey kalmayana kadar sikmeye devam et." James sikini çıkarır ve sonra ileri doğru vurur. Uyluklarımdan aşağı akan ıslaklığın farkındayım.

"Ya sikimi ısırma çalışırsa?" diye soruyor, gülerek, şimdi masanın hemen önünde duruyor. Fermuarı açılmış ve sikini elinde tutuyor.

Uyuşmuş dudaklarımı yalarım.

James amımdan çıkar, bir kez daha kıcıma şaplak atar. "Isırmaz. Orospu sikle boğulmayı sever."

"Eğer Molly'yi aldıysa, kusmak onu daha da sertleştireceğini biliyorsun, değil mi?" diye sorar çocuk.

James hareketsiz kalır, penisi içime derinlemesine gömülüdür. Sırtıma eğilir, saçımı tutar ve yüzümü masadan çekip kaldırır. Kulağıma hırlayarak sorar, "Aldığın şey bu mu?"

Gözlerimi açık tutamıyorum, cevap vermekten bahsetmiyorum bile. Yüzümün bir tarafı yanıyor ve gözlerimi, önümde duran adamın bana tekrar tokat attığını görebilecek kadar açıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bunun uyuşturucudan mı yoksa dökülmemiş gözyaşlarından mı olduğunu anlayamıyorum. Her halükarda umurumda değil. "Sana bir soru sordu, sürtük."

"Siktir et," diye bağırır James, kalçaları tekrar hareket etmeye başlar ve beni masasının kenarına iter. "Sert ve dağınık olsun istiyorum."

Emniyet kemerimi çekip çıkarırım, yolcu kapısını açarım ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Arabanın zaten yolun kenarında durduğu için şükrediyorum.

"Elli?" Sin'in seslendiğini duyuyorum, ama ben o anı hatırlayınca dizlerimin üzerine çökmüş, çakıl taşlarının üzerine kusuyorum. Tıpkı o gece yapmaya zorlandığım gibi. Uyuşturucular işlevselliğimi etkilemiş olabilir, ama anılar Sin'in uyluğuma attığı damga gibi beynime kazınmış durumda.

Midem sıkışıyor ve omuzlarım titremeye başlıyor. Tekrar kusmayı başarabiliyorum, sonra bugün fazla bir şey yemediğim için kuru kusmaya başlıyorum.

"Elli..." Onu yanımda görüyorum. Ona geri çekilmesi için elimi uzatıyorum ve tekrar kusmaya başlıyorum.

Artık kusacak bir şeyim kalmadığında başımı eğiyorum, dizlerimi bacaklarımdan altına çekip ellerimi uyluklarımdan üzerine koyuyorum. Öksürmeye başlıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Berbat durumdayım. Neden? Yıllardır bununla yaşıyorum. Neden şimdi kontrol edemiyorum?

"Gel, sana yardım edeyim." Eller kollarımı tutar, titrek bacaklarımın üzerine çekip kaldırır ve ben onu itip, yukarı kaymış olan elbisenin eteğini aşağı çekerek amımı kapatırım.

"Dur, Easton." Adını duyunca çenesi gerildi. "Neden?" diye soruyorum, elimle ağzımı kapatıyorum.

"Neden ne?"

"Neden şimdi? Bunca yıl sonra? Neden her zaman her yerdesin?" diye soruyorum, ondan kaçamadan. Bu gece benim evimde olacağını nereden biliyordu? Sadece bir tesadüf müydü? Hayır, ben tesadüflere inanmam. Özellikle de Sin söz konusu olduğunda.

Bana doğru bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. Durup, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor.

"İki yıldır odama gizlice giriyorsun, ama hiç seks yapmadık. Sonra David'le yatmaya başladım ve sen de beni sikmeye karar verdin?" "Elli..."

"Beni kandırdın." Onu kesiyorum, cevabını pek umursamadan. Sin'in bir bebeğe ihtiyacı yok. Ne zaman isterse o zaman yapar. Ayrıca, onların bekârlık yemini olduğunu biliyorum. Neden bu kadar uzun süre beklediğini anlamam birkaç günümü aldı. "Beni başka biri olduğunu düşündürdün."

Sessiz kalır.

"Bunu ne kadar süre devam ettirirdin?" Bunu gerçekten bilmek istiyorum. "Ne kadar süre beni, maskeli beni ve David'i sikmeye devam edecektin?" diye soruyor, benim soruma cevap vermekten kaçınarak kendi sorusunu soruyor. "Lanet olsun, Elli. Bir sakin yeterli olacağını düşünürdün."

Sağ elimle yüzüne bir tokat atıyorum. Tekrar atmak istiyorum ama tokat atmadan bileğimi yakalıyor. Elimi çekiyorum ama momentum ve düz olmayan yolun topuklarım yüzünden düşüyorum, yan tarafım çakılların üzerinde kayıyor. Bana gülmüyor. Bunun yerine bana acıyarak bakıyor. Göğsüm sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor.

"Hadi." Bana yardım etmek için öne doğru adım atar, ben de arkanı dönerim ve ayağa fırlarım, ellerimi silkeler ve elbiseyi düzeltirim. Kahretsin, bu gece kot pantolon ve spor ayakkabı giymeliydim.

"Yürürüm."

"Hayır," diye homurdanıyor. "Kıçını arabaya sok." Bir adım daha geri çekiliyorum.

"Elli!" diye bağırır. "Kıçını arabama sok. Hemen. Seni yol kenarında bırakmayacağım. Burası güvenli değil."

Kaba bir kakhaha attım. Kavga etmek isteyen tarafım ortaya çıktı ve "Birinin sikini yalayarak arabasına binebilirim" dedim.

Elini uzatıp kolumu tutar ve beni arabaya sürükler. Beni içeri itip kapıyı çarparak kapatır, ben de annemin evinden kaçarken yanıma aldığım şampanya şişesini kaparım. Kusmuk tadını silmeye çalışarak büyük bir yudum alırım. O sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapatana kadar beklerim, sonra kapıyı açıp koşarım. Öne geçmem lazım.

"Siktir," diye tıslar ve ardından kapısının çarpma sesi duyulur.

Ben ormana doğru koşarken, arkamda ayaklarının çakılları ezdiğini duyuyorum. Dalların altından eğilip, büyük dalların üzerinden atlıyorum.

Nefes nefeseyim, kalbim deli gibi atıyor ama arkama bakmıyorum. Sadece devam etmem gerekiyor. Şımartılmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim. O gece Freak Show'dan sonra ve sonra maskeli adam olarak beni acımasızca becerdi. Neden şimdi yumuşuyor? Fahişe olduğumu öğrendiği için mi? Bunu hep biliyordu. Lise ve Barrington'da hakkımda söylenen dedikoduları duydum. Hiç umursamadım. Kimse beni ve yaşadıklarımı gerçekten tanımıyordu, tanıdığını sananlar da cehenneme gidebilir.

Sırtımdan vuruldum ve yere düştüm. Topuklu ayakkabılarımla fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyordum. Omzumdan ve kalçamdan geçen acı ile dudaklarımdan bir çığlık koparıldı.

Kollarım tutulur ve sırt üstü yere itilirim. Yukarı bakınca, üzerimde duran öfkeli Sin'i görürüm. Karnımın üzerine oturur ve ben onun yüzüne tokat atarım. "Çekil üstümden." Ama o kollarımı tutar, başımın üstüne doğru iter ve düz olmayan zemine sabitler.

Sopalar ve taşlar sırtıma batıyor ve ben ormana doğru, tüm gücümle çığlık atarak onu üzerimden atmaya çalışıyorum, ama nafile.

"Senin benim için çığlık atmaya bayılıyorum." Bana gülümsüyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları sıkıca kapatıyorum, ona bakıp zayıflığımı göstermeyi reddediyorum. Beni zaten zayıf gördü. Artık dayanamıyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

Onun bileklerini bırakıp onu tekrar karnının üstüne yatırıyorum.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyor, elleriyle yere tutunarak altımdan çıkmaya çalışıyor.

"Neden bunu yapıyorsun?" Kaçma girişimine gülüyorum. Hiçbir yere gidemez. Kot pantolonumun fermuarını açıyorum, sertleşmiş penisimi çıkarıyorum ve sonra bacaklarını genişçe açıyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor.

Sonra uzanıp kollarını tutup arkasına çekerim, sırtına paralel olarak sabitlerim. Serbest elimle sikimi onun ıslak amına sokarım. "Siktir, sana çok zarar vermiş, değil mi?"

"Siktir git," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Ona acıyarak baktığımda bana nasıl baktığını gördüm. Şimdi tam tersine nasıl tepki vereceğini göreceğim. Sikimi bırakıp uzanıp saçlarını tuttum. Sikim amını sikmeye başlarken yüzünü yerden kaldırdım. Ön sevişme yok. "Söyle bana Elli. James'e de bana yalvardığın gibi sikmesini yalvardın mı?"

"Dur." Ağlamaya başlar.

Onun ön kollarını bıraktım ve o da onları sırtından çekip önüne uzattı. Onun sırtına uzandım, ağırlığımla onu yere bastırdım, iki elim de şimdi saçlarına dolanmış durumda, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "*Baban* olmamı ister misin?"

Çılgına döner. Vücudu benimkine çarpar, bacakları tekmeler. Benimkiler, onları kontrol etmek için onun bacaklarını daha da açar. Parmakları yere kazılır, geceye küfürler yağdırır.

"Uslu bir kız ol *bebeğim* ve benim sikime gel. Onca yıl ona yaptığın gibi." Onun amından çıkıp kalçalarını öne doğru ittim.

Şimdi kontrolsüz bir şekilde ağlıyor.

"Seni paylaştı mı?" diye homurdanıyorum ve tekrar yapıyorum.

Bizi yerde hareket ettiren güç. Gevşek dallar yüzünden yüzünde çizikler olacak. Dizlerimdeki kot pantolonumdan bunların sürtündüğünü hissedebiliyorum. Üzerinde ince bir elbise var. "Linc'in siktiğini izledi mi?"

Linc'in seni sikmesini izledi mi?" Kiskanmamalıyım. Durum ne olursa olsun, onun onu sikmeyi seçmediğini biliyorum. Ama Hamilton'ın dersi için günlüğünü okudum, birden fazla erkeğin onu sikmesini hayal ediyor. Ona dünyayı verebilirim, ama bu konuda sınırimi çiziyorum. "Sen de onun için geldin mi?"

Amcığı benim sikimin etrafında titriyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Seni tahrik eden bu mu, küçük şeytan?" Devam ediyorum, her itişte kalçalarım daha da güçleniyor. Çıkıp onu kışından sikmek istiyorum, ama şu anda kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyorum. "Arkadaşlarımı seni sikmeye zorlamamı ister misin? Hmm?" Kalçalarımı öne doğru vuruyorum. "Seni Lordlar Kamarası'ndaki evimde yatağıma bağlayıp, onların tek tek gelip sırayla sikkelerini ister misin?" Nefesim düzensiz, sözler ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

"Senden... nefret ediyorum." Ağlamaya devam ediyor.

"Hayır, nefret etmiyorsun." Soruma cevap vermemesine dişlerimi sıkıyorum. "Sana herhangi bir şekilde sevgi gösteren birini nefret edemezsin." Elimi uzatıp yüzünü tutuyorum, elim ağzını kapatırken parmaklarım burnunu sıkıştırıyor.

O benim için gelecek ve bunun için ne yapması gerektiğini biliyorum.

Parmakları elimi tırmalıyor, derimi yırtıyor ama ben bırakmıyorum. Ben nefes almasını engellerken, sikim onun amını sikiyor.

Pennsylvania ormanlarının ortasında, vücudumuz yerde ileri geri sallanıyor, ta ki onun benim sikimde boşaldığını hissedene kadar. Düşündüğüm gibi, uzun sürmüyor.

Yüzünü bırakıp dizlerimin üzerine oturuyorum. Artık hareket etmeden altında yatıyor. Ağır nefesim açık alanı dolduruyor ve kan kulaklarımda uğulduyor. Onu ters çevirince, başı yana düşüyor ve vücudu öksürük krizine girerek titremeye başlıyor.

Ağır gözleri açılır ve amaçsızca etrafına bakar. "İşte buradasın." Gülümserim. Elimle, dallar ve yapraklarla kaplı saçlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden uzaklaştırırım. Yüzü kırmızı ve yer yer yerden dolayı tahriş olmuştur. Eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırırım. "Ben her zaman kazanacağım, Elli. Ne kadar alçalmam gerekirse gereksin, bu oyunda beni yenemeyeceksin."

Hala odaklanamayan gözleriyle inliyor.

"Benden kaç, seni yakalayacağım. Bana meydan oku, seni mahvedeceğim."

Gözleri yeniden yaşlarla doluyor ve bunların teslimiyet mi yoksa korku mu olduğunu bilemiyorum. Önemli değil.

"Seni asla serbest bırakmayacağım, küçük şeytan. Bunu şimdi anlasan iyi olur." Islak dudaklarını yalar. "Çünkü ikimizi de öldürmek zorunda kalmak istemem." Onu elde edemezsem

ona sahip olamazsam, kimse sahip olamaz. Ama onun olmadığı bir dünyada hayatta kalmak da istemem. Onun benim olmadığı bir hayat, ölümden daha beter olur.

Onu bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum, artık mahvolmuş elbisesinin eteğini tutup boynuna kadar çekiyorum, göğüslerini bana sergiliyorum. Ellerim belirgin kaburgalarını okşuyor ve göğüslerini kavıyor. Başının bir yandan diğer yana sallandığını izliyorum, hala nefes almaya çalışıyor.

"Benim sikime boşaldın, Elli." Gözlerim aşağıya kayıyor ve sikimin yavaşça dışarı çıkıp tekrar içine girmesini izliyorum. "Şimdi sıra bende."

Nefesi sığ, gözleri hala odaklanamıyor. Çok ileri gitmiş olabileceğimin farkındayım, ama kendimi tutamıyorum. Beni çok tahrik ediyor.

Son bir kez daha içine girip amını dolduruyorum, sonra çıkıyorum. Başını sıkıp, son damlanın şişmiş amına düşmesini izliyorum. Sonra tekrar içine girip onu inlemeye zorluyorum. "Lanet olsun," diye inliyorum. Ona doyamıyorum. O nefes nefese yatarken, sikimin onu sikişini izliyorum. Gözlerim iç uyluklarındaki izlere kayıyor ve ağzımı oraya kapatıp, narin derisine dişlerimi geçirmek, çığlıklarını duymak istiyorum. Ama yapmayacağım. Şu anda değil. Fırsatım olacak. Ona istediğim her şeyi yapmak için önümde koca bir hayat var.

"S-in," diye boğuk bir sesle adımı söyler.

Ona gülümsüyorum. "Evet, güzelim? Şimdi seni sikecek tek kişinin ben olduğumu söyle."

"Sadece... sen."

"Sadece ben, Elli." Kalçalarımı öne doğru ittim. "Amcığın tüm spermimi alsın istiyorum, küçük şeytan. Seni yutmaya zorladığımda ağzının yaptığı gibi."

Boynu kavislenirken inilti çıkarır.

"İşte böyle," derim, tekrar içine girerken. "Aferin benim kızıma. Hepsini al, Elli." Tatmin olduktan sonra, içinden çıkarım ve kendi içine kıvrılırken ağlamasını izlerim. Pantolonumu çekip, ayağa kalkarım ve gevşek vücudunu kollarımın arasına alıp arabama taşırım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

Onu ailemin evine götürüyorum. Amelia, odama daldığı günden beri onu aramadığım için muhtemelen Lordlar Kamarası'nda takılıyordur, bu yüzden onunla birlikte oraya dönmek istemiyorum. Elli'yi de eve götürmüyorum. Onu yatağıma yatırıp kapıyı kapatıyorum ve kız kardeşimin odasına gidiyorum.

Kapısı aralık, ben de içeri giriyorum. Yatağında oturuyor, sırtı bana dönük. "Hey, ben..."

"Siktir, Sin." Ayağa fırlayıp bana dönüyor. "Siktir git, kapıyı çal." Vücudunu bir havluyla sarmış, koltuk altlarına kadar. Saçları açık ve ıslak. Gözleri hızla banyo kapısına kayıyor, sonra hemen bana dönüyor.

Odasının içine doğru ilerledim. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor. "Ama odama öylece dalamazsın." "Kapı açıktı," diyorum savunmacı bir tavırla. "Ne yapıyordun?" Şüphelerim artıyor. Bir şeyler çeviriyor ve benim bilmemi istemiyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Kız kardeşim bir şeyleri saklayan biri değildir.

"Bu seni ilgilendirmez. Defol git buradan." Elleri havluyu daha sıkı kavrarken, gözleri benimkilere dikiliyor.

"Ben..."

Banyo kapısı açılır, gözleri büyür ve başını çevirip adamın çıkmasını izler. "Hey, bebeğim..." Gözleri benimkilerle buluşur ve içinden küfür eder. "Siktir."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye Corbin'e bağırırım. "Bu ne lan?" diye bağırırım. "Onun odasından defol git."

"Dostum, ben çok..."

"Özür dileme." Kız onu durdurur. "Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Ciddi misin?" Yanlış bir şey yapmadık mı? Görünüşe göre en iyi arkadaşım kız kardeşimle yatıyor. Ve bu kesinlikle yanlış. "Defol git." Önünde durduğum kapıyı işaret ettim, sonra ona baktım. "Babam öğrenirse..."

"Babam biliyor." Omuzlarını dikleştirir. "Ben Corbin'in seçtiği kişiyim."

Gözlerim ondan ona kayar. En iyi arkadaşımın gözleri... pişmanlıkla mı yumuşarken, o bana öfkeyle bakar. Belki de bu benim hayalimdir. Bana bunu nasıl söylemez? Kız kardeşimin bir Lord'la ilişkisi olması konusunda ne hissettiğimi biliyor. Bu kabul edilemez. Ailem hayatlarını onu bizim dünyamızdan saklayarak geçirdi. Neden buna razı olsun ki? "Hayır." Kafamı sallayıp arkanı dönerim.

"Günah mı?" diye seslenir kız kardeşim, ama ben onu duymazdan gelerek merdivenlerden aşağı koşarım.

Babamın çalışma odasının kapısını o kadar sert açarım ki iç duvarda bir delik açılır. Gözleri benimkilere çarpar ve ayağa fırlar. "Seni geri ararım." Cevap beklemeden telefonu kapatır.

Kız kardeşim hala lanet havlusuna sarılmış halde arkamdan koşarak gelir. "Baba..." "Onun Corbin'in seçtiği kişi olmasına izin mi verdin?" diye bağırırım. "Aklını mı kaçırdın aklını mı kaybettin?"

Corbin onun arkasından içeri girer ama neyse ki bir saniye durup kot pantolonunu giyer. Onu tamamen görmezden gelirim. "Efendim..."

"Oh!" diye onu tekrar keser. "Yani sen benim en iyi arkadaşımla yatmıyorsun gibi davranacağız, ama ben seninkiyle yatamam mı?" diye arkamdan bağırır.

Ona dönüp boğazını sıkmak istiyorum. O onu sevmeyecek. Kız kardeşim diğer seçilmişler gibi değil. O lanet olası bir bakireydi. Kendini evlilik için saklıyordu. Elli'nin yaşadığı hayatı yaşamadı. Ailem onu korudu. "O seni sadece seks için kullanıyor."

"Günah..."

"Belki de ben onu sikmek için kullanıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur ve Corbin'i bir kez daha keser.

"Yeter!" diye bağırır babam. "Kira, bizi yalnız bırak." "Ama baba..."

"Hemen," diye bağırır ona.

Kira dönerek saçları yüzüne çarpar ve babam Corbin'i göndermediği halde onun da Kira'yı takip etmesine şaşırırım. Kira kapıyı arkalarından çarparak kapatır.

Ona dönerek, "Seçilmiş mi?" diyorum.

Ellerini saçlarında gezdirip derin bir nefes alır. "Corbin bana gelip onun efendisi olmak istediğini söyledi. Onu istiyordu."

Burun kıvrırım. "Onu öldüreceğim," diye homurdanırım. "Kız kardeşine sorduk. Onun seçilmiş olmak istedi."

"Ciddi olamazsın."

"Corbin'in seçilmiş olarak, onu koruyabilir."

"Bunu Tyson Crawford'a söyle," diye bağırırım, onun son sınıfta yaşadıklarını hatırlayarak.

O iç çeker. "Whitney Minson'a olanlar talihsiz bir olaydı, ama Corbin'e kız kardeşin konusunda güveniyorum. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağını söylediğinde ona inanıyorum."

Kıçım masasının karşısındaki sandalyeye düşer. Jayce, yemin töreninde kaçırdıklarım hakkında durmadan konuşuyor. Ama Corbin? Tek kelime bile etmiyor. Şimdi neden beni gitmeye zorlamadığını anlıyorum. Başından beri kız kardeşimi Lordların önünde becereceğini biliyordu. Bu, Elli'nin Lordların evinin önünde kız kardeşimin arabasına bindiğini neden izlediğimi açıklıyor. Onu almaya geldiğini sandım, ama kız kardeşimin oraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak ediyordum. Kira zaten Corbin'le oradaydı.

Başımı kaldırıp babama sert bir bakış attım. "Elli'yi benim seçtiğim kişi yapmak için ne yapman gerekiyorsa yap." Tören gerçekleşmiş olsa da bir şeyler olmalı. Onu benim yaptım, ama herkesin bunu bilmesini istiyorum. Lordların bunu kabul etmesini istiyorum.

Gözleri yumuşadı. "Easton. Nicholas, onun asla seçilmiş olmasını istemediğinde kararlıydı. Onun Lordlarla hiçbir şekilde bağlantılı olmasını istemiyordu."

"O öldü," diye homurdanırım, babamın vücudu gerilir. "Elli on iki yaşındayken öldü. Sanırım işler değişti."

Şakaklarını ovuşturur.

Ayağa kalktım. "Onun yıllardır tecavüze uğradığını biliyor muydun?" Çenesini sıktı. "James onu hazırlıyordu. O daha bir çocuktı, lanet olsun," diye bağırdım.

Kasasına doğru yürüdü, şifreyi tuşladı, kasayı açtı ve bir kutu aldı. Sonra yanıma gelip kutuyu kucağıma koydu. "Baba," diye homurdandım. "Beni dinliyor musun lan?"

"Aç şunu."

Kapağı açtım ve aşağı baktım, nefesim kutudaki fotoğrafları görünce kesildi. Birini aldım. Elli, tahta bir masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu. On sekiz yaşında falandı. Belki on yedi. Kolları arkadan bağlanmıştı, ayak bilekleri de bağlanmıştı ve bacakları yukarı kaldırılıp kollarına bağlanmıştı. Ağlıyordu, ağzı bantlanmıştı. Onu yere atıp başka bir tane alıyorum. O, bir odada çıplak diz çökmüş durumda. Arkadan çekilmiş fotoğrafta sırtında ve boynunda izler görünüyor. Onu da atıp başka bir tane alıyorum. O, tasmalı bir tasma takmış, başka bir şey yok. Gözleri bağlı, siyah bir X'e bağlanmış. "Bunları nereden buldun?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Sence James'i kim öldürdü?"

Başımı kaldırıp ona şaşkın gözlerle bakıyorum. "Ben... anlamıyorum. Ona ne yaptığını biliyor muydun? Bunca yıldır?" Onu kaç yaşında tecavüz etmeye başladığını bilmiyorum. Ama beş yıldan fazla bir süre onunla aynı evde yaşadığını biliyorum. O süre içinde pek çok şey olabilir.

Kafasını salladı. "Hayır. Şüphelerim vardı. Ama bunu asla kanıtlayamadım. Ve Lordlar, kadınların nasıl muamele gördüğünü umursamıyorlar." İçini çekti. Bu yüzden o ve annem kız kardeşimi korumak için çok uğraştılar. "Ama bir gün postayla bunları aldım. İsimsiz bir göndericiydi. Bunların kopyalarını çıkardım ve kurucu aile üyelerinden birine gönderdim, onu ortadan kaldırmasını istedim." Ellerini yumruk yapar. "Nicholas hayatta olsaydı dünyayı yakıp yıkardı. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi. Ve ben ona bakacağıma söz vermiştim. Onu hayal kırıklığına uğrattım." Başını eğiyor.

Bir başkasına bakıyorum. On altı yaşından büyük olamaz. Yüzüstü yatıyor, kıcı havada ve morarmış bacaklarından kan akıyor. Onun masumiyetinin fotoğrafı, bu durumun ne kadar süredir devam ettiğini anlamam için gereken her şeyi bana anlatıyor.

Babama bakıyorum. "Bu görevi benim almamı sen mi istediniz?"

"Hayır. Ya senin başarısız olmanı ve bu süreçte öldürülmeni isteyen biri vardı. Ya da ben istediğim için onu öldüreceğin bir şaka."

"Peki ya telefonu?" diye soruyorum. Başını eğiyor.

"Görevim, parmağını kesip cep telefonunu teslim etmektir. Lordların istediği bir şey vardı içinde."

"Hayır." Oturur.

Elimi yüzüme götürüyorum. "Telefonu inceledim. Onun fotoğrafları vardı. On üç yaşındayken çekilmiş fotoğraflardan başlıyordu." Annesiyle evlendiğinde. Hepsisi cinsel içerikli değildi. Bazılarında yatakta uyurken çekilmişti. Bazılarında ise mayosuyla havuzda yüzüyordu. Yaşı büyüdükçe, fotoğraflar daha müstehcen hale geliyordu. Bazılarında kameraya bakıyordu, bazılarında ise farkında değildi.

"Belki de telefonunda kanıtlar olduğunu biliyorlardı," diye açıklıyor babam.

"Onları sildim," diyorum.

"Ne yaptın?" diye bağırdı. "Easton, onların istediklerini bozamazsın."

"Onun uygunsuz fotoğraflarının bulunduğu bir telefonu teslim etmeyecektim. Bazı fotoğraflarda reşit değildi." Kafamı sallıyorum. Asla

dünyanın bu fotoğraflara sahip olmasına izin verirdim. Lordlar bunlarla ne yaparlardı kim bilir.

Sessiz kalıyor ama bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Kendimi durduramadan kutudan başka bir fotoğraf daha alıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Ağlıyor, dudağı patlamış ve yanağında bir el izi var.

Ona bunu nasıl yaptı ve ben nasıl fark etmedim? Yani, onu her gün görüyor değildim. Barrington'a başladığımda, hayatım Lordlar etrafında dönüyordu. Lords'ların evinde yaşıyordum. Sürekli onlara hizmet ediyordum. Son sınıfa gelip resmi olarak kabul edilene kadar fazla özgürlük ve boş zamanın olmuyor. Ama yine de, insanlar onun üzerindeki izleri nasıl fark etmediler? Annesi? Kız kardeşim? Onu, kimse onun ona yaptıklarını göremeyeceği özel bir yerde mi tutuyordu? Kutuyu kapatıp ayağa kalktım.

"Onun doğum kontrol haplarını karıştırdın mı?"

Durup ona dönüyorum ama cevap vermiyorum.

Çenesini sıkar. "Ne yaptıysan, geri al. Eğer haplarını değiştirmişsen, doğru olanları geri koy. Eğer iğnenin etkisini engelleyecek bir şey verdiysen, bunu durdur."

Gözlerimi kaçırıp ellerimle saçlarımı okşuyorum. Ona tekrar baktığımda, gözlerinde hayal kırıklığı görüyorum. "Yani Corbin'in Kira'yı hamile bırakması umurunda değil, ama benim sevdiğim kadını hamile bırakmam umurunda. Anladım." Arkadaşımı tanıyorum, kız kardeşimle sevişirken prezervatif kullanmıyor. Ve onun akıllı davranıp davranmadığını kim bilebilir?

Yüzü bir an yumuşar, sonra maskesini takar. "Sence Linc neden Laura ile evlendi?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunu biliyor musun?"

"Otur, evlat." Benim oturduğum sandalyeyi işaret ediyor. Ben de sandalyeye oturuyorum. "Onun babasıyla Laura ile birlikte olmadan önce en iyi arkadaşımdı. Birbirlerine hemen aşık oldular. O, onun seçtiği kadındı. Barrington'dan mezun olmadan evlendiler. Bir an önce aile kurmak istiyorlardı. Laura'nın hamileliği zor geçti. Yatağa bağlı, çok hastaydı. Altı hafta erken doğum yaptı. Acil sezaryen için onu geri götürdüklerinde annen ve ben oradaydık. Elli nefes almıyordu. Laura kanıyordu. Sonunda rahim ameliyatı oldu."

"Bunun Lincoln'le ne ilgisi var?" diye sordum, konunun özüne gelmesini istiyordum.

"Linc bir varis istiyor. Bir Asher varisi."

Kaşlarımı çattım. "Ama az önce Laura'nın daha fazla çocuk sahibi olamayacağını söyledin. Olabilse bile, o bir Asher değil..." Sonunda anladım ve sözlerim kesildi. "Hayır."

"Elli bunu yapmaz..."

"Sence ona çocuğunu doğurmasını ister mi?" diye tersler. "Elli'ye yakın olmak için o eve giriyor. James'in yaptığını gördü. Aynısını yapacak. Onu yirmi dört saat izleyemezsin, evlat."

Haklı ve onu tehlikeden koruyamadığım için midemde hissettiğim boşluğu sevmiyorum. Whitney Minson gibi sonunun geleceğini ve Lords'ların onu hiç var olmamış gibi örtbas edeceğini. Tyson gibi ben de aklımı kaçırdım. O öldükten sonra, hiçbir şey ve hiç kimse onun için önemli değildi. Lanet olsun, bir gün intikam alma şansı olacağını bilerek geleceğini feda etti.

Babam başını sallar. "Lincoln fırsatını bekleyecek ve onu becerecek. Her fırsatını değerlendirecek. Onun rızası dışında ya da manipülasyonla. Ne gerekiyorsa yapacak. Elli iyi bir kız ve başına gelenlerden nefret ediyorum, ama çok uzun süredir bu duruma hazırlandı. Bu tür psikolojik hasarı geri çeviremezsin. Bunu ilk elden biliyorsun."

Bunu duyunca gözlerimi kısıyorum. "Yani onu kullandığımı mı söylüyorsun?" Kullanmadım mı? Onu tahrik etmek için başka biri gibi davrandım. Onun vücudunu kullandım. O gece Freak Show'da, sonra da onun evinde. Lanet olsun, hoşuna gitmişti. Benim de. Hangimiz daha berbat durumdayız? Şimdi bile ona karşı yumuşak davranmak istemiyorum. Bana ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünmesini istiyorum. Beni sikmem için yalvarmasını. Onu benim fahişem yapmamı. Ağladığında çok güzel. Yalvardığında. Vücudunu bana yasladığında. Nefes almak için yalvardığında dudaklarını araladığında.

"Fırsatını bulduğunda, onu değerlendireceğini söylüyorum. Ve eğer doğum kontrol haplarını kurcaladıysan, onun çocuğunu doğuracak. Seninkini değil."

Bu düşünceyle ellerim yumruk oldu. Elli benim karım olacak ve benim çocuklarım olacak. Başkasının değil. "Beni uyardı. Seçtiğim kişiyi almamı söyledi, yoksa Elli'ye bir şeyler yapacağını söyledi. Zaten planları olduğunu biliyordu." Onu o evden nasıl uzak tutacağım? Orası onun evi. Elli geri dönmek istemeyebilir ama annesi sorular soracaktır.

"Bir şey daha var." O içini çeker. "Amelia..." "Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Kafamı sallarım.

Çenesini sıkıyor. "Oğlum, bu konu kapanmayacak. Planlar yapıldı..."

"Benim onayım olmadan," diye itiraz ettim.

"Durum bu. Ben senin ve kız kardeşin için en iyisini yaptığım gibi, sen de çocukların için en iyisini yapacaksın." Annemi bu cümlenin dışında bıraktığının farkındayım. Onun ne düşündüğünü biliyorum.

Ayağa kalkıp, dönüp çalışma odasından çıkarak konuşmayı sonlandırırım. Odama girdiğimde boş olduğunu görürüm. Bitişikteki banyoya koşarak kapıyı açarım, bu da annemin şaşkınlık içinde bağırmasına neden olur.

"Benim," diyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kirli, yırtık elbisesiyle lavabonun önünde duruyor. Dizleri ve kolları sıyrılmış. Elinde kurumuş kan var ve yol kenarındaki ormanda onu sertçe becerdiğim için vücudu kan içinde.

"Sana yardım edeyim." Ona doğru bir adım attım ve o kollarını göğsünde kavuşturdu. Durdum ve gözleri yere indi.

Bu Elli'yi sevmiyorum. Korkmuş gibi davranan çekingen kızı. Yüzüme tokat atan, beni yenemeyeceğini bilmesine rağmen benimle kavga eden küçük şeytanımı istiyorum. Yavaşça yaklaşarak elbisesinin eteğini nazikçe tutuyorum.

"Kollarını kaldır," diye fısıldıyorum. Kollarını başının üzerine kaldırarak elbisesini çıkarıp yere bırakıyorum. Önümde sadece iç çamaşırlarıyla duruyor, topukları uzun.

köşede unutulmuş. Duşa doğru yürüyüp musluğu açıyorum.

Ona dönüp baktığımda, başı eğik bir şekilde titreyerek duruyor. Ağartılmış sarı saçları yüzünün etrafında yapışmış. Saçında dallar ve yapraklar var.

Elimi uzatıp elini tutuyorum ve onu duşa çekiyorum. Onu duş başlığına yaslayıp, ona dönerek koli bandını çıkarıyorum ve elindeki tişörtü çıkarıyorum. Yaraya bakıyorum. Kanaması durmuş. Açıkçası, birkaç dikiş atılması gerekebilir.

"Temizlemem lazım," diyorum ve o da başını sallıyor.

Yarayı nazikçe yıkarım ve o sessizce dururken, bacağındaki iz ve piercinglerini de temizlerim. İkisi de çok güzel iyileşiyor. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapatır ve ben de şampuanımla saçlarını yıkarım.

Durulandığında başını indirir ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşur. "Özür dilerim," diye fısıldar.

İki elimle yüzünü kavradım. "Bana özür dileme, Elli. Özür dileycek bir şeyin yok."

Burnunu çekiyor, göğsü yükseliyor. "Ben... Benim neyim var bilmiyorum." Gözleri yeniden yaşlarla doluyor.

Yüzünü ellerimle sıkıca kavrarım, o da inler. "Beni dinle, Ellington." Gözyaşları akıp gitmesini beklerim, böylece beni net görebilsin. "Senin hiçbir sorunun yok. Hiçbir şeyin."

"Ama..."

"Ama hiçbir şey," diye keserim, söylemek üzere olduğu saçmalığı keserek. "Sen mükemmelsin."

Sözlerim üzerine daha da ağlamaya başlar. Ne kadar saçma olduklarını anlıyorum. O, geçirdiği çocukluk yüzünden böyledir. Ben de Lords yüzünden böyleyim. İkimizi de farklı şekillerde mahvettiler.

"Sen," diye fısıldadı, dolgun dudakları titriyordu.

"Ne?" diye sordum, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

Dudaklarını yaladı, utançla gözlerini indirdi ve fısıldadı. "Her zaman istediğim şey."

Birkaç haftadır onun bana karşı hislerini biliyorum. Onu *Freak Show*'dan eve getirdiğim gece günlüğünü okuduğumdan beri. Ama bunu onun ağzından duymak, onun bunu kabul etmesinin bana nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyorum.

Yüzünü bırakıp, hızla atan nabzını hissetmek için parmak eklemlerimi boynuna gezdiriyorum. Vücudumu ona yaslayıp, boş olan elimle ince belini sarıp, onu kendime çekiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, küçük şeytan," diyorum ve o sinirli bir şekilde alt dudağını ısırarak burnunu çekiyor. "Ne zaman ihtiyacın olursa, neye ihtiyacın olursa, ben o olacağım." O kırılmaya ihtiyaç duyduğunda onu kucaklayan adam olabilirim, onu ormana kadar kovalayıp acımasızca beceren adam olabilirim.

O benim küçük şeytanım olmaya razı olduğu kadar, ben de onun şeytanı olmaya razıyım. Niyetimi asla sorgulamamasını istiyorum. Bazıları için acı, rahatlık buldukları yerdir. Elli de öyle biri.

Elimi boynuna koyarak gözlerini benimkilere bakmaya zorluyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve elleri boynuma dolanıyor, sol bacağına kaldırıp kalçama doluyor. Elim oraya iniyor ve yumuşak tenini kavırıyor.

Bu kadına, bir erkeğin onun ihtiyacı olan her şey olabileceğini göstereceğim.

ELLINGTON

ELLINGTON

On altı yaşında uyuşturucu kullanmaya başladım. James'e bekaretimi kaybettiğim günün ertesi günü. Beni bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ama bedenim üç yıldır açlık çekiyordu. Sahip olamayacağım bir şeyi arzuluyordu. O odamdan çıktığında ağladım ve bütün gece uyuyamadım, gözlerimi kapatamadım, geri gelip beni daha da arzulamama neden olacağından korktum.

Sorun benim olmadığımı kendime inandırmaya çalıştım. Yıllar boyunca annemin seanslarında oturup pek çok çiftin konuşmalarını dinlemiştim, o kadar da berbat durumda değildim. Yani, bazı şeylerin neden zevk verdiğini anlayamıyordum, örneğin üzerine işenmesi gibi. Neden? Videoları izledikten sonra bile altın duşun cazibesini anlayamadım. Ama sonra James ile yaşadıklarımın, ne kadar yanlış olsa da, iyi hissettirdiğini fark ettim. Belki de onların yaptıkları da iyi hissettiriyordu.

Herkesin zevki kendine, bilirsin. O zaman kendime her şeyi en az bir kez deneyeceğimi söyledim.

Şarap şişesinin boynunu kavrayarak, diğer elimle hapları alıp ağzıma attım. Gözlerimi kapatıp şişeyi geriye doğru eğdim ve büyük bir yudumla hapları yuttum. Bu günü atlatmam gerekirse, mahvolacağım.

Başımı eğip derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Arkamda duran mavi gözlere bakınca donakaldım. Sin, tamamen siyah üç parçalı bir takım elbise giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. Gözleri benimkilere bakıyordu.

Beş gündür onun ailesinin evinde kalıyorum. Burada kalmanın tuhaf olacağını düşünmüştüm, ama burası gerçek evimden daha çok evim gibi geliyor. Sabah kalkıyorum, o beni Barrington'a götürüyor. İşimi bitirince buraya geri dönüyoruz. Bu normal geliyor. Ama içimde bir ses bana bağlanmamamı söylüyor. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Uyanmak istemediğin bir rüya gibi.

Elimin tersiyle şarapla kaplı dudaklarımı silerken, ona dönüp bakıyorum. Onları aldığımı gördüğünü biliyorum. Uyuşturucu kullandığımı biliyor. Lisedeyken bir partide beni banyo zemininde baygın halde bulmuştu. Ertesi sabah uyandığımda, kiminle takıldığımı dikkat etmemi söyleyen bir mesaj buldum. Bunun için ona hiç teşekkür etmedim.

"Parti erken başlıyor." Dudaklarının köşeleri alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Öyle bir şey." Tezgahtan kalkıp ona doğru yürüdüm, o da kapı çerçevesinden ayrıldı. Elleri, yere kadar uzanan elbisenin beline gitti. Siyah ipek seçmiştim. Uygun olacağını düşünmüştüm. Hiçbir şeyi kutlamıyorum. Yas tutuyorum. "Bana yardım etsene."

"Ne istersen." Kollarını bana doladı, vücudumu kendine doğru çekti.

"Sikiş benimle." Dudaklarının köşesini nazikçe öpüyorum. "Kadeh kaldırdığımda amımdan senin meninin akmasını istiyorum."

Beni itip, döndürüp, kıcıma şaplak atıyor. "Eğil ve elbiseni yukarı çek," diyor, iki kez söylemesine gerek kalmadan.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

GÜNAH

Ailemin evinden ayrıldığımızdan beri SESSİZ. Bir bakışta, yolcu koltuğunda başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı olduğunu görüyorum. İlaçlar etkisini göstermeye başlamış olmalı, tabii henüz başlamadıysa. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Dürüst olmak gerekirse, içki bile pek içmem. Lord olmanın bir parçası da her zaman en iyi durumda olmaktır. Bir göreve çağrıldığında, onu tamamlayamayacak kadar berbat durumda olmak istemezsin. Ya da daha kötüsü, berbat durumda olup kendini öldürttürmek istemezsin.

Onun neden uyuşturucu kullandığını hiç düşünmemiştim. Kız kardeşim bir partide tuvalette ağlayarak beni aradığında, Elli bilinçsiz bir şekilde yerde yatarken, bunu sormalıydım.

ON YEDİ YAŞINDA

Evdeki çocukların arasından geçmeye çalışıyorum, Corbin hemen arkamda. Kız kardeşim beni aradığında, birkaç kızla takılıyorduk, çılgına dönmüş ve partide saklanıyordu. Banyo kapısına gelip açmaya çalışıyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. "Aç şu lanet kapıyı," diye bağıryorum müziğin sesini bastırarak, yumruğumu kapıya vuruyorum. "Kira." Tekrar vuruyorum.

Bir saniye sonra kapı açılır ve kız kardeşimin iri gözleriyle karşılaşırım. "Oh, şükürler olsun Sin. Onu uyandıramıyorum."

İçeri giriyorum ve Corbin de arkamdan girip kapıyı kapatıyor. En yakın arkadaşını banyo zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmış halde görüyorum. Eteği uyluklarına kadar çıkmış, poposunun bir kısmı görünüyor. Saçları yüzünün bir kısmını kaplayacak şekilde dağılmış. "Elli?" diye soruyorum, omzunu sallayarak.

Cevap yok.

"Ellington?" Saçlarını çekip gözlerini açtım ve göz bebeklerinin büyümüş olduğunu gördüm. "Ne aldı?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Kız kardeşim burnunu çeker. "Hiçbir şey görmedim. Elli uyuşturucu kullanmaz."

"Bir şey aldı," diye bağıyorum.

"Belki uyuşturulmuştur," diyor Corbin. "Nasıl hissediyorsun?" Kira'ya dönüyor, ellerini omuzlarına koyuyor ve onun gözlerini de kontrol ediyor.

"İyiim," diye cevaplar.

"Biri size iki içki mi verdi?" diye bağıır ve onu irkilir.

"Evet, ama aynı şişeden doldurdular ve ben iyi hissediyorum," diye ağlayarak kollarını kendine doladı.

Onu sırt üstü çeviririm. "Ellington?" Hâlâ hiçbir tepki yok. Parmaklarımı nabzına koyarım ve nabzının hızlandığını hissederim. Kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan çıkarırım ve Corbin'e "Onu tut" derim.

Corbin onun arkasına diz çöküp koltuk altlarından kaldırarak oturtur ve ben de kapüşonlu ceketimi onun başına geçiririm. Ceket, kızın giydiği etekten daha uzundur. Onu dışarı taşıırken bir grup erkeğin fotoğrafını çekmesi ya da amını kaydetmesi en son istediğim şeydir.

Kapüşon giydikten sonra, kollarımı bacaklarının ve sırtının altına koyup, baygın bedenini kaldırıyorum. Corbin, kapüşonu aşağı çekip, mümkün olduğunca her şeyi örtmeye yardımcı oluyor. "Kapıyı açın. Ve bana yol açın," diye bağıyorum.

"Hadi." Corbin kız kardeşimin elini tutar ve onu banyodan dışarı çekerken, ben de tüm gözler üzerimizdeyken Elli'yi partiden dışarı taşıırım.

Onu eve götürdüm ve yatağına yatırdım. O gece odasından çıkarken komodinin üzerinde bir şişe hap bulana kadar, partiye geri dönüp ona uyuşturucu verenin kim olduğunu sormaya niyetliydim. Bu beni çok kızdırdı. Kız kardeşim haklıydı, Elli daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Babası vefat etmeden önce, ailelerimiz birlikte çok zaman geçirirdi. Onu tanıyordum.

Ona neden uyuşturucu kullanmaya başladığını sormayı hiç düşünmemiştim. Sormalıydım. Belki o zaman gözlerimin önünde değişen hayatına daha fazla dikkat ederdim. James yapmış olmalıydı. İşaretleri görmüştüm ama umursamıyormuş gibi davranmıştım. İlilenmek için vaktim yoktu. Tanrı aşkına, o daha on altı yaşındaydı. Onunla yatmamam gerektiğini biliyordum. Çünkü yakında inisiyasyona girecektim. Ona bir kez dokunduktan sonra üç yıl boyunca dokunamamak en kötü işkence olacağını biliyordum. Ayrıca, bir gün onun benim olacağını biliyordum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirecektim.

O gece, lisemizde onun hakkında dedikoduların yayılmaya başladığı geceydi. O gece birkaç erkekle birlikte olduğunu söylüyorlardı. O bunu hiç inkar etmedi. Ben gerçeği biliyordum ve o başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi. Tek yapması gereken bana sormaktı, ben de o lanet kafalarını koparırdım

koparırdım. O zamanlar onun için her şeyi yapardım, tıpkı şimdi yapacağım gibi. Tek fark, artık benim yardımımı istemesine gerek olmaması. Gerekli olduğunu düşündüğüm her şeyi yapacağım.

"İyi misin?" diye soruyorum, elimi bacağına uzatarak. Uyluklarını nazikçe kavrayıp sıkıyorum.

Başı yana düşer, ağır gözleri benimkilerle buluşur ve bana küçük bir gülümseme atar. "Yakında iyi olacağım."

On beş dakika sonra, annesinin evinin garaj yoluna giriyorum ve vale kapımı açıyor. Arabayı dolaşıp, onun kapısını açan adama teşekkür ediyorum, ama kapıyı kendim açıyorum. "Elli, geldik." Elimi uzatıp elini tutuyorum.

Gözlerini açmayı başarır ve koltuğunda dönerek topuklarını yere koyar. Elbisesini yukarı çekiyorum, böylece üzerine basıp yırtmasın. Arabadan indiğinde, elini bırakmıyorum.

İki yıl önce burada bir partiye katıldığımdan beri o benim olsa da, bu bizim ilk resmi olarak birlikte geçirdiğimiz gece. Bu evden çıktığımızda, herkes onun bana ait olduğunu bilecek.

ELLINGTON

ON İKİ YAŞINDA

"BABA? BABA?" diye bağıryorum. Sesim o kadar yüksek ki kulaklarım acıyor.

Koşarak yanına giderim ve kollarımı bacaklarına dolayarak onu kaldırmaya çalışırım. "Baba, lütfen," diye yalvarırım ve tekrar kaldırmaya çalışırım. Ama çok ağırdır.

Bitişikteki balo salonuna koşup bir sandalye kapıyorum. Onu yanına kadar sürükleyerek getiriyorum. Sandalyenin üzerine çıkıp belinden tutuyorum ve bir kez daha kaldırmaya çalışıyorum. Ama ayaklarım minderden kayıyor ve sandalyenin kenarından düşüyorum. Sandalye, kollarım hala ona sarılmış halde devriliyor. Fazladan ağırlık ipin kopmasına neden oluyor ve ikimiz de mermer zemine düşüyoruz.

Nefes alamıyorum. Göğsüm ağrıyor ve onun ağırlığını üzerimden kaldırmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum. "Yardım edin!" diye bağırmayı başarırım. "Biri... yardım etsin... Baba."

Onu yuvarlayıp karnının üzerine oturuyorum. "Baba!" diye bağıryorum, gömleğini çekiyorum. Hıçkırarak, yumruklarımla göğsüne vurmaya başlıyorum, onu geri getirmek için, ama öldüğünü biliyorum.

Gözlerimi kırpyorum, ağır gözlerim, on iki yaşındayken babamın cesedini bulduğum ikinci katın korkuluğuna alışıyor. O günden beri batı kanadına hiç gitmedim.

Adli tabip, benim yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemişti. Ya da bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını. Onu bulduğumda, birkaç saattir ölmüştü. Okuldan eve yeni gelmiştim. Annem bir haftalığına şehir dışındaydı.

Biri beni bulana kadar bir saatten fazla onunla yerde yatmıştım. Beni ondan ayırmak için zorlamaları gerekti. Bayan Sinnett geldi ve annem ertesi gün seyahatinden erken dönene kadar beni evlerine götürdü.

Sin sessizce yanımda duruyor. Eskisinden daha fazla etrafımda dolanıyor. Yol kenarında ve sonra da onun duşunda sinir krizi geçirdiğimden beri, o izlemekten nefes alamıyorum. Neyse ki konuşmuyor. O da bir zamanlar etrafına ip sarılmış olan merdiven korkuluğuna bakıyor. Bugün, merdivene çıkan büyük merdiven beyaz güller ve parıldayan ışıklarla süslenmiş. Midemi bulandırıyor. Sanki babamın ölümünü kutluyor gibi. Bu ev on beş bin metrekareden fazla, bunu başka bir kanatta yapamaz mıydı? Ya da dışarıda? Dünyanın başka bir yerinde?

"Bayan Asher. Bay Sinnett." Annemin evin başı olan Francis ikimize de başını sallıyor. Gözlerinin benimkilerde takılması, ecstasy kullandığımı bildiğini gösteriyor. Muhtemelen anneme koşup ona söyleyecektir. Umarım söyler.

Merkezdeki yuvarlak masanın üzerinde duran üç mumdan birini eline alır. Üzerinde annem ve Lincoln'ün resmi var. Kumsalda birbirlerine sarılmış, ikisi de gülümsüyor. Alyanslarını görebiliyorsunuz. Açıkça çok yeni bir fotoğraf. Evlendiklerinden beri. Neden onunla kaçıp sonra buraya dönüp bir resepsiyon düzenlemeyi seçtiğini anlayamıyorum. Buradaki kimsenin, Lordların onu başka bir pisliğe teslim etmesini umursamadığını ona garanti edebilirim. Bu sonsuz bir döngü. Ben zaten dört Lord'la yattım. Bir daha asla yatmayacağımı, evlenmeyi bırak, umut edebilirim sadece.

Francis bir kutu kibrit alır, bir tane çıkarır ve mumu yakar. Sonra diğer ikisini. Kibriti salladıktan sonra üfleyerek söndürdü.

Sin'in elinden kurtulup, uyuşmuş bir şekilde bir tane alıyorum. Yüzüme tutarak, alevin ısınısını hissediyorum. Hiç intihar etmek istemedim. Ama bu zamanla gelen bir şey mi? Yoksa sadece *ölmek ve her şeye son vermek istediğimi mi* düşünüyorsun? Babam hiç mutsuz görünmüyordu ya da hayatından nefret ettiği izlenimini vermiyordu. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Sanırım bu benim en büyük sorularımdan biriydi: neden?

Neden o gün? Neden bu merdiven korkuluğu? Neden veda notu bırakmadı? Şoförü beni okula götürmeden önce o sabah bana veda öpücüğü verdiğinde hayatına son verme kararı almış mıydı? Bir gece önce beni yatağıma yatırıp masal okurken bunu planlamış mıydı?

Bunların hiçbirisi onun karakterine aykırı değildi. Her zaman çok neşeliydi. Bana ve anneme zaman ayırırdı. Elbette, bazen Lordlar onu hizmet için çağırırdı. Ve işi çok zorluydu. Ama bizi de dahil etmeye özen gösterirdi. Sevildiğimizi ve değer verildiğimizi bilmemizi sağlardı.

Parmaklarımın arasındaki alev, ağır nefesimden dolayı etrafa savruluyor. Küçük bir kibritin yapabilecekleri inanılmaz. Bu kadar küçük bir alevin yok edebilecekleri inanılmaz. Gökyüzünü aydınlatmasını istiyorum. Merdivenlere doğru yürüyorum ve kibriti uzatıyorum, alevin ucu merdiven korkuluğuna sarılan çiçekleri öperek onları aydınlatıyor.

"Ellington!" Francis bana bağırır ve koşarak gelir, yuvarlak masanın üzerinde duran çiçek vazosundaki suyu dökerek alevi söndürür.

Hayal kırıklığı ve kıskançlıkla dumanın yükselip kaybolmasını izliyorum. Keşke ben de bunu yapabilsem. Öylece uçup gitmek, yok olmak.

O, küfür etmeye devam eder ve çiçeklerin yenilenmesi için emirler yağdırır. Tıpkı annemin babama yaptığı gibi. Babam öldükten sonra annemin eskisi gibi olmadığını biliyorum. Ama James'e aşık olması uzun sürmedi. Onun yanlış yapamayacağını düşünüyordu. O geldi, annemi baştan çıkardı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Benim sıram ne zaman gelecek? Ne zaman bir şeyleri mahvedip ödüllendirileceğim? Belki bu gece bunu denerim. Ne kadar ileri gidebileceğimi görürüm. Francis'e sırtımı dönüp uzaklaşıyorum. Bir şeyleri mahvetme havamdayım.

OTUZUNCU BÖLÜM

GÜNAH

Kızım uzaklaşırken ona dik dik bakan adama bakıyorum. "Kendini kontrol etmelisin..."

"Eğer bu evin yanmasını izlemek istiyorsa, ona kibritleri ben veririm." Onları elinden alıp pantolonumun cebine koyuyorum. Sonra onu takip ediyorum.

Topuklu ayakkabılarında sendeledi, yanına yaklaşıp beline kolumu dolayarak dengede kalmasını sağladım.

Merdivenlere nasıl baktığını izledim. Annemin onu bizimle kalması için eve getirdiğini hatırlıyorum. Berbat bir haldeydi. Kız kardeşimin odasında saatlerce ağladı. Çıkardığı sesler kalbimi parçaladı. İçimdeki tüm gücü kullanarak koşup onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Ama bunun yalan olacağını biliyordum. Her şeyin sakinleşmesi için daha fazla fırtına çıkacağını biliyordum. Ve sadece babasını kaybettiği gerçeğinden bahsetmiyorum.

Babası saygın bir lorddu ve annesini bir leydiydi. Elli başka bir lorda verilecekti. Elli'nin hayatı birçok yönden değişmek üzereydi. Ve dürüst olmak gerekirse, benim küçük şeytanım o günden beri eskisi gibi değil.

Balo salonuna girdiğimizde, tüm yuvarlak masaların beyaz masa örtüleri ve pahalı kristal vazolarla süslendiğini görüyoruz. Her masada beyaz deri sandalyeler var. Gümüş ve beyaz balonlar başımızın üzerinde süzülerek tavanı kaplıyor. "Elli. Sin." Takım elbiseli bir adam bize başını sallıyor. "Sizi masanıza götüreyim masanıza götüreyim."

Onu odanın önüne kadar takip ediyoruz ve bizi odaya bakan uzun masanın hemen yanındaki yuvarlak masalardan birine oturtuyor.

Onun sandalyesini çekiyorum ve o sandalyeye oturuyor. Ben de yanına oturuyorum. "Ne alırsınız?" diye soruyor.

"Bir şişe şampanya," diye cevaplar.

"Bir su lütfen," derim, sandalyesini tutup onu bana doğru çekerim. Sonra elimi elbisesinin yırtmaçına sokar ve uyluğunu tutarım.

Bana bakar ve onun bir şey kullandığını anlamak zor değildir. Gözleri ağır ve büyümüştür ama yine de bağımlısı olduğum muhteşem kadın gibi görünür.

Ellington Asher benim uyuşturucum. Ona asla bir şeyi yapamayacağını söylemem, ama ben yanıdayken o hiçbir şey yapmaz. Kendini koruyamaz. Benim koruduğum gibi.

Garson, şampanya şişesini ve suyla dolu Markham kristal sürahisini getirir. Onun koltuğunun önüne bir şampanya kadehi, benimkinin önüne ise bir bardak koyar. Onunkine şampanya doldururken, kadın onu durdurur. "İhtiyacım yok." Şişeyi elinden alır ve içmeye başlar.

O, sürahidен bardağıma su doldururken gülümsememi saklarım. "Teşekkürler," diye başımı sallarım ve o, ona kaşlarını çatarak uzaklaşır.

Gözlerimle odayı taradım ve annemle babamın içeri girdiğini gördüm. Masamıza doğru geliyorlardı. Ayağa kalktım, annemi kucakladım ve babamı selamladım. Ardından kız kardeşim ve Corbin girdi. Onlar da bizimle oturmak için yanımıza geldiler.

Corbin'in kız kardeşimle yattığını öğrendiğimden beri onunla konuşmadım. Anlıyorum. Kız kardeşim ne isterse yapabilecek yaşta, ama Corbin bunu benden sakladı. Bana gelip olanları anlatsaydı çıldırır mıydım? Dürüst olmak gerekirse, emin değilim, ama artık bunu asla bilemeyeceğiz.

"Selam millet. Burası benim masammış."

Başımı kaldırıp Chance Beckham'ın sandalyeyi çekip oturduğunu görüyorum. O bir Lord. Barrington'a gidiyor ve bu yıl bizimle birlikte son sınıfta. Ben, Jayce ve Corbin ile birlikte büyüdü. Ama hiç yakın arkadaş olmadık.

Onun gerçekte kim olduğunu çok az Lord biliyor. Ama ben biliyorum.

Elim hala Elli'nin uyluğunda ve onun kaskatı kesildiğini hissediyorum. Ona bakıyorum ve yüzü solmuş. Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Kusacak mısın?" İki Molly aldığını gördüm ve şimdi de içiyor. Şu anda vücudunun ne hissettiğini ancak tahmin edebilirim.

Ondan uzaklaşıp yüzüne bakıyorum ama benimle konuştuğumu fark etmiyor gibi. "Elli?" Bacağını hafifçe sallıyorum. "İyi misin?"

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri masaya düşüyor ve başını sallıyor, ama yalan söylediğini biliyorum.

Bacağını bırakıp elini tutuyorum. "Hadi..."

Onu ayağa kaldırmaya çalışırken, odada alkışlar ve tezahüratlar patlak verdi. Herkes ayağa kalktı ve annesi ile Lincoln'ün odaya diğer taraftan girdiklerini anladım. Görkemli bir giriş yaparak koridordan geçip odanın başındaki masaya oturdular.

Koltuğuma geri düşerim ve ona dönerim. Yüzünü tutarım ve bana bakmasını sağlarım. "Konuş benimle. Neyin var?"

"İyiyim." Yutkunuyor.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdanıyorum. "Ne oluyor lan?"

Elini uzatıp ellerimi yüzünden çekiyor ve omuzlarını düzeltiyor. Şampanya şişesini alıp büyük bir yudum alıyor. "Bırak şunu Sin. İyi olduğumu söyledim." Kırmızı rujlu dudaklarını elinin tersiyle siliyor.

ELLINGTON

ON SEKİZ YAŞINDA

Yerde yüüüstü yatıyorum ve gözlerimi açamıyorum. Gözlerim çok ağır, ama onların konuşmalarını duyabiliyorum. Bana gülüyorlar. Keşke kalkıp gitmek için yeterince umursasaydım. Ama yapamıyorum. İlaçlar etkisini gösterdi ve ben çoktan kendimden geçtim. Lincoln, James'in bana tecavüz ederken ona söylediği şeyi yaptı. Yorgunum. İşleri bittiğinde beni bir kenara attılar. Bana söylediği gibi, çöp gibi.

Utanmak yerine, kendimi iyi hissediyorum.

Saçlarım yüzümden çekiliyor ve parmak eklemleri nazikçe yanağımı okşuyor.

"Onu odasına götürün," diye James'in arkamda, masasında otururken emrettiğini duyuyorum.

Eller beni sırt üstü çeviriyor ve bir çift kolun içine kaldırılıyorum. Bir kolum yanımda sarkarken, diğeri karnımın üzerinde duruyor. Gözlerimi açıp yukarı bakınca, beni James'in ofisinden taşıyan çocuğu görüyorum.

Kanepede oturan, benim yaşlarımda görünen çocuk. Yeşil gözleri yüzüme bakıyor ve vücudumu aşağıya doğru kayıyor. Hala belden aşağısı çıplakım.

Onunla kavga edebilseydim, ederdim, ama kendi dudaklarımı bile hissedemiyorum, bırakın onu beni bırakmasını.

Yatak odamın kapısını açıyor ve beni yatağıma yatırıyor. Gömleğimin kenarını tutup, başımın üzerinden çekip çıkarıyor ve sütyenimi çözüyor.

"H-hayır..." Dilim ağırlaşmış halde, zar zor konuşabiliyorum.

Bana gülümsüyor. Yumuşak ya da davetkar bir gülümseme değil. Elini uzatıp, bir kez daha parmak eklemleriyle yüzümü okşuyor. Sonra başparmağıyla aralık dudaklarımı okşuyor. "Merak etme, Ellington. Sana dokunmam yasak. En azından şimdilik." Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, elini boynuma dolayarak beni yerinde tutuyor, sanki onunla savaştık gücüm varmış gibi.

"Ama bir gün bana ait olacaksın. Ve o gün geldiğinde, sana vereceğim acıyı dindirmek için uyuşturucu isteyeceksin."

Şampanyadan bir yudum daha içtim, gözlerim karşımda oturan adama takılı kalmıştı. Oydu. O gece James'in ofisindeki çocuk. O günden beri onu görmemiştim. Ne demek istediğini hiç anlamamıştım ve kimseye sormamıştım.

James yalan söylemiş olabilirdi ve ben Lincoln'ü sadece James'in öldürüldüğü geceki partide bir kez daha görmüştüm. Belki de rüyamda görmüşümdür, kafamda uydurmuşumdur diye düşündüm. Kafam çok güzeldi. Hayal gücümün beni ele geçirdiğini düşündüm.

Ama işte burada, annemin resepsiyonunda. *Neden?* Kim bu adam? Ve neden bu masada? Ben neden burada olduğumu biliyorum. Gelinin kızıyım. Sin benim eşliğim. Bay ve Bayan Sinnett, ben doğmadan önce annemin arkadaşlarıydı. Kira, Corbin'i getirdi. Bu çocuk buraya uymuyor. Onun bir lord olduğunu biliyorum, ama ne olmuş yani? Bu odadaki neredeyse tüm erkekler lord.

Sin'in bana bakışlarını görmezden geliyorum. Onunla bu yola girmeye hazır değilim. Beni ne kadar tanıyabilir ki, sonra da ellerini havaya kaldırıp *"Siktir et, bu kadar zahmete değmez"* demeden önce? Bunu öğrenmek istemiyorum.

Fırsatım olsa, başkalarının bana yapacağı şeylerdense Sin'i tercih ederim. Easton Sinnett beni yıkmak isteyebilir, ama işini bitirdikten sonra beni yeniden ayağa kaldıracak tek kişi odur.

Sin'e hayatımı emanet ederim. Başkalarına ise pek değil.

Annem ve Lincoln odanın önüne gelip yanımızdaki masaya otururlar. Masa balo salonuna bakmaktadır. Herkes mutlu çifti görebilmektedir. Kusmak istiyorum.

Sin bana hasta olup olmayacağımı sorduğunda gülmek istedim, ama şimdi midem bulanıyor. Bir kadeh şampanya daha içerek bunu bastırıyorum. Gözümün ucuyla Bayan Sinnett'in bana kaşlarını çatıldığını görüyorum. Şu anda ona ne kadar zayıf görüldüğümden nefret ediyorum. O benim için her zaman ikinci bir anne olmuştur. Bazen kendi annemden bile daha fazla.

Babamı ölü bulduğumda, Kira'nın odasında ağlarken beni kucakladı. Beni, şımartılması gereken bir bebekmişim gibi uyutmak için salladı. Ertesi gün, annem beni almaya geldi ve o kadar perişan bir haldeydi ki bana bakmadı bile. Bana iyi olup olmadığımı sormadı. Bana destek olmayı hiç düşünmedi. Onu bulan bendim, lanet olsun.

Onun karısı olduğunu biliyorum, ama ben onun kızıydım. Önemli değildi. Hiç önemsemedim. O zaman neden önemsemeliydim? Şimdi neden önemsemeliyim?

Çocuk Sin ve Corbin'e eğilip, benim duyamadığım bir şey söylüyor ve ikisini de güldürüyor. Tabii ki Sin onu tanıyor. İkisi de aynı yaşta. İkisi de Lordlar. Birinci sınıftan beri Lordlar evinde yaşıyorlar. Neyse ki Barrington o kadar büyük ki, karşılaşmak istemediğiniz birinden kolayca kaçınabilirsiniz. Ve onlar son sınıfta oldukları için onlarla hiç dersim olmadı.

Bir içki daha içip gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum, odanın döndüğünü hissediyorum. Beni yutmasını istiyorum. Uyluklarımdaki bir el gözlerimi açmamı sağlıyor ve kendimi güzel mavi gözlerle karşı karşıya buluyorum. Gözlerimdeki bakışı araştırıyor ve sonra siyah ipek elbisenin ortaya çıkardığı göğüslerime düşüyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama yüzünde soruyu görebiliyorum.

İyi miyim?

Hayır. Aklımı kaçırmak üzereyim. Ama bu ilk kez olmayacak. Ve dürüst olmak gerekirse, akıl sağlığımı korumak için mücadele etmekten yoruldum.

Delirmek bir nevi tatil gibi olurdu. "Bugün bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz," diye Lincoln'ün konuşması için sessizleşen salona seslendiğini duydum. "Laura ve ben, sizleri evimizde ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz..."

evimizde ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz..."

O iğrenç his geri geliyor ve onu bastırmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. *Onların evi mi?* Keşke o mumu yakacak bir şeyim olsaydı.

"Hayatımızın geri kalanının başlangıcını kutlamak için," diye bitiriyor ve herkes alkışlayarak, sanki Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanymış gibi tezahürat yapıyor.

O önemli biri değil. Bunu çok iyi biliyorum. Babam ya da James kadar güçlü değil. Öyleyse neden kendini öyle görüyor?

"Kocamın da dediği gibi," diye başlıyor annem ve misafirlere gülümsediğini görüyorum. Beyaz elbisesinin ona çok yakıştığını itiraf etmekten nefret ediyorum. Omuzları açık, dar kesim, tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran bir elbise. Boynunda, babamın vefatından sadece iki ay önce evlilik yıldönümleri için aldığı bir inci kolye var. Onu boynundan koparmak istiyorum. Ona layık değil. "Bu özel günü bizimle paylaşacak bu kadar çok dostumuz ve sevdiğimiz insanımız olduğu için çok şanslıyız." Kadehini kaldırır. "Tüm sevginiz ve desteğiniz için tekrar teşekkür ederiz..."

Uyuşmuş dudaklarımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum. Oda sessizliğe bürünüyor ve gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Mutlu çiftte." Şampanya şişesini kaldırıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Her şeyi mahvetme zamanı. Artık dayanamıyorum. Her şeyin çiçekler gibi alevler içinde kalmasını istiyorum.

"Elli," diye fısıldar Kira, masaya eğilerek.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkıyorum, odanın önündeki masaya dönüp gülümsüyorum. "Gerçekten mi anne, onu gerçekten sevdiğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

İnsanlar soruma şaşkınlıkla nefeslerini tutuyor ve annemin dolgulu dudakları inceliyor. Lincoln boynunu uzatıp kravatını düzeltiyor. Güzel, bu piçi olabildiğince rahatsız etmek istiyorum.

"Yani, o bir lord." Buna gülüyorum. "Onu sen mi seçtin, yoksa lordlar sana onunla evlenmen gerektiğini mi söylediler?"

"Ellington," diye tersler, masasının arkasından çıkarak.

"Çünkü babam ve James arasında... sen daha düşük statüde biriyle evlendin." Kahkaham daha da yükselir. "Haklı mıyım?" Kalabalık misafirlerle dolu odaya dönerim.

Bir el kolumu tuttu ve beni geriye doğru çekti. Topuklarımla neredeyse takılıp düşüyordum ama kapıdan itilirken ayakta kalmayı başardım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SİN

"Bunun için özür dilerim, bayanlar ve baylar." Linc sandalyesinden kalkar. "Elli... pek iyi değil." Masadan uzaklaşarak devam eder. "Bize birkaç dakika verin." Odadan koşarak çıkar.

Sandalyeyi geri itip yerimden zıplıyorum. "Easton," diye annemin sesini duyuyorum ama onu görmezden gelip onların peşinden gidiyorum.

Laura'nın Elli'yi sürükleyerek girdiği bitişik odanın kapısını iterek açtım ve batı kanadına geri döndüğümüzü gördüm. Elli, babasının kendini astığı merdivene bakıyordu.

Elli şimdi yüzüne parmağını doğrultmuş annesinin önünde duruyor. "Burada sana ihtiyaç yok. Bu bir aile meselesi," diyor Lincoln, önüme çıkarak. önüme geçiyor. Yüzüne yumruk atıyorum.

Elli, "Ne kadar da aptalca," diye mırıldanıyor.

"Ne oluyor lan?" Laura bana bakarak bağırır. Sonra gözleri tekrar kızına döner. "Senin neyin var lan?" diye sorar. "Bir şey mi kullandın? Her zamanki gibi kafan mı güzel?"

Elli gülmeye başlar. "Şimdi umursuyormuş gibi davranma anne. Daha önce hiç umursamadın ki."

"Elli..."

"Beni hiç umursamadın." Sesi yükselir. "Bu kadar dramatik olma." Annesi gözlerini devirir.

Arkamda kapının açıldığını duyarım ve omzumun üzerinden bakınca Chance'in bizi takip edip gösteriyi izlemeye geldiğini görürüm. Ona sırtımı dönerek onu kovarım.

Laura bunu fark eder ve kızına da bakar. "Ayılana kadar seni görmek istemiyorum." Kocasına doğru yürürken topukları mermer zeminde ses çıkarır. Kolunu tutar ve onu partiye geri sürüklemeye başlar, ama Elli konuşur.

"Neden o?" diye sorar, elleri yanlarında yumruklanmış halde. "Neden tüm Lordlar arasından onu seçtin?" Gözleri yaşlarla dolar. "O babam gibi değil."

babanın yaptığı gibi."

Laura dönüp Elli'nin yanına yürür. Ellerini beline koyar. "Baban kendini beğenmiş bir pislikti. Tıpkı senin gibi," diye homurdanır Laura.

Elli'nin gözleri annesine dikilir. "Babam senin için fazla iyiydi," der.

Annesi ona tokat atar, Elli'ye bir şekilde elini kaldırır diye düşünerek ona yaklaşıyorum. Eğer yaparsa, onun da burnunu kırarım. Bir kadına vurmaktan çekinmem. Yüzü kocasınıninkine benzeyecek.

Bunun yerine, Laura Elli'nin sözlerine incinmiş gibi davranma cüretini gösterir. "Sen tıpkı baban gibisin. Ve bu yüzden onun gibi öleceksin." Elli'nin yanağından bir damla gözyaşı akar, nefes alış hızlanırken göğsü inip kalkar. "Hepimize bir iyilik yap ve bu işi bitir. Bir dahaki sefere fazladan ilaç al. Sadece bu evde ölme." Laura burun kıvrır. Öfkeyle uzaklaşır ama birkaç adım sonra geri döner, henüz işinin bitmediğine karar verir. "Sana her şeyi verdim. Ve sen bana böyle mi davranıyorsun, nankör küçük sürtük?"

Elli başını geriye atarak güler, bu hareket onu topuklu ayakkabılarında sendeletir ve dengesini bozar. Onu tutmak için öne atılırım ama o kendini toparlar. "Cidden mi? Tecavüze uğramayı ben mi istedim sence?"

"Tecavüz mü?" Annesinin ağzı açık kalır. "Ofisimin dışında oturup seanslarımı dinlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? James'i seni sikmesi için kandırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Elli'nin sulu gözleri büyür ve nefesini tutar. "Onu kandırdım mı? Ben öyle bir şey yapmadım..."

"Benim kocam için bacaklarını açan bir fahişe olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Elli'nin yüzüne bağıyor.

Ellington hiçbir şey söylemez, bunun yerine gözyaşları içinde annesine bakar. Tek ebeveyni, olan biteni bildiğini ama onu korumamayı, durdurmamayı seçtiğini itiraf etmiştir.

"Her şeyi gördüm. James'e şükretmelisin. Çünkü seni evden göndermek istediğimde, senin kalmana izin vermem için beni ikna eden oydu." Laura dönerek, daralmış gözleriyle benimkilere bakıp sonra kocasına yöneldi. "Onu evimden çıkar," diye emretti ve kızını umursamadan diğer odaya fırladı.

Elli'nin sessizce ağlamasını izliyorum, güzel gözleri yere düşüyor, küçük vücudu titriyor.

"Chance, karımı duydun," diye homurdanır Lincoln, yüzündeki kanı silerek. "Onu eve götür." Sonra o da Laura'nın peşinden çıkar.

Chance Elli'ye doğru ilerler ve ben onun önüne geçerek yolunu keserim. "Ona dokunursan, kolunu kırarım," diye uyarırım.

Durur, gözleri kızıma, sonra tekrar bana döner. Ellerini kaldırır, bana bir kez başını sallar ve geri çekilmeye başlar, sonra dönüp balo salonuna geri yürür.

Onu yatağıma yatırıp uzaklaşmak için adım atarım ama o uzanıp kolumu nazikçe çeker. "Sadece soyunuyorum," diye onu sakinleştiririm ve o da bırakır. Gömleğimi ve pantolonumu çıkarırım. Sonra boxerımı ve çoraplarımı da çıkarırım, çıplak kalırım ve yanına yatakyaya girerim. Yan yatarak sağ kolumu dayarım ve boş elimle gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü okşarım.

Annesi ona sırtını dönüp onu yine yıkılmış bir halde bırakalı beri konuşmamıştı. Yanına gittim, elini tuttum ve onu evden çıkardım. Gece bitmişti.

Ağır, genişlemiş gözleri benimkilere bakmak için açılır. "Bana yine yalan söyle." Kaşlarımı çatırım. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Ne zaman..." Dudaklarını yaladı. "Teknedeydik ve bana beni sevdiğini söyledin." Gözleri yumuşadı. "Bunu tekrar duymak istiyorum."

Yalan söylediğimi mi düşünüyor? Neden yalan söyleyeyim ki? Onun bacaklarının arasına girmek için mi? Yıllardır oradayım. Elli, pantolonunu çıkarmak için duymak istediklerini söylemen gereken türden bir kız hiç olmadı.

Elim karnından aşağıya, amına doğru kayıyor. Sırtını kamburlaştırıyor, piercingiyle oynarken gözleri kapanıyor. Parmaklarımı içine sokmadan önce nazikçe çekip ovuyorum. Yeterince ıslak. İki saat önce içine boşalmış olmam da yardımcı oluyor.

Ayrıca, hala ilaçların etkisi altında. Vücudu en basit dokunuşa, en hafif öpücüğe bile tepki verecek.

Sırt üstü yatıyorum, kolunu tutup üstüme çekiyorum.

Gözleri birden açılır ve şimdi üzerime çömelmiş halini izlerim. "Sik beni," emrediyorum. "O sıkı amını sikimin üzerine oturt ve sik onu. Kendini tatmin et, Elli. Senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, benim için yaptığı önceki isteğini bir kenara bırakır ve sert sikimin üzerine kaymak için kendini ayarlar.

Boynum gerilir ve nefesimi tutarım. Daha önce hiç bir kadının üstümde olduğunu hissetmemiştim. Kalçaları ileri geri hareket etmeye başlar, elleri göğsümün üzerindedir.

Nazik. Yavaş ve istikrarlı, ama harika bir his.

Gözlerimi açtım ve ellerimi kaldırıp boynuna doladım ve sıktım. Narin elleri ön kollarımı kavradı, ama kalçaları durmadı. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni sikiyordu.

Öyle de.

"İşte böyle, Elli. Amcığın ıslandığını hissediyorum. Hadi, küçük şeytan. Benim iyi fahişem ol ve benim için boşal."

Ellerime karşı yutkunuyor ve amcığı sıkımı sıkarken parmakları ön kollarımdaki tutuşunu gevşetiyor, kolları yanlarına düşüyor. Başı geriye düşerken boşalıyor.

Soluma doğru yuvarlanarak onu sırt üstü yatırıyorum ve boynunu bırakıyorum.

Vücudu titriyor ve ağır nefes alırken öksürüyor. Yüzü gözyaşlarıyla ıslak ve benim sikim onun menisiyle kaplı.

Eğilip, açılmış dudaklarını yaladım, kalan şampanya ve gözyaşlarının tadına baktım. Lezzetli bir kombinasyondur.

"Seni sevmek böyle bir şey, Ellington Jade Asher. Lanet olasıca tüketen bir şey. Boğucu." Elimi başının altına kaydırıp saçlarını tutup geriye doğru çekerim, böylece boynuna ulaşabilirim.

Dilimi, hızla atan nabzından çenesine doğru gezdiriyorum. Ve kulağına doğru. "Sana asla yalan söylemeyeceğim, küçük şeytan. O kışını morartana kadar döveceğim. O güzel ağzını sikip, bu amcığı ne zaman istersem alacağım. Ama her zaman şunu unutma Elli, seni seviyorum. Ve bu dünyadaki hiçbir erkek sana karşı hissettiklerime yaklaşamaz bile. Eğer öyle olduğunu düşünürse, kalbini söküp çıkarırım." Başka bir erkeğin onu sevdiği düşüncesi bile beni öfkeliyor. Kimse benim gibi ona ihtiyaç duyduğu kişi olamaz. "Anladın mı küçük şeytan?"

"E-evet," diye nefes nefese cevap

veriyor. "Aferin benim kızıma."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

Lordlar Kamarası'na girip mutfağa yöneliyorum. Bir saat önce bir toplantım olduğu için Elli'yi ailemin evindeki yatağında baygın halde bırakmışım. Ona geri dönmeden önce odamdan birkaç şey almak için buraya uğrayayım dedim.

"Sin, neredeydin dostum?" diye sordu Gunner, sırtıma bir şaplak atarak.

"Meşguldüm." Sorusunu geçiştiriyorum.

Birkaç kişi büyük mutfak masasının etrafında oturuyor. Onlardan biri Matt. Kafasını eğmiş, cep telefonu ile mesaj yazıyor, ama gözündeki morluk ve şişliği gözden kaçırmak imkansız. Yeni olmuş gibi görünüyorlar.

"Matt, berbat görünüyorsun." Chase onu fark eder ve güler. "Kavga mı ettin?"

"Kapa çeneni," diye homurdanır, ayağa kalkar ve dışarı çıkar.

Jimmy, Prickett'in yanına oturur ve gülümser. "Ryat, görev sırasında onu mahvetmiş diye duydum."

Prickett onu görmezden geliyor. Evdeki erkekler arasında neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum. Onlar yemin törenini yaptıklarından beri buraya pek gelmedim. Ama son üç yıldır her yıl bunu görüyorum. Erkekler seçtikleri kızları bulduktan sonra, Lordlar arasında kaos başlıyor. Erkekler, istedikleri ama elde edemedikleri kızlar için kavga ediyorlar.

Barrington'a devam eden her Lord, mezun olana kadar burada bir odaya sahiptir, ama her gece kontrol etmemiz gerekmiyor. İstediklerimiz gibi gelip gidebiliyoruz. Özellikle de son sınıflar. Lordlar seçtiklerini aldıktan sonra, neredeyse hiç buraya gelmiyorlar. Bulabildikleri her şeyi sıklıkla meşguller.

"Neden seçilmişler için kavga ediyorsunuz anlamıyorum." Chance başını sallar. "Özel bir şey değiller ki."

"Diğerleri gibi. Bazıları diğerlerinden daha iyi," Gunner, sandviçinden bir ısırık alarak aynı fikirde olduğunu belirtir. "Benimki buna değer." Ağzı dolu halde sinsi bir gülümseme atar.

Elli'yi seçilmişim olarak alabilmek için bir adamı öldürürdüm. Hiç tereddüt etmeden.

"Evet, şey..." Chance sandalyesine yaslanır. "Benimki berbat."

"İyi anlamda, değil mi?" Chase kaşlarını oynatır.

"Hayır. O berbat. Tek yaptığı ağlamak. Sürekli. Yani, kadınları kullanmayı severim, ama seksten gerçekten zevk alan birini istiyorum."

Prickett koltuğundan kalkar. "Bakire birini seçmemeliydin dostum."

Chance burun kıvrır. "Benim seçimim değildi. Ailesi benimkine borçlu. O bir ödeme." Gözlerini devirir. "Sadece boşalmak için fahişeleri kovalamak zorundayım."

"Bekle." Chase ellerini kaldırır. "Ağlayan bir eşin var ve bu seni tatmin olmaktan alıkoyuyor mu?" Burnunu çeker. "O kadar rahatsız ediyorsa, ağlamasını duymamak için ağzını tıkayın."

Chance yüzünü ellerine gömmüş. Ellerini indirip, yanına gelen Chase'e bakar. "Bunu denedim. Hiçbir şey işe yaramıyor. Ağlıyor. Sanki bana bakmak bile onu üzüyor. Çok korkmuş durumda." Başını sallıyor. "Bazı erkekler bundan hoşlanabilir, ama ben kesinlikle hoşlanmıyorum. Ve onu her susturduğumda kusacağından korkuyorum. Zavallı şeyi öldürmek istemiyorum."

Chase sırtına bir şaplak atar, bana doğru yürür ama Chance'e bakar. "Sin'den bir şeyler öğren. Kendi fahişesini buldu ama seçtiği kadına dokunmuyor bile."

Chance koltuğuna geri oturur, gözleri benimkilerde. Elli'yi istiyor. Onu suçlamıyorum, ama dün gece resepsiyonda olanlar benim şüphelerimi doğruluyor. O piç kurusu için neredeyse üzülüyorum, benim küçük şeytanımla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceği için.

Dönüp mutfaktan çıkıp odama gittim. Kapıyı çarparak kapattığımda biri kapıyı çaldı. Kapıyı sertçe açtım. "Ne var?" diye bağırdım. Karşımda duran kişiyi görünce gözlerim sertleşti. "Ne istiyorsun lan?" Koridora bakıp yalnız olduğumuzu gördüm.

O odama girerken beni kenara itti. Kapıyı tutup arkasında kapattı. "Bence birbirimize yardım edebiliriz."

Ben burun kıvrıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok." *Ne halt ediyor bu adam?*

Cep telefonunu cebinden çıkarır ve ben sessizce dururum, mesajları kaydırırken ne halt ettiğini merak ederek. İstedikini bulduğunda, telefonunu yüzüme doğru tutar. Gözlerimi ona dikerim.

Başını sallayarak ekler, "Dediğim gibi, bence birbirimize yardım edebiliriz." Ekranını kilitler, telefonunu yanına bırakır ve bana doğru adım atar. "Tabii

Her şeyi kaybetmek istemiyorsan." Umursamazca omuz silkiyor. "Sana kalmış." Dönüp kapı kolunu tutuyor, odamdan çıkmaya hazırlanıyor, ama ben uzanıp elimi kapıya vuruyorum ve kapıyı kapalı tutuyorum.

O dönüp odamın içine doğru ilerlerken, ben de ona doğru dönerim. İki seçeneğim var. Birincisi, onu yaşamasına izin vermek. İkincisi, onu hemen burada, şu anda öldürmek. "Beş dakikan var," derim. Ne söyleyeceğine bağlı olarak, hangi seçeneği seçeceğim belli olacak.

ELLINGTON

UYANIYORUM ve yüzüstü dönüp, yüzümü yumuşak yastığa gömerek inliyorum. Sıcak bir el sırtımı nazikçe okşadıktan sonra omzumu tutup beni tamamen uyanmış Sin'e doğru çeviriyor. Onun zaten kot pantolon ve tişört giydiğini de fark ediyorum. Ben hala çıplağım.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyorum. Tanrım, sanki bütün gece zımpara kağıdı emmişim gibi hissediyorum ve başım zonkluyor. Uçarken içmemem gerektiğini bilmem gerekirdi.

"Neredeyse öğlen," diye cevaplar.

Yüzümü ellerimle kapattım. "Neden beni uyandırmadın?"

"Şey, geçirdiğin geceden sonra, mümkün olduğunca dinlenmen gerektiğini düşündüm."

Oturarak, saçım dediğim fare yuvasını yüzümden itiyorum.

Yataktan kalkıyor ve ben onu bitişikteki banyoya girerken izliyorum, dün geceyi hatırlayarak. Annem, James'le yattığımı bildiğini itiraf etti. Ama tabii ki gerçeği değil. Beni göndermek istedi. James onu, benim kendi evimde kalmama izin vermesi için ikna mı etti? James ona ne söyledi?

Banyodan çıkan Sin, bana iki Advil ve bir bardak su uzattı. "Bunları al."

Onları ağzıma atıp yutuyorum. "Giyin."

Yatağa düşerim, kollarımı başımın üzerine uzatırım. O, başını yana eğerek beni izler. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni yatağına bağlamayı mı hayal ediyor? Beni gün boyu kullanmayı mı? Seve seve izin veririm. Ya da onunla kavga ederim. Her iki durumda da bundan zevk alırım. Sadece düşünme yeteneğimi benden almasını istiyorum. "Neden?" diye sorarım sonunda, o sadece bana bakarken.

"Seni götürmek istediğim bir yer var," diye belirsiz bir cevap verir ve dolabına doğru döner. Bir saniye sonra geri döner ve elinde asılı duran siyah ipek göz bağı görünce kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Şimdi mi?" diye somurtuyorum.

"Şu anda." Yorganı tutup geri çekerek çıplak vücudumu ona sergiler. Elini iç uyluklarımın arasına kaydırır ve ben de bacaklarımı onun için açarım. Amımı avuçlayarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır ve fısıldar, "Güven bana, bunu görmek istersin." Sonra geri çekilir ve göz bağını göğsüme atar.

Derin bir nefes alıp ilacın çabuk etki etmesini diliyorum.

Otuz dakikadan az bir sürede giyinip onun arabasına biniyorum. Bir yere gitmeden önce gözlerimi bağlamamı emrediyor, ben de gözlerimi bağlayıp kendimi karanlığa bırakıyorum. Hoşuma gidiyor.

Ama gerginlik beni ele geçiriyor ve dizlerimi sallamaya başlıyorum. Ne halt ediyoruz biz? Beni eve götürmeyecek mi? Gerçi, gitmek istediğim son yer orası. Eminim annem tüm eşyalarımı toplayıp beni evden kovmuştur. Daha küçük olsaydım, muhtemelen o zaman yaptığı gibi beni yatılı okula gönderirdi. Ya da Lincoln gönderirdi.

Her halükarda, artık orada yaşayamam. Linc'in, onlarla akşam yemeği yemem gerektiğinde bana söylediklerinden sonra olmaz. James'le ilgili farklı bir şey bilmek için çok küçüktüm. Beni tuzağa düşürdü. Linc'in aynı şeyi yapmasına izin vermeyeceğim.

Bir el uyluğuma dokunur ve ben irkilirim.

"Bir şeyin yok," der Sin sakinleştirici sesiyle ve ben derin bir nefes alırım.

Dün gece ona yalan söylemesini istediğimde bana söylediklerini anlatmadım. Söylediği her kelimeyi hatırlıyorum. Neredeyse bayılmak üzereydim ama. Beni sevdiğini söyledi. Gerçekti, öyle diyor. Ama öyle miydi?

Aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Hiç yaşamadım. Bence her tür insan için farklı türde aşklar vardır. Sin'i seviyor muyum?

Kesinlikle. *Senin için öldürebilirim* türünden bir sevgiyle. Sırf sesiyle bir azizi günahkâr yapabilir. Tek bir bakışıyla bir meleği cennetten düşürebilir.

Peki ya ben? Ben aziz ya da melek değilim. Onun kölesiyim. Denesem bile ona hiçbir şeyi reddedemem.

Sadece beni sevebileceğini düşünen birini parçalara ayırması beni tahrik ediyor. Bunu denemek isteyen benim boktan, zehirli tarafım.

Sıcak elini uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı nazikçe gezdiriyor ve vücudumun koltukta gevşediğini hissediyorum, umarım uykuya dalmam. Hâlâ yorgunum. Vücudum ağrıyor ve yorgun.

Radyo çalıyor, ağır nefesimi bastırıyor ve yapabileceğimiz herhangi bir konuşmayı susturuyor. Umurumda değil. Dün gece yaptıklarımı konuşmak istemiyorum.

Vücudum sarsılıyor ve uykuya daldığımı fark ediyorum. Hala karanlık ve gözlerimin üzerindeki göz bağı ile bacağımdaki elini hissedebiliyorum. Fark etse de, bundan bahsetmiyor.

Araba duruyor ve elini bir saniye için çekiyor, sonra arabanın kapılarının açılıp kapandığını duyuyorum. Elimi tutup beni dışarı çekiyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni istediğı yere götürüyor.

Sonra gözlerimdeki bağ çıkarılır ve parlak güneş ışığına alışmak için birkaç kez gözlerimi kırıyorum.

Karşımda bir ev duruyor. Üç katlı, tamamen cam ve siyah tuğladan yapılmış. "Bu... bu ne?" Ona sormak için dönüyorum.

O hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, elimi tutar, beni yedi basamaklı merdivenlerden yukarı çeker ve iki büyük vitray kapıyı iterek açar. Eve gireriz ve ben beyaz mermer zeminlere ve siyah renkli kakma süslemelere bakarım. Duvarlar koyu gridir ve sağda büyük bir merdiven vardır.

"Burayı kiraladın mı?" diye soruyorum ona.

"Etrafa bir bak," diyor ve eve daha fazla girmem için bana işaret ediyor.

Sağa dönünce resmi bir yemek odası görüyorum. Yirmi kişilik bir grubu ağırlayabilecek büyük bir masa, ormanı gören tavandan tabana pencerelere bakıyor. Siyah perdeler açık ve mükemmel bir şekilde bakımlı çimler görünüyor. Sola dönüp mutfağı giriyorum. Diğer odalar gibi, siyah-beyaz zemin ve siyah tezgah var ama backsplash kırmızı renkte ve ortama renk katıyor.

Adaya bir kağıt parçası bırakılmış. Onu alıyorum ve yazılanları okurken kalbim hızla atmaya başlıyor.

Hoş geldin, küçük şeytan.

Başımı kaldırıp adaya yaslanmış onu görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri benimkilere bakıyor. "Sin," diyorum, boğazım düğümleniyor. Gözlerim odayı hızla tarıyor, esprinin sonunu bekliyorum. Bu bir şaka olmalı, değil mi?

Bana doğru yürüyerek yüzümü avuçları arasına alır. Serbest eliyle belimi sarar ve beni sert vücuduna çeker.

"Anlamıyorum." Gergin bir şekilde alt dudağımla ısıyorum. "Bu evi bizim için aldım, Elli."

"Ama neden?"

Yüzümü bırakıp, eğilip uyluklarımı kavrar, kıcımlı kaldırıp adaya oturtur. Ayrılmış bacaklarımla arasına girer. "Çünkü istedim."

senin eve dönebileceğin bir yerin olsun diye. Bizim evimiz." Yumuşak bir gülümseme dudaklarına yayılırken, kan kulaklarımda çınlamaya başlar. "Kendini güvende hissedebileceğin bir yer."

Sadece ona bakıyorum, hızla atan kalbimi sakınleştirmeye çalışıyorum. "Evet de, Elli."

Benimle birlikte yaşayacağını söyle."

Başka nereye gidebilirim ki? Her şeyi yapabileceğim bu adam, bana şimdiye kadar aldığım en güzel hediye veriyor. Benimle yaşamak istiyor. Burada, bizim evimizde. Sadece ikimiz. Evlenmeye ihtiyaç duyan kızlardan değilim. Aslında hiç evlenmek istemiyorum. Ama onunla yaşamak? Her günün her saniyesinde onunla olmak? Bu bana cennet gibi geliyor. "Evet." Başımı sallayarak, burnumu çekiyorum. "Tabii ki."

Beni adadan kaldırıyor ve ben kıkırdayarak gülüyorum. Aslında aşık bir genç kız gibi kıkırdayarak gülüyorum. Beni resmi yemek odasındaki masaya taşıyor ve ayaklarımın üzerine indiriyor. Sonra gömleğimi, şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, hala gülerek. Daha önce hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim. Sanki içimden kaçmak isteyen bir kabarcık gibi.

"Evimizde ilk yemeğimi yiyeceğim." Beni kaldırıp kırımını masanın üzerine koyuyor. Göğsümü iterek beni yatmaya zorluyor. Topuklarımı masanın üzerine koyup, onun istediği gibi iyi bir kız gibi bacaklarımı açıyorum. Ona çok ihtiyacım var. "Kendine dokun," diye beni teşvik ediyor.

Masanın başındaki sandalyeye oturur, parmaklarımla amımı okşarken beni izler. Koltuğunda kıpırdadığını duyarım, sonra kot pantolonundan kemerini çıkardığını duyarım.

"Hadi, küçük şeytan," diye beni cesaretlendiriyor. "Bu masanın üzerine boşal."

Parmaklarımı hızlandırıyorum, daha derine giriyorum ve kalçalarımı masadan kaldırıyorum. Ağır nefesim ve inlemelerim odayı dolduruyor. Yaklaştım. Vücudum ileri geri sallanıyor, topuklarım masaya batıyor ve inliyorum.

"Sin..." Çok yaklaştım. Hissedebiliyorum. Neredeyse...

Ellerimi amımdan çekiyor ve ben çığlık atıyorum.

"Sin?" Nefes nefese oturuyorum. "Ne..."

Elini boğazıma dolayarak sözlerimi keser. Eğilir ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma öper. "Yeniden uzan, Elli."

Söyleneni yapıyorum ve o ellerimi tutuyor. Kemerini bileklerime doluyor, ucunu gümüş toka içinden geçiriyor, sonra kollarımı göğsümün üst kısmına bastırıyor. Kemerin kalan kısmını boynuma doluyor ve bağlayarak bileklerimi boynuma sabitliyor.

Kırımını masanın ucuna çeker ve diz çöker, titreyen bacaklarımı omuzlarına atar. Amımı yalar ve ben sırtımı kamburlaştırırım. "Yüzüme boşalacaksın, Elli. İlk yemeğim senin amın olacak."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNAH

Kapı zili çaldığında yataktan kalkarım. Komodinin üzerindeki telefonuma bakınca saatin akşam beşi olduğunu görürüm. *Tam zamanında.*

Yatağa eğilip, yüzündeki sarı saçlarını kenara itiyorum. "Elli, uyan." Onun sıcak yanağına öpücük konduruyorum, bu onu uyandırıyor.

"Hmm?" diye mırıldanır.

"Uyan ve giyin."

Gözlerini açar ve benimkilere bakmadan önce amaçsızca etrafına bakar. Kapı zili tekrar çalar ve o, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde doğrulur.

"Giyin ve yemek odasında buluşalım," diyorum, daha önce giydiğim tişörtümü giyip kot pantolonumu çekiyorum. Daha fazla açıklama yapmadan odadan çıkıyorum.

Ön kapıyı açtığımda, adam içeri girerken bana gülümser. "İyi akşamlar, Easton."

Beni resmi yemek odasına kadar takip ediyor ve birkaç saat önce Elli'yi becerdiğim masaya oturuyor. Çantası, Elli'nin benim için bacaklarını açtığı yerde duruyor. Çantayı açıp gerekli belgeleri çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Hızlıca gözden geçirip, istediğim her şeyin içinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Başımı sallayarak kağıtları masanın üzerine koyuyorum ve o da benim için bir kalem çıkarıyor. Son sayfayı imzalarken o içeri giriyor.

"Neler oluyor?" Esniyor, uykulu gözlerinden karışık saçlarını çekiyor.

"Resmi hale getirmeliyiz." Sandalyeyi çekiyorum ve o oturuyor. "Bu Bay Tate. Evi satın almak için imzalamamız gereken her şeyi getirdi."

İlk başta kaşlarını çattı ama sonra başını salladı.

"Sarı sekme gördüğün her yere imza atman gerekiyor," diyorum ve ilk sayfadaki sekmeyi işaret ediyorum.

"Tamam." Dudaklarını yaladıktan sonra bana baktı. Sanki sorgulamak istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu evde onunla hayatımın geri kalanını geçirmek istediğimden şüphem varmış gibi. Yoktu. Aslında, benim planladıklarımın haberi yoktu. Onun için, bizim için. Onu benden alabilecek tek şey ölümdü.

Gözleri kağıtlara düşer ve ilkini imzalar. Sonra eğilip kağıdın köşesini tutar ve bir sonraki sayfanın altındaki sekmeyi görebileceği kadar geri çekerim. O imzaladıktan sonra, bir sonrakini imzalarım.

Beşinci sayfayı geçince, karşısına oturan adama bakıyorum ve o bana hafifçe başını sallıyor. Kendi kendime gülümsüyorum ve sayfayı bir sonrakine çeviriyorum.

Cep telefonum cebimde titriyor, boş elimle çıkarıp baktığımda bir mesaj geldiğini görüyorum.

Yarın görüşürüz.

Mesajı görmezden gelip telefonu tekrar cebime koyuyorum ve Elli evrakları inceleyip imzalarken tüm dikkatimi ona veriyorum. Ne yaptığımdan haberi yok, ama sonunda anlayacak. Ve o zaman çok geç olacak.

ELLINGTON

DÜN GECE evimizde geçirdiğimiz ilk geceydi. Adam tüm evrakları imzalayıp gittikten sonra Sin beni yatağımıza taşıdı. Hiç dışarı çıkmadık. Akşam yemeği için bile.

Birlikte uyanacağımızı bilmek garip ama hoştu.

Bunun her gün olacağını bilmek beni gülümsetiyor.

Hayatımda hiç bu kadar huzurlu uyumamıştım. Kollarının beni sardığı şekilde kendimi güvende hissediyorum. Ve beni becerme şekli... Tanrım, seks bile farklı hissettiriyor ve bu harika. Daha önce uyuşturucuyla hiç ulaşamadığım bir coşku içindeyim.

Yana dönüp ona uzanıyorum ama soğuk çarşaflardan başka bir şey hissetmiyorum. Banyo kapısının açıldığını duyunca gözlerimi açıyorum.

"Günaydın, küçük şeytan." Bana doğru yürür ve alnımı öper.

Gözlerim kapanıyor. "Nereye gidiyorsun?" Bugün Cumartesi. Bütün gün evde kalıp birbirimizden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğimizi söylemiştik.

"Lordlar Kamarası'na gitmem gerek. Birkaç işi halletmem lazım." Alnımı tekrar öper. "Sen uyanmadan dönerim."

"Tamam," diye fısıldarım. O evden çıkarken kapıların açılıp kapanmasının hafif sesini duyarım. Yorganı boynuma kadar çekerim.

cep telefonum çalar.

Gözlerimi açıp, uzanıp komodinden telefonu aldım ve arayanın Kira olduğunu gördüm. "Alo?"

"Selam," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Otururum, sırtımı beyaz yastıklı başlığa dayar, battaniyeyi de yanımda getiririm. "Selam, her şey yolunda mı?" İki gece önceki düğün resepsiyonundan beri onunla konuşmamıştım.

"İyi *misin*?" diye soruyor.

"Ben iyiyim, Kira." Diye iç çekerek, gözlerimi yorgana indirdim.

"Ben... Şu anda çok fazla şey oluyor gibi hissediyorum. Seninle ve benimle. Durup konuşma fırsatımız olmadı. Sadece takılma fırsatımız olmadı."

"Meşguldük." Arkadaşımı seviyorum, ama onun biriyle görüştüğünü de anlıyorum. Ben hiç ihtiyaç duyan arkadaşlardan olmadım. Günlerce, hatta haftalarca seninle konuşmadan geçirebilirim, sonra birdenbire seni arar ve kaldığımız yerden devam ederiz, sanki birbirimizi hiç görmemişiz gibi.

"Bu akşam bir araya gelelim mi?" diye önerdi. "Sen, ben ve erkekler."

"Çok isterim." Hala Corbin'le çıktığını bana söylemedi ama resepsiyonda onunla birlikte olduğunu görmek benim için yeterliydi. Sin'in onunla hiç konuşmadığını da gördüm. Sanırım işler pek yolunda gitmiyor. Bu eve taşındığımızı ona söylemedim. Aslında, ikimiz de eşyalarımızı buraya taşımadık. Neyse ki ev tamamen mobilyalıydı, bu yüzden tek yapmamız gereken kıyafetlerimizi ve birkaç önemli eşyayı getirmek.

"Harika, Corbin'e Sin'e mesaj atmasını söyleyeceğim."

Vedalaşıp gözlerimi kapatıyorum ve biraz daha dinlenmek için uzanıyorum. Vücudum yorgunluktan bitkin.

Ön kapının açılma sesini duyduğumda GÖZLERİM AÇILIYOR. Cep telefonuma bakıyorum, neredeyse iki saattir yokmuş. Kira ile konuştuktan sonra yatağa geri döndüğüm için kendimi iyi hissederek esniyorum.

Ayakkabılarının yatak odasına doğru yürüdüğünü duyduğumda dudaklarım gülümser. Bizim yatak odamız.

Siktir, onun sadece bana dönmek için eve geldiğini bilmek çılgınca. Yatak odasının kapısı açılır ve o içeri girer. Anında otururum. "Her şey yolunda mı?" diye sorarım.

Çenesinin sert bir çizgi halinde olduğunu fark ettim. Güzel mavi gözleri öfkeyle kısıldı.

"Peki," diye kısa bir cevap veriyor ve yatağın benim tarafına doğru yürüyor.

"Günah..."

Saçımı tutup beni yatağa doğru çekerek sözümü kesti. Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesim hızlandı. "Sana eve dönmenin en iyi yanı ne biliyor musun?"

Onun sözlerine inleyerek, "Ne?" diye fısıldamayı başardım.

Serbest eliyle, parmak eklemlerini meme piercingimin üzerinde gezdirir. "Senin zaten çıplak bir şekilde yatakta beni kullanmamı bekliyor olman."

Kalçalarımı yataktan kaldırdım, amım kasıldı. "Evet," diye onayladım. Sin beni istediği zaman, istediği şekilde kullanabilir. Ben onunum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİN

YATAK ODAMIZA girdiğimde onu yatakta, elinde telefonu YouTube'da bir müzik videosu izlerken buldum. "Otuz dakika sonra çıkıyoruz," diye bilgilendirdim onu.

Daha dik oturur, telefonu yatağa düşer. Bütün gün burada kalmış. İlaçların etkisi geçip yorgun düştüğü için mi, yoksa sadece dinlenmeye çalıştığı için mi bilmiyorum, ama hoşuma gidiyor. Bütün gün bizim yatakta çıplak yatıyor. Onu çoğunlukla kullandım. Ama planlarımız var.

"Corbin aradı. O ve Kira dışarı çıkmak istiyorlar."

"Oh." Sesi onu ele veriyor. Zaten biliyordu. Kira'nın bu sabah ben evden çıktıktan sonra onu aradığını biliyorum. Plan yapmışlar. Sanki Corbin'le takılmam, zaten gergin olan arkadaşlığımıza yardımcı olacakmış gibi. Olmayacak. Ama bir kulübe gidiyoruz, yani pek konuşmayacağız.

"Sin, otuz dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak." Cep telefonundaki saate bakıyor.

Boynunu tutup onu yatağa geri yatırıyorum ve dilimi dudaklarında gezdirirken o seksi bir nefes alıyor. Kahretsin, onun kokusuna, tadına doyamıyorum. "Otuz dakika içinde bu evden kendi isteğinle çıkmazsan, seni omzuma atıp dışarı taşıyım."

Gitmek istemiyorum ama gideceğimizi söyledim ve ben sözümün eriyim. Dudakları benimkine gülümsüyor. "Söz mü?"

"Her zaman." Dudaklarımı yumuşakça dudaklarına bastırıp onu öperim ve o daha fazlasını isteyerek kalçalarını yataktan kaldırır. Ama bunu elde edemez. En azından şimdilik. Benden uzaklaşıp ellerini kaldırır ve saçlarımı okşar. Gözlerimi kapatıp inlerim.

Onu bağlayıp onunla oynamayı seviyorum, ama onun bana dokunmasını da seviyorum.

"İçeride kalabiliriz," diyor. "Eminim yatağımız, gideceğimiz her yerden daha eğlencelidir." Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi oynamaya devam ediyor. Bırakayım.

"Merak etme, küçük şeytan. Seni eve geri getirip bu yatağa bağlayacağım."

"Günah," diye inleyerek kalçalarını tekrar kaldırdı.

"Gece boyunca çaresizce yanımda yatacaksın, sabaha kadar, sonunda boşalmana izin vermeye karar verene kadar."

Elleri saçımı çekerek başımı yana doğru çevirir ve dişlerini boynuma geçirir, sikimi emmeden önce sikimi sertleştirir. Onu durdurmam. Beni işaretlemek istemesini seviyorum. Onun bana ait olduğunu bilmelerini istediğim kadar, benim de ona ait olduğumu bilmesini istiyorum. "Zamanın dolacak," diye hatırlatırım ona.

"Belki de sadece beni bu evden çıkarmak istersin."

Geri çekilip kollarımı bacaklarının altına sokuyorum ve o gülerek bana direnirken onu yataktan kaldırıyorum.

ELLINGTON

Siyah pileli mini etek ve beyaz kısa üst ile bir çift Vans ayakkabı seçtim. Rahat ama yine de şık. Kira bana daha önce mesaj atıp Corbin ve Sin'in bu gece Blackout'ta buluşmaya karar verdiklerini söyledi. Akşam yemeğine gitmek yerine bir kulübü seçmelerine şaşırmadım. Gerçek bir sohbet gerektiren bir yer.

Saçlarımı yüksek at kuyruğu yaptım ve fazla makyaj yapmadım. Sadece biraz pudra, allık ve dudak parlaticısı sürdüm ve maskara ile görünümü tamamladım. Yüzümü kapatmaya yetiyor ama kesinlikle tam bir glamour görünümü değil.

Onun arabasındaız, virajlı iki şeritli yollarda ilerliyor ve sonra bir otoparkın arkasına giriyor. Otopark dolu ama bu beni şaşırtmıyor. Herkes Blackout'a kafayı bulmaya geliyor. Tanıdık bir araba birkaç park yeri ötemize park ediyor ve ben arabadan atlayıp Kira'nın Corbin'in yolcu koltuğundan indiğini görüyorum.

Bana koşarak geliyor ve kollarıyla bana sarılıyor. Tanrım, onu çok özlemişim. "Bana anlatacak çok şeyin var," diye fısıldıyorum, Sin'in en iyi arkadaşını baştan aşağı süzdüğünü izlerken. Belli ki hala bundan memnun değil, ama en iyi arkadaşımı tanıyorsam, bunu kesinlikle engelleyemez.

"Hadi gidip kafayı bulalım." Bana kocaman bir gülümseme attı.

Corbin onun elini tuttu ve Sin de benimkini tutarak beni yavaşlattı, böylece onlar biraz önümüzde yürüyebildiler. Ona baktım ve o da bana sert bir bakış attı. "Uyuşturucu yok."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve tamamen durdum. O da durdu ve bana döndü. "Anlamadım?" diye soruyorum. Bir sorunum olduğunu biliyorum

sorunum olduğunu biliyorum, ama daha önce hiç umursamış gibi görünmemiştir. Neden şimdi umursasın ki?

"İstediğin kadar içebilirsin, ama uyuşturucu kullanma," diye emreder, gözleri gözlerime dikilir.

Kızmak istiyorum. Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Zaten kullanmayı düşünmüyordum, ama şimdi kullanmak istiyorum. Kendini ne sanıyor bu? Birlikte yaşamaya başlıyoruz ve şimdi bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyecek?

"Elli." Adımı sertçe söyleyerek beni irkiltir.

"Evet." Kafamı sallayıp gergin bir şekilde yutkunuyorum. Ses tonu kafamı karıştırıyor. "Hayır," diye düzeltiyorum. "Yapmayacağım. Üzerimde yok."

Beni durduracakmış gibi homurdanıyor, ama vazgeçip beni otoparkın karşısına çekiyor ve Corbin'in bizim için açık tuttuğu arka kapıdan içeri giriyoruz.

İKİ SAAT SONRA, oldukça sarhoşum. Birkaç shot içtim ve üçüncü içkimi içiyorum. Kira ve ben, erkekleri masada bırakarak tuvalete doğru gidiyoruz. Eli elimde ve neredeyse zıplıyor. "Seni mutlu gördüğüme çok sevindim."

Gözleri neredeyse kapalı, sarhoş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Aşığım."

"Bu..." Sert bir nesneye çarparak sözüm kesiliyor. Bu çarpma bizi birkaç adım geriye savuruyor.

birkaç adım geriye savruluyoruz.

"Selam, bayanlar." Adam bize gülümsüyor, ama gözlerinin önce benim göğsüme, sonra da Kira'nın göğsüne kaymasını kaçırmıyorum. Onu tanıyorum. Adı Marcus ve Barrington Üniversitesi'ne gidiyor. Uyuşturucu istiyorsanız, *aradığınız adam* o. Daha önce ondan da almıştım. Ama bu birkaç yıl önce, bir Cadılar Bayramı partisindeydi.

Yanında başka bir adam daha duruyor; onu da üniversiteden tanıyorum.

"Üzgünüm," diyorum ve Marcus'u geçip Kira'yı arkama çekiyorum, onunla duvar arasına sıkışmaya çalışıyoruz.

Elini uzatarak bizi tekrar durdurur. "İkinize biraz yardım gerekmiş gibi görünüyor." Bana uzanır, ben de bir adım geri çekilirim ve Kira'ya çarpırım.

"Biz iyiyiz." Elini itiyorum. Sin hala iyi bir ruh halinde değil. Kira ve ben bu adamları umursamıyoruz, ama bu gece bizimle burada olmaktan mutlu olmadıkları belli. Sin beni yakından izliyor. Otoparkta bana söylediklerini düşünmeye devam ediyorum ve bu gecenin bir tür test olup olmadığını merak ediyorum.

"Daha iyi olabilirdin," diyor diğer adam, Kira'yı şaşırtıyor. O, görünüşümüzü kastettiğini düşünüyor; ben ise uyuşturucuyu kastettiğini biliyorum.

Marcus elini çenesine götürüp beni izliyor. "Bu gece parti hediyesi ister misin?" diye soruyor.

Kira benden önce cevap veriyor. "Hayır."

Eminim bu Sin ve Corbin için. Corbin veya kardeşinin, daha önce benimle birlikte denediğini bilmesini istemiyor. Sin bunu bilseydi, çılgına dönerdi.

Lords asla yapmaz. Uçmak ya da davranışlarını engelleyecek herhangi bir madde almak, yeminlerine aykırıdır. Her zaman en iyi hallerindedirler.

"Ya sen, Elli? Bir şey ister misin?"

Alt dudağımı ısırıyorum. Sin için iyi olmak ihtiyacım, onun söylediklerine karşı gelirim ne yapacağını görmek için isyan etme ihtiyacımla çatışıyor. İsteksizce başımı sallıyorum. "Bu gece olmaz."

"Fikrini değiştirirsen beni bul," diye ekler Marcus, göz kırparak. "Sana verebileceğim bir şey varsa." Sonra koridorda yürümeye devam ederler.

Gözlerimi devirerek Kira ile birlikte tualete giriyorum. O aynada saçını düzeltmeye başlıyor. "Tanrım, artık flört dünyasının bir parçası olmadığım için çok mutluyum."

"Evet," diye mırıldanıyorum, kabine girip eteğimi yukarı çekiyorum. "Peki, sen ve Corbin. Anlat bana. Tüm detayları." Berbat bir arkadaş oldum.

"Evet. O harika biri, Elli." Diye iç geçirir.

Tuvaletten çıkıp ona doğru yürüdüm ve ellerimi yıkamaya başladım. "Umarım sana iyi davranıyordur."

"Harika." Gözlerini kırıştırır.

Vay be, kızın başı dertte. Onun adına sevindim. "Sin pek mutlu görünmüyordu." Burun kıvrır. "Onun ne düşündüğü umurunda değil. Corbin'in de öyle."

Kapının kilidini açıp kapıyı açtığında, bu gece görmek istediğim son kişi içeri girer. Sin'in seçtiği kişi.

Amelia gözlerini üzerimde gezdirip burnunu çekerek dudaklarını geri çekiyor. Onun lavaboya gitmesini izlemek için dönmekten nefret ediyorum. Hermes çantasını açıp rujunu yeniden sürüyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Onun erkek arkadaşımı siktiği düşünceleri zihnimden geçiyor ve kıskançlık elektrik akımı gibi içimi kaplıyor.

Dudaklarını şapırdatarak bize döner. Ellerini beline koyar ve yüzünde bir gülümseme yayılır. "İkiye iki yapmak nasıl bir duygu, Elli?"

Kaşlarım, onun sorusuna şaşkınlıkla çatıldı, ama aslında soruyu soran Kira'ydı. "Neden bahsediyorsun?"

Bana, sonra Kira'ya, sonra tekrar bana bakıyor. Bir adım yaklaşıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. "Yani en iyi arkadaşın, *babam* ve

arkadaşını bilmiyor mu demek istiyorsun?"

Onun sözleri karşısında donakalıyorum. Kulaklarımdan kan basar. Nereden bilebilir ki? Bilemez. O araştırıyor. Sessiz kalarak, burnunu çeker ve Kira'ya bakar. "İki üvey babasını da becerdi." Öne eğilerek kulağıma fısıldar, "Annen bunu öğrenirse ne yapar sence?"

Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir. Annem James'i biliyor, ama gerçeği değil. Ona anlattığı hikayeyi. Eminim ona ben yaklaştım. Kendimi ona attım. Ama annem Lincoln'dan haberi yok. Yoksa ondan da bahsederdi.

Amelia geri çekilir ve omuz silker. "Yani, kızım kocamla yatmış olsaydı, o orospuya ne yapardım biliyorum."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Kira, beni kenara iterek. Bunun bir yalan olduğunu düşünüyor. Hakkımda yayılan korkunç bir dedikodu. Ona hiç söylemedim.

Amelia kalçasını dışarı doğru iterek tırnaklarına bakar. "Kardeşin."

"Yalan söylüyor," diye bağırır Kira.

"Öyle miydi peki?" Başını yana eğiyor. "Ellington'a soralım. Elli, bize James ve Lincoln'un James'in ofisinde seninle yatmadıklarını söyle."

Nefes almaya çalışıyorum. İstesem bile cevap veremem. Sin'in bana yaptığı ihanet beni çok etkiliyor. Neden ona söylemiş ki? Ne zaman söylemiş?

"Elli?" Bir el omzuma dokunur ve Kira'dan geri atlarım. Gözleri acıma dolu, benim gözlerimin yaşlarla dolmasını izliyor. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Sin, aşık olup evleneceğin türden bir adam değil. Sıkılana kadar seni kullanıp sonra yoluna devam eden türden bir adam.

"Senin acıma seksiyorsun, biliyorsun, değil mi?" Amelia, sessizliğime devam ediyor. "Kapa çeneni!" Kira ona ters çıkıyor.

Ama susmaz. Bunun yerine, bana doğru bir adım atar. "Sen onun acıyarak yattığı kolay bir kadınsın. İkimizi de beceriyor olabilir, ama artık sana değmediğine karar verdiğinde terk edeceği kişi sensin."

Kira gülmeye başlar ve Amelia'nın yüzü gerilir. "Cidden mi? Artık yalan söylediğini biliyoruz. Çünkü kardeşim seninle yatmıyor."

Amelia çantasını açar ve telefonunu çıkarır. Sonra telefonu önümüze tutar ve bir video oynatmaya başlar. Lords'un evindeki Sin'in odasıdır. Ses yok ama video gayet net. Sin, giyinik halde yatakta oturuyor, sırtı başlığa dayalı, elindeki telefona bakıyor. Sin başını kaldırıyor ve Amelia'nın odaya girdiğini görüyorsunuz. Sin ayağa kalkıyor ve telefonunu komodinin üzerine koyuyor. Amelia doğrudan Sin'in yanına gidiyor ve ikisi hiç vakit kaybetmiyor. Amelia sundressini çıkarıyor. Sin gömleğini çıkarıyor. Amelia

topuklu ayakkabılarını çıkarır ve iç çamaşırını kemikli bacaklarından aşağı iter. Sütyen giymemiştir, silikon göğüsleri onun gözleri önünde tamamen sergilenmektedir.

Adam yatağı işaret eder ve kadın yatağa sürünerek sırt üstü yatar. Yatağın yanında duran adam, başlıktan bir ip çıkarır ve kadının iki bileğini başının üstüne bağlar.

Kız gözlerini kapatır, sırtını kamburlaştırır ve bacaklarını onun için genişçe açar. Adam ellerini kot pantolonuna indirir ve kemerini çözer. Kemer halkalardan çıkarır, sonra onu kızın boynuna sarar ve fazlasını göğsünün ortasına bırakır. Adam komodini açmak için döndüğünde, kızın elinden telefonunu alır.

"Sürtük," diye bağırır, eğilip telefonu almak için.

Kalbim deli gibi atıyor, midem ağzıma geliyor. İnkâr etmek istiyorum, ama her şey gözümün önünde. Bu sabah evimizden çıktığı kıyafetlerin aynısını giyiyor. Bana yalan söyledi. Lord'la ilgili olduğunu söyledi. Ama bu bir yalan mıydı? O Lord olduğu için onu seçti. Ben sadece bunun ne olduğunu hiç sorgulamadım.

Eve geldiğinde benimle yattı. Yatağımızda. *Bizim* için aldığını söylediği evde. Ona dokunmasına izin verdim ve o daha yeni onunla birlikte olmuştu.

"Kaydettin mi?" diye bağırır Kira. "Sin bunu öğrenirse seni öldürür." Parmağını Amelia'nın göğsüne batırır. "Ve ben ona söyleyeceğim. Sana söz veriyorum. Hemen şimdi." Dönüp dışarı çıkmak için acele eder.

Amelia kahkahaya boğulur ve arkadaşım duraksar. "Aman Tanrım, bu hayal ettiğimden de iyi." Kahkahası artar, tiz sesi kulaklarımı acıtıyor. "Sana hiç söylemedi..." Karnına vurur, ikiye katlanır.

"Bana neyi hiç söylemedin?" Kira ona bağırır.

Kendini toparlar ve saçlarını yüzünden iter. O kadar çok gülmüştür ki neredeyse ağlayacak haldedir. "Her lordun Lordlar Kamarası'ndaki odasında kameralar vardır."

Kira'nın yüzü soluyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yutkunarak fısıldıyor, "Hayır..." "Evet." Amelia ona yaklaşıyor. "Corbin, onun odasında onunla seviştiğin her seferinde

onunla yatmana izin verdiğin her anı kaydetmiş. Sonra da bunu tüm arkadaşlarına gösterip, senin ne kadar berbat bir sevişken olduğunu izlerken gülüyorlar." Bunun üzerine saçlarını omzunun üzerinden atar ve banyodan çıkar.

Banyo sessizliğe bürünür ve ben ellerimi tezgahın üzerine koyup başımı eğiyorum. Tekrar nefes almaya çalışıyorum.

"Biliyor muydun?" diye fısıldar.

"Hayır." Erkek arkadaşımın Amelia ile yattığını bilmiyordum. Yani, o onun seçtiği kız. Hiç aklıma gelmemişti. Ama tabii ki yatıyordur. Peki ya

odalarındaki kameralar? Ben onun odasına sadece bir kez girdim ve hiçbir şey yapmadık. Odadan fırladım, koridorda Kira'yı gördüm ve beni oradan çıkarmak için yalvardım.

"O onunla yatmaz." Kira bunu reddediyor. "O..."

"Onun seçtiği kız," diye bağıyorum, tezgahtan uzaklaşıp ona bakıyorum. "Ben hiç kimseyim. Hiçbir şeyim. O, onun seçtiği kız. O önemli." Lordlar bile beni istemiyor. Bazı kızlar için seçilmiş olmak bir anlam ifade ediyor. Hizmet etme şansı. Ben bunu hep iğrenç bulmuştum. Ama şimdi? Şimdi Sin için bir acıma sikişinden başka bir şey olmadığını anlıyorum. Bu daha da kötü. "Videoyu görmedin mi?"

"O haftalar önce olabilir." Elini saçlarında gezdiriyor. Kendi durumundan kaçmak için benim durumuma odaklanıyor. Corbin'in onları kaydettiğini ona söylemediğini gösteren gözlerindeki acıyı gördüm.

Ona videonun bu sabah çekildiğini söylemeye bile zahmet etmiyorum. Şu anda kendi sorunlarıyla uğraşıyor ve bu beni daha da aptal bir kaltak gibi gösterir. "Sin'e videodan bahsetme. Ya da Amelia ile konuştuğumuzdan."

Kırmızı rujlu dudaklarını ısıırıyor. "Ona bir şans ver..."

"Corbin'le ilgili sırrı saklayabiliyorsan, az önce olanları da saklayabilirsin," diye tersliyorum. Sin, beni neden aldattığını açıklamaya hak kazanmadı. Bu da benim aptal bir sürtük gibi görünmeme neden olacak başka bir durum olacak.

Derin bir nefes alır, omuzlarını dikleştirir, ben de saçlarımı elime geçirip hızlanan nabzımı yavaşlatmaya çalışırım.

"Sırrın bende güvende." Sonra dönüp tuvaletten çıkar. "Siktir."

Birkaç saniye daha kalarak yüzümü temizler ve nefesimi kontrol altına alırım. Sonunda kendimi toparladığımı düşündüğümde, tuvaletten çıkıp bara geri dönerim. Buradan, odanın diğer ucundaki masamızı görebiliyorum. Corbin ve Kira gitmiş. Hiç şaşırmadım. Muhtemelen ona gideceklerini söylemiştir. Zaten umursamıyordur; Sin onunla konuşmuyor zaten.

Sin'in orada oturup, geldiğimizden beri aynı birayı yudumladığını görüyorum. Şimdiye kadar ısınmış olmalı. Kraliçe kaltak da tam orada duruyor, buna da şaşırmadım. Ellerini masaya dayamış, eğilmiş, göğüsleri Sin'in yüzünde. Yine. Tıpkı videodaki gibi.

Beni şaşırtan şey, onun ona bakış şekli. Nefretle bakıyor. Eskiden bana baktığı gibi. Benim gerçekte ne kadar fahişe olduğumu öğrenmeden önce.

Her normal insan bu düşünce sürecinin sağlıklı veya mantıklı olmadığını bilir. Ama ben böyle düşünüyorum. Umursamayan Sin'i seviyorum. Seni bastırıp damgalamak isteyen Sin'i. Beni kırmaktan korkan bir erkek istemiyorum. Ve onun öyle olduğunu sanmıştım. Yanılmışım.

Çıkışa doğru koşmak için dönünce sert bir vücuda çarptım. "Üzgünüm." Yukarı bakıp iç çektim. *Yine mi?*

"Bunu bilerek yapıyorsun sanki." Marcus gülüyor. Gözleri ellerime düşüyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "İçkin nerede?"

"Yok," diye müziğin sesini bastırarak bağıyorum.

"Bu olmaz." Sin'i kızdıracağımı bilerek ve umursamadan, kolumu tutup beni bara çekmesine izin veriyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SİN

"Bugün beni hiç aramadın." Amelia kaşlarını kaldırır. "Meşguldüm."

Yanıma oturur ve ben aramızda biraz mesafe bırakmak için yana kayarım. Dürüst olmak gerekirse, Elli bunu görürse, kafama bir bira şişesi fırlatacağını tahmin ediyorum. Bu düşünce beni gülümsetir. Onun bu ruh hali hoşuma gidiyor. Eve döndüğümüzde ona yapmayı planladığım şey daha da güzel olacak. Beni zorlamasını seviyorum.

"Onunla zamanını boşa harcıyorsun."

Sözleri dikkatimi çeker ve başımı ona çeviririm ama hiçbir şey söylemem. Sessizliğim onu daha da kızdırır. "O sana uygun değil." Eli iç uyluklarımın üzerine düşer ve eğilip kulağıma dudaklarını yaklaştırır.

Yeni pozisyonumdan barı doğrudan görebiliyorum.

Elli'nin elinde bir içkiyle orada durduğunu görüyorum. Yanındaki adamın elini Elli'nin belinin alt kısmına, kışının üstüne koyduğunu görünce dişlerimi sıkıyorum. Gülüyorlar. Adam geri çekiliyor, cebine uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Elli yumruğunu açıyor ve adam onu içine atıyor. Sonra Elli arkasını dönüyor ve barmenin önüne koyduğu shot'ı içiyor.

"Buradan gidelim. Benim evime gidelim. Bu sefer beni yatağıma bağla ve sık beni." Kulağıma söylenen sözleri duyuyorum, ama Amelia'yı fark edemiyorum. Ya da başka bir adamın ona dokunmasına izin veren küçük şeytanımdan gözlerimi ayıramıyorum.

Ne halt ettiğini sanıyor bu kız?

Bir el dikkatimi çekiyor ve Amelia'nın neredeyse üstüme oturduğunu fark ediyorum. Elleri sikimi okşuyor. Sertleşmemişim bile. Ve kulağıma yalıyor.

Eğilip bileklerini tutuyorum. O inliyor, geri çekilmeye çalışıyor, ama serbest elim çenesini tutup yerinde tutuyor. "Bana bir daha dokunursan lanet elini kırarım. Anladın mı?"

"Sin." Nefes nefese. "Canımı acıtıyorsun."

Sözümü pekiştirmek için, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve o çığlık atıyor. Ama lanet olası bir kulübedeyiz, kimse bize bakmıyor bile.

"Sin..." diye burnunu çekerek koltuğunda yerini düzeltiyor. "Ciddiyim." Gözleri yaşlarla doluyor. "Ciddiyim lan," dişlerimi sıkarak homurdanıyorum. "Seni istediğimde

Tekrar arayacağım." Sonra onu kabinden itip yere düşürdüm.

Birkaç kız ona yardım etmeye çalışır, ama o onları itip ağlayarak kaçar.

Kabinden çıkıp bara doğru yürürken, Elli'nin ne halt ettiğini merak ediyorum.

Bara yaklaşıncı etrafa bakındım ama onu göremedim, ama konuştuğu adamı gördüm. Onu tanıdım. Kardeşi Barrington'da futbol oynuyor. "Naber Marcus?" Dikkatini çektim.

"Sin, naber dostum?" Elimi sıkıp yarı sarılma hareketi yapar ve sırtıma birkaç kez vurur. "Neler oluyor?"

"Önemli bir şey yok." Barmen'e bir shot işaret ediyorum, çünkü kulüpte her erkek böyle yapar, ve tekrar etrafa bakınıyorum. Hala yok. Nereye gitti bu? "Bu gece kimseyle mi geldin?" Hiç vakit kaybetmeden soruyorum.

Başımı geriye atıp gülüyor. "Asla bir kadınla gelme, Sin. Bunu biliyorsun. Seçeneklerini açık tutmalısın ki istediğini seçebilesin."

Sanki bunu anlıyormuşum gibi başımı salladım. Sanki yıllardır kulüplere gidip rastgele kızları eve götürüyormuşum gibi. "Aday var mı?" diye devam ettim.

"Evet. Gitmek üzereyiz." Shot'ımı bir dikişte içti.

Kalbim hızla atmaya başlar. Gerçekten onunla gidecek mi? Bu bir şaka olmalı, değil mi? Biz birlikte yaşıyoruz. "Onu tanıyor muyum?"

Boş olan shot bardağını masaya sertçe vurur. "Şüpheli." Gözleri, benim bir Lord olduğumu gösteren elimdeki kafatası yüzüğüne düşer. Barrington'a giderken hepimiz bunları takarız. Tabii, bizim varlığımızı bilenler. Yıllardır kim olduğumuz ve ne yaptığımız hakkında söylentiler dolaşıyor. "O bir hiç."

Onun sözleri üzerine dişlerimi sıkıyorum. *O benim.*

Telefonuna bakar ve iç geçirerek onu cebine koyar.

"Ne oldu?" Ona başımı salladım. Belki kaçtı ve bu gece buluşamayacağını ona mesaj attı.

"Bize katılacak bir arkadaşım vardı. Sanırım başka birini buldu." "Yani sen ve bir arkadaşın bu kadını eve götürecektiniz?"

Gözleri benimkilere takılır ve sırtarak, "Ona sürpriz yapmak istedik, anlarsın ya," der.

Evet, biliyorum. O benim küçük şeytanımı alıp arkadaşıyla paylaşacak. Onun boğazını herkesin önünde kesmek istiyorum. Ama bu beni nereye götürür ki? "Bu bir kumar," diye ekliyorum. "Pazartesi sabahı tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalmak, ihtiyacın olan son şey." Kızın sarhoş ve uyuşturucu kullandığını biliyor. Ona uyuşturucuyu veren de kendisi. Kız polise gitsen de, polis onunla işini bitirdikten sonra bunun ona bir faydası olmaz. Elbette, vücudunda morluklar olabilir, ama polisin "kız sert seviyordu" demesi de mümkün. Her zaman bir çıkış yolu vardır.

Başını geriye atıp gülüyor, adem elması sallanıyor. "Doğru olanı seçmeyi bilmelisin dostum. Bu kız..." Heyecanla koluma vuruyor. "O çok kolay bir kız. Profesörüyle yatıyor."

Yüzümü ifadesiz tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. Bunu nereden biliyor?

"Kimseye bir şey söylemez. Söylese bile... kimse ona inanmaz." Ben parmağımda kafatası yüzüğünü çevirirken, o da gözlerini yine yüzüğüme dikti. Patlamak üzereydim ama sakinliğimi korumaya çalışıyordum. "Ya sen? Bir parça ister misin?"

Beni Lord statüm yüzünden istiyor. Polisler bize dokunamaz. İçeride üniformalı Lordlarımız var. İçimizden biri yasadışı bir şey yaptığında, bu örtbas edilmez. Tamamen yok edilir. "Evet. Boşum." İkisine de unutamayacakları bir ders vereceğim.

ELLINGTON

Tuvaletten bir kez daha çıktığımda Marcus hazır bekliyordu. Elimi tutmasına izin verdim ve o beni kulübün içinden geçirirken, hepimizin oturduğu yere baktım ve şimdi orası tanımadığım insanlarla doluydu.

Sin onu evine götürdü. Bu kararımı daha da kolaylaştırdı. Onu ve yalanlarını siktir et. Bitti. Her neyse, ben bittim. O istediğini alabilir. Ben de istediğimi alacağım.

Dışarı çıkıp Marcus'un arabasına biniyorum. Neyse ki radyonun sesini açıyor, böylece konuşmak zorunda kalmıyoruz. Söyleyecek bir şey yok.

Sin'in ihanetinden dolayı tüm vücudum titriyor. Sadece seks değil, aynı zamanda Amelia'ya James ve Lincoln'den bahsetmiş olması da beni sinirlendiriyor. Amelia'nın ağzı çok bozuktur. Herkese anlatacaktır.

İnsanların ne düşündüğünü umursamadığım için şanslıyım. Zaten kimse gerçeğe inanmazdı. Annem inanmadıysa, kimse inanmaz.

Arabayı durduruyor ve bir ahşap kulübeye geldiğimizi görüyorum. "Senin evin mi?" diye soruyorum. Marcus buradan değil. Ailesi Kaliforniya'da yaşıyor. Çocuklar Barrington'a gitmek için dünyanın her yerinden geliyor. Burası elitler için. Notların önemli değil, ailenin tek yapması gereken her yıl yüksek bir ücret ödemek ve sen de kabul ediliyorsun.

"Evet." Ön kapının kilidini açar ve benim için kapıyı açık tutar.

Onu açık mutfağa kadar takip ediyorum ve o bir şişe votka alıyor. "İçki?"

"Lütfen." *Evet, tabii ki.* Bana bütün şişeyi ver, kendimi içinde boğayım.

İki shot bardağı çıkarır ve ağzına kadar doldurur.

Onu ondan alıp bir dikişte içiyorum, nefesimi tıslayarak. Arkama geliyor. Elleri uyluklarımın üzerinde. Eteğimi yukarı ittiğini hissediyorum.

Uzanıp bıraktığım boş shot bardağını alıp tekrar dolduruyorum. İçkiyi bir dikişte içtiğimde, eli bacaklarımın arasında. Bardağı yere atıyorum ve kırıldığını duyuyorum. Şişeyi kaldırıp bir yudum alıyorum, o da iç çamaşırlarımı yana çekiyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama ağlamaya izin vermiyorum. Sin'in beni incitmesine izin vermeyeceğim. Ona bu tür bir güç vermeyeceğim. O seçimini yaptı ve bu ben değildim. Bir içki daha içtiğinde, parmağı amımın içine kayıyor ve ben inliyorum.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. *Neden?* O beni aldatıyordu. Başka biriyle yatıyordu. Sonra bizim için satın aldığını söylediği eve geldi.

O gün resmi yemek masasında beni orgazma ulaştırdıktan sonra, evrakları imzaladık. Orada her şey hazırды ve bizim evimiz olmaya hazırды. İncelemek ve sonlandırmak saatler sürdü, ama artık bizim.

Öyleyse neden suçluluk duyuyorum? İki hayat yaşayan o.

"Çok ıslaksın." Marcus parmağını çıkarıp tekrar içeri soktu. "Ben..."

Sanmıyorum..."

"Kapa çeneni." Kıçımı tokatladı ve uyuşmuş dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Ellerim votka şişesini daha sıkı kavrar ve gözlerimi kapatırım. Şu anda Sin'i istememden nefret ediyorum. Vücudumun farkı hissedebilmesinden nefret ediyorum. İki yıldır beni tatmin ediyor. Beni kendimden daha iyi tanıyor.

Onun ve Amelia'nın düşünceleri aklıma geliyor ve ağlamamak için dilimi ısıriyorum. Onları bizim yatakta hayal ediyorum. O, benim istediğim şeyi ona verirken, o orada bağlı duruyor.

Marcus parmağını çıkarır ve elleriyle sırtımı okşar, saçımı tutar. Beni ayağa kaldırır ve döndürür. Serbest eliyle çenemi acı verecek şekilde tutar, yüzü benim yüzümün karşısındadır.

Onun yeşil gözlerine bakıyorum ve o benim gözyaşlarıma gülümsüyor. "Şimdiden ağlıyorsun, bebeğim?"

Bu sevgi dolu isim beni irkiltir.

"Daha başlamadım bile." Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Ben ona karşılık vermiyorum ve dili dudaklarımın arasına giriyor. Tadı ucuz bira gibi. Kollarım yanımda kalırken, o beni yüzümden ve saçımdan tutuyor. Uyuşmuş durumdayım, kalbim paramparça. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Sanki biri beni bıçaklamış ve kan kaybından ölüyorum. Hayatımın kayıp gittiğini hissediyorum. Alkolün her şeyi çabucak unutturmasını diliyorum.

O geri çekildiğinde, derin bir nefes alıyorum. Beni döndürüyor, tezgahın üzerine itiyor ve ayakkabısıyla bacaklarımı açıyor.

"Umarım sert seviyorsundur." Saçımı bırakıp ellerimi arkama getiriyor ve ne yaptığını anlamadan bileğimde kelepçelerin sıkıldığını hissediyorum.

Bacaklarımı tekmeliyorum ve çığlık atmaya çalışıyorum ama o vücudunu benim üstüme yatırıyor, beni tezgahın üzerine bastırıyor, vücut ağırlığı nefes almamı engelliyor. "Çünkü bu vücudu amacına uygun olarak kullanacağız."

Biz mi? "Biz mi?" Korku göğsümü sıkıştırırken, aceleyle dışarı çıkmayı başarıyorum.

Sırtımdan ağırlığı kalkar ve saçımı tutup beni ayağa kaldırır. "Sence ne?"

Soru karşısında kafam karışır ve kaşlarımı çatırım, ama o beni döndürür ve gördüğüm manzara karşısında bacaklarım titremeye başlar.

Sin mutfağın girişine yaslanmış. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözleri benimkilere dikilmiş. Kalbim gırtlığımda. Kulaklarımda kanın akışını duyuyorum.

O geri çekilir ve bize doğru bir adım atar. Kaçmaya çalışırım ama Marcus kolunu boynuma dolayarak nefes alamayacak kadar sıkı sarar.

Sin önüme gelir. Eli gömleğimin üzerinden göğüslerime doğru kayar ve ben Marcus'un beni tutan eliyle mücadele ederim.

Sin cebine uzanıp çakısını çıkarır. Çakıyı açar ve gömleğimi keser. Parmakları kaburgalarımın üzerinde hafifçe gezerken ve eteğimi aşağı çekerken göğsüm hızla inip kalkar. Etek yere düşer.

Soğuk gözleri benimkilerle buluştuğunda, sonunda cevap verir: "O olur."

OTUZ ALTI.

SİN

MARCUS cevabıma gülerken, o bana gözlerini kocaman açarak bakar. Onunla işim bittiğinde benden nefret edecek, ama umurumda değil.

Cildim yanıyor, nabzım hızlanıyor. Ona dokunmasına izin verdi. Parmaklamasına izin verdi. Onu kelepçeledi, lanet olsun. Bana ait olduğunu unut. Marcus ve arkadaşının ona yapabilecekleri şeyler sonsuzdur.

Erkekler hakkında hiçbir şey öğrenmedi mi? Lanet olsun, Lordların var olduğunu bilerek büyümek onu korkutmaya yetmeliydi.

"Duydun mu?" diye soruyor, kız onun kucığında debelenirken ağzını kulağına yaklaşıyor. "Bizim fahişemiz olmak için yeterince iyisin."

Kız inliyor, gözyaşları alt kirpiklerinden akıyor.

"Onu dizlerinin üzerine çöktür," emrediyorum.

Adam kadının boynunu bırakıp onu mutfak zeminine itti. Kadın fayanslara çarptığında çığlık attı.

Onun at kuyruğunu tutup başını geriye doğru çekerim. Konuşmaya çalışır ama bıçağın ucunu yanağına dayarım.

Onu göz kırpmadan izliyorum. Geniş gözleri benimkilerden Marcus'a kayıyor. "Benim sıram gelmeden onu öldürme." O gülüyor, ona ne yapacağını düşünerek yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Seni mahvedeceğiz, seni küçük fahişe. Biz sana ölümünü vermeden önce, sen ölüm için yalvaracaksın." Ayağa kalkar ve sırtını duvara dayar, kollarını göğsünde kavuşturur, gösteriyi rahatça izlemek için kendini rahat ettirir.

Ona bir tane vereceğim. "Uyuşturucu mu?" diye soruyorum. "Ona biraz verdim," diye cevaplıyor.

"Ne verdin?" diye bağırırım, ona öfkeyle bakarak.

"Onu havaya sokacak bir şey." Gözleri önümde diz çökmüş olan kadına bakıyor. "Kullanılmaktan zevk alacak. En azından bilincini kaybedene kadar."

Ona bakıyorum ve gözleri gerçekten de büyümüş, göz kapakları ağırlaşmış. "O mu istedi?" Onun bir şey için ona gitti mi, yoksa

o istedi mi, yoksa o teklif etti ve kız kabul etti mi bilmem gerekiyor. Nedenini bilmiyorum, ona davranışımı değiştirmeyecek.

O burun kıvrıyor. "İstemek zorunda değildi. O sürtük bir uyuşturucu bağımlısı. Ona geçmişte satış yapmışım. Onu kulüpte gördüm ve fırsatı değerlendirdim."

O inliyor ve gözlerim piercingli meme uçlarına kayıyor, sertleşmişler. Başımı eğiyorum, nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Onun önünde diz çöküyorum, parmak eklemlerim göğüslerini ve karnını okşuyor. Parmaklarım uyluklarına iniyor ve parmak eklemlerimin arkasını nazikçe üzerinde gezdiriyorum. Soğuk zeminde dizlerinin üzerinde kayıyor. Yutkundüğünde boğazı hareket ediyor. İç çamaşırına ulaşıyorum. "Bacaklarını aç," diyorum.

Derin bir nefes alır ama itiraz etmez. Elinden geldiğince bacaklarını açar. Bıçağı iç çamaşırına indirip keserim. Onu çıplak istiyorum. Onu savunmasız istiyorum. Hayatının benim ellerimde olduğunu anlamasını istiyorum.

Parmaklarımla amını okşuyorum ve o utançtan gözlerini kapatıyor. Göğsünün hareketi hızlanıyor ve odayı ağır nefes alıp verişini dolduruyor.

"Sana onun lanet bir fahişe olduğunu söylemişim." Adam gülüyor, kız ağlamaya başlıyor. "Bu boktan şeyden zevk alıyor. Kullanılmayı ve istismar edilmeyi seviyor."

Ayağa kalkarım. "Ağzını aç. Dilini çıkar."

Gözleri sağımdaki duvara yaslanmış Marcus'a kayıyor ve ben onun yüzüne bir tokat atıyorum, bu da onun çılgılık atmasına neden oluyor. "Ağzını aç lanet olasıca, kaltak, ve dilini çıkar," diye emrediyorum.

Burnunu çekerek dudaklarını yalar, sonra dudaklarını ayırır ve söyleneni yapar. "Aferin kızım," diye onu övüyorum ve omuzları titriyor. Bıçağın ucunu dudaklarına sürerek, onlara zar zor dokunuyorum. Sonra bıçağı diline bırakıyorum. Yumuşak basıncın ortasında bir çukur oluşturmasını izliyorum. Neredeyse uca geldiğimde, biraz daha baskı uyguluyorum ve deriyi kesiyorum.

O geri çekilir, kesikten akan kan çıplak göğsüne düşerken ağlar. "Muhteşem."

Serbest elimle kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarırım. Şu anda küçük şeytanım için çok sertleşmiş durumdayım. Onu morartana kadar dövmek istiyorum, ama bunu yaparken sikimin onun menisiyle kaplanmasını istiyorum.

Açık ağzından dışarı çıkan dilinin ucundan kan damlıyor, göğsüne ve ayaklarımın dibindeki yere. Başka bir zaman olsaydı, mutlu olurum. Ama şu anda ona zarar vermek istiyorum. Onu ağlatmak ve beni affetmem için yalvartmak istiyorum. Bizi bu duruma düşürdüğü için üzgün olduğunu söylemesini istiyorum.

Sert sikimi elimle tutup, kanlı dudaklarının üzerinde gezdirip ağzına sokuyorum. O öğürüyor, vücudu geri çekiliyor, ama ben onu bırakmıyorum.

Onun ağızını sikerken, tatlı dudaklarının köşelerinden salya ve kanın akmasını izliyorum. Ağlıyor, gözyaşları güzel yüzünden serbestçe akıyor.

"Siktir," diye inliyorum, onun bu halini seviyorum. Bir ara bunu tekrar yapmam gerekecek.

Serbest elimle burnunu sıkarken, penisim ağzının derinliklerine girmiş durumda. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve dizlerinin üzerinde altımda çırpınıyor, ama ben pes etmiyorum. Gözleri geriye devrilene ve vücudu gevşeyene kadar onu sikiyorum. Çıkarıp, salya ve kanla kaplı göğsüne boşalıyorum. Geri çekilip onu bırakıyorum ve başı öne düşerken öksürmeye ve hıçkırmaya başlar.

Yüzünü kaldırıp bana bakarken, gözleri ağırlaşır. Sersemlemiş görünür. Alkolden ya da uyuşturucudan olabilir. Her halükarda, bayılmak üzeredir. Salya ve kan yavaşça ağzından akar. "Ne kadar iyi bir küçük şeytansın."

O inliyor, gözleri kapanıyor ve ben onun mutfağın ortasında yan yatarak yere düşmesine izin veriyorum.

Ön kapının açılıp kapanmasının hafif sesini duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Hey, sıra bende." Marcus lanet bir çocuk gibi sızlanarak duvardan itiyor kendini. "Haklısın." Ayağa kalkıp ona dönüyorum. "Sıra sende." Sonra bıçağı fırlatıyorum

ve ardından gelen tiz çığlığı dinleyerek keyif alıyorum.

ELLINGTON

Ağır gözlerimi açıp inlerim. Başım zonkluyor. Oturup, avuçlarımla gözlerimi ovuştururum. Biraz fazla bastırınca, gözlerimin önünde yıldızlar dans etmeye başlar.

Gözlerimi açtığımda, odaklanana kadar hızla göz kırpmıyorum. Karşımda kanepede oturan Sin'i görünce nefesim kesiliyor. Sağ ayak bileğini dizine dayamış. Kollarını koltuk minderlerine uzatmış. Mavi gözleri bana bakıyor.

Gözlerini kırpmadan. Kızgın ya da memnun görünmüyor. Sadece boş boş bakıyor.

Kalbimin hızla atmasına neden olan bu değil. Asıl neden, bağlanmamış olmam. Bant yok, ip yok, kelepçe yok.

Bana daha önce yaptıklarına göre çok sakın görünüyor.

Gergin bir şekilde yutkunup ondan gözlerimi kaçırıyorum. Gözlerim oturma odasında Marcus'u arıyor ama sadece ben ve Sin varız. Hala aynı evde olduğumuzu biliyorum. Neden buradayız?

Gözlerim göğsüme düşüyor ve üzerinde kurumuş kan olduğunu görüyorum. Hala çıplağım. Uzanıp üzerime örtülmüş battaniyeyi alıp kendimi saklıyorum.

"Bu oyunu benimle oynamak istemezsin, küçük şeytan." Sonunda konuşur. Sesi, görünüşü kadar sakın geliyor. "Her seferinde kazanacağım. Kimse şeytani yenemez."

Gözlerimi kaldırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, o da başını yana eğiyor. Dilim, kestiği yerden zonkluyor ama artık kan tadı almıyorum.

Ayağa kalkıp bana doğru yürür. Hareketleri beni daha dik oturmaya ve onu izlemek için başımı kaldırmaya zorlar. Önümde durur ve elini uzatır.

Elini tutuyorum.

Beni titrek dizlerimin üzerine kaldırıyor ve battaniyeyi çıkarıyor. Battaniyeyi açıp omuzlarıma sarıyor. Elini kaldırıp parmağını titreyen dudaklarımin üzerinde gezdiriyor. Gözleri benimkilerde kalıyor, beni olduğum yerde sabitliyor. Sin'in benim üzerimde etkisi olacağını hep biliyordum. Sadece ne kadar olduğunu görecektik kadar yakınlaşmamıştık.

Şimdi anladığımı için çok korkuyorum. Ondan değil. Onun için yapabileceklerimden.

Başparmağını ağzıma soktu ve ben dilimi çıkardım. Yavaşça kesik yerin üzerinden geçirdi ve ben inledim. "Özür dile."

Onun emrine gözlerimi kırpıyorum. *Üzgün mü?* Dün gece onu kıskandırdığım için üzgün mü? Beni sikmesini istediğim bir adamla gittiğim için üzgün mü? Kendimi, birden fazla adam tarafından tecavüze uğrayıp bir hendekte çürümeye terk edilebileceğim bir duruma soktuğum için üzgün mü? Hayır.

Sarhoş ve kafam karışık olabilir, ama zihnim açıktı ve kararımı vermiştim. Sin'i, yalanlarını ve aldatan kışını sikeyim. Çenemi kaldırıp gözlerimi ona dikiyorum. "Söylemeyeceğim."

Reddettiğim için bana kızacağını düşünürken, o bana nefes kesici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Göz kamaştırıcı beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme. Sonra eğilip kulağıma fısıldadı: "Göreceğiz."

Kolumu tutup beni mutfığa çekiyor. Marcus'un sandalyede oturduğunu görünce nefesim kesiliyor ve aniden duruyorum. Bilekleri kol dayanağına bağlanmış. Her iki ayak bileği de ön ayağa bağlanmış. Jayce ve Corbin onun arkasında duruyor. Beyaz tişörtünde dikey bir kesik ve etrafında kan lekesi var.

"Ne oluyor lan, Sin?" Marcus bizi görünce bağırır.

"Hadi, söyle ona." Sin, Marcus'u işaret eder.

Geri adım atarım ama Sin kolumu yakalar, beni öne doğru çeker ve Marcus'un sandalyesinin tam önünde, ona bakarken arkamda durur.

"Söyle ona, küçük şeytan," diyor Sin, bir ara at kuyruğundan düşen karışık saçlarımı göğsümden çekip sırtıma indiriyor.

"Beni bu sandalyeden çıkar," diye Marcus bana bağıyor. "Hemen, Elli. Beni bu lanet şeyden çıkar..."

"Yeter," Sin ona bağıır. "Kadının konuşmasına izin ver." Arkamdan elini boğazıma dolayarak beni yukarı bakmaya zorlar. "Kime aitsin?"

"Sana," diye fısıldıyorum, inkar edemiyorum. "Seni kim sikiyor?" diye devam ediyor Sin.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sen."

Sin battaniyeyi omuzlarımdan çekip alır ve ben onların önünde çıplak dururum. Serbest elini iç uyluklarıma indirir ve parmakları bana yaptığı damgayı okşadığında nefesim kesilir. "Peki sana kim sahip?"

"Sen..." Nefesim kesildi. "Sen."

"Beni tuzağa düşürdünüz," diye bağıır Marcus, beni irkiltir. "Sizi hasta pislikler." Sandalye, onu bağlayan ipi çekince gürültü çıkarır. "Bırakın beni."

"Kızım özür dilemeden olmaz."

Yine o lanet kelime. "Sana zaten söyledim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Özür dilemeyeceğim."

Kulağıma fısıldar, "Özür dileyeceksin." Beni, sağımda duran ve hareket ettiğini görmediğim Jayce'e iter. Onu itmeye çalışırım, ama beni döndürür ve kalçalarımı büyük adanın kenarına sıkıştırır. Kollarını benim kollarımın arasına sokar ve onları arkamda sabitler. Serbest eliyle ağzımı kapatır.

"Corbin." Sin arkadaşına başını sallar. Bir zincir alır ve Sin'e uzatır. Tezgâhtan küçük, mavi bir tank alır ve ben bunun ne olduğunu bildiğim için ada ve Jayce'e karşı direnmeye başlarım. Sin lehim lambasını açar ve Corbin'in yumrukları arasında tuttuğu zincirin küçük bir bölümünü ısıtmaya başlar.

"Ne oluyor lan?" diye bağıır Marcus.

Sin memnun kalınca, Corbin'e tekrar başını sallar. Omzunun üzerinden onu izlemeye çalışan Marcus'un arkasındaki yerine geri döner. "Ağzını aç," diye emreder Sin ve Corbin, Marcus'un başının arkasından ısıtılmış zinciri indirir ve onunla ağzını açar, zinciri dişlerinin arasına başarıyla yerleştirir.

Ağlamaya başlarım, *özür dilerim diye* bağıırırım ama kimse duyamaz. Marcus'un çıgıllıkları ve Jayce'in ağzımı kapatan eli arasında duyulmaz.

Sin masaya doğru yürür ve başka bir sandalye alır. Sandalyeyi kaldırır ve Marcus'un önüne ters olarak yerleştirir. Sandalyenin üzerine oturur ve kollarını sandalyenin üstüne koyar. "Kızıma dokundun ve bu kabul edilemez."

Marcus hala sandalyede çırpınıyor, ağzının köşesinden salya akıyor.

Sin, Marcus'un koltuğun kol dayanağından sarkan sağ eline lehim lambasını tutturur.

Jayce'in eline *özür dilediğimi* haykırıyorum, ama ağzım hala kapalı olduğu için kimse beni duyamıyor. Marcus zincirden tükürüyor. Yanık et kokusu midemi bulandırıyor.

Sin lehim lambasını çekiyor ve Marcus sandalyesinde çöküyor, üzerine işediği için kot pantolonu koyulaşıyor. Sin ağzını inceliyor. "O metali ısıtırken birkaç dişin kırıldı, ha? Bu çok kötü." Kanla karışık salyanın, zaten kan lekeli gömleğine aktığını görüyorum.

"Ona bak." Sin beni işaret ediyor. Marcus bunu yapmaya niyetlenmediğinde, Sin sandalyeden fırlayıp Marcus'un yüzünü tutuyor ve beni görebilmek için sağa doğru itiyor. "Ona bak. O sıradan biri değil."

Sin, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle gözlerimden akan yaşları izler ve hıçkırıklar bedenimi sarsar. "O benim. Ve bu onu dünyadaki en önemli kişi yapar. Anladın mı?"

Marcus burnunu çeker ve elinden geldiğince başını sallar, ama Corbin zinciri çekip Sin'in eli yüzünde olduğu için pek bir şey yapamaz. Sin onu bırakır.

Marcus'un önüne diz çöküyor ve son sağlam eliyle lehim lambasını uzatıyor. Marcus başını geriye atıyor ve hıçkırarak ağlıyor. Kanla kaplı göğsü inip kalkıyor. "Bunun eteğinin altına kayıp senin amını parmaklamana izledim. Benim amımı. Bu gitmeli."

Marcus hıçkırarak ağlarken Sin onu Marcus'un vücuduna bastırır. Marcus'un tüm vücudu kaskatı kesilir, boynundaki damarlar şişer. Derisi içten dışa yanıyormuş gibi kızarır.

Ben avazım çıktığı kadar bağıríyorum. Jayce beni yerinde tutarken, gözyaşları ve sümükler yüzümden akıyor.

Sin durur ve Marcus'un vücudu sandalyeye yığılır. Bize bakar. "Onu bırak."

Jayce geri çekilir ve beni bırakır. Kalçalarımı ve karnımı adadan kaldırıp Sin'e doğru bir adım atarım ama dizlerimin üzerine çöküyorum. Dizlerim uyuşmuş. Jayce beni o kadar sıkı tuttuğu için kan dolaşımı kesilmiş.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak söylüyorum. "Çok özür dilerim."

O, lehim lambasını kapatıp tezgahın üzerine koyar. Sonra bana doğru yürür. Diz çöküp, ön kolunu uyluğuna koyar. "Aferin kızıma." Öne eğilip, dudaklarını alnıma nazikçe bastırır. "Ne kadar uslu bir küçük şeytan."

Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve onun beni kaldırdığını hissediyorum. "Bu pisliği temizle," diye bağırıyor ve beni evden dışarı taşıyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

Yatağımızın ucunda duruyorum. O bayılmış. Onu eve getirdim, banyo yaptırdım ve başı yastığa değmeden uykuya daldı.

Düşünürseniz, o ve ben birbirimize çok benziyoruz. Lordlar eğitilir, yetiştirilir ve manipüle edilir. Elli ortalama erkeği yüz Lord'un bulunduğu bir odaya koyabilirsiniz, onlar da her birimizi ayırt edebilirler. Gizli topluluğumuzun varlığından haberdar olmasalar bile. Neden? Çünkü aynı şekilde yetiştirildik. Belirli bir şekilde düşünmeye şartlandırıldık. Sahiplenici, baskın ve lanet olasıca olmalıyız. Ölüm bizim için hiçbir şey ifade etmiyor.

James, Lordlardan aldığı eğitimi Ellington'a uyguladı. Ben üç yıl boyunca inisiyasyon için cinsel perhiz yaptım. O da Ellington'a üç yıllık bir inisiyasyon uyguladı. Ellington, yetişkinlerin sapkın fetişleri ve sapkınlıkları hakkında konuşmalarını dinledi. Vücudu bunu arzuluyordu ama asla tatmin olmasına izin verilmedi.

Onun Marcus'la birlikte Blackout'tan ayrılmasına kızgın mıyım? Kesinlikle. Onu bunun için suçlayabilir miyim? Hayır.

Ben onun birlikte olduğu dördüncü erkeğim. Ama ya o gece partide James'i öldürürken beni yakalamamış olsaydı? Ya maskeli halimle onu kurtardığımı görmemiş olsaydı? O zaman onu o iki yıl boyunca elde edemezdim. Üniversiteyi bitirmek için çalışırdı. Erkeklerden erkeklere, siklerden siklere. Onu uzak tutmalıydim ama aynı zamanda tatmin etmeliydim.

Bunun ne kadar zor olduğunu kimse bilmiyor. Aç bir adamın önüne bir parça et sallamak gibiydi.

Elli'ye sürekli onun birine ait olduğunu hatırlatmak gerekiyor. Aksi takdirde kendini kaybolmuş hissediyor. Sanki onu umursamayan ebeveynlerini arayan, sokaklarda dolaşan bir çocuk gibi.

Cep telefonum cebimde titremeye başlar ve onu çıkarırım. Kim olduğunu görünce kaşlarım çatılır. Yatak odasından çıkıp cevap veririm. "Alo?"

"Ofisim. Yirmi dakika," diyor ve telefonu kapatıyor.

Cep telefonumu cebime koyup yatak odasına geri dönerek alnına bir öpücük kondururum ve battaniyeyi boynuna kadar çekirim. "Tatlı rüyalar, küçük şeytan. Geri döneceğim."

Arka giriŖe girip asansörle üçüncü kata çıkıyorum. Çıkınca kapıyı çalıyorum.

"Açık," diye seslenir.

İçeri giriyorum ve Tyson Crawford'un Blackout'taki masasına yaslanmış olduğunu görüyorum. Saat sabah yedi ve siyah pantolon ve ona uyan, kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymiş. Benim gibi, onun da uyuduğunu hiç sanmıyorum. "Beni görmek istemiştin?"

"Otur." Sağındaki kanepeyi işaret ediyor. Tyson, yakın arkadaşı değilseniz, asla çok konuşan bir adam olmamıştır. Konuya hemen girer ve söylediklerini beğenip beğenmediğinizi umursamaz.

Deri koltuğa oturup arkama yaslanarak rahatlarım.

Bana bir kart uzattı. Kartı alıp, kaşlarımı çatarak okudum. "Dedektif Haynes. Onu tanımıyorum. Ya da onu." Kartı geri vermek için uzandım, ama o masasının arkasına geçip oturdu. Uzaktan kumandayı alıp, karşı duvarda asılı olan televizyonu açtı.

On iki farklı açıdan, Blackout'un güvenlik kamerası görüntülerini gösteren birden fazla kamera var. Otoparka odaklanan bir kamerayı tıklıyor. Ben ve Corbin'in kızlarla birlikte arka girişten içeri girdiğimizi gösteriyor. Başka bir kameraya geçip biraz ileri sarıyor ve kızların tuvalete gittiğini gösteriyor. Marcus ve tanıdığım başka bir adamla karşılaşıyorlar. Sonra tuvalete giriyorlar ve artık görüntüde görünmüyorlar. Biraz daha ileri sardığında, kız kardeşimim dışarı koştüğünü görürsünüz. Yeni bir açı, onun masamıza doğru yürüdüğünü, Corbin'e tokat attığını ve sonra öfkeyle uzaklaştığını gösterir. O da onun peşinden gider. Bu anıyı hatırlayarak gülümserim. Sonra başka bir açı, Elli'nin tuvaletten öfkeli bir şekilde çıktığını gösterir. Neden ikisi de bu kadar kızgın çıktı?

Durur ve bizim oturduğumuz yöne bakar. Aşağıdaki başka bir açıdan Amelia'nın yanımda oturduğu görülür. Ama o, masayı görmeden önce de kızgın görünüyordu. Dönüp yine Marcus'a rastlar. Bu sefer Marcus'un onu bara çekmesine izin verir. Marcus elini onun sırtına koyar ve Tyson videoyu durdurur.

"Neden birlikte geldiğin kız onunla gitti, bana söylemek ister misin?" Ona dönüp bakarım ama sessiz kalırım.

"Günah," diye homurdanır. "Dedektif Haynes, seni aramadan beş dakika önce Blackout'tan ayrıldı. Bir ceset buldular. Ve o ceset, senin randevuna elini koyan adama ait."

Gülümsüyorum.

"Lanet olsun, Easton," diye gerçek adımı söyler.

Tyson'ı her zaman sevmişimdir. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı. Gördüğüm kadarıyla biraz içine kapanık biriydi. Ama her zaman acımasızdı. Sonra setiğ kişiye kaybetti ve Blackout için her şeyden vazgeçti. Umarım karşılığında istediğ şey buna değmiştir.

"Onlara güvenlik kamerası görüntülerini gösterdin mi?" Sonunda konuşuyorum.

"Hayır." Başını sallar. "Blackout polisle işbirliğı yapmaz." "O zaman bu kadar." Uyluklarımı tokatlayıp ayağı kalkarım.

"Sen aptal değılsin Sin. Öyleyse yle davranma."

Başımı eğdim. "Bu ne demek oluyor?" Onun cesedini bulmalarını istedim. Onunla birlikte kız arkadaşımı becerecek bir arkadaşı var. Marcus'un ölümünün, amaçlandığı gibi bir tehdit olarak algılanmasını istiyorum.

"Bu, sevdiğin kızın başka biriyle yattığını öğrenmesini istemiyorsan, ikisini aynı yere getirme demek."

Burun kıvırıyorum.

Uzaktan kumandayı alır ve kadınlar tuvaletine ait birçok açıdan çekilen görüntülerden birini tekrar geri sarar. Kira ve Elli'nin içeri girdiğini gösterir ve bir dakika sonra Amelia'nın da içeri girdiğini izlerim. Zaman yavaşça geçerken televizyona yaklaşırım. Daha önce bu kısmı hızlıca geçmişti. Sonunda kapı açılır ve Amelia yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıkar. Kısa bir süre sonra Kira koşarak çıkar, ardından Elli'yi görürüm. Durur, ıslak yanaklarını siler, derin bir nefes alır ve koridordan açık kulübe doğru yürür. Beni görür ve kaskatı kesilir. Sonra gözleri Marcus'u bulur ve her şey biter. Anlayabiliyorum. Söylenenler içindeki bir şeyi kırmış ve benimle işi bitmiştir.

Eh, onun yerinde olmak istemezdim çünkü onu bırakmayacağım.

O kapattı ve konuştu, "Bir dahaki sefere kulbmde bir kadın için bir şey yapmayı planlıyorsan, bana haber vermeni bekliyorum."

"Teşekkürler," diye homurdanırım ve

kapıya doğru yönelirim. "Sin?"

"Evet?" Ona dönerek soruyorum.

"Marcus?" O koltuğna yaslanıyor.

"Hallettim," diyorum. Adamların polislere bulması için bıraktıkları şeylerden hiçbir şey elde edemeyecekler.

O başını sallar. "Bir dahaki sefere bana haber ver."

"Peki, efendim," diyorum ve kapıyı açmaya gidiyorum ama birinin girmek üzere olduğunu görünce duruyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor Ryat Archer odaya girerken. Onu en son gördüğümde, Matt

kendisini ve Ryat'ı bir göreve gönüllü olarak yazdırmıştı.

"Tam zamanında," diyor Tyson ona. Sonra bana bakıyor. "Yeniden oturmak isteyeceksin, Sin."

Kapıyı kapatıp, Ryat'ın oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye doğru yürüyorum. Berbat görünüyor. Dudakları patlamış, gözü morarmış ve boynunun üst kısmında birkaç çürük var. Kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor, bu yüzden başka bir şey görmek zor, ayrıca koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Bunların eski olduğu belli. Matt'e yaptığı gibi Matt'e de elini sürdü mü acaba?

"Ne oldu sana?" diye sormadan edemiyorum.

Homurdanıyor ama cevap vermiyor. Ryat'la yakın değiliz ama o Tyson'la yakın. Lords da diğerleri gibi. Aramızda klikler var. Ryat benim, Jayce ve Corbin gibi Pennsylvania'da büyümedi. O New Yorklu. Lise mezuniyetinden sonra Barrington'a gitmek için buraya taşındı.

"Bir görevdeydim," diyor Ryat ve ben başımı sallıyorum.

"Biliyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?" diye merak ediyorum.

Başını eğip, elini koyu renk saçlarının arasından geçirir. "Normalde bunu yapmazdım, ama senin yerinde olsam, bilmek isterdim." Başını kaldırır ve gözleri benimkilerle buluşur.

Konuştuğunda omurgamdan soğuk bir ürperti geçer. Dudaklarının hareketini izlerim, sözlerini duyarım, ama kulaklarımda kanın uğultusu yüzünden bana söylediklerini anlayamam. Kesin olan bir şey var, her şey değişmek üzere. Ve Ryat'a büyük bir borcum olacak.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNAH

Sabah saat dokuzdan biraz sonra araba yoluna giriyorum. Cep telefonumu cebimden çıkarıp babamın numarasını arıyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Oğlum."

"Arayın," diyorum, önümdeki evi inceleyerek. O iç çekiyor. "En iyisi bu, East..."

"Senin fikrini sormadım," diye sözünü kestim.

Derin bir nefes alır, benim tavrımdan rahatsız olur ama umurumda değildir. Ryat'ın bana söylediklerinden sonra, bazı değişiklikler yapmam gerekiyor. Ve bunlar mümkün olan en kısa sürede yapılmalı.

"Arayacağım. Ama evlat..."

Tık.

Telefonu kapatıp arabadan iniyorum ve eve giriyorum. Onu mutfakta, ada mutfağın önünde dururken buluyorum. İlk fark ettiğim şey, ayaklarının dibinde duran çanta. İçinde birkaç parça giysi ve diş fırçasından fazlası olamaz. Şimdiye kadar getirdiğimiz tek şey bu. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup ona bakıyorum.

"Ben gidiyorum," diyor Elli, çenesini kaldırarak.

Çıkışı engellemek için yana çekildim.

Omuzları düşüyor ama çabucak toparlanıyor. Benim küçük şeytanım kovalanmak istiyor. Esir alınmak istiyor. Daha önce bana ait olduğunu düşünüyordu ama işler değişmek üzere. Ve onun lehine değil.

Hırsla eğilip çantasını alır ve ben, o yanımdan geçene kadar beklerim, sonra dönüp konuşurum. "Uzaklara gidemezsin."

Durur, yavaşça bana dönerek, buz mavisi gözlerini benim sözlerime diker. "Anlamadım?"

Ona doğru adım atıp uzanarak, ağartılmış sarı saçlarının gevşek tutamlarını kulağının arkasına itiyorum. "Devam et, kendini daha iyi hissedeceksen kaç. Ama uzağa gidemezsin."

"Sin." Sinirlenerek iç çeker. "Dün gece yaptığın şey kabul edilemez. Neredeyse öldürüyordu..."

Onu keserek güldüm. *Neredeyse mi?* Göğsümü itti.

"Geçen sefer senin için bir adamı öldürdüğümde umursamadın. Ya da ondan önceki seferde." Onun için üç adam öldürdüm. Ve gerekirse daha fazlasını da öldürürüm.

Gözleri yere düşer ve ben uzanıp yüzünü avuçlarım, başparmağımı alt dudağına sürerim. "Bunu bir ders al, Elli. Bir erkek sana dokunursa, bu onun yaptığı son şey olur." Başparmağımı dudaklarının arasına sokarım. Bu hareket, başını geriye doğru çevirip bakışlarımla karşılaşmasını sağlar.

Dolgun dudaklarını başparmağımın etrafına dolayarak, ben yavaşça çekince emme etkisi yaratır. "Bu benim cezam mıydı?" diye fısıldar, dün gece ona yaptıklarını hatırlayarak.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Dilimi kesmek," diye açıklıyor.

Ona gülümserim. "Hayır, küçük şeytan. O eğlence içindi."

O inliyor ve kanatmak eğlence içinmiş gibi düşüncesiyle nefesinin hızlanmasını seviyorum. Bundan hoşlanmadığını söylemeye çalışabilir, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

"Cezan için çok daha zevkli bir şey düşünüyorum." Alt dudağını ısırarak sorar, "Senin için mi, benim için mi zevkli?" "Bunu senin bulman gerek."

ELLINGTON

KALBİM göğsümde çarpıyor. Omurgamdan bir titreme geçiyor. O kapıdan çıkıp gitmeye niyetliydim. Ona siktirip gitmesini söyleyecektim.

Ama yaptım mı? Eğer yaptıysam, neden eve dönmesini bekleyip gitme tehdidinde bulundum? Beni durdurmasını istedim. Saçımı tutup beni yatağa sürüklemesini ve kalmam için zorlamasını. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Cezalandırılmam lazım. Hâlâ beni istediğini hatırlatması lazım. Bana ihtiyacı olduğunu. Sahip olunmak isteyen benim boktan tarafım. Onsuz kim olduğumu bilmiyorum.

"Çantayı bana ver," diye emrediyor.

Eğilip çantayı alıp ona uzattım. Çantayı tezgahın üzerine koyup fermuarını açtı. İçine baktı ve memnun kaldı galiba, çünkü fermuarı kapattı ve elimi tuttu. Beni mutfaktan çıkarıp koridordan geçerek kütüphane yapacağım odaya götürdü. Orayı kitaplarla doldurmak için sabırsızlanıyorum.

duvarın tamamı, arka taraftaki ormanı gören tavandan tabana pencerelerden ibaret.

Uzak duvara bastırıyor ve orada olduğunu bile fark etmediğim bir kapı açılıyor. Işığı açıp, bir dizi merdiveni inip açık bir odaya giriyoruz.

Soğukluk beni sarar ve gördüğüm manzara karşısında titremeye başlarım. Burası bir bodrum. Daha önce de bir bodrumda bulunmuştum. David'in evinde de bir bodrum vardı. Beni bağlayıp bir gece orada bırakmıştı. Ama o gece Sin beni ilk kez becerdi. Beni kendine ait yaptı.

Elimi bırakıp, "Soyun" diye emrediyor. Sonra çantayı köşedeki tezgahın üzerine atıyor.

Yavaşça, giydiğim tişörtü -onun tişörtü- başımdan çıkardım. Sonra şortumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı indirdim. Birden utandım. Uzak duvarda asılı duran ipleri, zincirleri ve kemerleri geniş gözlerle bakarken utanç duydum. Her biri birbirinden farklıydı. Çeşitli renk ve boyutlarda vardı.

Arkasını döndüğünde, çantamda olan beyaz Dior topuklu ayakkabılarımı elinde görüyorum. Bana yaklaşıp diz çöküyor. "Dengeni sağlamak için ellerini sırtıma koy."

Onun dediğini yapıp sağ ayağımı soğuk beton zeminden kaldırıyorum. O ayağımı kaydırıyor, ardından diğerini de. Tam boyuna dikiliyor ve ben ona gergin bir gülümsemeyle bakıyorum. "Benim beyaz atlı prensim."

Yüzü ifadesiz, gözleri duygudan yoksun. Bu, kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Elim tekrar tutar ve beni odanın ortasına çeker.

Odanın ortasında siyah deri kaplı bir direk var. Dikey bir direk ve yatay bir direk, 15 cm topuklu ayakkabılarımla kalçalarımla hizasında duruyor.

Parmaklarımla yumuşak deriyi okşarken, gözümün ucuyla onun uzak duvara doğru yürüdüğünü izliyorum. Birkaç zincir ve kemer alıyor, sonra dönüp bir çekmeceyi açıyor. Oradan ne çıkardığını göremiyorum.

Bana doğru dönüp yürürken, gözlerim hemen önümdeki dikey direğin tepesinden sarkan gümüş halkaya takılıyor. Nefesim hızlanıyor.

Bu sefer arkamda tekrar çömeliyor. Zincir sağ ayak bileğimi sarıyor, soğukluğu beni titretiriyor. Kısa, çift uçlu metal bir kanca alıyor. Bir ucu zemine bağlı, diğer ucu ise ayak bileğimdeki zincirin iki halkasına takılarak yerine sabitleniyor.

Ayağa kalkar ve diğer ayak bileğime geçer. Onu tutar ve daha da ayırır, neredeyse topuklarımdan düşürecek kadar. O sol ayak bileğime de aynısını yaparken, düşmemek için direğe tutunurum.

Arkamda duran adam bana doğru eğildi ve kot pantolonunun kalçama ve uyluklarıma sürtündüğünü hissettim. "Yukarı bak," diye emretti.

Yutkunarak, siyah boyalı tavana bakıyorum. Boğazımın etrafına bir şey geçiriyor. Derinin etrafımı sardığını hissediyorum ve onu ensemin arkasında bağladığını duyuyorum.

Başımı eğmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Ellerim boynuma taktığı şeye uzanıyor, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Sin..."

"Bu bir duruş tasması," diye sözümü kesiyor, ben ne olduğunu soramadan.

Ellerim terlemeye başlar ve topuklarımla kaydırmaya çalışırım, ama çok uzağa bağlanmışlar ve çok sıkı tutturulmuşlar. Nefesim hızlanır ve amım kasılır. Bana bedelini ödeyecek. Heyecanlandığım için kendimden nefret ediyorum. Onun beni işaretlemesini istediğim için. Sanki iç uyluklarımdaki iz kaybolacakmış gibi.

Önümde dolaşıyor ve ben onu dikey direğin üzerinden izliyorum. Topuklarım çenemi direğin tepesine getiriyor. Hâlâ benden on, belki on beş santim daha uzun. Cebinden bir çift taraflı metal kancayı daha çıkarır, gözlerimi indirip bir tarafını direğin tepesinden sarkan halkaya bağlamasını izlerim. Sonra boynumu yakalar, başımı acı verici bir şekilde geriye doğru iter ve yine bir klik sesi duyarım.

Beni bırakarak, uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o tasmayı direğe sabitlemiş. "Easton?" Sesim titriyor. Ellerimi kaldırıp metal kancayı tutuyorum. Onu çıkarmaya çalışıyorum, ama o ellerimi itiyor.

Daha uzun bir zincir alır ve bir eliyle ellerimi tutarken, diğer eliyle zinciri bileklerime geçirir, sonra her iki ucunu da ortaya getirip çeker ve bileklerimi tek bir zincirle birbirine bağlar. Zinciri çekerek, kalçalarımın iç kısmında uzanan yatay çubuğa sabitler. Hareket edemiyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Amım ıslak, ama vücudum titriyor ve beni bırakmadığı için mutlu gözyaşları dökmek istiyorum. Benim için savaşacağı için. Beni kalmaya zorlayacağı için.

Geri çekilir, gözleri üzerimde dolaşır ve gülümser.

"Lütfen," diye inlerim, kendimi kurtarmaya çalışarak, ama hiçbir yere gidemeyeceğimi bilerek.

Bana doğru bir adım atıyor, başını yana eğiyor. Elini uzatıp parmak eklemleriyle yüzümün yan tarafını okşuyor. "Onun sana dokunduğunu izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Seni öptüğünü... seni sikmek üzere olduğunu biliyor musun?"

"Sin," dudaklarımı yalarım, açıklamam gerekir. "Kızgındım..."

"Deli mi?" diye tekrarlar ve yavaşça başını sallar. Gözleri benimkilere dikilir. "Yani her *sinirlendiğinde*, kendini rastgele bir erkeğin kollarına atacağını mı düşünmeliyim?"

Dişlerimi sıkıp bağlı ellerimle yumruk yapıyorum. "Sen beni aldatıyorsun. Ben sadece senin yaptığını yaptım."

"Seni hiç aldatmadım," diye tartışıyor.

Ben sertçe güldüm. "Bana yalan söylemeyi bırak. Seni gördüm."

Bana gülümser ve eğilerek dudaklarını alnıma bastırır. Onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalışırım ama gidecek hiçbir yerim yoktur. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, bağlarımı çekerek, bunun bir yalan olduğunu bilerek. Ondan nefret etmiyorum. Onu seviyorum. Amelia'yla yattığını bilsem bile, yine de onunla olmak istiyorum. "Senden nefret ediyorum." Ağlamaya başlıyorum, acı sözleri yutmak zor geliyor.

"Hayır, sevmiyorsun. En azından henüz sevmiyorsun," diyor sakın bir şekilde. "Günah," diye homurdanıyorum, beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

Elini uzatıp yüzümü kavrar, yanaklarımı sıkıca sıkar. "Unutma, küçük şeytan, seni seviyorum. Çünkü sana yapmak üzere olduğum şeyin sevgiyle hiçbir ilgisi yok."

Eli yüzümden düşer ve ben ona tükürürüm. Bu noktada yapabileceğim tek şey budur. Tükürüğüm yanağına ve çenesine düşer. Beni tokatlayacağını ya da yüzümü tekrar yakalayacağını beklerim, ama yapmaz. Bunun yerine bana sırtını döner.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

GÜNAH

Elimi yüzümden silerken, onun ılığını ve ardından zincirlerin tıkırdamalarını duyarım. Hiçbir yere gidemez. Bu onun cezası. Dün gece mutfakta diz çökmesi hiçbir Şeydi.

Ona, uyluğuna kimin damga vurduğunu hatırlatmaya devam edeceğim. Bir ekmeceyi açıp istediğim Şeyi alıyorum. Ona doğru geri yürüyorum, bu sefer arkasında duruyorum. Onu direklerle bağladığım için sırtının kavisli halini seviyorum. Onun için özel olarak yaptırdım. Onu nasıl sikeceğimi hayal etmek için yıllarım vardı. Fikirlerim sonsuz.

Gözlerim onun ince bacaklarına kayıyor ve kıvrımlı kalçalarına kadar uzanan hatlarını izliyorum. Kalçaları dışarı çıkık, bu da bana onun kıçına ve amına tam erişim sağlıyor. Çenesi öne doğru çekilmiş, tasmaı direğe bağlı ve elleri önünde, kalçalarını dışarı iten yatay direğe zincirlenmiş.

Beni izlemek için başını çevirmeye çalışıyor, ama boynuna takılı zincir yüzünden bunu yapamıyor. Saçlarını tutup başını geriye doğru çekiyorum. Bu hareketle odaya çığlık atıyor ve ben de metal halka tıkaçını ağzına sokuyorum. "Ağzını iyice a," diyorum ve tıkaçın alt dişlerinin arkasına yerleştiğinden emin oluyorum. "Daha fazla, Elli. O ağzın ne kadar genişleyebileceğini biliyorum." O inliyor, vücudu sarsılıyor ve çekilmeye çalışıyor, ama ben de st kısmını dişlerinin arkasına yerleştirmeyi başarıyorum. "Aferin kızım," diyorum, deri kayışları başının etrafına getirip tokayı yerine takıyorum. Yanaklarını sıkacak kadar sıkı yapıyorum, böylece dilini kullanarak çıkaramaz.

nne geçip, buz mavisi güzel gözlerinde gözyaşları gördüm. Yanaklarını tutup yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Madem tkrmeyi seviyorsun..." Dudaklarımı ağız tıkaçının ortasına koyup ağzına tükürdüm.

O, tükürmeye çalışırken dilini dışarı çıkararak ğrr. Ama bu işe yaramaz. Gözlerini sıkıca kapatır ve ben gözyaşlarının yanaklarından akmasını izlerim. "Benim için ağlamana bayılıyorrum," derim ve onu inlemeye başlar. "Bana bak, Elli," emrediyorum ve gözleri yavaşça açılır. Kirpikleri ıslak ve gözleri kırmızıdır. "Seninle işim bittiğinde, benden kaçmak bir yana, emekleyemeyeceksin bile."

Onu olduğu yerde bırakıp tekrar tezgaha gidiyorum ve bir çekmeceyi açıp, başlamam için ihtiyacım olan birkaç şeyi daha alıyorum.

Önce kemeri alıp üst bacağına ve yatay çubuğa sararak sabitlerim, kıcını hareket ettiremeyeceğinden emin olurum. Sonra başka bir kemer alıp diğer bacağına da aynısını yaparım.

Yağlayıcıyı açıp kıcına sürüyorum, yağın kalçalarının arasından akıp yere damladığını izliyorum. Ne olacağını bildiğini sanarak çığlık atıyor, vücudu çırpınıyor. Hiçbir fikri yok.

Sonra kayganlaştırıcıyı popo tıkaçının üzerine döküyorum. Islak parmaklarımı arkadan bacaklarının arasına sokup amını okşuyorum. Zaten ıslaktı ama parmaklarımı içine sokup kayganlaştırıcıyı her yere yaydığımından emin oluyorum.

Memnun kaldığımda, onları çıkarır ve fişin ucunu kıcından amına kadar sürerim. Onu birkaç kez amına sokarım, sonra tekrar kıcına sokar ve ucunu içeri iterim. O inler ve ben elimi beline bastırırım, gerildiğini hissederim. "Rahatlasan da rahatlamasan da girecek."

Ağlar, omuzları titrer ve ben iterim. Kıcı, tahmin ettiğim gibi açılır. "İşte böyle, küçük şeytan. Neredeyse bitti." Onu kıcına daha da iterim, kaslar genişleyerek başının girmesine izin verir. Tamamen içinde kaybolur ve başparmağımı geniş tabana bastırarak tamamen içeri girdiğinden emin olurum.

Sırtına eğildim ve terli alnına elimi koydum, ıslak yanağını öptüm, gözyaşlarının tadına baktım. "Aferin kızım," diye fısıldadım. "Sen çok iyi bir fahişesin. Sana verdiğim şeyi kabul ediyorsun."

Hiçkırıklar vücudunu sarsıyor ve ona bir öpücük daha veriyorum. Onu bırakıp geri çekiliyorum ve kızımı hayranlıkla izliyorum.

Siktir, o inanılmaz.

Dildoyu alıp onu da kayganlaştırıcıyla yağlıyorum. Sonra onu bağlı bacaklarının arasına indirip amının üzerinde gezdiriyorum, daha fazla kayganlaştırıcı sürüp hazır olduğundan emin olduktan sonra yavaşça arkadan içine sokuyorum. "Ellington, öğreneceksin ki, ihtiyacın olan tek şey benim sikim. Ve bunu ne zaman hatırlaman gerekirse, sana hatırlatmaya hazırım."

Ben dildoyu içine sokup çıkarırken, ağzına tıkanmış ağzından anlaşılma z sesler çıkıyor. "Vücudunun nasıl yalvardığına bak, küçük şeytan. Sikişmek için." Kalçaları ileri geri hareket etmeye çalışıyor, ama onları kemerlerle bağladığım için çok uzağa gidemiyorlar. "Sana yardım edeyim." Birini çözüyorum.

kemeri bir seferde. Bu, kalçalarına 5 cm'lik bir hareket alanı sağlar. Çıgıllıklarının iniltiye dönüşmesi için yeterli.

Dildonun tabanını kavrayarak hızımı artırıyorum, sanki benim sikimmiş gibi onun amını sikiyorum. Ki öyle de. O sadece henüz bilmiyor. Zincirler tıkırdamaya başlıyor ve ben onun amını sertçe sikerken nefes alış hızlanıyor. Onun boşalmasını istiyorum. Ceza gelmeyecek değil.

Vücudu kaskatı kesilir, ağzından boğuk inlemeler çıkar ve vücudu gevşediğinde dildoyu çıkarırım. Dildonun her yeri onun menisiyle kaplıdır.

Tek elimle kot pantolonumu açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Bacaklarımdan aşağı doğru iterek, tamamen çıkarmaya gerek duymadan, kumaşın ayak bileklerimde toplanmasına izin veriyorum. Sert sikimi kavırıyor ve onu ıslak amına sokuyorum, içime çekilme hissiyle inliyorum.

Salya kaplı çenesine uzanıp geri çekiyorum, zincirin onun uzağa gitmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Ama aynı zamanda umursamıyorum. Bunun acı vermesi gerekiyor. O bundan zevk alıyor. "Gag'ın nedeni bu." Penisimin, piercinglerimin ve her şeyin kopyası olan dildoyu ona göstermek için kaldırdım. "Bunu sadece senin için yaptırdım, Elli. Sana bir daha sadece benim penisimin seni sikebileceğini söylemişim ve bunu kastetmişim."

Gerçekçi dildonun ucunu ağzına sokuyorum, sulu gözleri hızla kırpışıyor. Ben onu açık ağzına sokarken, boğazı çalışıyor. Boğuluyor, vücudu bağlara karşı direniyor. "Neredeyse, Elli. Hepsini alabileceğini biliyorum." Üzerindeki kayganlaştırıcı yüzünden tadı pek iyi olmayacak, ama umurumda değil.

Ben ona bakarken, o tekrar gözlerini kırpıştırır ve alt kirpiklerinden taze gözyaşları akar. "Çok iyi gidiyorsun, hadi Elli. Yut onu." O, ağzında kaybolur ve ben onu orada tutarım, göğsü inip kalkar, vücudu sarsılır. Onun amından çekilirim ve ileri doğru vururum, bu da onun bana daha sert direnmesine neden olur. "İstedğin buydu, küçük şeytan. Her deliğin doldurulması. Bir fahişe gibi kullanılmak."

Kalçalarımı geri çekerek, sikimi dışarı çıkardım ve bu sefer daha yavaş girdim, amının beni sıktığını hissettim. "Sana söylemişim, ağzını senin meninle kaplı bir dildo ile sikerdim." Onu ağzından çıkarırım ve o öksürür, ağzından tükürükler sıçrar. "Çok güzel. Böyle görünmeni seviyorum. Benim için tekrar al. Sikimi yutmakta ne kadar iyi olduğunu göster bana, Elli."

Onu tekrar ağzına soktum, kolayca kayması için dilini kullandığını hissettim. "Seninle gurur duyuyorum." Yanağını öptüm. Kendimi durduramadım

dilimle gözyaşlarını yaladım ve inleyerek, aynı anda ıslak amına sikimi soktum. "Çok iyi gidiyorsun."

Gözlerini kırıştırır, yüzünden taze gözyaşları akar ve ben boş elimle uzanıp burnunu çimdiklerim. Kalçalarını sallar, direklerin tıkırtıları odayı doldurur. "Senden istediğim her şeyi alabileceğimi öğreneceksin, Elli," derim, sikim onun amını okşarken, dildo hala boğazında, burnunu tutarım. "Görüşünü, işitmeni, nefesini." Onu çıkarır ve burnunu bırakırım. Dildo, onun tükürüğü ve kayganlaştırıcıyla ıslanmıştır, ama o spermleri temizlemiştir. "Şeytana hizmet ettiğini unutma. Asla gelmeyecek bir merhamet için dizlerinin üzerine çöküp bana yalvaracaksın."

Sikimi amından çıkarıp geri çekiliyorum, o da direklerle yaslanıyor. Eğilip anal tıpayı çeviriyorum, vücudu sarsılıyor, geriliyor. Dildoyu amına indirip birkaç kez içeri ve dışarı iterek, tekrar onun sıvılarıyla kaplıyorum. Sonra geri çekilip, sikimi amının içine sertçe sokuyorum. "Tekrar," diyorum ona, arkasına uzanıp, o da hıçkırıyor. Gülümsüyorum, dildoyu ağzına sokuyorum. Boğazının arkasına çarptığında bu

Zamanla, yine öğürmeye başlar. "Kusma, Elli. Burnundan nefes al."

Gözlerini hızla kırıştırır, yüzünden gözyaşları akar. Vücudunu gevşetir ve burnundan ağır ağır nefes aldığını duyarım.

"İşte böyle." Yüzünün yanına bir öpücük konduruyorum. "İçinde tut."

Dildonun ucu geniş bir tabana sahip. Onu, deri bir kemerle bağlayıp, onu kullanırken ağzında bırakmak istersem kafasına sabitleyebileceğim şekilde yaptırdım. Ama o buna hazır değil. Ama hazır olacak. Onu, kıcı benim sikimi kabul ettiği gibi bunu da kabul etmesi için eğiteceğim.

Sadece pratik yapmak gerekiyor. Tutarlılık çok önemli.

Burada benimle günde bir saat geçirirse, istediğim her şeyi yapabilecek. İstediğim her şeyi kabul edecek.

Sikimi amına sokup çıkarıyorum, ona sertçe vuruyorum. Vücudu geriliyor ve bir kez daha boşaldığını hissediyorum. "Aferin kızım," diyorum. "Sadece seni defalarca boşaltmak istiyorum."

O, ağzı tıkanmış bir şekilde inliyor.

İleri doğru itiyorum, amının içine boşalıyorum ve sonra çekiliyorum. Dildo'yu çıkarıp odanın diğer tarafına fırlatıyorum. Arkasına diz çöküp kot pantolonumu alıyorum, kalçama çekip yerine sabitliyorum.

Sonra siyah deri bir tabure çekip kıcının hemen arkasına yerleştiriyorum, sonra kemerleri her iki uyluk üstüne yerleştirip sabitliyorum. "Bunun için hareket etmene izin veremem," diyorum ve kıcına bir tokat atıyorum.

O inliyor ve ben ihtiyacım olan şeyi alıp tabureye oturuyorum. Peroksidi alıp pamuk topuna döküyorum. Sonra onu sırtının alt kısmına, kıcının hemen üstüne, iki gamzesinin ortasına sürüyorum. Tüm teri ve vücut sıvılarını temizlemem gerekiyor. Ona enfeksiyon bulaştırmak istemiyorum.

Kuruduktan sonra eldivenlerimi giyip kablosuz makineyi açtım. Ne yaptığımı bilmediği için odada çığlık atmaya başladı ama onu görmezden geldim.

İğnenin ucunu siyah mürekkebe batırıyorum, sol elimi artık kusursuz olan cildine düz bir şekilde koyuyorum, sağ elimle ise beline dövme yapıyorum.

Meme uçlarını deldim ve ona Lordların armasını damgaladım. Ama bu yeterli değil. Herkes bir şeyleri deldirebilir ve her Lord bir kadına damga vurabilir. Lordlar evinde geçirdiğim yıllar boyunca bunu sayısız kez gördüm. Ama sadece onun için yaptığım bir dövme? Başka hiçbir orospunun sahip olamayacağı bir dövme?

Bu sahiptir. Onu işaretlememin başka bir yolu. Kime ait olduğunu hatırlatmanın başka bir yolu. Göğsüne kazınmış olmayabilir, ama ben orada olduğunu bileceğim, o da bilecek. Ve eğer herhangi bir erkek onu çıplak bırakıp bunu görme şansı yakalarsa, o zaman bu, ben onun lanet kafasını koparmadan önce göreceği son şey olacak.

Bir ara verip sırtından kıcına akan kanı silerim. "Çok iyi gidiyorsun Elli," derim ve o mırıldanarak hıçkırarak titrer. "Neredeyse bitti."

ELLINGTON

YİNE, şiddetli bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Hareket edemiyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar ağrım olmamıştı. Boğazımın şiştiğinden eminim. Bu mümkün mü? Yutkunmak ve nefes almak zor.

Kalkıyorum, üstüme bir şeyler giyiyorum ve açlıktan ölmek üzere olduğum için mutfağa gidip yiyecek bir şeyler arıyorum, ama birdenbire duruyorum. Annem mutfak adasında oturuyor. Lincoln ise açık buzdolabının önünde.

"Tatlım." Beni görünce kaşlarını çatıyor. Yanıma gelip elini uzatıyor ve karışık saçlarımı okşamaya çalışıyor. "Ne oldu sana?"

"Tahmin edebiliyorum." Linc burun kıvrıyor.

Bir adım geri çekilirim, eli yanına düşer. "Ne... ne oluyor?" Sesim kısık, boğazım gıcırtilıdır. "Nasıl bildin...?" Öksürmeye

Öksürüyorum ve boğazımı temizliyorum. "İçeri nasıl girdin?" Benim burada olduğumu nereden bildiler ki?

Annem, birkaç gün önce bana intihar etmemi söylememiş gibi bana gülümsüyor. "Nasıl girdim?" Cebinden bir anahtar çıkarıp masaya koyuyor. "Benim anahtarım."

"Onu nereden aldın?" Nefes almaya çalışırken sesim titriyor. Sin neden ona evimizin anahtarını vermiş ki?

"Bu evi senin için aldım."

Onun sözleri kalbimi hızla attırdı. "Hayır," dedim, başımı sallayarak.

"Almadın." Kaşlarını çatı. "Bu evin sahibi kim sence?"

"Ben. Ve Sin."

"Ah, tatlım." Gülmeye başlar ve bana acıyarak bakan Lincoln'e bakar. "Neden, neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o satın aldı..." İkisi de gülmeye başlayınca sözümü kesiyorum. "Evrakları imzaladık. Beni de ekledi." Daha önce hiç ev satın almadım. Ne gerektirdiğini bilmiyorum ama o her şeyi hazırlamıştı. İşin bittiğini ve evin bizim olduğunu söyledi.

"Seni bu kadar saf yetiştirmedim, Elli." Annem başını sallar. "Lincoln ve ben evlenirken sana bu evi aldık. Lincoln'ün fikriydi." Onu işaret eder ve midem düğümlenir. Neden bana ev almak istesin ki? Beni onların olduğu evde istemiyor muydu? Hatta bana, James'le geçirdiğim altı yılı cennete çevireceğini söylemişti.

Hâlâ uykudayım. Bu bir kabus. Öyle olmalı.

"Sana bir hediye vermek istedi. Kaçtığımız için ve düğün haberinin senin için zor olacağını bildiğimiz için. Bu bir hediye. Bizden." Kollarını genişçe açarak evi işaret ediyor.

Kafamı sallayıp bir adım daha geri çekildim. "Hayır."

Derin bir nefes alır, Linc'e bakar, ama o omuz silker. Bana yalanlarına inanmam için ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmediği açıktır.

"Evet, Elli. Bu bizden. Al..." Büyük Louis çantasını açar ve bir dizi kağıt çıkarır. "Bunlar senin kopyaların. Sana vermek için getirdim." Bana bir manila zarf uzatır, titreyen ellerimle onu alırım.

Zarfı açıp evin tapusunu çıkarırım. Üzerinde birçok imza vardır. Sin'le benim imzaladığımızla aynı görünür. Ama benim adım hiçbir yerde yoktur. Sadece annemin ve Linc'in imzaları vardır.

"Bunlara da ihtiyacın olacak." Bana başka bir dizi kağıt uzattı. "Bu tröst. Hepsi senin. Tamamen senin."

"Bu bir şaka olmalı," diye fısıldıyorum, daha çok kendime. Beni kandırmak için internette sahte belgeler basmışlar.

"Cidden." Bu sefer öfkeyle nefes alıp telefonunu çıkarır. Birkaç saniye sonra bana e-postaları gösterir. Onunla bir emlakçı arasında yazışmalar vardır. Kadın ona bu evin fotoğraflarını göndermiştir. Tamamen mobilyalıdır, tıpkı Sin ve benim geldiğimiz günkü gibi. Nakit satıştan bahsedilir. Kapanış tarihinden. Geri dönmeden önce evin hazır olmasını istediğinden.

Kalbim deli gibi atıyor. *Yalan söylemiş.* Amelia hakkında yalan söylemiş. Bu ev hakkında. Beni sevdiği hakkında. Başka neler doğru değil? Adadaki sandalyeye düşünüyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Tatlım." Elini elime koyuyor ve ben ona bakıyorum. "Burada olmamızın sebebi ev değil."

"Ne için?" Başka ne olabilir ki? Sin nerede? Dün gece bodrumda benimle işini bitirdikten sonra, bana duş aldırıp yatağa yatırdı. Yanıma uzandı mı? Hatırlamıyorum. Saat kaç oldu? Ne kadar zamandır baygındım?

"Lincoln ve ben senin geleceğine karar verdik."

"Geleceğim mi?" Zaten var olan baş ağrım daha da şiddetlenir. O başını sallar. "Sana bir koca bulduk."

"Hayır." Ayağa fırlıyorum. "Evlenmeyeceğim anne." Bunu konuşmuştuk. Nasıl hissettiğimi biliyor.

"Biz..."

"Hayatım, otur," Linc sözünü keser ve o da başını sallar, söyleneni yapar. "Bak Elli, resepsiyondaki olaydan sonra. Artık yerleşik bir hayata geçmenin zamanı geldiğine karar verdik. Bir hanımefendi ol."

"Ben istemiyorum..."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil, canım," diyor annem, sesi öncekinden daha sert. "Saygın bir lordla evleneceksin. Ve bir leydinin kızı olacaksın." Elini uzatıp çantasını alıyor. *Konuşma bitmiş.* "Düğün iki hafta sonra olacak," diyor ve Linc yanına gidip elini tutuyor.

Düğün mü? *İki hafta mı? Leydi mi?* "Durun," diye çaresizce bağıyorum, onlar evden çıkarken. "Seçebilir miyim? Kiminle evleneceğimi?"

"Hayır. Karar verildi. Lincoln bu sabah onunla görüştü. Ve o da kabul etti." Annem babamın elini bırakıp bana doğru yürür. Yüzümü avuçları arasına alır. "Sen şanslısın ki biri seninle evleniyor, Elli. Senin... geçmişin ve şu anki durumunla." Gözleri, karışık saçlarımı ve şişmiş yüzümü tiksintiyle süzer. "Bunun en iyisi olduğunu göreceksin."

Göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes almak bile acı veriyor. Bunun olacağından hep korkmuştum. Ne yapacağımı, kiminle çıkabileceğimi o belirleyecekti. Yaşım ilerledikçe bu konuyu daha az düşünmeye başladım. Bu Lincoln'un işi olmalı. Beni ibret olarak gösteriyor. Annemin beni sonsuza kadar terk etmesini sağlıyor. "Peki ya Sin?" diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çattı. "O çoktan evlenmeye söz verdi, Elli. Tanrım, sana hiçbir şey söylemedi mi? Nasıl işlediğini biliyorsun. Açıkçası, hiçbir yere varamayacağını bilirken neden onunla çıktığını bile anlamıyorum."

Hiçbir yere varamayacağını mı? Evliliği hiç düşünmemiştim, ama onun evleneceğini de hiç düşünmemiştim. "Hayır." Kafamı sallıyorum. Tanrı aşkına, ne kadar zamandır uyuyordum? "O..."

"Aileler bu sabah nişanlarını duyurdu, Elli." Gözleri yumuşadı ve iç geçirdi.

Omuzlarım titrer. *Bu sabah mı?* Bu evde benimle yattıktan sonra mı? "Kim?" Çatlamış dudaklarımı yalarım. Dün bodrumda geçirdiğimiz zamanın etkisiyle dudaklarım çok kurumuş. "Kim o?"

"Amelia Cleary." Gülümser. "Çok sevimli bir kız. Bütün aile öyle. Annesi benim arkadaşım." Elini uzatıp yanağımı okşar. "Bu evi bize satan oydu."

Seçtiği kişiyle mi evleniyor? Bacaklarım tutmaz ve tekrar koltuğuma düşerim. Yanağımı öper. "Perşembe görüşürüz. Öğle yemeği yeriz." Sonra Lincoln'un elini tutar ve evimden çıkar. Onların evi mi?

Orası benim ve Sin'in olmalıydı. Nasıl... Ne oldu? Dün bana onun olduğumu söylemişti. İç uyluklarıma damga vurdu. Bana dövme yaptı...

"Şuna bak," diye kulağıma fısıldadı. Bacaklarım çok yorgun olduğu için beni kollarınınla tutmak zorunda kaldı.

Gözlerimi açıp, omzumun üzerinden banyodaki aynaya bakıyorum ve sırtımın alt kısmında, kığımın hemen üzerinde SIN yazısını görüyorum. Kırmızı ve biraz kanlı. Ben inliyorum ve o, önümde dururken yüzümü ona doğru çeviriyor. "Sen... bana dövme yaptın." Sesim kısık çıkıyor. Ne yaptığını tahmin etmiştim. Vızıldamayı duyabiliyordum ve iğneyi derimde hissedebiliyordum. Bu beni tahrik etti. Acı, onun beni kendi tarzında yeniden sahiplendiğini bilmek beni tahrik etti.

Yanağımı avuçlayarak, mavi gözleri benimkileri arar, sonra yüzünü indirir, dudaklarımız neredeyse değecek kadar yaklaşır. "Tabii ki yaptım." İlerim. "Bu, bana ait olduğunu hatırlatmak için. Her zaman öyleydin ve her zaman öyle olacaksın." Sonra dudakları benimkileri nefes kesici bir öpücükle yakalar.

Dün bana adını dövme yaptırdığını ve bu sabah nişanlandıklarını duyurduğunu inanmak istemiyorum. Bu, bir anlık hevesle yapılacak bir şey değil. Duyurulacağını biliyor olmalıydı.

"Sin?" diye sesleniyorum, sessiz evin içinde sesim çatlıyor.

Ayağa kalkıp yatak odamıza koşuyorum. Dolabın kapısını açıyorum ve nefesim kesiliyor, onun eşyaları gitmiş. Hayır. Bu olamaz.

Yatağa koşarak cep telefonumu alıyorum. Onu arıyorum. "Sin'e ulaştınız —" Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Tekrar arıyorum. Aynı şey oluyor. Kira'yı aramaya karar veriyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor. "Neredesin?" Selamlamasını beklemeden aceleyle çıkıyorum. Mutfığa tekrar girip araba anahtarlarımı alıyorum.

O esniyor. "Lordlar Kamarası."

"Sin orada mı?" Ön kapının yanında duran bir çift ayakkabıyı giyiyorum. Eğildiğimde sırtımdaki deri geriliyor ve hayatımın geri kalanında orada kalacak olan dövmeyle hatırlatıyor.

"Onu görmedim."

"Arabası orada mı?" diye soruyorum. "Elli..."

"Kira, lütfen. Benim için kontrol et." Merdivenlerden aşağı koşarak garaj yoluna park edilmiş arabama gidiyorum.

"Bir bakayım." Diye iç çekiyor. Bir dakika sonra cevap veriyor, "Evet, burada..."

Telefonu kapatıp gaza basıyorum, telefonumu yolcu koltuğuna atıyorum. Normalde otuz dakikadan fazla süren yolu on dakikada evime varıyorum. Erkeklerin bana attığı bakışları görmezden gelerek içeri koşuyorum. Koridordan koşarak geçip yatak odasının kapısını açıyorum. Oda boş ama banyo kapısı açık. İçeri giriyorum ve onu duştan yeni çıkmış, kot pantolonu kalçalarında sarkmış halde buluyorum. Elinde havluyla saçlarını kuruluyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyorum, boğazımdaki düğümü yutarak, cevabından korkarak. Aklım bana çenemi kapatmamı, arkamı dönüp gitmemi söylüyor. Zaten geleceğini bildiğim kalp ağrısından kendimi kurtarmak için.

Başını kaldırıyor, mavi gözleri her zamankinden daha sert. Aşık olduğum günah. Onun için her şeyi yapardım. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Sırtımda onun adının yazılı olması, onun olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi kanıtlıyor.

Beni görmezden gelerek aynanın önüne geçer ve bana yan profilini gösterir. "Oyun oynamak için vaktim yok," der monoton bir sesle.

Oyun mu? Kolunu tutup onu tekrar bana dönmesi için çekiştiriyorum. "Bu lanet bir oyun değil, Easton," diye bağıriyorum. "Bu doğru mu?"

Çenesi sıkılır ve benden başka bir yere bakar.

Nefesim kesilir. Ellerimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum ve sendeleyerek kapıya doğru bir adım atarım, bizi içeri kapatırım. "Hepsi mi?" diye sormadan edemem. Onun bunu söylemesine ihtiyacım var. Daha önce bana gerçeği söylemekten hiç çekinmemişti, acı verse bile, öyleyse neden şimdi cevap vermekten kaçınıyor? Ve neden bu, onun yalan söylediğini bilmekten daha kötü hissettiriyor?

Yine bana dönüyor, önüme geçiyor. Gözleri gözlerimde. "Gerçekten seni sevdiğimi mi sandın?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve sanki yüksek bir binadan atlamışım gibi hissettim, midem ağzıma geldi.

"Ne olacağını sanıyordun, Ellington?" Tam adımı kullanıyor ve bu beni hıçkırmaya zorluyor. Sağ elini kaldırıyor, parmakları arasında bir tutam saç alıyor ve onu döndürüyor. "Seni namuslu bir kadın yapacağımı mı? Seninle çocuk yapacağımı mı?" Bu saçma fikre burun kıvrıyor.

İlk gözyaşı yanağımdan süzülür. Saçımı bırakıp parmak eklemleriyle saçımı okşar. "Sen hep bir fahişe oldun, Elli. Ben bir lordum. Güçlü bir lord olacağım. Ve bir kadını çok saygın bir leydicik yapacağım." Midem kasılır. "Sen bizim yanımızda yattığımız türden bir kadınsın. Eve döndüğümüzde yanımıza aldığımız türden değil."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve sanırım bayılmak üzereyim. Asla bir Leydi olmak istemedim, ama Sin için? O ne isterse olurum. Ve bir Lord ile evlenmek zorunda kalırsam, onunla evlenmek isterim. "Sana inanmıyorum," diyorum, başımı sallayarak, onun sözlerini kabul etmeyi reddederek.

Mavi gözleri benimkileri arıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin," diyorum zorlukla.

Gülümüyor, gözlerini parlatacak kadar kötücül bir gülümseme. "Onlar sadece sözlerdi, Elli. Onlara inanan aptal kız sensin."

"Sen..." Boğazımdaki düğümü yutmak için bir saniye bekledim. "Benim sana ait olduğumu söylemiştin."

Dün dizlerimi titretmiş olan mükemmel dudakları, gülümsediğinde ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Haklısın. Sana ait olduğunu söyledim, ama benim sana ait olduğumu hiç söylemedim."

"Sin?"

Bir kadın odasının içinden onun adını çağırınca donakaldım, sanki Tanrı, Sin'in bana söylediği her kelimeye inandığım için yüzüme gülüyordu.

"Bir dakika," diye cevaplar, sesini, yaslandığımız kapalı kapıdan duyulacak kadar yükseltir ve beni irkiltir.

"Geç kalacağız, bebeğim. Catering şirketi bizi programa alabildi. İptal etmelerini istemiyorum," diye devam eder.

Catering şirketi mi? Ne için? Düğünleri için mi? Gerçekten onunla evleniyor mu? Beni aldatmadığını söylediği kızla mı? Bu aldatma mıydı? Biz gerçekten birlikte miydik? Annem haklıydı, Lordların kurallarını biliyorum ama aptalca kendimi özel sanmıştım. Onun beni ona tercih edeceğini sanmıştım. Neden? Onun için aptal olduğum için mi?

O, onun seçtiği kişi olmalı. Seçilmiş kişi ile Leydi olmak çok farklı şeylerdir. Ve bir Lord her zaman seçtiği kişiyle evlenmez. Öyleyse neden o?

İstedigimi elde edebileceğimi düşünmek ruhumu parçalıyor. Daha önce hiç elde edemedim. Sin de farklı değil.

Ağlamaktan kendimi alamıyorum ve o elini ağzıma kapatıp başımın arkasını kapıya doğru itiyor. Eğilip sert vücudunu bana bastırıyor, yüzünü eğip kulağıma fısıldıyor: "Sen her zaman birinin sırrı olmak için yaratılmışsın, Elli. İyi bir seks partnerisin, bunu inkar edemem. Ama kimse seni sevmeyecek. Gerçek seni sevmeyecek."

Beni kenara itiyor, tezgahtan gömleğini alıyor, kapıyı açıp arkasında çarpıyor ve beni banyosunda saklıyor. "Gidelim," dediğini duyuyorum.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu ona, belli ki bir şeyler döndüğünü düşünüyordu.

"Hiçbir şey," diye cevaplar. Sonra yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyarım, gelecekteki geliniyle birlikte çıkıyor.

"BURADA," diyor KIRA. "Onu yatağa yatır," diyor beni taşıyan Corbin'e.

Sin beni banyosunda bıraktıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm. O kadar çok ağladım ki tuvalete sürünerek gittim ve kustum. Kira beni buldu ve Corbin'e arabamı eve götürmesini söyledi, kendisi de beni arabayla götürdü.

Artık ağlamıyorum, kendimi bir top gibi kıvrılıyorum. Zihnim uyuşmuş durumda, keşke bedenim de öyle olsaydı. Dövme, damgadan daha fazla yanıyor. Titrediğini hissedebiliyorum, bu da onun beni bağlayıp istediğini yapmasına izin verdiğim için ne kadar aptal olduğumu hatırlatıyor. O haklı, hiçbir erkek beni sevemez.

"Selam." Yatağın yanına diz çökerek göz hizama geldi.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadım, sonunda onunla konuşmaya başladım. Beni bulduğundan beri söyleyecek hiçbir şey yoktu. Sin'in orada olduğunu söylediğinde geleceğimi biliyordu. Sonra Corbin'in, Sin ve Amelia'nın tartıştığını gördüğü

Sin ve Amelia'nın tartıştığını gördüğünü söylediğini duydum. Arabam tam n tarafta park edilmişti. Bir parçam Amelia'nın onu görüp olayı çözmesini umuyor. Ama o da benim kadar aptalsa, umursamayacaktır bile. Onu elde edebileceği her şekilde elde edecektir.

Amelia iini çekti. "Bu sabah öğrendim."

Burnumu ekerim. Neden bana söylemedi? Beni uyarmadı? Benim öğreneceğimi düşünmedi mi? Onun kardeşi ile yattığımı biliyordu. Ona aşık olduğumdan değil, ama birlikte olduğumuz ve Amelia bizi banyoda bulduğunda onun Amelia ile yattığını öğrendiğimde çok üzüldüğüm belliydi. "Ne zamandır biliyorlar?"

"Bilmiyorum."

" haftadır," diye cevaplar Corbin, kapı çerçevesine yaslanarak.

"Bebeğim," diye ona ters ters bakar.

" hafta mı?" diye fısıldıyorum, boğazım yine düğümleniyor.

"Barrington'dan mezun olana kadar, yani gelecek yıla kadar bekleyeceklerdi Ama annesi tarihi ne almaya karar verdi."

Annesi mi? Bunu annem yüzünden mi yaptı? Bu sabah mutfağımda bana onların arkadaş olduklarını söylemişti. Bunu birlikte mi planladılar? "Onu aramaya çalıştım..."

"Numarana engel koymuş," diye ekledi soğukkanlılıkla.

"Corbin," diye bağırdı ona.

"O bunu bilmeye hakkı var." Soğuk gözleri benimkilerle buluştu. "Bitti, Elli. Bunu bir an önce kabullenmen senin için en iyisi olacak."

Kira ayağa fırlayıp kapıyı yüzüne çarparak odadan çıkar.

KONUŞMA

GÜNAH

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun, bebeğim?" Amelia seslenir ve ben bu takma ada dişlerimi gıcırdatırım. Elli bundan nefret ederdi, ben de öyle. Çok tatlı. Çok sıradan.

Ona doğru yürürken, önümüze koydukları tabak örneklerine bakıyorum. Bana sorarsan hepsi pahalı boktan şeyler gibi görünüyor. Ama ben ne bilirim ki? "Önemli değil," diyorum, kot pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp biraz mahremiyet için uzaklaşıyorum.

Kamera görüntülerini tam zamanında açıyorum ve Corbin'in ekranın arkasından bana bakışlarını görüyorum, sanki izlediğimi biliyormuş gibi. Sonra Kira yatak odasının kapısını yüzüne çarparak kapatıyor. Kız kardeşim yatağa doğru yürüyor ve Elli'nin yüzünü yastığa gömdüğünü görüyorum. Kira sırtını okşuyor ama Elli onu itiyor.

"Bebeğim?" Amelia bağırır. "Ne yapıyorsun?" Bir saniye sonra karşımda belirir ve telefonuma bakmaya çalışır.

Telefonumu kilitliyorum ve ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Konuşmak için ağzımı açtığımda, telefon elimde çalmaya başlıyor. **Tyson** ekranı aydınlatıyor. "Alo?" diye cevap veriyorum ve aramızda biraz mesafe bırakmak için bir kez daha geri çekiliyorum.

"Halloldu. Bir toplantın var. Cuma sabahı. Saat 10'da," diye selamlayarak, hemen konuya girer. "Blackout'ta buluşalım. Ben sürerim."

"Sen de geliyor musun?" diye sormadan edemem. Bu soru beni şaşırtır.

"Sadece bu şekilde seni görebilirler," diye homurdanır, durumdan hoşnut olmadığı belli ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

Kafamı sallıyorum. "Teşekkürler dostum." Sadece Ryat'a değil, Tyson'a da borçlu olacağımı biliyorum.

O başka bir şey söylemeden telefonu kapatır ve ben Amelia'nın bana öfkeyle baktığını görürüm. Kolları, parayla satın aldığı göğsünün üzerinde kavuşturulmuştur. "Tyson Crawford neden seni arıyor?" diye sorar, kalçasını dışarı doğru çıkararak.

"Önemli değil." Ona sırtımı dönüp tekrar kameraya bakmaya başlıyorum.

Kolumu tutar, tırnakları derime batar, dişlerimi gıcırdatırım. "Easton..."

"Seni ilgilendirmez," diye terslerim ve ona dönerek yüzünüze bakarım. Oda sessizliğe bürünür. Tüm gözler şimdi üzerimdedir.

Düğünümüzü planlamamıza yardım eden kadın nefesini tutar. Gözleri fal taşı gibi açılır, eli enjekte edilmiş dudaklarının üzerindedir.

Siktir et bu günü.

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırım. Kartımı Amelia'ya uzatarak, "Ne istersen al. Ama benim umursayacağımı sanma," derim. Sonra ön kapıdan çıkıp arabama giderim. Sürücü koltuğuna oturur ve kamera görüntülerini açarım.

Elli yatakta yatıyor, gözleri kapalı. Uyuyor gibi görünüyor. Kamerayı kurduğum evin geri kalanını açtığımda, Corbin ve kız kardeşim oturma odasında görünüyor. Ses seviyesini en yükseğe ayarlayıp dinlemeye başlıyorum.

"Neden ona tüm bunları anlattın?" diye ona bağıırır. "Elli çok hassas."

"Dediğim gibi, bunu bilmeye hakkı vardı." Omuzlarını silkiyor. "Sin, Amelia ile evleniyor.

Zavallı kız bunu aşip hayatına devam etmeli."

"Oh, çünkü bu çok kolay." Kira gülüyor ama gülüşünde mizah yok. "Ben de bu kadar kolay unutulabilir miyim?"

"Kira," diye bağıırır. "Başlama..."

"Eğer seni terk edip başka biriyle evlenirsem ne yapardın? Hmm? Beni öylece bırakır mıydın?"

"O farklı." Corbin elini saçlarında gezdirir.

"Bu, duyduğum en büyük kaçamak." Gözlerini devirir ve ondan uzaklaşır.

O, elini uzatıp kadının kolunu tutar ve onu kendine doğru çevirir. Kadın onu itmek ister, ama o onu kendine çekip öper.

O saçmalığı izlemek istemediğim için yatak odasındaki kameraya geri dönüyorum ve yatağın boş olduğunu görüyorum. Daha dik oturuyorum. *Nereye gitti bu kadın?*

Başka bir kamerayı açıp banyoya bakıyorum. Kızın çift lavabodan birine doğru yürüdüğünü görüyorum. Elini yüzüne koyuyor. Musluğu açıp suyu avuçlayarak ağzını çalkalıyor.

Kız kardeşim içeri girerken ses seviyesini açıyorum. "Tık tık."

Elli ona bakar, şişmiş yüzünden sessizce gözyaşları akar. "İyi misin?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"İyiyim," diye cevaplar Elli ve yatak odasına doğru yürümeye başlar.

"Yine mi hastalandın?" diye sorar kardeşim.

"İyiyim, Kira." Elli onun sorusunu görmezden gelir.

"Hamile misin?" diye sorar Kira ve Elli durur.

Yavaşça dönerek kız kardeşime bakar. "Hayır." Kafasını sallar ve karışık saçlarını eliyle düzeltir.

"Emin misin? Belki bir test yaptırmalısın," diye önerir kardeşim, sesi o kadar alçaktır ki, bu düşüncüyü Elli'nin kafasına sokmaktan bile korkuyor gibi görünür, ama aynı zamanda arkadaşının sağlığı için endişelenmektedir.

"Hamile değilim, Kira. Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye tartışır Elli, sinirlenerek. Dönüp tekrar uzaklaşmaya başlar, ama kardeşim konuşur.

"Peki ya hamileysen?"

Elli'nin omuzları düşer ve derin bir nefes alır, ama cevap vermez. Bunun yerine, ana yatak odasına girer ve yatağa geri sürünür, dünyayı ve en iyi arkadaşını engellemek için yorganı başına kadar çeker.

ELLINGTON

Restoranda oturmuş, suyuma bakıyorum. Kira'nın, hamile olabileceğimi söyleyen sözleri kafamda yankılanıp duruyor.

Bu mümkün değil. Ama bu benim şansım olurdu, değil mi? Sin'in bebeğini doğurmak. Evrenin bana son bir kez daha siktirip gitmesi. Müstakbel kocamın başka bir adamın çocuğunu büyütme isteğeceğini hiç sanmıyorum. Lanet olsun, onun adını vücuduma dövme yaptırdım bile. En azından onu başka bir dövmeyle kapatabilirim. Annem dün, bir lordun beni istemesi bile benim için şans olduğunu söyledi. Bir de çocuk eklenirse, siktir et o zaman.

Bir parçam hamile olduğumu umuyor. Bu bana bir çıkış yolu sağlayacak. Evlenmem gereken Lord'a hamile olduğumu söylerim, belki beni bir kenara atar ve ben de hayatıma devam edebilirim. Yalnız. Kimsenin beni tanımadığı, buradan uzak bir yerde. Sin, karısıyla ve onunla bir aile kurmakla meşgul olacak, beni aramak bir yana, aklıma bile gelmeyecek. Bu düşünce nefesimi kesiyor ve göğsümü sıkıştırıyor.

"Ellington?"

Karşımda oturan anneme bakıyorum. "Evet?"

O iç geçirir, gözleri telefonuna düşer. Saati kontrol ediyor, eminim. Ayrılacağı zamana kadar dakikaları sayıyor. Zaten neden benimle öğle yemeğine çıkmak istediğini bile bilmiyorum. Ve ben de bugün neden yataktan kalktığımı bilmiyorum. Saçıma taramadım, duş almadım bile. Sadece bir şort, tişört ve tenis ayakkabısı giyip kapıdan çıktım.

Ayağa kalkarak bir kez daha dikkatimi çekiyor ve gülümsediğini görüyorum. "Hayatım."

Lincoln masaya yaklaşıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tabii ki o da burada. Bana misafirimiz olacağını söylememesine şaşırmadım. Neden benimle yalnız yemek istesin ki?

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bana baktı. "Elli, seni evden çıkmış görmek güzel."

Hiçbir şey söylemedim.

"Umarım siz bayanlar sakıncası yoktur ama bir misafir getirdim." Sağ tarafımı işaret eder ve ben de oraya bakarım, kalbim göğsümde çarpmaktadır.

"Tabii ki sorun değil," diyor annem heyecanla.

Çocuk eğilip annemin elini sıkıyor ve annem kızarıyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yine kusacakmışım gibi hissediyorum. O. James'in ofisindeki çocuk, sonra da resepsiyondaki çocuk.

"Ellington." Bana başını sallar ve sağımdaki koltuğa oturur.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, konuşamıyorum, dün akşam yemeğinde yediğim tostun midemde tutmaya çalışıyorum.

"Elli, kaba olma tatlım," diye annem beni azarlıyor. "Üzgünüm, kendini iyi hissetmiyor."

Haklı. Öyleydi, ama şimdi değil.

"Sorun değil." Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakarak, "Bunu başka bir zaman yapabiliriz." der. Sandalyesinden kalkarak gitmek ister ama annem onu durdurur.

"Hayır, lütfen. Oturun. O iyi olacak. Sadece biraz yemek yemesi gerekiyor."

"Garsonu çağırayım," der Lincoln, ayağa kalkarak bizi getirdiği sürpriz misafirle baş başa bırakır.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Neden buradayız? Hem de Lincoln'le birlikte?

Bana bakar, yeşil gözleri benimkilerle buluşmadan önce göğsüme hızlıca bir bakış atar. "Ben Chance Beckham. Ama herkes bana Becks der." Omuzları geride, göğsü o isimle gurur duyuyormuş gibi eğiktir. Sanki onun kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

Bilmiyorum.

"Elli," annem adımı çağırıyor ve ona bakıyorum. Gülümsüyor, dişleri tamamen görünüyor. O kadar mutlu görünüyor ki midem düğümleniyor. "Chance, Lincoln'ün yeğeni."

Nefesim kesildi.

"Ve o senin kocan olacak."

KONUŞMA

GÜNAH

Bu sabah saat dokuz çeyrekte Blackout'taydım. Tyson, tahmin ettiğim gibi çoktan hazırды. Ben yolcu koltuğuna otururken, o Pennsylvania yollarının keskin virajlarını alıyor. Bulutlu ve soğuk bir günde dağlara tırmanıyoruz.

Kucağımda cep telefonum, kulağımda kulaklık, ekranda Elli'yi izliyorum. Uyuyor. Bu hafta çok uyudu. Dün annesiyle öğle yemeğinden eve geldi ve yine büyük bir kavga ettiler. Annesi eve bağırarak girdi; Elli ona cehenneme gitmesini söyledi. Resepsiyondaki tartışma gibi çirkin bir hal aldı.

Chance Beckham, onu evlenmeye zorladıkları kişi. Hiç şaşırmadım. Lincoln'ün seçeceği kişinin bu olacağını tahmin etmişim. Bu, bana onun kazandığını göstermek için bir yol. Yeğeni onun kocası olursa, ona sınırsız erişim hakkı olacağını düşünüyor.

O, sandığı kadar akıllı değil.

Onun komodinine bakıyorum. Yanında bir hamilelik testi ve boş bir şarap şişesi var. Dün gece testi yaptığını gördüm ve negatif çıktığı için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ancak, bayılmadan önce bir korku filmi izlerken bir şişeye kutlama yaptı.

"Neden kendine işkence ediyorsun?" Tyson, neredeyse bir saat önce Blackout'a geldiğimden beri ilk kez benimle konuşuyor.

Telefonu kapatıp kulaklığı çıkarıyorum, ne diyeceğimi bilemediğim için ağzımı kapalı tutuyorum ve ormanı seyrediyorum.

Sessizliği bozan telefonum çalıyor, arayan Amelia. İhmal et seçeneğine basıp yüzümü ovuşturuyorum.

Daha dik oturarak, **Carnage**: 10 mil yazan bir tabela görüyorum. "Doğrudan konuş," diyor Tyson, belli ki o da tabelayı fark etmiş. "

. Dalga geçme. Spade kardeşler zamanlarının boşa harcanmasından hoşlanmazlar."

"Anladım." Başımı sallıyorum. "Onları ne zamandır tanıyorsun?"

"Yeterince uzun süredir," diye gizemli bir cevap verir.

Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Telefonum tekrar çalışıyor ve bu sefer cevap veriyorum.

Cevap vermezsem, aramaya devam edecektir. "Alo?"

"Bu akşam ailemle akşam yemeği yiyeceğimizi unutma," diye selamlar.

İç çekiyorum. Cidden mi? Bu bir mesajla da halledilebilirdi. "Yapmayacağım."

"Annem ve ben çiçekçiyle randevumuz var. O yüzden onunla gideceğim ve akşam yemeğinde buluşuruz." Bir süre durdu. "Tabii sen de çiçekçiye gitmek istemezsen? O zaman birlikte gidebiliriz..."

"Akşam yemeğinde görüşürüz." Düğün planlamasına katılmak istemediğimi biliyor. Umurumda bile değil.

"Tamam, seni seviyorum..."

Telefonu kapatıp hemen Elli'nin evindeki kameraları tekrar açtım. Hâlâ yatakta uyuyordu. Telefonumu kilitleyip gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Tyson haklıydı, kendime işkence etmeyi bırakmalıyım.

TYSON eski ferforje kapılara yanaşır. Camını indirip şifreyi girer ve kapılar açılır, içeri girmemize izin verir. İki şeritli yolun iki yanını çevreleyen uzun ağaçlara bakarım.

Yol virajlı ve birkaç tepe var. Ağaçlar bittiğinde, ortaçağdan kalma bir bina görünüyor. "Bu yerin varlığından bile haberdar değildim."

"Çoğu kişi bilmiyor." Tyson devam ediyor, "Lord olman, sana her şeyi anlatacakları anlamına gelmez."

Dairesel yola girer girmez, ikimiz de arabadan inip on beş basamaklı merdiveni çıkarak çift kapıdan içeri giriyoruz. Dışarısı kadar eski ve bakımsız görünüyor.

Siyah-beyaz uşak üniforması giymiş bir adam bize başını sallar. "Lütfen beni takip edin beyler."

Bizi asansöre götürür ve altıncı kata çıkar. Kapı açılır, asansörden iner ve bir odaya gireriz. "Spade kardeşler hemen sizinle ilgilenecek," der ve kapıyı kapatarak odadan çıkar.

Tyson bir sandalyeye oturur ve cep telefonunu kontrol eder. Ben ise ormanı gören tavandan tabana pencerelere doğru yürürüm. Arkamda kapıların açıldığını duyunca, dönüp üç adamın içeri girdiğini görürüm.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama gördüğüm şey beklediğim şey değil. Birinin saçları yanları kısa kesilmiş ama üstleri uzun. Siyah uzun bir giysi giyiyor.

Delikli kot pantolon ve siyah asker botlarıyla birlikte kollu gömlek giymiş. Parmak eklemleri ve boynu dövmelele kaplı. Bir grup yılan boğazından çene hattına kadar sarılmış.

İkinci adam beyaz tişört giymiş, her iki kolu da görünür durumda. Biri dikkatimi çekiyor. Bir kadın resmi. Vücudunun tamamını kaplayan rahibe kostümü giymiş; sadece yüzü görünüyor. Ağzında top şeklinde bir tıkaç var, çenesinden salya akıyor, makyajı bulaşmış ve yanağında ters çevrilmiş bir haç var. Gözlerim onun mavi gözlerine kayıyor ve o, bakışlarımı fark ederek sırtıyor.

Üçüncü adam, ters takılmış bir beyzbol şapkası ve burun halkası takıyor. Siyah tişört ve kot pantolon giymiş. O da dövmelele kaplı, ama üzerine sıçrayan kan yüzünden dövmelele seçemiyorum. Arka cebinden sarkan bir bez çıkarır ve ellerini siler, sonra Tyson'a uzanır ve ona döner. "Uzun zaman oldu."

"Nasıl olduğunu bilirsin." Tyson, hiç rahatsız olmamış gibi elini sıkıyor.

"Senin için ne yapabiliriz?" ilk giren adam soruyor, masadan bir paket sigara alıp bir tane çıkarıyor. Tyson'ın dediği gibi, saçmalamaya gerek yok.

"Kadronuzu görmek istiyorum," diyorum.

Adam sigarasını yakıp uzun bir nefes çekerken odada sessizlik hakim olur. Dumanı üfleyerek gülümser. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Hayır. Birini arıyorum ve burada olup olmadığını bilmek istiyorum." Acele etmeden bir nefes daha alır, içtiğinde yanakları çökuverir.

yeşil gözleri bana dik dik bakarken, ucu kırmızı renkte yanıyor. İçini dökerek şöyle diyor: "Eğer burada biri varsa, bunu doğrulamamızın bir önemi kalmaz." Başını sallayarak ekliyor: "Onlar buradan ayrılmayacaklar. Dünya için artık onlar yoklar."

ELLINGTON

Şarap şişesini boynundan tutup yanımda tutuyorum, çıplak ayaklarım soğuk zemine basıyor. Hayatım bitti. Kariyer planlarım suya düştü. Bu noktada Barrington'dan ayrılısam da olur. Chance bana çalışmayacağımı söyledi. Asla. Benim işim burada. Bu evde. Bir gün onun çocuklarını büyütmek. Tabii, tam olarak böyle demedi. Dün öğle yemeğinde annemin önünde en iyi davranışını sergiledi ve ona benimle ilgileneceğini söyledi. Beni, 24 saat bakıma ihtiyaç duyan bir bebek gibi teslim etmekten çok mutlu görünüyordu ve artık benim için zamanı yoktu.

Bu noktada pes ediyorum. Yavaş ve acı verici bir şekilde öleceğim.

Babam bu yüzden mi intihar etti? Çünkü bir çıkış yolu göremedi mi? Chance'in bana yaşatacağı hayatı ne kadar süre dayanabileceğim? Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu unut. O benim bedenimi istediği gibi kullanacak, ben de o başka kadınlarla yatarken birkaç çocuk doğuracağım ve bilmiyormuş gibi davranacağım. Sin'in banyoda söylediği gibi, Lordlar'ın başka kadınları var. İstedğin her şeye sahip olabileceğin söylendiğinde, kadınlar da dahil, neden tek bir kadınla yetinsinler ki?

Şarabı kaldırıp bir yudum alıyorum. Kafamı çok geriye eğdiğim için şarap çenemden akıp tişörtümü lekeliyor. Bu Sin'in tişörtü. Dolabın arkasında, kot pantolonlarımın altında buldum. Hâlâ onun kokusu var. Onun günlüklerimi ve defterlerimi yaktığı gibi bunu da yakma isteği duydum, ama kendimi buna ikna edemedim.

Karanlık oturma odasına girip, tavandan tabana pencerelere doğru yürüdüm ve siyah perdeleri açtım. Mülkün arka tarafını çevreleyen karanlık ormana baktım.

Öğle yemeği tahmin ettiğim gibi geçti. Berbat bir şeydi. Sonra Linc ve Chance geldi ve her şey bir anda patladı. Ondan sonra birkaç içki sipariş ettim ve annem beni eve getirmek zorunda kaldı. Kavgaya ettik. Bir kez daha bana kullanılmış bir fahişe dedi ve Chance'in beni bir hanımefendi yapabileceğini düşündüğüm için onun ayakkabılarını öpmem gerektiğini söyledi. O gittikten sonra birkaç içki daha içtim.

Sonra Kira'nın hamile olduğumu sandığını hatırladım. Ona bir test getirmesini söyledim ve test de negatif çıkınca, onun getirdiği Everclear'dan birkaç shot içerek kutladık.

En iyisi bu.

Belki de tükettiğim tüm uyuşturucular ve diğer şeyler Chance'in çocuklarını doğurmamı engelleyecek ve o da beni terk edecek. Hayatıma giren diğer tüm erkekler gibi. Bir Lord'un üremesi gerekir. Bu, topluma olan bağlılıklarının bir parçasıdır. Eğer sunacak bir şeyin yoksa, sana ihtiyaçları yoktur. Ve Lordlar ordularını isterler.

Bir erkeğe üç yıl boyunca seks yapma hakkı verme, sonra ona ödül olarak bir eş ver, onu evlendir ve o da karısını hamile bırakmaya can atar. Boom! Lordların ve Leydilerin yeni nesli büyüyor. Tekrarla.

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer ve kaskatı kesilirim. Kalbim, arkamda pencerede gördüğüm gölgeye hızlanır.

Cildim karıncalanmaya başlar, korku ve adrenalin nefesimi keser. "Ne istiyorsun?" diye sorarım, kim olduğunu tam olarak bilerek.

"Küçük şeytan." Sin'in sesi arkamdan geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, elim şarap şişesinin boynunu daha sıkı kavırıyor. Saçlarım omuzlarımdan çekilip sırtıma düşüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Neden buradasın, Sin?"

"Belli değil mi?" diye boğuk bir sesle boynuma fısıldıyor. Dudakları kulağımın hemen arkasını şefkatle öpüyor.

"Evleniyorum," diyorum, onun Amelia ile evleneceği haberi beni ne kadar kızdırdıysa, bu da onu kızdırsın diye umarak. Onun da parçalanmasını istiyorum. Bir şeyi yok etme sırası bende.

"O gelmeden çok önce bana hizmet ediyordun, küçük şeytan," diyor ve ben inliyorum. Tabii ki, benim iradem dışında başka bir Lord ile evlenmeye zorlandığım umurunda değil.

"Git," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

"Bunu yapamam, Elli." Kolu belime dolanıyor ve gömleğimin içine kayıyor. Nazikliği nefesimi kesiyor. Sin asla nazik değildir, ama onu durdurumuyorum. Onu çok özledim. Sadece ortaya çıkması bile kalbimin heyecandan göğsümde çarpmasına neden oluyor. "Hâlâ beni düşünüyorsun." Parmakları meme piercinglerimin üzerinde gezerken karanlık bir kahkaha atıyor. Onları çıkarmaya cesaret edemedim.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu silemiyorum.

Eli, giydiğim gömleğin yakasından kayıyor ve parmaklarını boynuma dolayarak boynumu geriye doğru eğiyor.

Serbest eliyle yanımda asılı duran şişeyi aldı. Şişeyi dudaklarıma götürerek, "Aç" dedi.

Şarabı boğazıma döker ve ben boğulurum. Yüzümü, boynumu ve kıyafetlerimi kaplar. Önünde durduğum pencereye sıçar. "Günah," diye bağırırım, onu itip ona dönerim, eli artık gömleğinden kaymıştır.

Arkamdaki açık perdeler, dışarıdaki verandanın ışıklarının odaya biraz ışık girmesini sağlıyor. Siyah kot pantolon ve siyah kapüşonlu sweatshirt giymiş. Kahramanım olmak için tek eksiği maske, kontakt lens ve eldivenler. Beni kurtaran adamın artık beni istemeyen adam olması nefret ediyorum. "Evimden defol," diye homurdanarak yanından geçiyorum. Omzum omzuna çarpıyor.

"Diz çök," diye emrediyor.

Göğsümden bir kahkaha yükselir ve dudaklarımdan dökülür. Ona dönerek yüzüne bakarım. Yüzündeki ifade, şaka yapmadığını gösterir. "Ne ekersen onu biçersin, Sin, ve artık umurumda değil." Bunun üzerine, ona sırtımı dönerek yatak odama doğru yönelirim.

Elini saçlarıma geçirir ve beni kendine doğru çeker.

"Sin," diye homurdanırım, ellerimle onun ön kollarını tutarım. Tırnaklarımı derisine batırırım, umarım kanatırım. "Bırak beni." Beni kaldırıp kanepenin arkasına taşırken bacaklarımla tekmelerim. Heyecandan amım kasılır. O benim için burada. Ve benim için buradaysa, *onun için* orada olmadığı anlamına gelir.

"Böyle mi oynayacağız, Elli?"

İnliyorum ve iç çamaşırım ıslanıyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* "Git buradan. "Lütfen," diye yalvarıyorum. Kalbim deli gibi atıyor.

O gülüyor, arkamda dururken beni kanepenin arkasına sıkıştırıyor. "Benimle kavgamı edeceksin?" Ellerimi tutup arkama çekiyor, bir eliyle ön kollarımı birleştirirken diğer eliyle saçımı tutup başımı yukarı çekiyor, nefes nefese tavana bakmamı sağlıyor. "Zaten bana ait olanı almamı mı istiyorsun?"

Kurtulmaya çalışıyorum ama gidecek hiçbir yer yok ve uyluklarım kaskatı kesiliyor. Onu nefret ettiğimden daha çok kendimi nefret ediyorum. James haklıydı, dayaklara daha iyi tepki veriyorum. Morluklar ve yaralar beni tahrik ediyor. Neden böyleyim? Babam ölmeseydi ve annem James ile evlenmeseydi de böyle olur muydum? Asla bilemeyeceğiz. "Siktir git, Sin," diyorum zorlukla.

Yine karanlık bir kahkaha. "Devam et, küçük şeytan. Benimle kavgamı etmek kendini daha iyi hissettiriyorsa, benim için sorun yok."

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçır ve o beni kanepeden çekip kaldırır. Beni döndürür, bırakır ve ben de onun yüzüne tokat atarım.

O da uzanır, iki eliyle boynumu acı verici bir şekilde sıkar, nefes almamı engeller. Yüzünü yüzüme yaklaştırır, konuşurken gülümser. "İkimiz de istediğimi almakta hiçbir sorunum olmadığını biliyoruz."

KONU 42

GÜNAH

VÜCUDU BANA KARŞI DİRENİYOR ama zayıf ve sarhoş. Bütün gün onu kameralardan izledim. Bu yeterli değildi. Bu çok daha iyi. Buz mavisi güzel gözleri dehşetle açılmış, küçük vücudu benimkine yapışmış. Kahretsin, onu özlemişim, üstelik sadece beş gün oldu.

Elleri kollarımı tokatlıyor, vücudu kollarımda sarsılıyor. Dudakları aralanıyor ve kolları yanlarına düştüğünde uzun, koyu kirpiklerinin titremesini izliyorum. "İşte böyle, Elli. Çok uslu bir kızsın." Öne eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum, dudaklarının yumuşaklığını hissediyorum.

İkimizin de geleceğinin ne getireceği umurumda değil. O her zaman benim olacak. Ona bunu hatırlatmak için buradayım.

Geri çekildiğimde, gözlerinin geriye doğru yuvarlandığını gördüm ve boynunu bıraktım, bacakları tutunamadı ve onu yakaladım. Kollarımın üzerinde yatıyor, sersemlemiş ve öksürüyordu. Onu kanepeye yatırdım ve orada bıraktım, yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Birkaç şey hazırlamam gerekiyordu çünkü geceyi burada geçirecektim. Belki birkaç gece.

Kanepede oturuyorum, kollarımı arkaya uzatmış, gözlerimi televizyona dikmişim. Televizyon açık ama sesi kapalı. Aslında pek televizyon izleyen biri değilim ama o uyanana kadar zaman geçirmek için bir şeyler yapmam gerekiyor.

Gözlerim karşımda duran sandalyeye kayıyor. Bodrumdan döndüğümde, tahmin ettiğim gibi kanepede baygın yatıyordu. Onu kaldırdım, giysilerini çıkardım ve mutfaktan bir sandalye getirdim. Oturuyor, bacakları genişçe açılmış, ayak bilekleri ön ayaklara bağlanmış. Dizlerini de sandalyeye bağladım. Kolları arkasında, sandalyenin üstüne sarkmış ve arkaya bağlanmış, kalçalarını dışarı çıkarmak için onunla sandalyenin arkası arasına bir yastık sıkıştırdım.

Onun açık olmasını istiyorum. Savunmasız. Her şeyi görebilecek durumda. Çenesini yukarıda tutmak için boyunluk takmışım ve ağzına üç parça bant yapıştırmışım. İkisi X şeklinde, diğeri ise ikisinin üzerine.

Kıpırdanıyor ve dudaklarım gülümsüyor. Sis dağılsın ve gerçeklik yerleşsin diye birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Geniş gözleri benimkilerle buluşuyor ve bantın arkasından mırıldanmaya başlıyor. Sarsılıyor, vücudu sandalyede mücadele ediyor.

Meme uçlarının sertleştiğini ve kalçalarının koltuktan mümkün olduğunca kalktığını izliyorum. Öne eğiliyorum, sandalyeyi kavıyorum ve onu kanepenin ucuna doğru çekiyorum, bacaklarımı onun arasına oturabilmesi için genişçe açıyorum. Ellerimi uyluklarında yukarı aşağı gezdiriyorum ve o inliyor.

"Artık benim için uyanmanın zamanı geldi." Elim bacaklarının arasına kayıyor ve parmaklarım amını genişçe açarak başparmağımla klitorisini okşuyorum, bu da onu sıçratıyor. Onu oturtma şeklimden dolayı kalçaları göğsünden daha önde. Böylece amıyla oynamak için yeterince erişimim oluyor. Ağırlığının çoğu sırtına yaslanmış koltuk altlarına dayanıyor.

Bu rahat olmakla ilgili değil. Benim olmakla ilgili.

Uzaklaşarak, sandalyeyi biraz geriye ve soluma doğru itiyorum, böylece kanepenin önündeki sehpa ulaşabiliyorum. Küçük pembe yumurtayı ve kayganlaştırıcıyı alıyorum. Onu açıyorum ve silikonu onunla kaplıyorum. Sonra ona dönüyorum, elim bacaklarının arasına geri gidiyor. Onu parmaklarımla birkaç kez sıkıp içine sokmadan önce, bantın arkasından anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor.

Uzaktan kumandayı kaldırdım ve onun sulu gözleri benimkinden ona kaydı. "Seni bağlayıp sihirli değnekle tatmin ettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum, o anıyı hatırlayarak gülümsedim. Bu, onun kurtarıcısı olarak odasına gizlice girdiğim ilk zamanlardı. "Beş ya da altı kez mi tatmin oldun?"

Gözlerini kırptırır, göğsü inip kalkar.

"Bunu tekrar yapacağız." Uzaktan kumandayı açtım ve sırtı kavis yaptı, vücudu bir saniye sertleşti, sonra sandalyede çırpınmaya başladı.

Arkanıza yaslanıp, gözlerimi onun vücuduna dikip, sanki içimde benim sikim varmış gibi kalçalarını sandalyeye sürmesini izliyorum. Burnundan nefes alıyor, bantlanmış yanakları çöküyor ve meme uçları sertleşiyor. "Harika," diyorum ve o inliyor.

Bantın içine çığlık atıyor ve ben onun boşalmasını izlerken vücudu kaskatı kesiliyor. Kapatıyorum ve o sandalyeye yığılıyor. Sulanan gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kalçalarımı kanepeden kaldırıp, kot pantolonumun cebinden istediğim şeyi çıkarıyorum. Kapağı çıkardığımı görünce gözleri büyüdü. "Bu bir numara." Öne eğilip, siyah Sharpie kalemin ucunu göğsünde yaklaşık üç inç uzunluğunda gezdiriyorum. Kapağı geri takıp ona gülümsüyorum. "İzini kaybetmek istemiyorum."

Senin de kaybetmeni beklemiyorum. Tekrar tekrar orgazm olmaya zorlandığında, zihnin bulanıklaşmaya meyillidir."

Yine inleyerek başını benden uzaklaştırmaya çalışır ama tasma başını yerinde tutar. Bunun yerine gözlerini kapatır. Ben de buna izin veririm.

Cep telefonum çalıyor. Cevap veriyorum, hoparlörü açıyorum ve telefonu yanımda, kanepenin üzerine koyuyorum. "Alo?"

"Selam, bebeğim." Amelia'nın sesi odayı doldurur.

Elli'ye bakıyorum ve o da karşı tarafta kim olduğunu fark edince gözleri büyür. Uzaktan kumandayı tekrar açıyorum ve vücudunun bağlarından kurtulmaya çalıştığını izliyorum.

"N e r edesin?" Amelia devam ediyor. "Ailemle akşam yemeği yiyoruz. Seni bekliyoruz."

Elli gözlerini kırıştırır, yeni gözyaşları yanaklarından akar.

"Yapamayacağım." Vibratörü en yüksek ayara getiriyorum, Elli'nin vücudunun gerilmesini seviyorum.

"Ne?" Amelia sızlanıyor. "Ama

bebeğim..." "Bu gece eve gelmeyeceğim."

Elli, bütün gece benim oynacağım olacağını anlayarak hıçkırır. Onun bedenini cennete götüreceğim, ama bu ona cehennem gibi gelecektir. Bunu acımasızca yapacağım.

Amelia derin bir nefes alır ama sonra ekler, "Peki, yarın telafi edebilirsin." Sesinin alçaldığına bakılırsa, yatakta beni ve onu kastettiği anlaşılıyor.

"Ne istersen," diyorum ve Elli'nin kalçalarının sandalyeden tekrar kalkmasını, ikinciye hazırlanmasını izliyorum. Vücudu kendini kontrol edemiyor. Elli burnundan derin bir nefes alıyor, vücudu eğiliyor.

"Seni seviyorum," diyor Amelia.

Elli tekrar boşaldığında telefonu kapatırım. Vibratörü kapatır ve onun heyecanının geçmesini, sandalyeye geri çökmesini izlerim. Ağır gözlerini açar ve gözlerim ile buluşur. Gözleri kısılır, bana kızgındır. Ama yeterince değil. Benim istediğim noktaya henüz gelmemiştir. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de onu sevmiyorum."

Hıçkırarak ağlar, vücudu titrer.

"Nerede kalmıştık?" Sharpie kalemını alıp göğsüne sonuncusunun yanına bir işaret daha koyuyorum. "Umarım bunlar düğün gecenden önce çıkar," diyorum ve o gözlerini sıkıca kapatıyor.

Annesi, kızının Chance ile nişanlandığını resmen duyurdu. İki hafta sonra düğün yapmayı planlıyorsanız, telafi etmek için çok zamanınız var. Ve annesi büyük, gösterişli bir düğün istiyor.

Küçük şeytanımın asla unutmayacağı bir gün olmasını sağlayacağım. "Becks'in sana olan sadakatini sorgulamasına tahammül edemem."

Elinden geldiğince başını sallar ve bantın içine bağırır.

"Lordlarını aldatan kadınlara ne yaptıklarını biliyor musun?" Sanki umurunda gibi devam ediyorum. "Tecavüz mü, yoksa kendi isteğiyle bacaklarını açmış mı, fark etmez. Aldatmak aldatmaktır. Katılıyorum demiyorum, ama kurallar böyle." Omuz silkiyorum, bana olan nefreti her saniye artarken onu izliyorum.

Cep bıçağımı almak için kalçalarımı tekrar kaldırıyorum. Bıçağı açıp, onu kesmemeye dikkat ederek titrek bacağını okşuyorum. "Lord'u onu tekmeleyip çığlık atarak katedrale sürükler. Onu çıplak soyup, cemaatin önünde sunakta bağlar. Sonra, kilise sıralarını dolduran diğer Lordlara bir adak sepeti dolaştırılır. Ancak para toplamak yerine, jilet bıçakları dağıtırlar. Sonra Lordlar tek tek ayağa kalkar, sunaka gider ve Leydi'yi keserler. Kan, hepimizin ödemesi gereken bir bedeldir."

Bıçağın ucunu bacaklarının arasına sürerim ve vücudu kaskatı kesilir. Yavaşça, bıçağı yukarı doğru çekip karnının üzerinden geçiririm. "Tabii ki kurallar vardır. Efendisi emir verir. Çok derine kesmeyin. İki inçten fazla kesmeyin. Amından uzak durun... İsteddiği kadar az ya da çok kural olabilir. O onun karısıdır. Onun adak kurbanıdır."

Bıçağı göğüslerine götürdüm ve piercingini bıçakla hafifçe vurdum, o da irkildi. "Hikayelerini duydum ama sadece bir kez gördüm. İkinci sınıftaydım. Bir görevden erken eve döndüğünde, karısını kardeşinin önünde diz çökmüş buldu. Kardeşini vurdu, onu orada öldürdü. Karısının daha acı verici bir kadere ihtiyacı olduğuna karar verdi. Tek bir kuralı vardı, işleri bittiğinde karısının öldüğünden emin olmak. Tanrım, çığlıkları asla unutmayacağım. Nasıl yankılandıklarını. Saatlerce sürdü. Çok kan vardı. David'i bu kadar çabuk öldürmemeyi böyle öğrendim."

Bıçağı bacaklarının arasına geri indirdiğimde, ağır gözleri benimkilerle buluştu. "Önemli olan, Leydi'yi olabildiğince çirkinleştirmek. Onu sevip sevmemesi önemli değil. Önemli olan, onun onu terk etmiş olması. Biz sadakat ve bağlılığa önem veririz. Seni bu yüzden seviyorum, Elli."

O, L harfiyle başlayan kelimeyi duyunca inledi.

Sandalyeyi açık bacaklarımın arasına çekip bıçağı bantlanmış dudaklarına dayadığımda, kontrolsüz bir şekilde titremeye başlar. Gözleri benimkilere bakıyor ve ben de gözyaşlarıyla dolan gözlerini izleyerek onu kırmanın ne kadar süreceğini merak ediyorum. Kendi iyiliği için fazla güçlü. Gözlerini kırptırınca, gözyaşları alt kirpiklerinden sızıp bantın üzerine damlar.

"Seni iyi eğitmiş, Elli," diyorum ve hıçkırıklar vücudunu sarsıyor. "Ama artık gerçekte kim olduğunu öğrenmenin zamanı geldi." Gözlerim odanın köşesindeki tavandaki kırmızı noktaya kayıyor. Orada olduğunu bilmesen, asla göremezsin. Onu iyi sakladım. Ona tekrar bakarım. "Chance'in karısı olabilirsin, ama sen her zaman benim fahişem olacaksın." Sonra uzaktan kumandayla vibratörü çalıştırır, odanın diğer ucuna fırlatır ve arkama yaslanıp, elimdeki Sharpie kalemle puanları yazmaya hazır, onun boğuk çığlıklarını ve inlemelerini dinlerim.

ELLINGTON

Düşün zemininde yatıyorum, vücudum titriyor. Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum ama eminim su şimdiye kadar soğumuştur. Hissetmiyorum. Uyuşmuşum. Hareket etmek, hatta gözlerimi açmak için bile çok yorgunum.

Sin'in ne kadar süre burada kaldığını bilmiyorum. Zaman kavramı yoktu. Bir ara beni sandalyeden çözdü ve yatak odama taşıdı. Orada işkenceye devam etti. Vibratör, kemer, bant ve ip. Aklına gelen her pozisyonda beni sikti.

Bayılıp tekrar uyanıyordum. Vücudumun istediği sonsuz bir zevk döngüsüydü. Ama sürekli flashback'ler yaşıyorum. Parça parça anılar geri geliyor.

"Aferin Elli," diye fısıldadı Sin kulağıma. "Siktir," diye inledi ve eli zaten karışmış saçlarıma kaydı. "Çok iyi gidiyorsun."

Başımın yanını yatağa bastırırken, ona karşı koymuyorum bile. Bir anlamı yok. Hiçbir şeyim kalmadı. Beni öldürmek için bir görevde - orgazmla ölüm. Daha iyi bir yol var mı? Hayır.

Başlığın duvara çarpma sesi, onun ağır nefes alıp verişiyile birlikte odayı doldurur. Yaklaşıyor. Yine. "İşte böyle." Kalçaları ileri doğru iterek yüzümü bir zamanlar bizim yatağımız olan yere bastırır. "Lanet olsun, Elli. Amin çok güzel."

Nefes alamıyorum, ama bu yeni bir şey değil. Bu noktada, nasıl hala hayatta olduğumu bile bilmiyorum. Onu oturma odamda dururken bulduğumdan beri zaman ve günleri saymayı bıraktım. Onun oynacağı oldum. İsteddiği gibi kullanıyor ve vücudum bunun her saniyesini seviyor.

Saçımı tutan eli yüzümü kaldırıyor ve ağzım hala bantlı olduğu için burnumdan nefes alıyorum. Ağzımı sikmek için bantı çıkarıyor, işini bitirince tekrar yeni bantlar yapııştırıyor.

Bacaklarım genişçe açılmış, sırtım acı verici bir şekilde yukarı doğru kıvrılmış ve bağlanmış kollarım arkamda, aramızda sıkışmış durumda. Taze dövme sürtünüyorlar ve acı beni daha da tahrik ediyor.

Cehennemde miyim, cennette miyim, karar veremiyorum.

O acımasızca beni sikerken, amım onun piercingli sikinin etrafında titriyor. Bu noktada, kaç kez boşaldığımı söyleyemem ama vücudumdaki izler benim için sayıyor. "İşte böyle, küçük şeytan. Sikime boşalarak benim fahişem olmayı ne kadar sevdiğini göster bana."

Başka bir ses çıkaramadan inliyorum, vücudum sertleşiyor ve tam da onun istediği şeyi yapıyorum. Gözlerimin önünden noktalar geçiyor, nefesim tamamen duruyor. Kaslarım spazm geçirmeye başlarken gözlerim geriye dönüyor. O benim her parçamı, zihnimi ve bedenimi kontrol ediyor. Durduramıyorum.

Kalçalarını öne doğru iterek, sikini içimde attırırken hareketsiz kalır. Çekilirken beni bırakır ve ben nefes almaya çalışarak yatağa düşerim.

Yataktan kalktığını hissediyorum ama titremeler vücudumu sarsarken gözlerimi açacak kadar yorgunum. Ayak bileklerimi yakalıyor, beni yatağın ucuna doğru çekiyor. Ayaklarımı genişçe açıyor ve her birine sert bir şey sarıyor. İp. Onun için genişçe açılmış durumdayım.

Elini saçlarıma geçirir ve başımı diğer tarafa çevirir. "Bana bak," diye emreder.

Ağır gözlerimi açtım ve o yatağın kenarına eğilmiş, yüzü benimkinin önünde duruyordu. Serbest eliyle bantlanmış yanaklarımı kavrarken, gözleri gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü inceliyordu. Gözyaşlarımı durduramamıştım. Acının üstüne, tüm vücudum aşırı uyarılmıştı. İçten dışa titriyordu.

Yanaklarımı bırakıp, eliyle yüzümdeki yapışık saçları silip terli sırtıma atıyor. "Sen çok mükemmelsin." Parmak eklemleri yüzümün yanından aşağıya doğru kayıyor. "Ama seni mahvedeceğim, Elli."

Onun sözünü yutuyorum.

"Chance seni asla tatmin edemeyecek. Ziyaretlerimi iple çekeceksin. Seni kullanmam için yalvaracaksın. Seni benim küçük fahişem yapmam için."

O uzaklaşır ve ben gözlerimi kapatırım, biraz kestireceğim sanırım, ama kığımın arasına soğuk bir şey kayınca gözlerim açılır. Benimle işi bitmemiştir.

Saniyeler sonra, parmaklarının baskısını hissediyorum. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama bunun için onları bağladığını anlıyorum. Parmağı kolayca kığıma girip çıkıyor, beni açıyor, bana vermek istediği her şeyi almaya hazırlıyor. Popo tıkaçı yerine oturduğunda bile irkilmiyorum. Bunun yerine, bantlanmış dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

Sonra karanlıkta kalıyorum. Gözlerimi kırıştıtararak bayılmış mıyım diye anlamaya çalışıyorum ama hayır. Işığı kapatmış. Sonra yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum, beni tekrar kullanmak için beklememi istiyor.

"Elli?" Kira'nın bitişik yatak odasından seslendiğini duyarım ve bu ses beni anılarımdan çıkarır. "Ellington, nerede lan...?" Banyoma dalar ve duşa doğru koşar. Cam kapıyı açar ve giyinik halde içeri girer. "Ne oluyor Elli? On beş dakikadır kapını çalışıyorum. Sonunda pencereyi kırdım." Bana dokunmak için uzanır ama eli suya değince nefesini tutar. "Ne zamandır buradasın? Su buz gibi." Ayağa kalkar, suyu kapatır ve tekrar eğilir. "Hadi. Kalk." Kolumu tutup beni oturtur. "Ne kadar zamandır...?" Sesi kesilir, gözleri çıplak göğsüme ve karnıma düşer. "Ne oluyor lan?" diye fısıldar. "Onlar ne?"

Cevap vermiyorum.

"Bunlar izler mi?" diye devam eder.

Konuşmadan başımı sallarım. Dişlerimi sıkmaktan çenem çok ağrıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert gelmemiştim. Ve bu, boğazımı kullanışını saymıyorum. Onu memnun etmek istememden nefret ediyorum. Aklım, ne kadar iyi olabileceğimi görürse, belki Amelia yerine beni seçeceğini düşündü. Sanki onun olmayı hiç şansım varmış gibi.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Tanrım, Elli." Saymayı bırakır.

Daha çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Beni yatak odasına götürüp ters çevirdiğinde, sırtımı izlemeye başladı. Amım şişmiş, ağrıyor. "Onları çıkaramıyorum," diye fısıldıyorum.

Ne kadar süredir ovduğumu bilmiyorum. Luffa ile ovmayı denedim. Tek yaptığı cildimi yıpratmak oldu. Göğsüm kızardı ve biraz kanadı.

"Ne?" Gözleri yanımda duran sürahiye kayıyor ve onu eline alıyor. "Çamaşır suyuyla mı yıkanıyorsun?" diye bağılıyor.

Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir değildi ama Chance'in beni sokağa atacağı düşüncesi beni çaresizce yaptı. Beni bir kenara atarsa, annem beni kesinlikle uzaklara gönderecektir. "Denemek istedim." Onları çıkarmam lazım.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Hadi." Elimi tuttu ve titrek bacaklarımın üzerinde durmama yardım etti. "Ne yardımcı olacağını biliyorum."

KONUŞMA

GÜNAH

Corbin'in telefonu çaldığında, diğer iki Lord ile birlikte ailemin evindeki yatak odamda duruyorum.

Ona bakıp iç geçirir. "Gunner arıyor. Son bir saat içinde üç kez aradı. Ryat, Blakely yüzünden kafayı yiyor..." Telefon tekrar çalar ve onu keser. "Selam dostum." Banyoma doğru yürür. "Hiçbir şey bilmiyorum. Partiye katılmadım..." Kapıyı kapatır ve ikimize mahremiyet sağlar.

"İyi iş çıkardın," diyor diğer Lord. Ben burun kıvırıyorum. "Göreceğiz."

Yatak odamın kapısı o kadar sert açılır ki iç duvara çarpar ve kapı kolunun alçıpan duvara çarpmasıyla büyük bir delik açılır. "Seni adi herif..." Kız kardeşimin sözleri, gözleri benimkilerle buluştuğunda kesilir ve sonra yanımda duran adama yönelir. Sanki birimiz onu itmiş gibi bir adım geri atar. "Hayır." Geniş gözleri tekrar benimkilere döner. "Easton, lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bunun olacağını biliyordum, sadece daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Lütfen," diye yalvarır. "En iyi arkadaşımın bir görev olmadığını söyle."

Chance'e bakıyorum ve o kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona öfkeyle bakıyor. Hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum. İkimizin de kaybedecek çok şeyi var.

"Ona bunu nasıl yapabildin?" diye soruyor bana. Sessiz kalıyorum.

"Onu bırakamaz mısın?" Dişlerimi sıkıyorum. "Ha? Onu rahat bırak." Bana doğru koşuyor ve yüzüme tokat atıyor. "Seni pislik." Yine tokat atıyor.

"Dur!" Chance emreder, elini göğsüne koyarak onu geri çeker. "Ona dokunma lan!" Corbin bağırır, banyomdan çıkar, Cep telefonunu cebine koyarken gürültüyü duyar.

"O zaman karını kontrol et," diyor Chance.

Kız, gözleri yaşlarla dolu olarak erkek arkadaşına bakar. "Biliyor muydun? Ona söylediğin her şey... yalan mıydı?" Sesi titriyor, bizim planımızdan ona bahsetmemesi onu ne kadar incittiğini gösteriyor.

Corbin'in yüzünde bir maske kayar gibi, ifadesizleşir. Biz, kim olursa olsun, başkalarından sır saklamak için eğitildik.

"Neden bana söylemedin?" diye Corbin'e sorar.

Ama cevap veren Chance'dir. "Çünkü bu seni ilgilendirmez."

Corbin'e bakar, onun onu savunmasını bekler, ama yine de hiçbir şey söylemez. Derin bir nefes alır ve bana kızmak üzere olduğunu anlarım. "Elli'nin evinden yeni çıktım. Duşta kendini kanatana kadar ovuyordu. Çamaşır suyu kullanacaktı," diye bağırır, bana tekrar kızar. "Lanet olası çamaşır suyu, Easton." Bana tekrar tokat atar.

Bu sefer Corbin arkasına yaklaşır, kollarını ona dolayarak ellerini yanlarına sabitler. Onu yerden kaldırırken, bana tekme atmaya çalışır ama artık çok uzaktadır. "Seni lanet olası piç," diye tükürür. "O seni seviyor."

Göğsüm sıkışır.

"O seni seviyor ve sen onu mahvettin."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye bağırırım, sessiz kalamıyorum. "Ha? Onu hayatta tutmaya çalışıyorum."

Onu tekrar yere indirir. "Onu öldürerek mi?" diye bağırır. "Tanrım, Sin, bırak gitsin." Ağlamaya başlar. "Chance'le birlikte olmasına izin ver." *Cesedimi çiğnemedem* olmaz. "Senin olmadan bir hayatı olsun. Tek yaptığın onu incitmek. Ona yalan söylemek. Onu aldatmak."

"Onu hiç aldatmadım," diye homurdanırım, bu saçmalığı bir daha dinlemeyeceğim. "Seni gördük!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki kulaklarım acıyor. Ben hiç...

Kız kardeşimi daha önce bu kadar üzgün görmemiştim. Elli'yi yatağımızda baygın halde bıraktığımdan beri, onu bu duruma soktuğum için endişeleniyorum. Yapılması gerekeni yapıyorum, buna katılıp katılmamam önemli değil. Kendimi kanıtlamam gerekiyor. "Amelia bize banyoda videoyu gösterdi," diye devam ediyor.

Chance'e baktım, o da anlamadığını belirtmek için başını salladı. "Ne dediğini bilmiyorsun," diye tartıştım.

"Bana yalan söylemeyi kes! Artık senin saçmalıklarına inanmayacağım. Seni ve Amelia'yı Lordlar Kamarası'ndaki odanızda gördük. Onun soyunduğunu, yatağına girdiğini ve sonra onu bağladığını izledik ..." Nefesini toparlamak için bir ara verdi.

"Ve sonra?" diye soruyorum, kalbim onun anlattıklarına hızla atmaya başlıyor.

"Elli, Amelia'nın elinden telefonu düşürdü, erkek arkadaşının onu aldattığını izlemekten bıkmıştı." Dişlerini gıcırdatır. "Ama her şey açıktı, Easton. Sen yalancı, aldatan bir pisliksin." Yine bana saldırır, ama Corbin uzanıp saçını yakalar ve onu geri çeker.

"Bebeğim, sakın ol," diye homurdanır, o onun tutuşuna direnirken onu yerinde tutar.

"Ve ona James ve Lincoln'ü anlattın," diye devam eder. "Neden? Kendini daha iyi hissetmek için mi? Sen onlardan daha iyi değilsin. Onu kullanıyorsun."

Çenem sıkışır. "Bu konuşma bitti," diye homurdanırım, yeterince dinledim.

Corbin onu yerden kaldırıp döndürür ve tekmeleyip bağırarak odamdan dışarı sürükler. Normalde onu nereye götürdüğünü merak ederdim, ama şu anda umurumda değil.

"Bütün bunları nasıl biliyor?" diye soruyorum kendime.

"Amelia," diye cevaplıyor Chance.

"Nasıl biliyor?" Gözlerimi ona dikiyorum. Ellerini kaldırıyor. "O kaltağa hiçbir şey söylemedim." "O zaman geriye tek bir kişi kalıyor."

Kız kardeşim odama dalalı iki gün oldu ve hala ne olup bittiğini bilmiyorum. Amelia'ya soramam çünkü o zaman benim bildiğimi anlar. Onu mümkün olduğunca karanlıkta tutmayı tercih ederim. Belli ki konuşuyor ve benim bildiğimi ne kadar az fark ederse o kadar iyi.

Babamın çalışma odasına girdiğimde, onu masasında otururken görüyorum. "Bir dakikan var mı?" diyorum.

"O tur." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Sandalyede oturuyorum. "Eğer bu senin düğünle ilgiliyse..."

"Değil," diye sözünü kesiyorum.

O da başını sallar, arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon alır. "Ne istiyorsun?" "Carnage hakkında ne biliyorsun?" diye sorarım.

Vücudu gerginleşir, gözleri bir anlığına kısılr, sonra bunu gizler. Ama sorumu yanıtlamaz. "Oradan uzak durman gerektiğini biliyorum."

"Neden? Spade kardeşler yüzünden mi?" Devam ediyorum ve o iç çekiyor. Geçen gün bana hiçbir bilgi vermeyi reddettiler. Ama bu kadar kolay pes etmeyeceğim. Elli ile olan geleceğim söz konusu. Ve onu kurtarmak için her şeyi yaparım.

"Onlar kan bağıyla akraba değiller," diyor. "Sen ve benim gibi, birbirlerine yemin ettikleri için kardeş olarak adlandırılıyolar. Her şeyi paylaşıyorlar."

"Sırları ne?" diye merak ediyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Sır mı?"

"Neden onlar? Onlar Lordlar, değil mi?" Nasıl oraya geldiklerini anlayamıyorum. Tabii ki, Lordlar da dünyadaki diğer herkes gibi. Bazıları diğerlerinden daha zengin. Bazıları daha akıllı, daha acımasız. Lanet olası bir şehri nasıl ele geçirdiler? Carnage, dağların arasında, ıssız bir yerde yüz binlerce dönüm araziye kaplıyor. Her tarafı, hiçbir insanın aşamayacağı kadar yüksek dikenli tel çitlerle çevrili. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla tek bir giriş ve çıkış var.

Babam başını bir saniye başka yöne çevirirken çenesi gerginleşiyor. Onun benden bilmemi istediğinden fazlasını biliyorum. Onların bizden biri olduğu bir sır mı olmalı?

"Nasıl oraya gittiler?" Onun sessizliğini zorlamaya devam ediyorum.

"Oraya mı geldiler?" Sert bir kahkaha attı, gözleri tekrar bana döndü. "Evlat, onlar Carnage. Orayı cehennem gibi yönetiyorlar. Lordlar olabilirler, ama bizim gibi düşünmüyorlar. Bizim gibi davranmıyorlar. Senin ve benim gibi dünyada yaşayamıyorlar. Farklı eğitilmişler. İnisiyasyonları farklıydı. Onlarla ilgili her şey farklı."

"Onları makine gibi gösteriyorsun." Burun kıvrıyorum. "Herkesin bir zayıflığı vardır." *Elli benim zayıflığım.* Onu araştırıyor olmam bunu kanıtıyor, ama kimseye söylememeliyim. Lordlar bunu bana karşı kullanır. Sırf yapabilecekleri için sevdiğin şeyi elinden alır ve mahvederler.

Sorumu anlamadığından kafasını yana eğdi. "Hiç aşık olmadıklarını mı söylüyorsun?" İmkansız.

Gülümser. "Her zaman bir kadın vardır. Ama aşkın da işin içinde olduğunu söyleyemem."

"Tek bir kadın mı?" diye sorarak, daha dik oturuyorum. Her şeyi paylaştıklarını söylemişti.

O başını sallar. "Carnage ile ilgili birkaç hikaye var. Birincisi, onun öldürüldüğü. Diğerleri ise kaçtığı."

Kaşlarını çatıyorum. "Yani orada tutsak mıydı, yoksa hasta mı?"

O, tüm sorularımdan rahatsız olarak başını sallar. "Neden umurunda?" Gözleri bana dikilir.

Geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur ve çenemi kapatırım. Çok çaresizce konuşuyorum. "Sadece merak ettim. Bazı söylentiler duydum ve doğru olup olmadıklarını öğrenmek istedim. Bunların sır olarak saklanması bana garip geliyor."

Ağzını açmak üzereyken, cep telefonu çalar ve cebinden çıkarır. "Malcom arıyor," der ve ben gözlerimi deviririm. Müstakbel kayınpederim. "Bir saniye izin ver." Telefonu kulağına dayayarak gülümser. "Merhaba, Malcom..." Sağdaki kapıyı açarak ofisinden çıkar, benim gitmeyeceğimi ve mahremiyet istediğini bilir.

Telefonumu çıkarıp Elli'yi görmek için uygulamayı tıklıyorum. Yatakta uyuyor. Son zamanlarda çok uyuyor. Yeterince yemek yemiyor. İçtiği alkol ve ona yaptıklarım yüzünden bitkin durumda.

Telefonumu kilitleyip cebime koyuyorum ve babamın geçen gün bana gösterdiği kutuyu görüyorum. Elli'nin fotoğraflarıyla dolu. Kalkıp kutunun yanına gidiyorum. Kapağını açıp bir tane alıyorum.

O genç. Kesinlikle reşit değil. Gözleri bağlı, bodrumdaki kirli bir şilteye bağlanmış. Karanlık ama flaş onu aydınlatıyor. Üzerinde sarı bir yazlık elbise var. Bu kadar gençken böyle bir durumda olduğunu düşünmek kalbimi hızla attırıyor. İşaretleri görmeliydim. Ona daha fazla dikkat etmeliydim.

Fotoğrafi incelerken, başının üzerindeki duvarda bir ayna görüyorum. Gözlerimi kısarak gördüğüm şeye odaklanmaya çalışıyorum. Bir adam, orada durmuş ona bakıyor. *James*. Onu kaçırmamız imkansız. Düğmeli gömlek ve pantolon giymiş. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri ona dikilmiş.

Bu fotoğrafı kim çekiyor lan?

Kapının kolunun açıldığını duyuyorum, fotoğrafı cebime sokup kapağı kapatıyorum. O geri adım atarken, elimde cep telefonu, koltuğa çöküyorum. "Yarın akşam Malcom'la içki içeceğiz."

"Yok, içmeyeceğiz,"

diyorum.

O iç çekiyor.

"Oğlum..."

"Gitmem gereken bir yer var." Ayağa kalkarım, buradan bir an önce çıkmam

lazım. "Easton?" diye seslenir, ben de durup ona dönerim. "Carnage ile ne

yapmak istiyorsan

istediğin ne varsa, bırak gitsin. Onların varlığından haberdar olmamanın bir nedeni var. Onlar yenilmezler. İçlerinden biri ölümcül, ama üçü birden... Onlar seni kendi dünyalarına çekmeye karar verene kadar acının ne olduğunu bilemezsin. Orada hiçbir şey hayatta kalamaz."

Onun sözlerine irkilirim, yanıldığını umarım. Ryat'ın bana söylediklerini açığa vurmak istemediğimden, ondan gözlerimi kaçıtırırım. Bana bu şekilde gelmesine gerek yoktu. Bunun için minnettarım, ama onun güvenini ve sadakatini boşa çıkarmayacağım. Bu yüzden, "Kız..." derim.

"O gitti, Easton. Kaçtıysa, kaçak hayatı sona erecek. Öldüyse, şanslıymış."

O hayatta olmalı. Geleceğim onun ellerinde. Ama babamın Spade kardeşler hakkında bana anlattıklarına göre, onu kanla kaplı bir sedyeye zincirleyip yastıklı bir odaya kapatmış olabilirler. Bildiğim kadarıyla, onu yıllar önce öldürdüler ve izlerini örtbas etmek için bu söylentileri uydurdular.

"Vazgeçiyorum." Bu, babama söylediğim ilk yalan değil ve son da olmayacak.

Boğazını temizleyerek, bu konuşmanın henüz bitmediğini belli ediyor. Masasından bir şey alıp bana doğru yürüyor. Beyaz bir zarf uzatarak, "Bugün sana bu geldi," diyor.

"Nedir?" diye sorarak zarfı ondan alıyorum. Siyah yazıyı okuduğumda kanım donuyor.

Lütfen nişan partimize katılın...

Chance ve Elli'nin parti davetiyesi. Zarfı buruşturup ait olduğu yere, yere attım. Sonra, tek kelime etmeden, dönüp babamın ofisinden çıktım.

ELLINGTON

Ailemin evindeki odamda, köşeye sıkışmış boy aynasının önünde duruyorum. Makyajım ve saçım hazır. Artık giyinmem gerekiyor.

Ama kendimi buna zorlayamıyorum. İşte bu kadar. Annem, Chance ve benim için bir parti veriyor. Bu gece, annem ve Linc'in tüm arkadaşlarının önünde nişanımızı resmen açıklayacağız. Beni boğmak istedikleri bir başka lordlar ve leydiler denizinde.

Sin'in aklımda olması hoşuma gitmiyor. Kira, derimdeki tüm izleri silmeyi başardı. Eminim ki bir tabakayı da beraberinde aldı, ama o gecenin tüm hatıraları sanki hiç yaşanmamış gibi silindi. O günden beri onu görmedim. Maskeli adam tek iletişim yolumuzu kesip beni ağlayarak bıraktığı zamanki gibi.

Yetersiz hissediyorum. Sanki o Amelia ile çok meşgul. Amelia onun tüm ihtiyaçlarını karşılıyor, bu yüzden ben çoktan unutuldum. O işe yaramaz cep telefonu gibi küvetin dibinde çürümeye terk edildim.

Kapı kolunun tıklamasını duyuyorum ve dönüp kapımın açıldığını görüyorum. Linc içeri girdiğinde kaskatı kesiliyorum. "Odama girme," diyorum, omuzlarımı düzeltmeye çalışıyorum, ama sesim çatlıyor, bunca yıl sonra onun yanında olmanın beni etkilediğini ele veriyor.

Yüzündeki gülümseme, onun bunu fark ettiğini gösteriyor. Kapıyı kapatıp kilitlediğinde, kalbim göğsümde çılginca atmaya başlıyor. "Bu sadece birkaç dakika sürecek."

Yanındaki banyo kapısına koşuyorum, oraya girip onu dışarıda kilitleyebileceğimi düşünüyorum, ama o benden önce davranıyor. O kapı çerçevesine adım atıp kollarını açarak kapıyı kapatınca, inleyerek bir adım geri çekiliyorum.

Elini uzatıp çenemi kavrar ve başımı geriye doğru zorlar. Derin bir nefes alıp burnumun ucundan ona dik dik bakarım.

"Diz çok ve bana teşekkür et," diye emreder, odama neden geldiğini hemen açıklar.

Bacaklarım titremeye başlar. Nefes almam zorlaşır. "Siktir git," diye yüzüne tükürürüm.

Çenemi bırakır, yüzüme o kadar sert bir tokat atar ki, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sulanan gözlerimi açtığımda, maskeli adam için ilk kez isteyerek uzandığım yerin burası olduğunu görüyorum. Haliya tırnaklarımı geçirir, yanağımda kalan acıya rağmen ağlamamaya çalışırım. Bu kadar zayıf görünmekten çok yoruldum.

"Biliyor musun, Elli..." diye başlıyor, ayakkabıları benden uzaklaşıp yatağıma doğru ilerlerken. "James, senin çok genç olman nedeniyle ilk başta acele etmedi. Pennsylvania eyaletinde yasal rıza yaşı on altıdır." Bunu normalmiş gibi söylüyor. James, eyalet benim sikilmeye rıza gösterecek yaşta olduğumu söyleyene kadar beklediği için bir şekilde centilmenmiş gibi. "O kadar uzun süre bekleyebilmesine gerçekten hayran kaldım. Ben bu evi devraldığım anda seninle yatmış olurdum."

"Ona hiç sormadım..."

Kahkahası odayı doldurur, sözümü keser ve omurgamdan bir ürperti geçer. "Haklısın. Hiç sormadın. Ondan çok önce yalvardın."

Boğazım düğümleniyor çünkü buna karşı çıkamıyorum.

Üst komodin çekmecemi açıp kapatıyor. Bana dönüyor, ben titrek bacaklarımla kalkıp kapıya koşmaya çalışıyorum ama o saçımı tutuyor. Beni geri çekip yatağın kenarına eğiyor, arkamda durarak bacaklarımı yatağa sabitliyor, ben de çığlık atıyorum.

Kollarımı arkama getirip bileklerimi plastik kelepçeyle bağlarken çığlık atıyorum. Midem bulanıyor ve gözlerimi dolduran gözyaşlarını tutamıyorum.

"Aşağıdakiler seni duyamazlar, Elli. Herkes batı kanadında partin için hazırlanıyor."

Beni yataktan çekip dizlerimin üzerine çöktürdü. Başım öne düştü ve vücudumu sarsan hıçkırıklar, nefes alamayacak kadar şiddetliydi.

"O ağzını açacaksın ve senin için yaptığım her şey için bana teşekkür edeceksin."

Nefesimi toparlamaya ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kaldırıyorum. Şimdi paniğe kapılmanın sırası değil. Ona öfkeyle bakıyorum.

"Bak, Elli..." Siyah pantolonunun fermuarını açar. "Annen senin Sin ile evlenmeni istiyordu." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Resepsiyonda kriz geçirdikten sonra bana, en azından onun seni meşgul edeceğini düşündüğünü söyledi. Babanın ve onun babasının, Barrington'dan mezun olduktan sonra onunla evleneceğin konusunda bir tür anlaşma yaptıklarını bildiğini söyledi."

Babam Sin ile evlenmemi mi istiyordu?

"Ama tabii ki, baban öldü, bu yüzden onunla Bay Sinnett arasında yapılan anlaşma artık geçersiz. Bu yüzden onu, Chance ile evlenmen gerektiğine ikna ettim. O senin için daha iyi bir lord. Bir leydinin olması gerektiği gibi seni kontrol edecek. Sin sana karşı yumuşak davranır. Seni çok seviyor."

Yanılıyor. Ne dediğini bilmiyor. Sin benden nefret ediyor. Yaptıkları bunu kanıtladı.

"Ve David, bana David için borçlusun. Onu sana ben gönderdim. Ona senin çok iyi bir fahişe olduğunu ve sikilmen gerektiğini söyledim. Sin'i zayıflatıyorsun. Senin üzerinde istediğini yapmana izin veriyor. Ama Chance? O seninle hiç ilgilenmiyor." Elini uzatıp, az önce tokatladığı yanağımı parmak eklemleriyle okşadı. "Onunla evlenebilirsin, ama o sana kime hizmet etmeni söylerse ona hizmet edeceksin."

"Yani seni mi?" diye soruyorum. "Bu yüzden beni yeğeninle evlenmeye zorluyorsun, çünkü onun beni sikmene izin vereceğini düşünüyorsun." Eğer annem ve babam gerçekten Sin ile evlenmemi isteselerdi, bir şeyi biliyorum: o sadık olmayabilir, ama başka bir erkeğin bana dokunmasına asla izin vermezdi. Ve bu Lincoln için işe yaramazdı.

Hafifçe kıkırdar. "Çok akıllısın, Ellington. James bana ne kadar aptal olduğunu söylerdi. Sadece sikilecek bir orospu. Ama ben senin onun sandığından daha akıllı olduğunu biliyordum." Fermuarı açık pantolonunun içine elini sokar, sikini çıkarır ve ben geri çekilirim. Elini saçlarıma sertçe geçirir, beni bağırmaya zorlar.

"Yeterince konuştuk. Artık iyi bir fahişe olup, senin için yaptıklarım için bana teşekkür etmenin zamanı geldi."

Dişlerimi sıkıp, saçımı tutan yumruğuyla elimden geldiğince başımı sallıyorum. Bu, James'in ofisinde geçen seferki gibi değil. Uyuşturucu yüzünden kafam güzel değil. Ya da yalvar mıyım?

Hayal kırıklığıyla iç çeker ve gözlerini devirir. "Sin'e ne dersin?"

Kalbim durur ve sulu gözlerle ona bakarım.

"Ağzını açmazsan, onu Lordlara şikayet edeceğim." Donup kalırım. Onu şikayet etmekle ne demek istiyor?

"Bak, Sin'e kayıt dışı bir görev verildi. Tabii ki o bunu bilmiyordu. Bu daha çok benim tarafımdan yapılan bir deneydi. Küçük şeytanı için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Ve birdenbire, adam öldü. Çıplak ve kullanılmış halinin fotoğrafları yok oldu. Hepsi senin için, Elli. Senin gibi kullanılmış bir fahişeyi ne kadar önemseydiğini fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal et.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. David. Linc, beni David'le bir araya getirerek Sin'i tuzağa düşürdü. Ama neden? Sin'in bana ilgi duyduğunu düşünmesine ne sebep oldu?

"Bu yüzden, bu teklifi son kez yapacağım, Ellington. Ağzını aç ve sevdiğin adamın unvanını elinden almadığım için bana teşekkür et."

Sin'e ne olacağına önem vermemden nefret ediyorum. O beni kurtardı. Sonra da sıkılana kadar beni kullandı. Ama bu benim hatam, değil mi? Onun yalanlarına inandım. Aslında olmadığı birine aşık oldum. Onun unvanını elinden almalarına izin veremem. Benim yüzümden değil. İnsanların incinmesine neden olmaktan bıktım. Bu benim geleceğim. El ele dolaşıp kullanılmak.

Hepsi haklı. Ben bir fahişeyim. Ben bir hiçim. Sin'in bir geleceği var ve onun benim yüzümden bunu kaybetmesine izin vermeyeceğim. Ben onlar gibi değilim. Dudaklarımı yalayıp gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı aralıyorum.

"Aferin fahişe," diye övüyor ve omuzlarım, onun penisi açık ağzıma girerken titriyor.

Yere diz çöküyorum, kulaklarımda kan uğulduyor. Pantolonunun fermuarını çekmesini izliyorum. Yüzümü kavırıyor ve ben sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Her şey bulanık. Bir şey söylüyor ve sonra beni bırakıyor. Plastik kelepçe kesiliyor ve kollarım yanlarıma düşüyor. Çıktığını ve kapının kapandığını duyuyorum.

Göğsüm inip kalkıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bitişikteki banyoya koşuyorum ve tam zamanında tuvaletin önüne düşüp kusuyorum.

"Aman Tanrım, Elli." Kira'nın yanımda durduğunu duyuyorum.

Yine yapıyorum. Karın kaslarım geriliyor, uyluklarım sıkışıyor ve göğsüm yanıyor. Linc'in bana yutturduğu şeyi dışarı çıkarıyorum. Déjà vu gibi.

Keşke geçen seferki kadar berbat durumda olsaydım. Kusmayı bitirdiğimi anladığımda alabileceğim ilaçlar çekmecemde duruyor.

Linc yumruğuyla saçımı mahvettiği için Kira saçımı tutup tutuyor. İşimi bitirince tuvaleti sifonu çekip bacaklarımın üzerine oturuyorum.

"Bugün yemek yedin mi?" diye soruyor, lavaboya doğru giderken. Musluğu açıyor, altından bir bez geçirip ıslatıyor, sonra bana uzatıyor.

"E-vet." Sesim boğuk, boğazım yanıyor.

Yerdeki havluyu bırakıp titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Musluğa gittim, avucuma su doldurup yüzümü yıkarken ağzımı da çalkaladım.

"Elli," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Bence bir hamilelik testi daha yapmalısın." "Yine mi?" diye mırıldandım.

"Ciddiyim. Yanlış negatif sonuç çıkmış olabilir. Ya da belki henüz yeterince ilerlememişsindir..."

"Hamile değilim."

"Sin'le prezervatif kullandınız mı?" diye sorar.

"Sen ve Corbin korunuyor musunuz?" diye soruyorum

ona sert bir bakışla. "Kusan ben değilim," diye

savunmacı bir tavırla cevap veriyor. "Ben iyiyim Kira,"

diye iç çekiyorum. "Söz veriyorum."

Tuvaletten çıkıp yatak odama giriyorum, o da peşimden geliyor. "Sin, Amelia ile evleneceği için bu hamileliği saklamaya mı çalışıyorsun?"

Ona dönerek soruyorum. "Ne?"

"Bu bir tür intikam mı?" Ellerini beline koyar. "Çünkü seninle evlenmeyecek mi?"

Lanet olası uçurumun kenarına o kadar yaklaştım ki atlamak üzereyim. Bu saçmalığa daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. "Kardeşin beni umursamıyor, Kira. Ve ben bunu anlıyorum. Anlıyorum. Ben sadece bir seks partneriydim. Not al. Senin de günün gelecek." Ona sırtımı dönüyorum.

"Bu ne demek?" Kolumdan tutup beni döndürdü. "Corbin'in de aynı olduğu demek."

"Hayır..."

"Hepsi aynı lanet Lordlar, Kira," ona benim kadar aptal olduğu için bağırırım. Onu bu kalp acısından kurtarabilirsem, kurtarırım. "Yemin ettiler. Kadınlar onlar için bir bok ifade etmiyor."

Gözleri yere düşer. Az önce Linc için diz çöküp ağzımı tıkadığım yere. "Kardeşim seni seviyor."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Manik bir ses çıkıyor, tüm vücudum titriyor. "Ama ben onu sevmiyorum." Mide bulantısı geri geliyor ama onu yutuyorum. Ona onu sevdiğimi hiç söylemedim ve şimdi buna memnunum. Bana karşı bu kadar gücü olduğunu bilseydi ne olurdu düşünsene.

"Ona hamile olduğunu söylemelisin," diye ısrar ediyor.

"Hamile değilim lan!" diye bağıríyorum. "Tanrı aşkına, Kira. Hamile değilim lan. Bırak artık. Kendine bak. Ha? Kim bilir

Corbin sana sadık mı, kim bilir?"

Yüzüme tokat attı ama ben hissetmedim bile. O anda çok uyuşmuştum. Kazanamayacağım bir oyun yüzünden aklımı kaçıırıyordum.

O odamdan fırlayıp çıkar ve ben kendimi şifonyerin önünde bulurum. Onu açar ve ağzıma iki hap atarım. Sonra düşünmeden dolabıma girer ve annemin bu geceki parti için giymem için aldığı elbiseyi askıdan alır, başımdan geçiririm. Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da dinlenmeye ihtiyacın olduğunda hayatın durmadığıdır. Ağlamalarını yutarsın ve çeneni kaldırırsın. Çünkü hayat seni umursamaz. Ya kabul edersin ya da seni öldürmesine izin verirsin.

Hayatta kalmak için ne yapacağını bilmediğin bir adama asla güvenme.

Anlıyorum. Çünkü ilk kez babamın yaptığını anlıyorum ve o kadar da kötü gelmiyor.

KONUŞMA

GÜNAH

Kız kardeşim içeri girerken, balo salonunda Corbin ve Chase'in yanında duruyorum. Odanın diğer ucundan ağladığını görebiliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, o bize doğru koşarken.

"Gidiyoruz," diye Corbin'e bağılıyor.

"Ne oldu?" diye sordu Corbin, ama kız kardeşim onu da görmezden geldi.

"Ben gidiyorum lan. Gel ya da gelme." Dönüp, öfkeyle uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben kolunu tutup geri çekiyorum. "Sin..."

"Hemen sorumuza cevap ver," diye yüzüne bağılıyorum, parmaklarım onun cildini sıkıca kavıyor. Corbin'e bakıyor ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturuyor, o da bir açıklama bekliyor.

Kız kardeşimi ölümüne seviyorum ve onun için her şeyi yaparım, ama o Lordlarla bu hayatı seçti. Kaçmak için her türlü şansı vardı, ama kaçmadı. Corbin, onun sandığı gibi bir adam değil. O bir Lord ve bu her zaman öncelikli olacak. Onu ne kadar sevse de. Lordlar her zaman sevdiğimiz şeylerle bizi sınamayı severler.

"Elli'yi üst katta kusarken buldum," diye itiraf eder sonunda, uzun bir nefes vererek.

Kaşlarım çatıldı. "Hasta mı?"

"O hasta," diye ters bir şekilde cevap vererek kolunu çekmeye çalışıyor, ama ben bırakmıyorum. "Sanırım..." Dudaklarını ısıyor. "Sanırım hamile, ama kimsenin bilmesini istemiyor."

Kolunu bırakıp, kolumu yanıma indiriyorum. Kaçmak yerine bana doğru adım atıyor. "Eğer hamileyse, onunla evlenmeyi seçebilirsin, değil mi?" Mavi gözleri büyük ve umut dolu. Elli kadar o da benim Elli ile birlikte olmamı istiyor. Daha iyi bir erkek olmamı ve en iyi arkadaşını seçmemi istiyor.

"Bu işler öyle yürümüyor." Ben cevap vermeyi reddettiğimde Corbin konuşur.

Gözleri ona kaydı. "Neden olmaz?" diye sordu, yine sinirlenerek.

"Sin isterse evlenir, istemese evlenmez," diye devam etti Corbin.

Geniş gözleri bana döner ve bir adım geri atar. "Hayır. Ona bunu yapmazsın," der, erkek arkadaşının ne demek istediğini anlayarak.

"Durum karmaşık," diye devam eder Corbin.

Ondan hiçbir şey saklamıyorum. Arkamdan iş çevirmiş olabilir, ama yaptığını kabul ettim. O hala en iyi arkadaşım. Kız kardeşim için duyduğu aşkın aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

"Easton," diye yumuşak bir sesle konuşur. "Ona bunu yapamazsın." "Ben bir lordum," derim. "Ne istersem yapabilirim."

Gözleri yaşlarla dolarken Corbin'e bakar ve o hiçbir şey söylemeyince arkasını dönüp balo salonundan koşarak çıkar.

"Siktir," diye tısladı Corbin.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak balo salonundan çıkıp üst kata çıktım, az önce olanlar hakkında onunla konuşmaya bile tenezzül etmedim. Kira'yı takip edip etmemek onun kararı. Benim ilişkim değil, benim sorunum değil.

Elli'nin odasına sanki benimmiş gibi girerim ve balkonuna açılan Fransız kapıları görürüm. Orada durmuş, sırtı bana dönük, dirsekleri korkuluğa dayamış.

Dışarı çıkınca, benim varlığımı hissederek vücudunun gerildiğini görüyorum. "Neden buradasın?" diye soruyor yumuşak sesiyle. Sesinde öfke ya da merak yok. Sadece yorgunluk var.

"Annen beni davet etti."

"Tabii ki davet etti." Diye iç geçirir, korkuluktan ayrılır ve bana döner.

Gözlerim onun şişkin yanaklarını, kan çanağına dönmüş gözlerini tarıyor ve... göz bebekleri büyümüş. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen mahvoldun." Bu bir soru değil.

Güzel gözleri ağırlaşmış, yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

Gözlerim yüzünün geri kalanını tarar ve yanağına ulaşır. *O bir el izi mi?* Yaklaşırım, onu korkuluğa yaslar ve yanağına dokunmak için uzanırım, ama o yüzünü indirir. "Seni kim vurdu?" diye sorarım.

"Kız kardeşin," diye cevaplar, çenesini kaldırıp gözlerime bakar.

Bunun yalan mı değil mi olduğunu anlayamıyorum, ama kardeşim o kadar sert vurmaz ki o kadar kırmızı bir iz bırakmasın. "Elli..."

"Lütfen git," diye yalvarır.

Gözlerim onun gözlerini arar ve gözyaşlarıyla dolar. "Seni görmekten bıktım." Alt dudağı titremeye başlar. "Senin yüzünden kendimden nefret etmekten bıktım. Çok yorgunum..." Gözlerini sıkıca kapatır ve yeni gözyaşları yüzünden akmaya başlar. Gözleri açılır ve gözyaşları benim gözlerime düşer, beni olduğum yerde sabitler. "Kimsenin sevemeyeceği bir fahişe olmaktan bıktım."

"Elli..."

"Babam bana hayatın adil olmadığını öğretti." Elini göğsüme koyarak beni geri itti, ben de izin verdim. "Chance ile evleniyorum ve sadık bir eş olacağım, Sin. Çünkü senin fahişen olmaktan bıktım. Buna değmez." Bunun üzerine, etrafımdan dolaşarak yatak odasından çıktı.

Titrek ellerimle cep telefonumu çıkarırım. Bir şey oldu. Bu, bir hafta önce tüm hafta sonunu onunla geçirdikten sonra yatağımızda baygın halde bıraktığım Elli değil. Hayır. O tam da olmaması gereken yerdeydi. Uçurumun kenarında. Başı önde atladı ve onu geri getiremeyeceğim.

Onun odasına kurduğum kameraları açtım. Aynanın önünde hazırlanırken onu gördüm. Kapısı açıldı ve Linc içeri girdiğinde kanım dondu. Sesini açtım. Gözlerim ekrana kilitlenmiş, ellerim telefonu kırılacak kadar sıkı tutarken, onunla tehdit ederken onu izledim...

Benimle.

Benim yüzümden ağzını açıyor. Benim yüzümden onu kullanıyor.

O onu terk ettiğinde titriyorum ve o tuvalete koşup kusuyor. Kız kardeşimin içeri girdiğini görüyorum ve izlemeye bile zahmet etmiyorum. Bildiğim gibi yalan söyledi. Onun ona iki kez vurduğunu gördüm. Birincisi, ona istediğini vermeyi reddettiğinde, ikincisi ise dizlerinin üzerine çöküp onun aletini emdiğinde. Kız kardeşim de bunu yapmış olabilir, ama odasında Lincoln'den hiç bahsetmedi ve ben nedenini biliyorum.

Cep telefonumu cebime koyup merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Elli?" diye bağıriyorum. Balo salonu artık konuklarla dolmuş. Makyajını düzeltmeye bile zaman ayırmamış. Makyajını tamamen silip saçlarını da açık bırakmış. "Elli, seninle konuşmam lazım." Bir adım öne çıkıyorum.

"Bu olmayacak." Linc bana doğru adım atar.

Yumruklarımı sıkıyorum; lanet kafasını koparmak istiyorum, ama yapamıyorum. Bizi izleyen çok fazla göz var. Bu bir sınavdı. Artık bunu biliyorum ve başarısız olamam. Onu sonsuza kadar kaybedeceğim. Tüm vücudum öfkeden titriyor. Cildime sıcak bir ateş geliyor ve neredeyse nefes nefeseyim.

"Ben hallederim." Chance ellerini Lincoln'ün göğsüne koyar ve o geri çekilir.

"Dışarı çıkın," diyor Linc, Chance'e. Elli'yi kalabalık bir denizin içinde dururken son bir kez görüyorum ve onun ne kadar güvensiz olduğunu anlıyorum. Burada kimse onu korumayacak. Benim koruduğum gibi değil.

"Hadi," diye homurdanıyor Chance ve ben de kendimi öldürmeden önce onun beni odadan, evden ve çift kapıdan ön verandaya sürüklemesine izin veriyorum.

Öldürülmeden önce. Eğer öyle olursa, ona ne yapacaklarını kimse bilemez. "Ne oluyor lan?" diye sorar yumuşak bir sesle, gözleri mülkü tararken. "Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Cep telefonumu çıkarıp görüntüleri açıyorum, sesini yükseltiyorum ve ona uzatıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Ellerimle saçımı tutarak volta atmaya başlıyorum. Onun uyuşturucu kullandığını anladığım anda bunu bilmeliydim. Bu onun kaçış yolu. Yanlış olduğunu bildiği eylemlerle başa çıkma yöntemi.

"Siktir." Saçlarını eliyle tararken, gözleri fal taşı gibi açılmış. Linc'in ona söylediklerini duyunca çenesi geriliyor. Videoyu izleyip bitirdikten sonra telefonu bana geri veriyor. Titreyen ellerimle telefonu cebime koyuyorum. Chance'in kolları yanlarına düşüyor. "Üzgünüm dostum..."

Yüzüne yumruk atarak onu geriye savuruyorum. "Tanrım, Sin..."

Smokinini tutup kendime doğru çekerim, göğsü benim göğsüme çarpar. "Kim olursa olsun, yani kim olursa olsun, ona bir daha dokunan olursa, nerede olduğumuzu ya da kimlerin izlediğini umursamadan, onu öldürürüm."

"Onun bunu yapacağını bilmiyordum," diye bağırır, kırık burnundan kan akmaya devam eder.

"Onu öldürdükten sonra sıra sana gelecek," diye söz veriyorum ve Chance'i benden uzaklaştırıyorum. "Şimdi oraya geri dön ve onun yanından ayrılma." Evi işaret ediyorum.

"Sakin ol dostum." Ellerini kaldırır, hızla etrafına bakar, ama herkes içeridedir. Parti çoktan başlamıştır. "Ben de senin kadar kızgınım, ama henüz bir şey yapamayız."

Biliyorum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. "Gözünü karımdan ayırma. Ona bir şey olursa, tereyağı bıçağıyla gözlerini oyacağım," diye tehdit ettim.

Dairesel yolu geçip vale hizmetinin olduğu yere yürüdüm ve o, arabamı almak için anahtarlarını aldı. Onu elinden çekip aldım ve arabamın park edildiği yere doğru yürüdüm. Arabama binerken telefonum çaldı.

"Easton." Babamın sesi arabamı doldurur, sonra kapının açılıp kapandığını duyarım, babam evin içindeki kalabalıktan saklanmaya çalışmaktadır. "Ne oldu lan? Chance burnu kanayan bir şekilde geri döndü."

"Önemli bir şey değil," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu önemsiz bir şey değildi. Neredesin sen? Amelia ve ailesi seni arıyor."

"Gitmek zorundaydım."

O içini çeker. "Oğlum..."

Telefonu kapatıp kucağıma bırakıyorum. Kanım kaynıyor, titrememi durduramıyorum. O, Lordlar nezdindeki konumumu tehdit etti ve o da onun istediği her şeyi yaptı. Bundan nefret ediyorum. Beni korumamalıydı. Tam tersi olmalıydı. Ama Lordlar ellerimi bağladı. Beni kurtardığı insanların, beni ondan uzak tutan insanlar olduğunu bilseydi, kendini şu anda olduğundan daha çok nefret ederdi.

Lincoln'ün bir şeyler deneyeceğini biliyordum, ama en azından düğünlerinden sonraya kadar bekleyeceğini düşünmüştüm. Beni ona karşı kullanması göğsümü sıkıştırıyor. Benden nefret etmesine şaşmamalı. Ona ait olmayan bir şeyi ona verdi. Bunca yıldır benim onu koruduğum gibi o da beni korudu. Ama bunun bedeli ne oldu? Aklı. Artık eskisi gibi değil. James onunla oynadı. Onu sevişmek için yalvartı. Linc ona durması için yalvartacak, ama durmayacak. Ona yalan söyledi, benim babam ve onun babası bizim evlenmemiz için hiçbir anlaşma yapmadılar. Bu da onu incitmenin başka bir yolu. Ona istediğini elde etmek üzere olduğunu hissettirip, sonra da bunu elinden alma gücüne sahip olduğunu göstererek.

Telefonum tekrar çalıyor ama babam olduğunu görünce reddediyorum. Şu anda ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Garaj yolundan çıkıyorum. Eskiden onu gizlice görmeye gittiğimde bisikletimle saklandığım eve paralel toprak yoldan ilerliyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum. Onu balo salonunda Chance'in yanında dururken izliyorum. Yüzünde gülümseme yok. Berbat durumda bile görünmüyor, sadece boş boş bakıyor. Artık benim küçük şeytanım değil. O, kırmak istedikleri kız, Ellington Asher. Ne kadar güçlü olabileceğinin farkında olmayan kız.

Ben onun tek umuduyum.

Blackout'a varıyorum ve kulübe girip Tyson'ın ofisine koşuyorum. "Onları geri ara." Kapıyı çalmadan içeri dalıyorum. Masasının arkasından bana bakıyor.

"Onlara başka bir toplantı istediğimi söyle," diye talepte bulunuyorum.

"Sin, Spade kardeşler öyle çalışmazlar. Onlar Lord olabilirler ama bu seninle benim durumumla aynı şey değil."

"Sen Lordlara hesap vermezsin," diye hatırlatırım. Spade kardeşlerin Lordlar için ne halt ettiklerini anlamış gibi davranmayacağım ve umurumda da değil.

Ellerini yumruk yapar. "Lord olarak doğarsın, Lord olarak ölürsün." Homurdanarak ekler, "Yemin sözü söz konusu olduğunda kimse dokunulmaz değildir." Elini saçlarında gezdirir ve iç çeker. "Sadece zamanımızı boşa harcarsın. Sana hayır dediler..."

"Bir kadın var," diye sözünü kesiyorum.

Sandalyesine yaslanarak bana sert bir bakış attı. Gözleri onu ele veriyordu. Ona kadının adını ya da bu orospu hakkında hiçbir şey söylemedim, ama o kadının kim olduğunu ve onlar için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu.

"Belki onu bulabiliriz? Onu takas edebiliriz falan."

Kaba bir kahkaha attı. "Onu takas etmek mi? Onu bulup teslim edersen, Linc'ten daha iyi olmayacağını anlıyorsun, *değil* mi?"

Masasından dönüp odada dolaşmaya başlarken burnumdan soluyorum. O yakıcı his hala tüm vücudumu kaplıyor. Şu anda yüz kişiyi çıplak ellerimle öldürebilirim. Keşke David'i öldürmeseydim. Şu anda işkence etmek için iyi bir aday olurdu.

"Ciddiyim Sin. Bu kızı bir kurt sürüsüne atmış olursun. Onu parça parça ederler. Onların bu hale gelmelerinin sebebi o."

Sanki ne demek istediğini biliyormuşum gibi konuşuyor. Bilmiyorum ve yine, umurumda da değil. Masasına geri dönüp ellerimi masaya vuruyorum, gözleri benimkilere dikiliyor. Tyson'ın yumuşak biri olduğunu hiç bilmiyorum. O acımasız, hepimiz için lanet olası bir efsane. "Kendimi asla affetmeyeceğimden mi korkuyorsun?"

O, sanki bu aptalca bir düşünceymiş gibi gülüyor. "Bizim dünyamızda affetmek diye bir şey yoktur."

Belki de kızın masum olduğunu düşündüğü için ona acıyor. Seçtiği kişi onu değiştirdi. Tyson'ın Lord olarak izlediği yol onu milyarder yapacaktı. Çocukları ve köpeği olan mükemmel bir aileye sahip, saygın ve güçlü bir CEO. Seçtiği kişi öldürüldüğünde hepsini bıraktı. Yapmadığı bir şey için katledildi. Onu seviyordu. Bir Lord'un bir kadını sevebileceği kadar. Bu onu tehlikeye attı ve en büyük bedeli ödedi.

Elli'ye bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir erkeğin onu benden almasına izin vermektense, bu lanet olası dünyayı yakıp kül ederim. Onu nasıl geri alırsam alayım, kırık olsun ya da olmasın, onu seveceğim.

"Onu umursamıyorum." Sonunda kadına ilişkin önceki sorusuna cevap veriyorum. Kurtlar onu alsın. Eğer bu, küçük şeytanımı geri alabileceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun. Kan dökmeye hazırım, benim kanım olmasa bile.

kimse Elli'yi umursamadı, ben neden tanımadığım bir kaltak için umursayayım ki?

"Önemli değil."

"Ty..."

"O çoktan gitti, Sin. Onu bulamazsın."

Siktir! Kanepeye düşüp arkama yaslanıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum. Seçeneklerim tükeniyor. Zamanım tükeniyor. Elli'yi tanıyorum. Yirmi dört saat boyunca berbat durumda kalacak. Sonunda aşırı dozdan ölecek. Kazara ya da kasten, fark etmez.

"Eve git, Sin," diye beni başından savar. "Biraz dinlen ve kadınlar yüzünden mantıksız davranmadan önce iki kez düşün."

Cep telefonu çaldı ve ben ayağa kalkıp çıkmak üzereydim ki, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret ederek dikkatimi çekti. Kaşlarımı çattım ama başımı salladım.

Telefonuna cevap vererek, hoparlörü açar. "Alo?"

"Tyson," diyor adam. "Bir şey dikkatimizi çekti." Sesi tanıyorum. Spade kardeşlerden biri, ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Onlarla tek ve tek görüşmem çok kısa sürmüştü.

"Beni neden arıyorsun?" Tyson, kollarını göğsünde kavuşturarak sorar.

"Geçen gün birlikte geldiğin çocuk." "O ne olmuş?" diye devam eder.

"Yarın onu buraya getir. Onu görmek istiyoruz." Adam telefonu kapatır.

Tyson, bana bakmadan önce hücrelerini kilitler. "Görünüşe göre bir şansın daha var."

ELLINGTON

Balo salonunda duruyorum, gözlerim karşı tarafta duran bir adama takılmış. Onu tanıyorum. Onu daha önce görmüştüm. Evimize gelmişti. Sin evi bizim için satın aldığını söylediğinde, imzalamamız için belgeler getirmişti. Oraya gidip, yalan olduğu halde neden böyle bir şey yaptığını sormalıyım. Neden bu kadar zahmete girdi? Ama ayaklarım olduğum yerde sabit. Mavi gözleri benimkilere bakıyor, bana bakıyor. Onu yakaladığım umurunda değil. Şampanya kadehini dudaklarına götürüp bir yudum alıyor.

Bir el kolumu tutar ve beni balo salonundan dışarı çeker. Ayaklarım beni taşıyamaz ve tökezlerim ama neyse ki yüzüstü düşmem. "Tanrım, yine uyuşturucu almışsın." Lincoln'dür. "Lanet olsun, Elli. Bir gün bile temiz kalamaz mısın?"

Beni durdurup yüzüne dönmem için döndürdüğünde inliyorum. "Ne dedin sen?" diye yüzüme bağılıyor.

Ben burada bile değilim. Molly etkisini gösterdi ve içiyorum. Artık ağzımda onun tadı yok. Bildiğim kadarıyla salya akıyor olabilirim.

"Hmm? Sin'e ne dedin?"

Gözlerim ağırlaşıyor, her şey bulanıklaşıyor.

Elini kaldırıp bana tokat atmak ister, ama elini havada durdurur. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye Chance homurdanır.

Tekrar gözlerimi kırpyorum, Chance'in elinin Lincoln'ün bileğini kavradığını ve bana vurmasını engellediğini fark ediyorum. Hiç irkilmedim bile, acı düşüncesi meme uçlarımı sertleştiriyor. Bir şeyler hissetmek istiyorum. Sin'in burada olup bana acı çektirmesi için. Bedenimin gitmek istediğinden daha ileri gitmesi için ona yalvarmam için.

Linc elini çekip geri adım attı. "Üvey kızım ile konuşuyorum."

Bu sözler midemi bulandırır. Kendime acıyarak boğulurken, onun annemle evli olduğunu unutmuşum. Annemin iki kocasıyla da, onlar annemle evliyken, resmen yattım. Ben korkunç bir insanım.

"Neden bu kadar berbat durumda?" diye sorar Chance, Linc'e.

Linc burun kıvrır. "Çünkü o lanet bir uyuşturucu bağımlısı. Bunu biliyordun. Onun yaptığı şey bu."

Chance bana dönüp yanaklarımı avuçlar. Soğuk ellerine yaslanırım.

Çok iyi geliyorlar. "İyi misin?" diye sorar.

Bir kahkaha patlar ve kendimi tutamayıp kahkaha atarım, vücudum titrer.

"Elli?" Chance kaşlarını çatarak beni hafifçe sallar.

"O iyi," diye tersler Linc.

Chance yüzümü bırakır ve beni bir sandalyeye götürür, sandalyeye oturtur, sonra amcasına döner. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Karın burada, lanet olsun." Başımı eğiyorum, konuşmaları kafamı karıştırıyor. Öyle mi? Bu gece annemi görmedim bile. Bu parti benim ve Chance için olabilir, ama o bu partiyi kendisi için düzenledi. Bu, benim hayatında tamamen boş bir yer kaplamadığımı göstermek için bir yol. Bizim dünyamızda bir hanımefendi olmak büyük bir şeydir. Ne zaman köle olmak gurur duyulacak bir şey oldu, emin değilim.

Linc omuzlarını düzeltir. "Bir anlaşmamız vardı..."

"Evet, onun neyi kabul ettiğini biliyorum," diye Chance onu keserek araya girer. "Ama o *henüz* benim karım değil. O zamana kadar ellerini kendine sakla."

Lincoln gözlerini bana diker ve ben ona gülümserim. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Dudaklarım uyuşmuş durumda.

"Sin bir şey biliyordu..."

"Sin onun her hareketini izliyor," diye devam eder Chance, bir adım geri çekilip koyu saçlarını eliyle tarayarak. Bana mı yoksa amcasına mı kızgın, emin değilim. "Tanrım, sen yetişkin bir adamsın. Bir zamanlar üç yıl boyunca kadınla yatmadın. İkimiz için de her şeyi mahvetmeden önce bir hafta daha pantolonunun içinde tut."

Lincoln yakasını düzeltir ve Chance ile konuşurken bana sert bir bakış atar. "Düğün gecesi onu istiyorum."

Chance öfkeyle nefes verir.

"Ciddiyim Becks. O lanet olası bir bakire değil ve sen ilk kişi olmayacaksın. Düğünden sonra onu istiyorum. Kahretsin, sen de orada olup izleyebilirsin, ama senden önce onu sikmek istiyorum. Bunu hak ettim."

Chance başını sallar. "Evet, haklısın. Tamam. Düğün gecesi ilk sen olacaksın."

Linc onu itip geçerek bana doğru yürür. Eğilerek çenemi tutar ve oturduğum yerden ona bakmamı sağlar. "Duydun mu Elli? Sana adil payımı alacağımı söylemiştim."

"Sen asla Sin kadar iyi olamazsın." Neden söylediğimi bilmiyorum, ama istesem de sözlerimi durduramazdım. Chance ile evleneceğim ve o, üvey babamın beni kim bilir kimlerle sikmesine izin verecek, ama onlar asla Sin olamayacaklar. Ve ben de her fırsatta onlara bunu hatırlatacağım. Beni hiç sevmemiş olabilir, ama ihtiyacım olduğunda ne istediğimi çok iyi biliyordu.

Lincoln'ün kızacağını sanıyordum ama o sadece gülümsedi ve yüzümü iterek beni sandalyeye geri oturttu. "Bakire olmayabilirsin ama düğün gecenizde sırtından onun lanet olası adını kazıdığım da benim için kanayacaksın. Onu bir poşet içinde ona postayla göndereceğim. Amelia'yı karısı yaptıktan sonra ona düğün hediyem olacak."

Linc'in bunu neden yapacağını bilmiyorum, Sin umursamayacaktır. Ama ona bunu söylemeyeceğim. Lincoln bunu kendi başına anlayabilir.

KONUŞMA

SİN

Resmi yemek odasında duruyorum, ellerim pantolonumun ön ceplerine sokulmuş. Yerden tavana kadar uzanan pencereden dışarı bakarken, araba yolundan gelen farları görüyorum. Büyük fuayeye girip iki kapıyı da açarak serin gecenin içine, verandaya çıkıyorum. Araba duruyor ve ben yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda, Chance'in sürücü tarafından indiğini görüyorum.

"O dışarıda," diye selamlar.

Gözlerim, yolcu koltuğunda çökmüş halde oturan Elli'ye kayıyor. Hâlâ nişan partisinde giydiği gece elbisesi üzerinde.

Eğilip emniyet kemerini çözdüm ve onu kollarımın arasına aldım, evin içine taşıyıp ana yatak odasına götürdüm. Onu yatağa yatırıp, kapıda duran Becks'e döndüm. "Defol git bu evden," diye bağırdım, gitmeyi reddederse onu dışarı atacaktım.

Ellerini göğsüme koyar. "Sin." Diye iç çeker. "Üzgünüm."

Gömleğinin düğmelerini tutup onu ön kapıya sürükledim ve dışarı attım. Verandada neredeyse düşüyordu. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

"Düğüne kadar ondan uzak dur." Kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum.

Odaya geri döndüğümde, onu bıraktığım yerde buluyorum. Sırt üstü yatmış, kolları açık ve başı yana eğik. Elbisesinin eteği yukarı kaymış, uyluğunu ortaya çıkarmış.

Yanına gidip kumaşı tutup ortasından yırtarak göğüslerini bana açık hale getiriyorum. Sonra gömleğimi çıkarıp pantolonumu indiriyorum, ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı çıkarıyorum. Yatağa sürünerek bacaklarının arasına oturuyorum.

Elimi amına indirip iki parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Islak değil. Parmaklarıma tükürüp, birkaç kez üzerinde gezdirdikten sonra içine sokuyorum, amını sikim için hazırlıyorum.

Elimle kendimi tutup onun içine giriyorum, kollarımı dizlerinin arkasına koyup bacaklarını genişçe açıyorum ve kalçalarımı onun kalçalarına çarpıyorum. "Yarın ağrın olsun istiyorum," diyorum ona, göğüslerinin bu kuvvetle sallanmasını izleyerek. "Seni siktiğimi hatırlamayacaksın, ama hissedeceksin."

ELLINGTON

GÖZLERİM ağır ve kuru, göz kırpiyorum. Ellerimi yüzüme götürüp inliyorum. Neredeyim ben? Oturup, parlak odaya bakınıyorum ve ışık çok parlak olduğu için gözlerimi kısıyorum. Evime geri dönmüşüm.

Buraya nasıl geldim?

Vücudum ağrıyor. Amım ağrıyor ve ayağa kalkmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Titreyerek banyoya gidiyorum ve tuvaleti kullandıktan sonra sildiğimde acıyor. Dün gece ne yaptım? Linc gelip beni ziyaret ettikten sonra pek bir şey hatırlamıyorum.

Çıplak olduğum için bir tişört ve iç çamaşırı giyiyorum ve mutfığa gidiyorum. Ağzım kurumuş, susuzluktan ölüyorum.

Oturma odasından geçerken, yüzümden karışık saçlarımı çekip mutfığa giriyorum. Sin'in mutfak adasına yaslanmış ve Corbin'in yanında durduğunu görünce birden duruyorum.

"İşte orada." Corbin beni ilk fark eden kişi.

Gözlerim Sin'de. Kan kulaklarıma hücum ederken, onun gözleri çıplak bacaklarıma düşer ve yavaşça, amımı zar zor örten tişörtün üzerinden yukarı doğru kayar.

Bir adım geri çekilip arkanı dönerim, ama Jayce bana doğru yürüyor. Yan tarafa adım atıp yanımdan geçip mutfığa girer ve sırt çantasını tezgahın üzerine atar. "Hepsi orada."

Sin adadan ayrılır ve bana başını sallar. "Onu yakala."

Kaçmaya çalışıyorum ama Corbin beni yakalayıp mutfığa sürüklüyor, ben de kurtulmak için tekmeliyorum ama boşuna. Beni çıplak ayaklarımdan üzerine koyuyor ve saçımı tutup yerinde tutuyor.

"Yuttuklarına daha dikkat etmelisin," Sin sonunda bana seslendi ve midem düğümlendi.

Linc ona yaptığımı mı söyledi? Sin'i Lordlardan kurtarmak için isteyerek ağzımı açıp onun beni sikmesine izin verdiğimi mi? Siktir, umarım söylememiştir. Onun için yaptığımı bilmesindense, Linc'e ağzımı sikmesi için yalvardığımı düşünmesini tercih ederim.

Sin dönüp dolaptan bir bardak alır, sonra da Kira'nın geçen hafta getirdiği Everclear şişesini tezgahın altına alır. Kapağını açıp, bardağın yarısına kadar alkol doldurur. Kapağı açıp küçük bir yudum aldığı anda gözleri benimkilerle buluşur.

. Sin asla sert içki içmez. Ne halt ediyor bu?

Bardağı masaya koyar, sırt çantasını açar ve bir poşet çıkarır. İçindekileri görünce nefesim kesilir. Ailemin evindeki yatak odamda sakladığım uyuşturucularım. "Ne yapıyorsun sen?" diye sorarım.

Poşetin fermuarını açar ve içindekileri Everclear'ın olduğu bardağa döker. "Sin..."

"Dediğim gibi, ne yutacağına daha dikkatli olmalısın." Kot pantolonunun cebinden bir kutu kibrit çıkarır ve bir tanesini yakıp bardağa atar. Tekrar konuşurken gözleri benimkilere bakar. "Sana uyuşturucu kullanma demiştim."

Uyuşturucudan bahsettiği tek zaman, Blackout'a girerkendi. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senin malın değilim, Easton!"

Mollies'in alevlerin altında, camın dibinde parçalanmaya başladığını izlerim, az miktardaki kokain parçalanır. Fazla bir şey yoktu, ama elimde kalan tek şey oydu.

"Gidip biraz daha alırım." Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. "Bulmak kolaydır."

Gözleri bana dikilir. Adanın etrafından dolaşarak, gömleğimi yakalar ve beni öne doğru çeker, Corbin'i saçımı bırakmaya zorlar.

Vücudum Sin'in sert göğsüne çarpar. Serbest eliyle cebine uzanır ve tanıdık pembe bir kılıf çıkarır. "David'in evinde ilk gece seni becerdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Seni bodrumunda bağlı bulduğumda?"

Gözlerimi ona dikip derin bir nefes alıyorum, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

"O gece seni eve götürdüğümde doğum kontrol hapını değiştirdiğimi söylememiştim."

Nefes alamıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve bacaklarım titriyor.

"Neden her fırsatta seninle sevişiyorum sence, Elli?" Sessizliğime devam ediyor, "Çünkü senden hoşlanıyorum mu?" Kafasını sallıyor. "Çünkü istesen de istemesen de, benim çocuğumu doğuracaksın." Gömleğimi bırakıp, elini uzatıp yüzümü avuçluyor. "Henüz hamile değilsen, yakında olacaksın. Ve, şey, diyelim ki benim çocuğuma hamile olan hiçbir kadın uyuşturucu kullanmaz." Gözleri bacaklarıma düşüyor. "Bu sabah amın nasıl hissediyor? Hmm?"

Hâlâ nefes alamıyorum, konuşmak bir yana. Bu yüzden mi ağrım var? Sin'le seks yaptığımız için mi? Neden hatırlayamıyorum? Evet,

berbat durumda olduğumu biliyorum, ama daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştım.

şokta olduğum ve dudaklarımınalışmadığı gerçeğine gururla gülmsy o r .
"Dün gece bizim yatakta amını siktim ve sen kıpırdamadın. Ya ben bir yabancı olsaydım, Elli. Seni bu kadar savunmasız bir durumda istismar eden biri. Dişlerine dilini vurarak tsk sesikırıyor. Yüzündeki gülmsemi kayboluyor ve elini uzattı, boğazımı kavradı ama nefesimi kesmedi. "Uyuşturucu kullandığını düşünürsem, kusana kadar parmaklarımı boğazına sokarım. Bu da işe yaramazsa, mideni yıkatırım. Anladın mı?"

Kan kulaklarıma hücum ederken gözlerim onun gözlerini arar. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Doğum kontrol haplarımı düzenli olarak alıyorum. Ama o onları değiştirmiş. Nasıl fark etmedim? "N-neden?" Tek syleyebildiğim budur.

"nk sen benimsin," diyor basitçe. "O seninle evlenebilir, ama sen her zaman bana ait olacaksın."

KONUŞMA

SİN

Tyson'ın yolcu koltuğunda oturmuş, geçen seferki gibi telefonuma bakıyorum. Elli yatakta oturmuş, ileri geri sallanarak sessizce ağlıyor. Bugün sabah, uyuşturucularını ateşe verdiğimi izlettikten sonra onu mutfakta bırakmıştım.

Hâlâ şokta olduğuna eminim. Yakında öfkesi patlayacak ve benden intikam almaya çalışacak. Hazırım. Onu kızdırmam gerekiyordu. Onun depresif halini görmekten bıkmıştım. Tek düşündüğüm, eve girip onu ölü bulacağım, çünkü bunun tek çıkış yolu olduğunu düşündüğü. Tıpkı babası gibi.

Yalan söylemedim. Haftalar önce doğum kontrol haplarını yeniledim ve henüz hamile olmasa bile yakında hamile kalmasını bekliyorum. Ama Kira kadar endişeli değilim. Bu konuyu araştırdım ve zaman alabileceğini öğrendim. Stresli, uyuşturucu kullanıyor, içki içiyor. Şu anda vücudu hamile kalmaya uygun olmayabilir, düzenli yemek yemiyor, ama hamile kalacaktır. Onu bodruma sürükleyip bağlamam ve çubuğa işeyip hamile olduğunu gösteren test sonucu çıkana kadar durmadan onu becermem gerekse bile, Ellington Asher'ın çocukları olacak.

Tyson arabasını durdurur ve camını indirir. O şifreyi girerken ben cep telefonumu kilitlerim ve kapı açılır, Carnage'a girmemize izin verir.

Döner kavşağa geldiğimizde arabayı durdurur ve dışarı çıkarız, çift kapıya doğru ilerleriz. Daha önce gördüğümüz aynı adam bizi karşılar. "Bu taraftan, beyler."

Onu takip ederek bir dizi merdiveni çıkıp uzun bir koridordan geçiyoruz. Yine ofise gitmiyoruz, bunu kapıyı açtığında anlıyoruz ve yeni bir merdiven grubundan aşağı inmeye başlıyoruz.

Bizi karanlık bir koridordan geçirir ve sonunda metal bir kapıya varırız. Kapıyı iki kez çalar ve sonra açar, kapı yüksek sesle gıcırdar.

"Beyler." Başını sallayarak kapıyı bizim için açık tutar.

İlk ben giriyorum, Tyson da peşimden geliyor. Kapı kapanıyor ve bizi içeride bırakıyor.

"Tyson. Sin." Kolunda ağzı tıkanmış rahibe dövmesi olan adam, uzak beton duvara yaslanarak bizi selamlar. "Geldiğiniz için çok sevindim." Dudakları, beni anında alarma geçiren sinir bozucu bir gülümsemeye dönüşür. Ama yumruk atma dürtüsünü bastırırım. Onlara ihtiyacım olmadığını iddia etmeyeceğim bile. Hepimiz ihtiyacım olduğunu biliyoruz.

"Neden buradayız?" Tyson, doğrudan konuya girerek, kollarını göğsünde kavuşturur.

Kimse cevap vermez. Bunun yerine, gözlerimiz beton odanın ortasında diz çökmüş adamın üzerine düşer. Koyu renkli saçlarının bir kısmı eksiktir. Deliler gömleği giymiş, dizlerinin üstündedir. Belden aşağısı çıplak, başı öne eğiktir.

Kardeşlerden biri ona yaklaşır. "Aç mısın, Oscar?" diye sorar.

Adamın başı birden yukarı kalkar, çökmüş mavi gözleri geniş ve vahşidir. Dudakları çatlamış ve kurumuştur. Vahşi görünür. Zincirlenmiş kuduz bir köpek gibi.

Spade kardeş elinde bir tabak tutuyor. Üzerinde küçük parçalar halinde kesilmiş biftek var. Diğer kardeş cebinden bir çakı çıkarıp ona uzatıyor.

Diz çöken adam bıçağın ucuyla bir parça biftek saplar ve onu deli gömleği giyen adama uzatır. Oscar bir saniye bile kaybetmeden öne eğilir ve bıçakla birlikte biftek parçasını ağzına alır. Geri çekildiğinde gülümser ve kanlı dişleri biftek parçasının üzerine damlar. Bifteği alırken kendini bıçaklamıştır.

"Aferin Oscar," der Spade kardeş adamı överek. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet, evet, evet," diye başını sallayarak aceleyle cevap verir.

Spade kardeş bu sefer iki parça bıçaklar, bıçağın daha büyük bir kısmını kaplamalarını sağlar. Adam bıçağı uzattığında, bir kez daha bıçağı dudaklarıyla sarar, ağzını bıçağın kenarı boyunca kaydırarak bifteği çıkarır. Dudaklarından kan damlar.

"Biraz suyu bırakmışsın." Spade kardeş bıçağı adamın yüzüne doğru tutar ve adam bıçağı açgözlülükle yalar. Her damlayı almak için kendini defalarca keser. "Güzel, değil mi?"

"Çok güzel." Adam gözlerini kapatıp inliyor. Artık sertleştiğini fark etmemek imkansız.

"Bunu hak ettin, Oscar." Spade kardeş son birkaç parça bifteği yere atar ve adam bir köpek gibi eğilir ve kirli betondan yiyip bitirir.

Üç kardeş de bana ve Tyson'a döner. Vücudum kaskatı kesilir, burada ne halt yediğimizi ve neden bunu görmemizi istediklerini merak ederim. Yani, içimdeki Tanrı bana bunun bir uyarı olduğunu söylüyor. Ne kadar sapık olduklarını göstermek için.

Onlar Carnage. Burayı kendi kişisel cehennemleri gibi yönetiyorlar.

Babamın sözleri zihnimde yankılanır.

"Sana istediğini vereceğimizi söylesem ne dersin?" diyor biri ve beklentiyle kalbim hızla atmaya başlıyor. "Ama karşılığında bize bir şey vermelisin."

"Fiyatını söyle, senin olsun," diyorum tereddüt etmeden.

Üçü gülümsüyor ama arkamda Tyson'ın küfrettiğini duyuyorum, hayatımı feda etmiş olabileceğimi biliyorum.

ELLINGTON

Evin önüne park ettiğim arabamda oturuyorum. Dizlerim titriyor, ellerim terliyor. Sin beni mutfakta ağlayarak bıraktıktan sonra, yatağıma girip bütün gün, bana verilen hayattan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

Kaçış yok. Kaçabilirim, ama bu beni nereye götürür? Sürekli arkamı kollayarak yaşamak mı? Muhtemelen arabamda bir takip cihazı vardır. Sin'in doğum kontrolüm hakkında söylediklerinden sonra, hiçbir şey bilmediğimi anladım. Aylardır, hatta yıllardır bir adım önde.

Yolcu koltuğunda duran çantama bakıyorum. Kontrol ettim, tekrar kontrol ettim, üç kez kontrol ettim... Hamile değilim ve bunun beni bu kadar üzmesi nefret ediyorum.

Neden onun çocuğunu istiyorum? Neden ona böyle bir yük yüklemek istiyorum? Kocam Chance'in biyolojik babası olmayacağını bilirken?

Chance bunu öğrenirse bana ne olur? Çocuk dışlanır. Lordlar onlara ne yapar? Sin'in gücü büyük olmalı. Ama onun geleceği sır olarak saklanıyor. James'in Sin ve babası hakkında konuştuğunu duydum. Ne kadar yüksek rütbeli olduğunu ve

Sin'in de ne kadar yüksek rütbeli olacağını. Ya çocuğumuz küçükken ben ölürsem? Sin onu kabul eder mi?

Ya çocuk tıbbi tedaviye ihtiyaç duyarsa ve kan tahlili onun Chance'in çocuğu olmadığını ortaya çıkarsa?

Zihnim, hayali çocuğum için kötü sonuçlanan her senaryoyu düşünmekten vazgeçmiyor. Asla gerçekleşmeyecek olasılığı görmezden gelmeye çalışmak zorundaydım. Anne olmak için uygun durumda değilim. Sin'in ve benim geçmişimizin farklı olmasını dilerdim. Ve

mutlu bir evlilik yapıp bir aile kurabilmemizi dilerdim, ama kaderim böyle değil.

Bunun yerine, beni isteyen herkese ödünç vermeyi planlayan bir adamla evleniyorum. Kim bilir, belki de bana çocuklarını doğurtur.

Aklımı gereksiz hayatımdan uzaklaştırmak için sosyal medyayı geziyordum ve Kira'nın arkadaşı Sarah'nın bir partide olduğunu gördüm. Ben de gelmek istedim. Kafayı bulmam lazım. Duyarsızlaşmam lazım. Sin sahip olduğum her şeyi yaktı. Teknik olarak yakmadı ama yine de mahvetti.

Bu yüzden kalktım, duş aldım ve hayatım milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi hazırlanmaya başladım.

Arabadan inerken, çantamı bırakıp telefonumu alıyorum.

Eve girip kalabalığın arasından geçiyorum. Barrington bu akşam bir futbol maçı oynadı ve kazandı, bu yüzden tüm okul burada kutlama yapıyor. Barrington sporla ünlü bir okul olmadığı için, herhangi bir spor dalında kazandıklarında herkes kutlama yapıyor.

Ebeveynler çocuklarının okula gitmesi için yılda milyonlarca dolar ödediğinde, iyi bir spor programına ihtiyaç duymazlar.

Mutfığa girdiğimde, Sarah'ı büyük ada mutfığında dururken görüyorum, bir elinde içki, diğer elinde Gunner adında bir lordun elini tutuyor. Onu daha önce görmüştüm. Neye bakacağını bilersen, parmağındaki yüzüğü gözden kaçırmak zor.

Sarah bana bakıp gülümsüyor. "Elli." Gunner'dan uzaklaşıp bana sarılıyor.

Omzunun üzerinden Gunner'ın arkamda birini aradığını görüyorum. Gözleri odayı taradıktan sonra benimkilere düşüyor. Yalnız olduğumu görüyor.

Sin'e söyleyecek.

Güzel. O orospu çocuğuna, evde onun için ağlamadığımı söyle. "Bir içki ister misin?" diye sordu ve uzaklaştı.

Sarah ile Kira kadar yakın değilim ama daha önce onunla konuşmuştum. Onunla ve arkadaşı Blakely ile. Ama son zamanlarda onu pek görmedim. Lords'ların yemin töreninden beri herkesin hayatı değişti sanki. "Seve seve," diye cevap veriyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına itip Gunner'ın bakışlarından kaçınıyorum.

İçki hazırlayan adama bakar ve bana bir tane sipariş eder, sonra bana döner. "Kira seninle mi geldi? Ona mesaj attım ama okumadı."

"Onunla konuşmadım." Ondan özür dilemeliyim. Sin'in istediğim gibi bir adam olmadığı için Corbin'in

onun istediği kişi olamaz. Herkes benim kadar şanssız değildir.

"Buyurun." Adam içeceği Sarah'ya uzatır ve o da bana verir. "Teşekkürler," derim ve bir yudum almak için kaldırıyorum, ama bir kol omuzlarıma düşer omuzlarımin üzerine düşer ve beni bir vücuda doğru çeker. Tanıdık yeşil gözlere bakarım. "Selam, Elli."

Sin olmadığı için şükrederek gergin bir nefes veriyorum. "Selam, Holland." Blackout'ta karşılaştığım Marcus'un arkadaşı.

Gunner'a bakıp başını sallar, ama Gunner ona hiçbir tepki vermez. Gözleri hâlâ üzerimde, bu da beni gerginleştirir. Sanki bunu vurgulamak istercesine, sonunda konuşur: "Sin nerede, Ellington?"

Tam adımı kullanması kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Lords, en basit kelimeleri bile tehditkar hale getirmeyi biliyor. "Bilmiyorum, Gunner." Ona zoraki bir gülümseme atıyorum. "Ben nereden bileyim?" İçeceği kaldırıp bir yudum alıyorum, yakıcı tadından dolayı içimi çekiyorum.

"Gunner..." Sarah yumuşak bir sesle konuşur ve elini onun göğsüne koyar. O onu görmezden gelir. "Senin burada olduğunu biliyor mu?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden onu arayıp sormuyorsun?" Neden kazanamayacağım bir kavgaya giriyorum, bilmiyorum.

Yalan.

Nedenini biliyorum. Onu kışkırtmak istiyorum. Gunner'ın Sin'i arayıp burada olduğumu söylemesini istiyorum. Onun gelip beni buradan sürükleyerek çıkardığını görmek istiyorum, tekmeleyip bağırarak. Herkesin benim ona ait olduğumu görmesini istiyorum. Artık bir sır olmadığımı. Dünyanın, evleneceği kadını aldattığını görmesini istiyorum. Chance ile olan ilişkimin sonuçları umurumda değil. Buna değecek. Sadece birinin Amelia'ya Sin'in beni önemseyeceğini söyleyeceğini bilmek için.

"Sin mi?" Holland, sonunda sohbete katılarak soruyor. "Ne zamandan beri seni önemsiyor ki?"

Onun sözleri üzerine omuzlarım düşer. Gerçek, yüzüme bir tokat gibi çarpar. Gunner'ın bir şey biliyor olmasının tek nedeni, onun bir Lord olmasıdır. Amelia muhtemelen haklıydı, hepsi oturup yattıkları kadınlar hakkında gülüyorlardı. Ben, onun uzun seks listesindeki sıradan bir kızdım.

Sin partiye dalıp beni dışarı sürüklese bile, kimse bunun nedenini sorgulamazdı. Bunu bir kez yaptı ve ertesi gün yayılmaya başlayan tek dedikodu, benim üç erkekle yattığımdı. Hiçbiri Sin'in adını vermedi.

Gunner bana bir kez daha sert bir bakış atarken, içkimi büyük bir yudumla içiyorum. Sarah rahatsız görünüyor, gergin bir şekilde alt dudağını ısıyor.

"Bundan biraz daha sert bir şey ister misin?" diye soruyor Holland, gerginliği bozarak içkimi elimden alıp tezgahın üzerine koyuyor. "Hadi." Cevap bile beklemiyor.

Onun beni mutfaktan çıkarıp koridora götürmesine izin veriyorum. Beni bir merdivene götürüyor ve yeni bir odaya giriyoruz. Oda karanlık, arka duvarda neon ışıklı tabelalar asılı. Erkekler ve kızlar sandalyelerde oturuyor ve kanepede uzanıyor, sağda bir bilardo masası ve köşede küçük bir bar var.

"Selam dostum." Holland içeri girerken emir verircesine, "Onun bir şeye ihtiyacı var."

Kaşlarımı çatarak, onun konuştuğu adama bakıyorum. "Mack?" Sandalyeye yaslanarak oturuyor.

"Elli." Ayağa fırlayarak beni kucaklayıp havaya kaldırdı. Beni yere indirip, kaşlarını çatarak yüzüme bakar. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. Onun parti seven biri olduğunu düşünmemiştim ama sonra marinada gördüğüm hali aklıma geliyor. Ama yine de o zaman bile çok utangaçtı. Masum davranıyordu. Öyleyse neden Holland ondan uyuşturucu istiyor?

Holland omzuna vurur. "Elinden geleni yap." Mack kaşlarını çatır. "Emin misin?"

Holland başını sallar. "Kesinlikle."

Mack cebini karıştırmaya başlar ve küçük bir plastik poşet çıkarır. Poşeti açar ve beyaz bir hap çıkarır. Hapı uzatarak, "Sadece bir tane yeter," der.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Hayatında içtiğin en iyi Molly," diye cevaplar Holland, bana göz kırparak, ben de düşünmeden hapı ağzıma atarım.

Mack bana bir bardak uzattı ve ben karışık içkiyi bir yudumla içip hapı yuttum.

"Teşekkürler dostum," diyor Holland ona.

"On beş dakika bekle, sonra iyi olursun," diye ekliyor Mack.

Ona içkisini geri vermek için uzandığımda, başını sallayarak ellerini cebine soktu. "Sen sakla."

Holland boş olan elimi tutar ve beni odadan çıkarır. Koridorda yürürken cebimdeki telefon titrer. Bu gece sarhoş olacağımı bildiğim için kot pantolon giydim. Kimseye teşhircilik yapmak istemem. Elini elimden çekip Kira'nın aradığını görürüm. "Alo?" Ellise'in "Lilith" şarkısı çalarken bağırırım.

Sesini duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. "Bir saniye."

Bir odaya girip ışığı açtım. Burası bir tuvalet. "Alo?" diye tekrar ettim.

"Neredesin?" diye bağıyor, hala duymadığımı sanıyor ve bu beni irkiltiriyor.

"Partideyim." Yalan söylemeye gerek yok. Sarah'nın sonunda ona ulaşmış olduğunu bilmiyorum. Kira ve ben çok uzun süredir arkadaşız, birbirimize yalan söylemeyiz. Bazı konularda aynı fikirde olmayabiliriz, ama ona her zaman doğruyu söylerim.

"Elli," diye iç geçirir. "Sarhoş musun?"

"Henüz değil," diye dürüstçe cevap veririm.

Fısıldadığını duyuyorum, sanırım Corbin'e ne yaptığımı anlatıyor. "Kiminle oradasın?" diye devam ediyor.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Kafamı kaldırıp kapının açıldığını gördüm. Holland içeri girip kapıyı arkasında kapattı, belli ki beni koridorda beklemekten bıkmıştı.

"Elli, lütfen git," Kira devam ederken Holland arkama gelir.

Elini kalçama koyar ve ben onu iteklerim.

O ise ellerini kaldırıp sanki bu komikmiş gibi gülüyor. *Ben orada değilim.* Buraya seks yapmaya gelmedim. İstedğim tek erkek Sin. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Elli?" diye bağıır, ben onu görmezden gelince.

"Ben iyiyim, Kira. Yarın ararım." Telefonu kapatıp cep telefonumu kapatıyorum, her şey uyuşunca Sin'i aramaya çalışacağımı biliyorum. Beni engellemiş olsa bile, sesli mesajında onu duyduğumda o tür bir kalp acısını yaşamak istemiyorum.

"Biraz eğlenmeye ne dersin?" Holland, cüzdanından kendi çantasını çıkararak teklifte bulunur.

Mack'in verdiği içkiden bir yudum alıp, ilacın çabuk etki etmesini diliyorum. On beş dakika beklememi söyledi. "Bilemiyorum..."

"Buraya kafayı bulmaya geldin, değil mi? Hadi kafayı bulalım." Başka bir şey söylemeden, beyaz tozu tezgahın üzerine döker ve kredi kartını çıkarır. Bana yüz dolarlık banknotu uzatır ve ben onu rulo yapmaya başlarken, o kokaini iki çizgiye ayırır. Bir tane zararı olmaz herhalde.

KONU 47

GÜNAH

Carnage'dan sessizce geri dönüyoruz. Arabadaki gerginliği hissedebiliyorum. Spade kardeşler bana istediğimi verecekler, ama bunun bana ne kadara mal olacağını söylemediler.

Ama bunun önemi yok. Parayla olmayacağını biliyorum. Aklıma "*ruh karşılığında ruh*" geliyor. Ve ben hiç düşünmeden ruhumu verirdim. Birini sevmek özverili olmaktır ve Elli buna değer. O bundan daha azını hak etmiyor. Yaşadığı onca şeyden, ona yaşattıklarından sonra. Bir yanımda, onun hala beni sevmesinden nefret ediyor çünkü daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Diğer yanımda ise sevmesinden memnun çünkü beni sevmese bile ondan uzaklaşamazdım. Artık geri dönemeyecek kadar uzağa geldik.

Kot pantolonumun arka cebine uzanıp, hala sakladığım fotoğrafı çıkarıyorum. Aklımdan çıkaramıyorum. Orada başka birinin daha olduğunu bilmek beni giderek daha fazla rahatsız ediyor. Onun o durumda olması, James'i defalarca öldürmek istememe neden oluyor, ama şimdi daha fazlasının da bu işe karıştığını bildiğim için...

Linc olmalı, değil mi? O, James ve onun ilişkisini biliyordu. Ama ya değilse? James'in ona yaptıklarını bilen başka kim var? Bu diğer adam da mı yaptı? Annesi Linc ile evlenene kadar bana Linc'ten bahsetmemişti, o halde başka kimin sırrını saklıyor olabilir?

"O ne?" Tyson sonunda sessizliği bozdu. Ses tonundan hala bana kızgın olduğunu ama merak ettiği için sorduğunu anlıyorum.

"Elli'nin eski bir fotoğrafını buldum. James de içinde." Tyson onun geçmişini biliyor. Ona anlattım. Her şeyi bilmeden bana yardım etmeyecekti. Onu yanımda tutmanın zararı olmaz diye düşündüm. Bunu bitirmek için yapacağım şeye katılmasa bile.

Kaşlarını çattı. "Yani?" "Yani başka biri çekti."

Kendi kendine başını salladı. "Linc olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle olmalı."

Konuşmak üzereyken cep telefonum çaldı ve ekranda **Gunner** yazdığını gördüm. "Selam dostum..."

"Neredesin lan?" diye sorar.

Arka planda hafif bir müzik sesi duyunca kaşlarımı çattım. "Tyson'la Blackout'a gidiyoruz. Ne oldu?"

"Seninle Amelia arasında neler olduğunu bilmiyorum, bu arada nişanınız için tebrikler." Gözlerimi deviririm. "Ama oyuncağının Harrison'ın ev partisinde olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne?" diye bağırırım, telefonu kulağımdan çekip hoparlöre alırım, böylece evimizdeki kameralara bakabilirim. Orada yok.

"Evet," diye devam etti. "Mutfakta duruyordum ve o içeri girdi. Sarah ona bir içki getirdi, ama Holland gelip onu *başka* bir şey için götürdü."

"Orospu çocuğu!"

"Ne yapmam gerektiğini söyle, Sin," diyor, ben onun yerini takip ederken, ama telefonu kapalı. Harrison'ın nerede yaşadığını bilmem iyi oldu. "Onu bırakmamı mı istiyorsun? Yoksa partiden uzaklaştırmamı mı?"

"Yirmi dakika uzaklıktayız," diye homurdanıyorum, bu sürede çok şey olabileceğini biliyorum. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyoruz. "Ne pahasına olursa olsun onu oradan çıkar," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Öyle düşünmüştüm," diye kendi kendine mırıldanıyor. "Gunner?" O telefonu kapatmadan önce konuşuyorum. "Evet?"

Tyson, adresi ona göstermek için elime kaldırdığımda, frenlere basarak U dönüşü yaptı. "Orada yalnız mısın?"

"Hayır, Prickett de buralarda bir yerde."

"Holland'ı istiyorum." Elli'yi almaya geldiyse, onun için planları olduğu içindir. En iyi arkadaşını öldürdüm, cesedini bir uyarı olarak çürümeye bıraktım. Elli bunu bilmiyor ama Holland'ın bildiğinden eminim.

"Anladım." Telefonu kapatır ve ben de telefonumu yere atarım. "Siktir!"

"On beş dakikada orada olabiliriz." Tyson gaza basar ve şimdi ters yöne doğru gider.

"Ne halt ediyor bu kadın?" diye kendi kendime homurdanıyorum. Onun uyuşturucularını mahvettim, o da gidip yenilerini aldı. Carnage'daydık, iki saattir kameraları kontrol etmedim. Orada telefonum çekmiyordu.

Telefonum tekrar çaldı ve yere attığım telefonu almak için eğildim. "Onunla konuşmak istiyorum," dedim, arayanın yine Gunner olduğunu görünce ve hemen hoparlörü açtım.

"Neredesin lan?" diye bağırır. "Yoldayız.

Neden?"

"Onu buldum ama Sin..."

"Ne?" O sözünü bitirince daha dik oturuyorum.

"Başı dertte."

"Ne tür bir bela?" diye sordum, kalbim hızla atıyordu.

"Onu baygın buldum. Nefesi hızlı, ateşi çok yüksek. Onu uyandıramıyorum."

"Ne..."

"Aşırı doz almış," diyor Tyson.

"Siktir. Kafasını tutun," diye bağırdı Gunner birine.

Aşırı doz mu? Hayır. Uyuşturucu kullanıyor olabilir, ama sınırlarını bilir. Fazla almaz. O kadar akıllıdır. "Ne oluyor?" diye bağıryorum. "Gunner?"

"Kusuyor," diyor. "Başını tut, Sarah." "Deniyorum," diye bağıryor.

"Onu Blackout'a götürebilir misin?" diye soruyor Tyson, bir kez daha U dönüşü yapıyor. "Blackout mu? Hastaneye gitmesi lazım," diye itiraz ediyor Gunner.

"Ben hallederim," diye Tyson onu sakinleştirir. "Gavin Blackout'ta bizimle buluşabilir." Adresi tekrar bakarım. "Onlar bizim evimize daha yakın. Biz de öyle."

Blackout şehrin diğer tarafında. Tyson'ın neden bunu önerdiğini anlıyorum, ama o zamana kadar kız ölmüş olabilir.

Tyson başını sallar. "Ona adresi gönder, orada buluşuruz."

Gunner telefonu kapatır ve ben onunla telefonda kalmak istediğim için onu geri aramak için telefonuma uzanırım, ama cep telefonum titreyerek bir mesaj geldiğini bildirir.

BİLİNMEYEN: Senin sadakatinin kime olduğunu biliyoruz. Onunkini de görelim bakalım.

"SİKTİR!"

"O iyi olacak," diyor Tyson.

"Siktir. Siktir." Ellerimi yumruk yapıp saçlarımı okşarım. "Lords. Onu sınamak istiyorlar. Siktir!"

Tyson şaşırmış görünmüyor. Neden şaşırsın ki? Onlar böyle yaparlar. Savunmasız durumda olan birini görürler ve bunu sana karşı kullanırlar. Sadece en güçlüler armasını takabilir. Sadece layık gördükleri ödüllendirilir.

"Her şeyi sırayla yapalım," diyor Tyson. "Gunner'a evin adresini gönder." Sonra cep telefonunu eline alıp gerekli aramayı yapıyor.

Gavin ile birlikte evin oturma odasında volta atıyorum. O, Lords için çalışıyor. Tyson onu buraya gelmesi için aradı. Neyse ki o bizden daha yakındaydı ve biz vardığımızda bizi bekliyordu. Tyson, tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş karanlık ormana bakıyor.

Ön kapıdaki çift kapı açılır ve ben, Gunner ve Elli geldiğini düşünerek kapıya koşarım, ama gelen Chance'dir. Yürümeye devam ederim.

"Mesajı aldım," diyor sessizliğimize karşılık.

Şu anda bunu düşünecek vaktim yok. Gunner geldiğinde Elli zaten ölmüşse, onun sadakati bir önemi kalmaz.

"Onu nereye götürmek istersin?" diye bağıyor Gunner, baygın Elli'yi kollarında taşıyarak eve koşarak giriyor. Ağlayan Sarah da onların arkasında içeri giriyor.

"Yatak odasına," diyor Gavin, koridoru işaret ederek. Gavin'in onu yatırdığı yere Gunner'a yol göstermek için onun önüne geçiyorum.

Gunner onu yatağa yatırır ve başı yana doğru yuvarlanır. Hâlâ kot pantolon ve tişört giydiğini fark etmemek imkânsız. Bu da bana, Holland'ın onunla yapmayı planladığı şeyin cinsel olmadığı izlenimini veriyor. O benim küçük şeytanımı sikmek istemiyordu, onu öldürmek istiyordu.

"Elli?" diye soruyorum, yüzünü tutarak. Yüzü nemli ve soğuk, cildi solgun, dudakları mavi. "Elli?" diye bağıyorum, onu sallıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Hiçbir tepki yok. Bu, göğsümü sıkıştırıyor.

"Ne aldı?" diye sordu Gavin, parmak eklemleriyle göğüs kemiğini yukarı aşağı okşayarak, ama yine de hiçbir şey olmadı. Onun sert hareketleriyle bez bebek gibi hareket ediyordu, cansız.

Gunner, Elli'ye bakan ağlayan Sarah'yı tutuyor. "Bilmiyorum. Onu öyle buldum."

Gavin bana, sonra da onu takip eden Chance'e bakar. "Normalde ne alır?"

Elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Uh, ecstasy, kokain..." derim. Yakmış olduğum ve geçmişte onda gördüğüm her şeyi düşünmeye çalışırım. "Biraz benzodiazepin vardı." Chance bilmiyor. Onunla yeterince vakit geçirmediği için sessiz kalır.

"Fentanil?" diye sorar Gavin. "Opoidler?" Göz kapaklarını kaldırır ve ben onun güzel buz mavisi gözlerine bakarım; göz bebekleri daralmıştır.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "O asla..."

"Tyson, çantamdaki Narcan'ı bana ver," diye sözümü kesiyor, cevabıma inanmıyor.

Tyson paketi yırtıp açar ve burun spreyini Gavin'e uzatır. O kızın başını geriye doğru eğirken ben onun nemli elini tutarım. Sprey şişesini kızın sol burun deliğine yerleştirir ve pistonu burun deliğine doğru iter.

"Onu çevirmeme yardım et," diye emrediyor ve yataktan geri çekiliyor. Omzunu tutup onu bana doğru çeviriyorum.

"Ellerini başının altına koy." Söyleneni yapıyorum. "Tyson, sol dizini bük, karnına dönemeyeceği şekilde."

Onu pozisyona getiriyoruz ve ben yatağın yanına diz çöküp gözlerine bakıyorum. Gözleri biraz açık ama hiçbir şey görmüyor. Bu gece dışarı çıkarken sürdüğü makyaj, güzel yüzüne bulaşmış. Ağlamış mıydı? Beni aramaya mı çalışmıştı? Bana ihtiyacı vardı ama ben yanında değildim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye Gavin'e soruyorum, gergin bir şekilde dudaklarımı yalarken.

"Birkaç dakika bekleyelim. Eğer işe yaramazsa, başka bir tane daha var."

"Gitmelisin," Tyson kolumu tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Ne? Hayır." Gözlerim Elli'nin üzerinde ve onun gözlerini kırptığını, kendine geldiğini görüyorum ve rahat bir nefes alıyorum. "Elli..."

"Evet, Sin," Tyson bana homurdanıyor. "Chance burada. Elli'nin ihtiyacı olan kişi o." "Hayır!" diye bağıriyorum, Elli'nin gözlerinin amaçsızca etrafı taradığını izliyorum. Gavin

konuşmaya başlar ve onun ağlamaya başladığını görürüm. *Ciddi mi bu adam?*

Tyson beni yatak odasının kapısından itiyor. Gunner ağlayan Sarah'yla birlikte odadan çıkıyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor, Sarah'yı Gavin ve Chance'le birlikte odada bırakıyor. "Bu kadar yol geldin. Her şeyi mahvetme. Şu anda ihtiyacı olan kişi Chance. Sen değilsin." Sonra dönüp yatak odasına giriyor ve beni bir kez daha dışarıda bırakıyor.

ELLINGTON

Yine uyanıyorum, üstümdeki parlak ışığa irkiliyorum. Uyanık kalmakta zorlanıyorum. Gözlerim çok ağır, zihnim çok bulanık. Yanıma dönüp titremeye başlıyorum, vücudum soğuk.

"Al." Üzerime bir battaniye örtülmeden önce bir erkek sesi duydum.

Ağır gözlerimi kaldırdığımda, Tyson'ın geri adım attığını görüyorum, bu da bana duvarın yanında duran adamı görmemi sağlıyor. Yeşil gözlerinin benimkilere dikildiğini görünce inliyorum.

"Neredeyim?" diye soruyorum, onu görmezden gelip odayı tarıyorum. "Evde." Tyson cevap veriyor.

Buraya nasıl geldim? Oturur pozisyona gelmek için kendimi zorlayınca oda dönüyor ve başımı eğip elimi şakağıma bastırıyorum. "Ne..." Dilim ağırlaşmış, boğazım kurumuş. "Olay ne?" Kendimi uçmuş ama sersemlemiş hissediyorum. Her yerim ağrıyor.

"Bir partiye gittin ve kafayı buldun. Her zamanki gibi," Chance açıkça sinirlenmiş bir şekilde homurdanıyor.

"Umursuyormuş gibi davranma," diye mırıldanıyorum, pek bir şey hatırlamıyorum. Aklıma gelen son şey, Holland'la birlikte banyoda durduğum. Birkaç çizgi çektik ve kendimi farklı hissetmeye başladım... yanlış. Sonra her şey karardı.

O iç çekiyor. "Uyuşturucu bağımlısı olmanın düğünü iptal ettireceğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

Tabii ki iptal etmeyecek. Bu, şansın benim lehime olduğu anlamına gelir.

"İşte çantası," Tyson'ın sesini duyarım ve o çantamı Chance'e uzatırken başımı kaldırıyorum. Onu nasıl aldı? Arabamdaydı. Buraya nasıl geldim? Tyson mu buldu beni? Beni eve mi getirdi?

Odada duran diğer adama bakıyorum. O daha yaşlı. James öldürüldükten sonra Lordlar onu evimize getirdiğinde onu tanımıştım. O zaman beni kontrol etmişti. Daha önce ilk kez uyandığımda bana adının Gavin olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Gözlerimi açık tutamadım ve tekrar uykuya daldım. Bana iyi olduğumu, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Sadece dinlenmem gerektiğini söyledi.

Chance, çantamı yırtıp açtığında ve içine bakarken gerginleştğinde dikkatimi çekiyor. İçine uzanıp, daha önce yaptığım beş hamilelik testini çıkarıp havaya kaldırıyor. "Kutlama mı yapıyorsun?"

Hayır. Daha çok kederimi boğuyorum. Cevap vermiyorum.

Testleri odanın diğer ucuna fırlatır, duvara o kadar sert çarpar ki ikisinin kapağı düşer. Bana doğru yürür, ben de omurgamı düzeltirim.

"Kimle yatıyorsun lan?" diye sorar.

Dişlerimi sıkıp cevap vermeyi reddediyorum. Sin'den vazgeçmeyeceğim. Bu beni aptal ve çaresiz gösterir. O benim sadakatimi hak etmiyor, ama mesele o değil. Mesele benim. O beni partiden kurtarmaya gelmedi. Sin'in bana yaptıklarının bedelini ödeyerek hayatımın geri kalanını Chance ile geçirmek istemiyorum. Bazı

bir kadının mezara götürmesi gereken şeyler vardır. Bu, benim için ölmeye değer şeylerden biri.

"Sana bir soru sordum," diye yüzüme bağıyor, baş ağrımı şiddetlendiriyor. "Ha? Kimle yatıyorsun lan?"

Yutkunarak, acıya rağmen sessiz kalıyorum.

Saçımı tutup beni yataktan çekiyor. Kendimi tutamıyorum ve halı kaplı zemine dizlerimin üzerine çöküyorum.

Derin bir nefes alıp, "Linc'in sikini emdiğimde umursamamıştın," diyorum. Derin bir nefes alıyorum, göğsüm yanıyor gibi hissediyorum. "Biriyle yattığımda neden umursadığını anlamıyorum." Chance'i ve kiminle yatıp yatamayacağıma karar verecek olmasını siktir et. En azından Sin beni tatmin ettiğinden emin oluyor. En azından beni başkalarına dağıtmayacak.

Chance eğilip yüzümü kavrar ve başımı geriye doğru iter, böylece ona bakmak zorunda kalırım. Neyse ki vücudumun diğer kısımları o kadar ağrıyor ki bunu pek hissetmiyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sorar. "Ne zaman istersen, istediğin kişiyle yatabileceğini mi sanıyorsun?" Cevap vermeme bile fırsat vermez, zaten cevap vermeyeceğim.

Yanaklarımı bırakıp yüzüme tokat atıyor, bu darbeyle ellerimin üzerine düşüyorum. Midem bulanmaya başlıyor ama yutuyorum. Yanağım zonkluyor ve açılmış dudaklarımdan salya akıyor. Oda dönüyor ve yine bayılacak mıyım diye merak ediyorum. Bayılmam için dua ediyorum.

"Biliyorsun Elli. Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. Biraz baş belası olsan da, yıllar önce dersini almış itaatkar bir eş olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa James sana nasıl davranman gerektiğini öğretmişti."

Onun adını duyunca inliyorum. Son birkaç hafta içinde, Chance'in James'le nasıl olduğumu ilk elden gördüğünü unutmuştum. Vücudumun beni nasıl ele verdiğini. Kimsenin istememesi gereken bir şey için yalvarmamı sağladığını.

"Eğer istediğin seksse, sana seks vereceğim." Saçımı tutup dizlerimden kaldırıyor. Sırtımı duvara itiyor, elini ağrıyan boğazıma dolayarak nefes almamı engelliyor. Onunla mücadele bile etmiyorum. Beni bayıltsın. Bilinçsizken ona bakmak zorunda kalmam. Yüzünü yüzüme yaklaştırır, beyaz dişlerini gösterir. "Seni katedraldeki tüm lordlara sunacağım."

Onun sözleri gözlerimi yaşartır. Sin bana bundan bahsetmişti. Bir lordun aldatan karısına nasıl davrandığını. Sin, *tecavüz ya da rıza* gösterirse, karısının ilişkilerinden dolayı cezalandırılacağını söylemişti.

"Seni sunak üzerine bağlayacağım, bacaklarını iyice açacağım. Her lord seni sikene kadar, her seferinde üç tanesi gelip seni kullanacak. Bu günler sürecek."

İlk gözyaşı alt kirpiklerimden süzülür ve o gülümser.

"Sen bizim fahişemizden başka bir şey olarak bilinmeyeceksin. Ve ben bu unvanı hak etmeni sağlayacağım." Boynumu bırakıyor ve ben bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum, nefesimi tutuyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor," öksürüklerimin arasında zar zor çıkardım. Artık umursamıyorum. Beni öldürmesini tercih ederim. Bu noktada en iyi sonuç bu olur. Chance'in bana ihtiyacı yok. Benimle uzun süre oynamayacak. Sin gibi değil. Chance benim değersiz olduğumu anlayacak ve benden kurtulacak. Sonsuza kadar.

Tyson'ın güldüğünü duyuyorum. Chance bana tokat atıyor, bu darbeye yüzüstü yere düşüyorum ve vücudum kontrolsüz bir şekilde titremeye başlıyor. Sanki bir tür nöbet geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Neyse ki titreme duruyor ve ben orada yatıyorum, gözlerim ağırlaşırken ağzım fazladan tükürükle doluyor.

"İnan bana, Elli. Bundan zevk almayacaksın." Yanıma diz çöküyor. "Son şansın, bebeğim." Bana bilerek öyle dediğini bilerek inliyorum. "Kiminle yatıyorsun?"

Nefes almakta zorlanıyorum. Bunun uyuşturucudan mı yoksa bana dokunan ellerinden mi kaynaklandığından emin değilim, ama oturup sırtımı duvara dayayıp ona sert bir bakış atıyorum. "Düğünümüzden sonra amcanın beni sikmesine izin vereceksin." Titrek bir nefes almak için duraklıyorum. "Şu anda kiminle yattığının ne önemi var, anlamıyorum."

KONUŞMA

GÜNAH

Oturma odasında volta atarken yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydum. Ardından, Chance'in ana yatak odasına giden koridordan geldiğini gördüm.

"Düğünü öne al," diye talepte bulunarak ona doğru yürüyorum.

Başını eğip, elini saçlarında gezdirerek çelişkili bir ifadeyle "Bilmiyorum..." diyor.

"Lanet olası düğünü öne al," diye bağıryorum.

"Sin, dostum." Gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor. "Durumu kötü. İntihar etmeye çalışmış."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, yapmadı."

"Hastaneye yatırılması gerekiyor." Beni dinlemiyor. "Gözlem için. Yetmiş iki saatlik gözetim..."

Yumruğumu burnunun ortasına indiriyorum, onu yere dizlerinin üzerine çökertiyorum.

"Lanet olsun," diye boğuk bir şekilde homurdanır. "Sanırım bu sefer burnumu kırdın." Yüzünden halıya kan damlarken bana bakar.

"Bunu bir daha söyle, bu sefer çenenin kırarım," diye uyarıyorum.

O ayağa kalkar ve ben de onun lanet boynunu kırmamak için bir adım geri atarım. Şu anda ona ihtiyacım var. Biraz daha dayan.

"Dinle." Ellerini kaldırır, sulu gözleri yumuşar. "O iyi değil." "O iyi."

Kafasını sallar. "Tanrım, Sin, kendine bir bak. Yatak odasında, partiye gidip uyuşturucu aldığı için kusuyor. Zar zor ayakta duruyor. Ne söylediyse ya da ne yaptıysan, onun için çok fazlaydı."

Haklı. Bunu ona ben yaptım. Onu çok zorladım. Ama düzeltebilirim. "Bunu o yapmadı." Oraya bir şey yapmaya niyetle gitmiş olabilir, ama Holland bir fırsat gördü ve onu kullandı. Ona zarar vermek, bana zarar vermek istedi. Marcus'un intikamını ondan aldı. Benim küçük şeytanım kendine bunu yapmaz. O bundan daha güçlü.

"Belki de vazgeçmelisin." Diye iç geçirdi. "Herkesin bir kırılma noktası vardır. Babası işi halletti, bir gün o da halledecek.

Ona doğru adım atıyorum, göğsüm onun göğsüne o kadar sert çarpıyor ki, bir adım geri atıyor. "Anlaşmamızı bozuyor musun?" Onun benim ne yapmam gerektiğini düşündüğünü dinlemekten bıktım. Ya da onun kim olduğunu düşündüğünü. Hiçbir fikri yok.

Benden gözlerini ayırıyor ve uzun bir saniye sonra başını sallıyor. "Ben ararım. Geldiğinden ve ayık olduğundan emin ol." Bunun üzerine dönüp ön kapıdan çıkıyor ve kapıları çarpıyor.

Yumuşak bir hıçkırık kulağıma çarpar ve Sarah'ı görmezden gelirim. Gunner'la birlikte kanepede oturuyorlar. Gitmemişler. Sarah, Elli'nin durumunu görmek için beklemek istemiş ve Gunner ona karşı çıkmamış. Ayrıca, yaklaşık on beş dakika önce Prickett'in buraya geldiğini belirten bir mesaj almış.

Tyson ve Gavin oturma odasına girerler. "O nasıl?" diye sorarım.

"Narcan işe yaradı."

"Ama iyi olacak mı?" diye ısrar ettim.

"Evet. Onu rahatlatacak bir şey verdim." Odaya bakınıyor. "Kocasını nerede...?"

"Ben onun kocasıyım," diye keserim sözünü.

Tyson'a bakar, Tyson başını sallar, sonra tekrar bana bakar. "Dinlenmesi gerekiyor, ama iyi olacak. Sorunuz veya endişeniz olursa beni arayabilirsiniz."

Mutfağa girip bir şişe su alıyorum, sinirlerimi yatıştırmam gerekiyor. Tyson peşimden geliyor. Mutfaktaki bar taburelerinden birine oturup yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Ne kadar kötüydü?" boğazım düğümlenmiş halde soruyorum. Yatak odasında kameralar var ama onları izlemeye cesaret edemedim. Onu korumak için oraya dalmaktan korkuyordum. Ne kadar istesem de müdahale edemedim. Bu onun için durumu daha da kötüleştirirdi.

Tyson ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar. "Eğer sorduğun buysa, o öldü. Tebrikler. Artık tamamen senin."

Başımı eğip, parmaklarımı ensemin arkasında birbirine kenetleyip, uzun bir nefes veriyorum. "Evet, ama ne pahasına?" Beni affedecek mi? Hayır. Umurumda mı? Hayır. O artık benim. Kimse onu benden alamaz. Hayatımın geri kalanını, ne kadar kısa olursa olsun, onu korumak için savaşıyor geçireceğim.

Ellerimi tezgahın üzerine bırakıp ona baktım.

"Hepimiz bir bedel öderiz, Sin. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Sonunda bize ne kadara mal olacağı, onu ne kadar çok istediğimize bağlıdır."

Mutfağın girişine baktığımda Gunner'ın geldiğini gördüm. "Prickett geldi."

Bar taburesinden atlayıp oturma odasına koştum. "Ne oldu lan?" diye sordum. Gunner, Prickett'in benim için bazı bilgileri olduğunu söylemişti. O da partide onu görmüştü.

Prickett iç çekerek, benim ve Tyson'ın önüne geldi. "Elli, Holland ile birlikte oyun odasına girdiğinde ben de oradaydım. Holland, Mack'e gidip Elli'nin özel bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Mack bunu sorguladı ama Holland ona sorun olmayacağını garanti etti. Elli ne olduğunu sordu. Holland ona en iyi Molly olduğunu söyledi. Elli tabii ki ona inandı ve aldı. Holland onu odadan çıkardıktan sonra, bu konuşmayı duyan başka bir kız Mack'in yanına gidi p ecstasy istediğini söyledi. Mack, elinde olmadığını söyledi."

"Ne diyorsun sen?" diye soruyorum, anlamaya çalışarak.

"Mack'in ona verdiği şey ile Holland'ın ona söylediği şeyin çok farklı olduğunu söylüyorum. Gunner onu yatak odasında bulup partiden taşıdıktan sonra, Holland'ın Elli'ye fentanil katılmış bir hap verdiğini övündüğünü duydum. Sonra da kokain sandığı bir şeyi burundan çektiğini tahmin ediyorum."

"Siktir, Gunner onu o anda bulduğu için şanslıymış," diyor Tyson.

"Holland'ı yakalayabildin mi?" diye soruyorum Gunner'a bakarak. Onu bulduğu durumdan dolayı sormamıştım. Onu mahvetme planlarım askıya alınmıştı.

"Hayır. Onu yatak odasında buldum. Kimse ne olduğunu görmeden onu partiden çıkarıp arabaya götürmek için Prickett'in yardımına ihtiyacım vardı. Doğruca buraya geldim ve Sarah'ya Ellington'ın arabasıyla bizi takip etmesini söyledim. Böylece kimse görmeden geride kalmadı. Holland'ın yatak odasına geri dönüp onu kontrol edeceğini düşündüm ve nereye gittiğini merak ederek kendini boka batırmasını istedim."

Sinirli bir şekilde saçımı elime aldım. *Onu yakalayacağım.*

"Onu senin için yakalamak niyetiyle geri döndüm, ama etrafı insanlarla çevriliydi. Onun konuşmasına izin vereyim dedim. Hazır olduğunda bana haber ver, sana yardım ederim," diye ekledi Prickett.

Başımı sallardım.

"Bu mantıklı değil." Gunner kaşlarını çatı. "Ona senin nerede olduğunu sordum. Sonra ona senin orada olduğunu bilip bilmediğini sordum. Holland, onun ne yaptığını neden umursadığını sordu." Omuzlarını silker. "Onların arkadaş olduklarını sanıyordum, ama ona yaptıklarını ağzından kaçırdıktan sonra, durumun böyle olmadığı belli oldu. Onu orada bırakıp gitti. Odada tek başına. Ne için? Ölsün diye mi? Başkaları bunu aşırı doz olarak görsün diye mi? Olası bir intihar olarak mı? Herkes onun babasının yıllar önce başarılı olduğunu bilir."

Holland'ın planının bu olduğunu düşünüyorum, ama ona neden böyle davrandığını onlara doğruyu söylüyorum. "En iyi arkadaşını öldürdüm."

Ana yatak odasına girdiğimde onu yatakta cenin pozisyonunda, gözleri kapalı yatarken buluyorum. Yatağa yanına sürünerek, saçlarını yüzünden çekiyorum. Titriyor. Yorganı çekip boynunun altına sokuyorum.

"Üzgünüm, küçük şeytan," diye fısıldayarak alnını öpüyorum. "Her şey yoluna girecek. Sen iyi olacaksın."

Koyu kirpikleri açıldı, odaklanmamış buz mavisi gözleri etrafına bakındı ve benimkilerle buluştu. "S-in?"

"Buradayım, Elli." Tyson'ın söylediklerini siktir et. Onu terk etmeyeceğim. Burada onun iyi olduğundan emin olacak başka kimse yok. Annesinin ya da Linc'in olanları bilmesini istemiyorum. Onu bir enstitüye atacak. Onu bir rehabilitasyon merkezine atıp orada bırakacak, onu hiç kontrol etmeyecek. Linc onu sikip, muhtemelen bağımlılığını daha fazla uyuşturucu ile besleyecek.

Ona sahip olan tek kişi benim. Ona sahip olduğu tek kişi benim ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Telefonum cebimde titremeye başlar, çıkarırım ve arayanın Amelia olduğunu görürüm. Aramayı reddederim. Telefonumu cebime geri koyarım, tekrar titrer ve bu sefer bana mesaj attığını görürüm. Açarım ve bir duyuru olduğunu görürüm.

Chance, Elli ile düğün tarihini öne aldı. Tıpkı ona söylediğim gibi. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tabii ki bana bunu gönderecekti. Sevdiğim kadının başka biriyle evlendiğini yüzüme vurmak istiyor.

Keşke bilseydi.

Elli benden uzaklaşarak dikkatimi çekiyor. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor ve battaniyeyi itiyor. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum, elimi sırtına koyarak.

Hâlâ giyinik ve ter içinde. Vücudu titriyor. "Elli?" diyorum, onu sallıyorum ama cevap vermiyor. Kalkıp ona eğiliyorum, başını yokluyorum, ateşi var. Elimi boynuna indirip nabzını kontrol ediyorum. Çok hızlı atıyor.

Vücudu sarsılır ve dik oturur.

"Elli?" diye soruyorum, ellerini yüzünün önüne koyduğunu ve kusmaya başladığını izliyorum.

Onu kollarımın arasına alıp banyoya koşturuyorum. Tuvaletin önüne zar zor yetiştiriyorum, yoksa kusacak. O kadar zayıf ki

kafasını zorlukla tutabiliyor, ben de onun yerine tutarken saçlarını da geriye çekiyorum.

İşini bitirince, onu iç çamaşırlarına kadar soyup yatağa geri taşıyorum. Soğuk ıslak bir bez alıp başına koyuyorum ve yanına bir çöp kutusu koyuyorum. Cep telefonumu çıkarıp Tyson'ı arıyorum. Herkes yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı. Burada sadece ikimiz varız.

"Alo?"

"Bir sorun var," diye selam veriyorum. "Durumu kötüleşiyor. İyileşmiyor."

"Bekle, Gavin'i de aramaya ekleyeceğim."

Sabırsızlıkla beklerken, buzdolabından ona bir şişe su alıp yatak odasına koşarım. Gavin'in ona bol bol su içmesi gerektiğini söylediğini biliyorum. Özellikle tekrar hastalanacaksa, biraz su içmesi gerekiyor.

Gavin aramaya katılır. "Tyson..."

"Onun nesi var lan?" diye bağırarak sözünü kesiyorum. "Kusuyor. Titriyor, nabızı hızlanmış ve terliyor, sanki sıırsıklam olmuş gibi."

"Herkes farklıdır, ama yan etkiler yaşıyor olabilir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yani ona iyileşmesi için bir şey verdin ama durumu daha da kötüleştirdi," diye homurdanıyorum.

"Narcan sadece opioidlerde etkilidir. Başka bir şey yutmuş veya çekmişse, bu ilaçlar üzerinde etkisi olmaz. Ayrıca, Narcan çoğu durumda vücutta sadece otuz ila doksın dakika kalır. Ancak vücutta yoksunluk belirtilerinin başlamasına neden olabilir." Bir süre durur. "Ayrıca, birçok opioid Narcan'ın etkisinin geçmesinden daha uzun süre vücutta kalabilir. Yani, Narcan vücutundan çıktıktan sonra aşırı dozun etkilerini yaşıyor olabilir."

İç çekip saçlarımı okşayarak, gözleri yine kapalı bir şekilde yatakta yatan kadını izlerim. Kapı zili çalar ve gözlerim birden açılır.

"Ben..."

Onlara telefonu kapatıp cep telefonumu cebime koyuyorum ve üst çarşafı sadece boynuna kadar çekiyorum. Ateşi çıktığını biliyorum ama burada biri varsa çıplak kalmasını da istemiyorum. Uzun şifonyere doğru yürüyüp üst çekmeceyi açıyorum ve silahımı alıp kot pantolonumun arkasına sokuyorum, tişörtümün onu örtmesini sağlıyorum. Odadan çıkarken vantilatörü açıp arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Ön kapıya doğru ilerlerken, kapı açıldığında durdum ve üç adam sanki evin sahibiymiş gibi içeri girdi. Bu adresi vermediğim üç adam, ama bir şekilde tam olarak nerede olduğumu biliyorlardı. Bu da

Elli'nin nerede olduğunu biliyorlar. "Kardeşler." Hepsi büyük fuayede dururken, siyah giyinmiş, dövmelemlerle kaplı, kafamı kesmek ister gibi görünen onlara başımı sallıyorum.

"Bir paket teslim etmeye geldik," dedi biri, yana doğru adım atarak. Diğer, arkasında saklanan adamı yakaladı ve onu öne itti. "Teslim etmek için bir hafta var, Easton." Beni ilk adımla çağırdı ve ben, arkamdaki koridorda duran Elli'yi korumak için onlara yaklaştım. Onların ona yaklaşmasını istemiyorum. "Yoksa gelip biz alırız." Mavi gözleri etrafı tarar, her şeyi içine çeker ve sonra tekrar benim gözlerime bakar. "Ve bize olan borcunu almak için her şeyi mahvetmek zorunda kalmak istemeyiz."

ELLINGTON

Yan tarafa yuvarlanıyorum. Ellerimle karnımı tutuyorum ve inliyorum. Mide bulantısı hissediyorum. Vücudum titriyor. Her yerim ağrıyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Sen iyisin, Elli." Sin'in sesini duyuyorum, ama onu göremiyorum. Gözlerim sıkıca kapalı. Muhtemelen hayal ediyorum.

"Nesi var onun?" Uzaklardan bir ses duyuyorum.

"O iyi." Sin'in sesi çok daha yüksek, bana daha yakın. Soruyu cevaplamadan ellerinin omuzlarımı tuttuğunu hissediyorum. "Diğer odada beni bekle."

Elimi uzatıp bir yastık tutuyorum. Yastığı yüzüme çekiyorum, ışık çok parlak, gözlerim kapalı olmasına rağmen gözlerimi acıtıyor. Dönüyormuşum gibi hissediyorum, vücudum istemsizce sarsılıyor.

"Ben..."

Ağzım salya dolarken, yastığı bırakıp oturuyorum. "Ben... kusacağım," diye mırıldanıyorum, kimseye özel olarak değil.

Saçımdan tutulur ve kucağıma bir şey konur. Kusarım, mide kaslarım gerilir, asit boğazımı yakar. O kadar ki, kuru kusmaya başlarım. Gözyaşları gözlerimi yakar, zaten az olan görüşümü bulanıklaştırır.

"İyisin." Sin sırtımı ovuşturur. "İyi olacaksın." Sırt üstü düşerim ve titreyerek top gibi yuvarlanırım.

"Onun nesi var lan?" diye uzak bir ses soruyor. Sin'in iç çektiğini duyuyorum. "Yoksunluk belirtileri gösteriyor."

"Bağımlı mı?"

"Hayır... evet. Uyuşturulmuş. Narcan'a ihtiyacı vardı. Sanırım bu onu yoksunluk belirtilerine soktu."

"Tanrım."

Yine mide bulantısı hissediyorum ve kendimi tutamıyorum. Eller beni yakalayıp havaya kaldırıyor, yüzümü sert göğsüne gömüyorum ve titreyen kollarımı boynuna doluyorum.

"Kendini işe yarar hale getir ve çarşafı çıkar. Kurutucuda katlanmış temiz bir çift var," diyor Sin, kapının çarpıldığını duyuyorum ve sonra tekrar kusarken beni soğuk zemine yatırıyor.

Gözlerimi açıyorum ve ölüyormuşum gibi hissetmiyorum, bu da bir artı. Normal halim değilim, ama hatırladığımdan daha iyiyim.

Yuvarlanarak, perdeler karanlık odaya yumuşak bir ışık girmesine izin veriyor ve Sin'in yanımda uzandığını, gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralık olduğunu görüyorum. Uyuyor. Nereden geldiğini, eve nasıl geldiğimi ve neden hala burada olduğunu hiç anlamıyorum. Amelia'nın yanında olması gerekmez mi? Chance nereye gitti? Tyson ve doktorla birlikte bu odada olduğunu hayal mi ettim? Hayır, gerçektir. Chance, benimle evlendiğinde hayatımın nasıl olacağını tam olarak hatırlattı bana: cehennem gibi.

Oturarak, komodinin üzerinde boş bir su şişesi görüyorum. Ağzım çok kuru, bir şeyler içmem lazım. Ayağa kalkarken, dengemi kontrol altına almadan önce biraz sendeliyorum. Yatak odasının kapısını açıp, elimle duvara tutunarak koridora doğru ilerliyorum. Gözlerimin arkasında zonklama hissediyorum ve midem bulanıyor.

Mutfığa girip buzdolabını açtım ve bir şişe su aldım. Buzdolabını kapattığımda köşede duran bir silüet gördüm ve çığlık attım, kalbim hızla çarpmaya başladı ve ayaklarım titremeye başladı.

"Elli?" Sin'in sesini duyuyorum, sonra mutfığa koşarak geliyor. Işığı açıyor, ona dönüp baktığımda, üzerinde sadece siyah bir boxer şort olduğunu ve sağ elinde bir silah tuttuğunu görüyorum. "Ne oldu?" diye soruyor, sert göğsü ağır nefes alıp verirken inliyor. Gözleri çıplak bacaklarıma düşüyor, giydiğim tişörtün üzerinden hızla göz gezdirerek fiziksel olarak iyi olduğumdan emin oluyor.

"Birini gördüm." Onu göstermek için arkamı döndüm, ama nefesim boğazımda takıldı. Köşeden çıktı, bize doğru adım attı ve ben

ben de bir adım geri çekildim. Sin'e çarptım ve şaşkınlıktan çığlık attım.

"Elli..."

Sin'e tekrar dönerek, "Halüsinasyon görüyorum," diye haykırıyorum.

Silahını tezgahın üzerine koyar ve sıcak elleriyle yüzümü kavrar. Titriyorum, nefes almaya çalışıyorum. Kalbim hala çarpıyor ve gözlerimin arkasındaki zonklama hissi şimdi daha da yoğunlaşıyor. "Neyim var benim?" diye fısıldarım.

Mavi gözleri yüzümü tararken yumuşar. "Sen iyisin, Elli."

Dudaklarımı yalarım. "Hayır. Bir partiye gittim... uyuşturucu kullandım."

Derin bir nefes alır. "Biliyorum, bunu sonra konuşuruz, tamam mı?" Bir eliyle yanağımı bırakıp saçlarımı yüzümden çeker.

Bacaklarım titriyor. Dizlerim birbirine çarpacak kadar. "Sin, ben... şeyler görüyorum." Boğazım düğümleniyor. Ne aldım ben? Ne kadar süredir baygındım? Sin burada mı? Rüya mı görüyorum?

"Derin bir nefes al," diyor Sin, kendisi de öyle yapıyor, benim de aynısını yapmamı umarak.

Hayır. Bunun yerine, titreyen ellerimle onun bileklerini kavrarım ve gözlerimi sıkıca kapatırım, açtığımda tek başıma yatakta yatıyor olmayı umarak. Ve bunun bir kabus olmasını. Belki de kötü bir yolculuktur.

"Elli?" Sin adımı bağırır ve gözlerim açılır, onun hala bana sarıldığını görürüm. "Nefes al. Sen iyisin."

Gözlerim yaşlarla dolarken, elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Bu doğru, prenses," arkamdaki adam konuşur ve dudaklarımdan bir inilti çıkar.

Sin bana cesaret vermek istercesine başını sallar ve sonra yüzümü bırakıp ellerini omuzlarıma koyar ve beni döndürür. Yıllardır görmediğim mavi gözlere gözlerimi kocaman açarak bakarım. Eskisi gibi görünmüyor, ama onu her yerde tanırım. "B-baba?"

KONUŞMA

SİN

NICHOLAS ASHER bize bir adım yaklaşır ve o bir adım geri çekilir, mutfaktan çıkar. Gözleri benimkilere bakar, sonra tekrar ona döner.

"Hayır," diye fısıldar. "Seni gördüm... ölmüştün."

"Ellington," diye onun adını söyler ve titrek dudaklarından bir başka inilti çıkar.

Kollarını beline doladı. "Seni buldum." Onun sözleri üzerine elini saçlarına götürdü. "Cesedini tuttum." Bir adım daha geri çekildi, gözleri yerde, ona bakamıyordu. "Sen öldün. Yıllar önce öldün."

Çenesi gerilir ve bana bakar. Ona sert bir bakış atarım. Onun nasıl hayatta olduğunu ve mutfakta durduğunu ben de bilmiyorum. Sadece Ryat'ın görev sırasında duyduğu şeyi biliyorum ve eğer söylenti doğruysa, Tyson onun nerede olduğunu biliyordu: Carnage.

Spade kardeşler onu iki gün önce bıraktılar, ama ben tüm zamanımı Elli ile geçirdim. Dün gece yarısı nihayet kusmayı bıraktı ve biraz dinlenebildi. Sabah yatakta tek başıma uyandım, onun çığlıklarını duydum.

"Oturalım, tamam mı?" Ona dönüp baktım. "Konuşmamız gereken çok şey var." Sadece babasının mezardan geri dönmesini kastetmiyorum.

Yanağından bir damla gözyaşı akar, ama o başını sallar. Elini tutarım ve boş olan elimle tezgahı silahımı alırım. Oturma odasına doğru ilerlerken, ikimiz kanepeye otururuz. Babası karşımıza oturur.

Onun bana yaklaşmasını fark etmem. Çıplak bacağı benimkine değişiyor. Arkadaki battaniyeyi alıp üzerimize örtüyorum, çünkü o benim tişörtümü giymiş ve ben sadece boxer giyiyorum.

"Elli..."

"Nicholas." Adını çok soğuk ve mesafeli bir şekilde söylüyor. Kafası karışık ve incinmiş bir şekilde tüm duvarlarını örüyor. Bunca yıldır kendisine yalan söylendiğini hissediyor. Anlıyorum. Bunun kolay olacağını beklemiyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra.

Adının kullanılmasıyla çenesi gerildi. "Bana baba dememen garip. Artık on iki yaşında değilsin galiba."

Dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor ve elini ağzına koyup gözlerini kucağına indiriyor.

Bana bakar, kaşları kalkar.

"Her şeyi sırayla halledelim," diye homurdanırım. "Nasıl hayattasın lan?" diye sorarım, kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekerim. Serbest elimle battaniyenin üstünde duran silahımı tutarım. Onun babası olduğunu anlıyorum, ama aynı zamanda dokuz yıldır ortada olmadığını da biliyorum. Bunun kendi tercihi mi yoksa planladığı bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Elini saçlarının arasından geçirir. "Spade kardeşler seninle işlerini bitirmedikçe Carnage'da ölmezsin," der.

"Kendini asarak nasıl hayatta kaldın?" diye sorar Elli, sesi yumuşak ve gözleri hala aşağıya bakarken, kucağında titreyen ellerine bakar. "Sen... soğuktun," diye ekler yumuşak bir sesle.

"Tanrım, Elli. Gerçekten intihar etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırır.

Gözlerini kaldırıp kirpiklerinin arasından ona bakar. "Seni bulan bendim. Bir saatten fazla bir süre boyunca senin cesedinin yanında yerde yatmıştım. Sen... ölmüştün."

Adam başını sallar. "Bana tuzak kurdular."

"İntihara nasıl tuzak kuruldu?" diye merak ediyorum. Yani, imkansız değil. Holland'ın Elli'ye yapmaya çalıştığına bak, ama Nicholas'ın durumu biraz farklı. Uyuşturucu yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Elbiseyi öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "O gün biri öldü, ama o ben değildim. Nathaniel'di."

Kaşlarımı çatıyorum, Elli sessiz kalıyor. "Nathaniel benim ikiz kardeşimdi."

Daha dik oturuyorum. "Senin ikiz kardeşin yok." Bunu bilirim. Ailelerimiz birlikte büyüdü ve bunu hatırlardım.

"Hatırladım." Başını sallar. "Babam karısını aldatmış ve annemi hamile bırakmıştı. Babam beni aldı, annem ise kardeşimi aldı. Reşit olduğumda, inisiyasyona girdim. Lord olmak istiyordum. Kardeşimi buldum ve ona ulaşmaya çalıştım, ama o bununla hiçbir ilgisi olmak istemedi." Omuzlarını silkiyor. "Babam onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Beni büyüten babam ve annem tarafından dışlanmıştı. Ama hayatımda vardı. Aslında çok fazla. Her zaman paraya ihtiyacı vardı, kendi başına halledemeyeceği durumlardan kurtulmak için para istiyordu. Tabii ki, onun varlığından pek kimse haberdar değildi. Ama intihar etmişim gibi göstermek için öldürüldü. Ve ben Carnage'a teslim edildim."

Oda sessizliğe bürünür ve Elli yanıma yaslanırken vücudunun titrediğini hissedirim.

"Peki ya sen?" Gözleri kızına kayar. "Neden ve ne zamandır uyuşturucu kullanıyorsun?"

Elli kaskatı kesilir, ama başı aşağıda kalır. Ona cevap vermeyecektir. Başına gelenleri itiraf etmek, babasına açıklamak için ona çok ağır gelir.

"Neden gidip banyoyu hazırlamıyorsun?" Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. Nick paylaşmaya hazır ama ben onun kesinlikle hazır olmadığını biliyorum. O onun babası olabilir ama şu anda onun için bir yabancı. "Bir dakika sonra ben de gelirim."

Yavaşça ayağa kalkar ve koridora doğru yürümeye başlar. Babası ayağa kalkar ve o oturma odasından koşarak çıkar. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısının çarpıldığını duyarım.

"Ona ne oluyor lan?" diye bana bağıırıyor.

Açıkçası, böyle olacağını tahmin etmişim. Heyecandan çok kafasının karışacağını düşünmüştüm. Ama uzun vadede, o da anlayacaktır. "Senin ölümün onun hayatını mahvetti," diyorum basitçe.

O inliyor. "Ben *öldüğüm*den beri benim hayatım da güneşli değil."

O, kızın koştuğu koridora bakarken, ben de elimdeki ağır silahla ona bakıyorum. Neler olduğunu bilmesi gerekiyor çünkü işler yine değişecek. Ona bir şans vereceğim. Ya bana yardım edecek ya da yoluma çıkacak. Hangi seçeneği seçeceğini şimdi öğrenmek en iyisi.

"Karın yeniden evlendi," diye başlıyorum ve o burun kıvrıyor. "Sen öldükten bir yıl sonra James ile. Evliliğinin ilk üç yılını kızını hazırlamakla geçirdi." Vücudu geriliyor. "Sonra on altı yaşında kızın bekaretini aldı. Ve iki yıl önce onu öldürene kadar ona tecavüz etmeye devam etti. Ona *babacığım* demesini sağladı, bu yüzden sana öyle demediği için onu affet."

Arkasını dönerek bana sırtını gösterir ve ellerini saçlarında gezdirir. Kendi kendine küfür eder. Bana dönerek eklerim: "Kısa bir süre önce, karının üçüncü düğününde, karının James'in Elli ile yattığını bildiğini öğrendik. Ama Elli tecavüze uğradığını söylediğinde, karın onun kocasına kendi isteğiyle atıldığını söyledi."

"Orospu çocuğu!" Kahve masasından bir bardak alır ve odanın diğer ucuna fırlatır. Bardak karşı duvara çarparak milyonlarca parçaya ayrılır.

Onun nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Eminim Carnage'a öfkeni dökemiyorsundur. Artık yürüyen bir saatli bomba olacak. Dokuz yıl boyunca biriken öfke. İhtiyacım olan şey bu. Başkalarını kanatmak için

başkalarını kanatmak konusunda tereddüt etmeyecek biri. Dahil olduğunu düşündüğüm kişiyi alt etmek için yardıma ihtiyacım var. Ve tabii ki, onun da babasına ihtiyacı var. Şu anda öyle hissetmiyor olabilir, ama hissedecek.

Elli'nin beni beklediğini bilerek koridora doğru yöneliyorum, ama o beni durduruyor.

"Beni kurtarmak için Spade kardeşlere ne teklif ettin?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne isteseler."

"Easton..." diye homurdanır.

"Biraz dinlen, Nick. Daha sonra tekrar deneriz. Onun fikrini değiştirmesi için sadece bir haftamız var."

ELLINGTON

Küvette oturuyorum, göğsüme kadar sıcak su var, gözlerim dümdüz ileriye bakıyor ama hiçbir şey görmüyorum.

Babam hayatta. Bunca yıldır hayatta. Hayır. Buna inanmıyorum.

Nasıl kimse bilmiyordu? O ölmüştü. Kollarımda.

"Baba?" diye ağlıyorum, soğuk zeminde yan yana yatarken kollarımı boynuna doluyorum. İp hala boynuna dolanmış durumda.

"Elli, o öldü." Eller kolumu çekiyor. "Hayır."

Ağlayarak ona daha sıkı sarılıyorum.

"Elli, tatlım, onu bırakmalısın." Bayan Sinnett'in yumuşak sesini duyarım.

Eller yine beni yakaladı ve bu sefer ondan uzaklaştırıldım. Çığlık attım, ellerimi uzattım, ona tutunmaya çalıştım, ama çok uzaktaydım. "BABA!" Sıcak kollar beni sararken, yumuşak bir vücuda çekilirken hıçkırarak ağlıyorum. Dönüp yüzümü ona gömüyorum. Beni kucağına alıyor ve sanki kendi başına yürüyemeyen bir bebekmişim gibi beni evden dışarı taşıyor.

Gözlerimi kırpıyorum ve Sin'in önümde küvette oturduğunu görüyorum, su artık kapalı. Bacakları benim bacaklarımın iki yanında. Elleri benim bükülmüş dizlerimin üzerinde. Gözleri yüzümden akan gözyaşını takip ediyor ve ağladığımı fark ediyorum. "Nasıl anladın?"

"Başka bir Lord bir şey duymuş. Bana geldi ve ben de Tyson'a bir telefon ettirdim."

Kim söylediğini bilmemi istemiyor. Belki de en iyisi budur. Burnumu çekiyorum. "Ne yaptın?" Babam neredeyse dokuz yıldır yoktu, onu geri getirmek Sin'e bir bedel ödetti. Lordların nasıl çalıştığını biliyorum.

"Bunu dert etme," diyor, elleri uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı geziyor. "O şimdi burada."

Gözlerim suya düşer ve yeni gözyaşlarının gözlerimi yakmasını hissederim. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakarak sorarım, "Neden buradasın, Sin?"

O içini çekiyor, göğsü inip kalkıyor ve gözlerim göğsüne kazınmış Lordların armasına kayıyor. Bu, bana uylukuma kazıdığı armayı hatırlatıyor. Amelia'ya da bir tane kazımış mı acaba? Kazımamışsa, karısı olduğunda kazıyacak mı? "Çünkü başka hiçbir yerde olmak istemiyorum."

Gözlerim yine onun gözleriyle buluşur ve o elini uzatır, başparmağıyla yanaklarımda akan gözyaşlarını siler. "Amelia..."

"Onu merak etme," diye sözümü keser, bir kez daha sorumu geçirir.

Geri çekilip bacaklarımı yana kaydırarak ellerini bacaklarımdan çektim.

"Elli," diye geçirdi.

Ayağa kalkarım, su sıçrar ve küvetten çıkarım, onun da çıktığını duyarım. Kurulanır ve yatak odasına giderim, yorganı çekip yatağa girerim. "Eve git, Sin," derim, onun banyodan çıkmasını izlerken. Dönüp, ondan uzaklaşıyorum.

Yorganı geri çekip yanıma uzanır. "Ben evimdeyim, Elli." Arkamdan kolunu bana dolamıştır.

Kollarında dönüp, elimi çıplak göğsüne sokuyorum. "Burası *bizim evimiz* değil evimiz değil, Sin. Git."

Beni sırt üstü yatırıp kalçalarımın üzerine oturur. Elimini uzatıp yüzüne tokat atarım, ama çok zayıf bir tokat olur. Partiden sonra henüz tam olarak kendime gelemedim. Oda dönmeyi bıraktı ve dişlerimi fırçaladığım için ağzımda kötü bir tat kalmadı, ama kafam tam olarak yerine gelmedi. Gözlerimin hemen arkasında zonklayan bir his var. Acıtacak kadar kötü değil, ama beni rahatsız edecek kadar.

İki bileğimi de tutup başımın iki yanına sabitliyor.

Kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama o üzerlerine oturuyor. Hırlıyorum.

"Sinirlen, küçük şeytan. Bu, her şeyi daha da tatlı hale getirecek."

"S-in," diye bağırıyorum, hem sinirli hem de tahrik olmuş bir halde. Beni zihnimin çalışmadığı o yere götürmesini istiyorum. Babamın neden hayatta ve benim evimde olduğunu ya da neden partide sarhoş olduğumu merak etmek zorunda olmadığım yere. Ya da Sin'in neden Amelia'nın yanında değil de benimle birlikte olduğu yere. "Lütfen git."

Bileklerimi bırakıp boğazımı kavrar, boynumu geriye doğru eğmemi sağlar. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır ve fısıldar, "Senin amını sikerken gitmem için bana yalvar, Elli."

O benim nefesimi tamamen kesmeden önce inliyorum. Amım sıkışırken ellerim sırtını tırmalıyor ve tırnaklarım derisine batıyor, bu da onun nefesini kesip tıslamasına neden oluyor. Topuklarım çarşaflara batar, yukarı doğru iterim ama o hala üstümde. Onu üstümden atmak için hiçbir güç veya kaldıraç bulamıyorum. En kötüsü ne biliyor musun? Onun gitmesini istemiyorum. İstedğim buydu. Beni partiden sürükleyip sikmesini. Beni istemesini. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı olmasını.

Bu, benim sahip olunmam gereken zehirli bir özellik. Yerime oturtulmam. Beni incitmesi, becermesi, orgazm olmamı sağlaması. Asla öğrenemeyeceğim ama onun öğrenebileceğimi düşünmesini istiyorum. Bir şekilde kurtarılabilceğimi. Her ne kadar ikimiz de içten içe, artık değişemeyecek kadar kırık olduğumu biliyor olsak da. Günah şeytan olabilir, ama günahkar benim. Kurtarılamayacağımı bilerek, aynı şeyi tekrar tekrar yapıyorum.

Dudaklarımı ayırıp dilini üzerlerinde gezdiriyor ve fısıldıyor: "O partiye giderek neyi başarmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bunun için seni cezalandıracağım."

Nefes almaya çalışmak için boynumu daha da geriye doğru eğiyorum, ama bu sadece onun boynuma daha kolay ulaşmasını sağlıyor. Elini yeniden konumlandırıyor, hala nefes almamı engelliyor ve gözlerimin önünde noktalar dans ediyor. Sırtına gömülen ellerim yanlarıma düşüyor ve gözlerim kapanmaya başlıyor.

BÖLÜM ELLİ

GÜNAH

Gözlerinin geriye doğru yuvarlandığını, vücudunun benim altımda yumuşadığını izliyorum. Dudakları güzel bir maviye dönüyor ve yüzü soluyor. Son iki gündür yaşadıklarından sonra ona bu kadar sert davranmamalıyım, ama kendimi tutamıyorum.

Artık onun iyi olduğunu, ölmeyeceğini bildiğim için, onu bu yatağa bağlayıp kışını sikmek, ağlarken kanatmak, durmam için yalvarmasını istiyorum. Bunu hak ediyor.

Boynunu bırakınca gözleri açılır ve amaçsızca etrafına bakar, odaklanmaya çalışırken öksürmeye başlar. Kalçalarından kalkarım, onu karnının üstüne çeviririm ve bacaklarının arasına geçip bacaklarını iyice açarım.

Sertleşmiş penisimi elimle tutup, diğer elimle amını okşayarak ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. İçine giriyorum, penisim amını genişleterek içeri girmemi sağlıyor ve onu inlemeye zorluyor. Sırtına eğilip, elimle ağzını arkadan kapatıyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Yaptığın aptalca ve pervasızcaydı, küçük şeytan... Tam da sana yapmamamı söylediğim şey."

Elime karşı mırıldanıyor, ama ne dediği umurumda değil. Kalçalarımı geri çekip ileri doğru itiyorum, amını gererek vücudunun benimkine karşı direnmesini seviyorum.

"Hala çok zayıfsın, Elli. Kafayı yediğinde böyle olur." Amcığı sikimi sıkıca sarıyor ve ben de yüzünün yanını öpüyorum. Elleri çarşafı kavırıyor ve vücudunu kaldırmaya çalıştığını hissediyorum, ama bacaklarını daha da açıp vücudumu ona bastırarak yerinde tutuyorum. "Karşı koy, küçük Şeytan. Beni senden almak için ne kadar çok istediğini göster bana."

Başını hareket ettirerek elimi çekmeye çalışıyor, ama ben parmaklarımı yanaklarının kenarlarına geçiriyorum, bu da onun inlemesine ve gözlerini kapatmasına neden oluyor.

"Bana karşı koymamı seviyorum. İstemiyormuş gibi davranmanı, ama amın sırlıslıkla olduğunu, Elli. Bu bana ne kadar kullanılmaktan hoşlandığını gösteriyor."

Elli, babasının bizi duyup duymadığını umursamadan, ellerini başlığa vurarak duvara çarptırıyor.

"Sırtına benim adımın dövmesi yapılmasının bir nedeni var." Kalçalarımı geri çekip ileri itiyorum, bu da onun elimde ağlamasına neden oluyor. "Çünkü sen benimsin, küçük şeytan. Sanırım bunu unuttun."

Kukusu benim sikimi sıkıca kavrarken, gülümsüyorum. Önümüzdeki hafta onu olabildiğince sık kullanacağım çünkü saat resmi olarak işlemeye başladı.

Mutfakta kahvaltı hazırlarken, ocaktaki saate bakıyorum. Neredeyse öğlen oldu ve Elli hala yatakta uyuyor. Onunla işim bittiğinde neredeyse bayılmıştı. Dikkatini başka yere yönlendirmesi gerekiyordu. Kafasını boşaltması için bir fırsat. Sarhoş olmayı seviyor, ama seks onun tercih ettiği uyuşturucu. Seksin ona verdiği güç değişimini seviyor, onu çaresiz ve benim merhametime bırakıyor.

Cep telefonum çalmaya başladı ve ben cevap verdim. "Alo?"

dedim Chance'e. "Düğünü öne aldım," dedi selam olarak.

"Biliyorum." Amelia, ilk seferinde cevap vermediğim için tekrar mesaj attı. O zamandan beri ondan gelen tüm aramaları ve mesajları görmezden geldim. "Şimdi iptal et."

Hatta bir sessizlik hakim olur, sonra onun fısıldayarak homurdandığını duyarım, "Ne oluyor lan?"

"Düğünü iptal et, Chance. Artık gerek yok." Gürültü duyunca gözlerimi kaldırıyorum, Elli uyanmış ve ben yakalanmışım diye düşünüyorum, ama gelen Nicholas.

"Ciddi misin sen?" diye bağırır. "Bu düğün senin fikrindi. Bana sen söylemiştin..."

"Aynen öyle. Benim fikrimdi, o zaman neden şimdi iptal etmeyi reddediyorsun?" diye soruyorum.

O homurdanır. "Bu beni aptal gibi gösteriyor, Sin."

"Uyuşturucu bağımlısı biriyle evlenmek istemiyormuşsun gibi gösteriyor. Bunun seni aptal gibi gösterdiğini anlamıyorum." Nicholas'ın karşısındaki masaya otururum ve ona bir tabak uzatırım. "Ye," emrediyorum. "Berbat görünüyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana sırtarak yemeğe başlar.

"Easton..."

"Duyuruyu yap, Chance. Yirmi dört saatin var." Telefonu kapatıp cep telefonumu masaya bırakıyorum. Dirseklerimi masaya koyup başımı eğiyorum, ellerimle saçlarımı tarayıp alnımdan çekiyorum.

Artık düğüne gerek yok. Biletim tam önümde duruyor. Nicholas'ın hayatta olduğunu bile bilmeden Chance ile anlaşma yaptım. Ve öğrendiğimde bile, Spade kardeşlerin onu bana teslim edeceklerinin garantisi yoktu. Sepetime birkaç yumurta koymam gerekiyordu. Şimdi altın yumurtlayan tavuğu yakaladım.

Elinin tersiyle ağzını siler ve koltuğa yaslanarak sarkar. Gözleri, üzerinde Lordların arması olan yüzüğümün üzerine düşer. Sanki kendisi de bir tane istemiş gibi, özlemle bakar. "Yani bir haftam var," der, son konuşmamızın kaldığı yerden devam eder.

Özgürlük, kulağa geldiği kadar güzel bir şey değildir herhalde. Carnage, uzun zamandır tek bildiği şey bu. Otuz yıl hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edilen, ancak gerçek dünyada yaşayamayacağını bilen bir mahkum gibi. Bir insanı yeterince uzun süre kafeste tutarsanız, artık uçamayacağına inanır.

"Carnage'a geri dönmeyeceksin." Ayağa kalkıp tabağını alıp lavaboya koyuyorum.

"Ne?" Ayağa fırladı. "Bir hafta sonra alacaklarını söylediler." "Özgürsün. Bunu mahvetme." Yatak odasına dönmek için hareket ettim, ama o beni kolumdan tutup bana dönmem için döndürdü. Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, gözleri kısılmıştı. "Ne yaptın?" diye sordu.

"Yapılması gerekeni yaptım," diyorum
basitçe. "Easton..."

ELLINGTON

BABAMIN GÖZLERİ Sin'in omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve babam söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesip Sin'i bırakarak geri adım attı. Sin bana dönüp baktı ve derin bir nefes aldı.

Daha da kafam karışacak kadar yeterince şey duydum. Carnage'ın ne olduğunu ya da babamın neden orada olduğunu bilmiyorum, ama Sin'in yapılması gerekeni yaptığını söylemesi hoşuma gitmedi. Eğer bu iş Lordları ilgilendiriyorsa, kan ve can gerekecektir.

Babam elini saçlarına geçirip, sanki düzeltmeye çalışır gibi alnından geriye doğru itiyor. Benim önümde daha düzgün görünmek için. Onu görmek garip. O ama aynı görünmüyor. Her zaman formdaydı, kendine özen gösterirdi. Ama hatırladığımdan daha zayıf. Saçları grileşmiş, gözleri donuk görünüyor. Her zaman güzel maviydi.

benim ve anneminki kadar mavi değiller ama aynı derecede güzeller. Sağ yanağında daha önce olmayan bir yara izi var. Bir tane de ön kolunda. İkisi de yıllardır orada gibi görünüyor.

"Otur, Elli. Kahvaltı yapmalısın," diyor Sin, ocağın başına doğru yürürken. Bir tabak alıyor ve üzerine yumurta koymaya başlıyor.

Adanın etrafında dolaşıyorum, sırtımı tezgaha dönerek babamı gözümün önünden ayırmamak için ve bir sandalyeye oturuyorum, onun da masaya doğru yürüdüğünü izliyorum. Benden en uzak, masanın karşı ucundaki sandalyeye oturuyor.

Sin gelir ve bir tabak, bir çatal ve bir şişe su koyar. Eğilip alnımı öper ve sonra mutfağın girişine bakacak şekilde sağ tarafıma oturur. "Ye. Enerjiye ihtiyacın var."

Gözlerimi yumurtalara, pastırmaya ve tost parçasına dikiğimde odaya garip bir sessizlik çöktü. "Aç değilim," diye fısıldadım.

"Elli..."

"O neden burada?" Çatalı masaya bırakıp çıkardığı sesi dinlerim ve babamı keserek Sin'e bakarım. "Neden buradasın?" diye homurdanırım, ayağa kalkarak sinirlenirim. "Neden ikiniz de benim evimdesiniz?"

"Konuşmamız gereken çok şey var," diyor Sin, gözleri benim pes etmememden dolayı onun da sinirlendiğini gösteriyor. Sanki gerçeği bilmeye layık değilmişim gibi.

Bu sabah onun beni deli gibi sikmesine izin verdim ama bu seks. O da bunun benim zayıf noktam olduğunu biliyor. Bu, sonrasında aklı başında olmayacağım anlamına gelmez. "Seninle başlayalım." Ellerimi belime koyuyorum. "Hmm? Burada ne halt ediyorsun?"

"Gerçek şu ki," ayağa kalkar, sandalye yerden sürtünür ve bana döner, "Gunner aradı ve senin bir partide kafayı bulduğunu söyledi. Her zamanki gibi." Bana yaklaşır ve ben yutkunurum. "Ve ne yapmamı istediğini sordu. Gerekirse seni o partiden çıkarmamı söyledim. Beni geri aradığında, seni yatak odasında, tek başına bulmuştu. Bilinçsiz ve kusuyordun."

O bir adım daha yaklaşırken gözlerimi kısarak ona baktım, sırtım artık tezgaha yaslanmıştı. "Ben iyiydi..."

"Aşırı doz almıştın!" diye bağırır. "Holland sana yalan söyledi. Mack sana ecstasy vermedi. Fentanil verdi. Gavin sana Narcan vermek zorunda kaldı, bu da etkisi geçince yoksunluk belirtilerine yol açtı. Ölebilirdin, Elli. Neden yaptın bunu?"

Cevap veremem. Bu ona ne kadar zayıf olduğumu gösterir.

"Söyle bana! Neden ne olduğunu bilmeden birinden bir şey aldın?" diye sorar.

"Easton..." Babam masadan kalkar. "Sakin ol. O..."

"Hayır," Sin onu keser, gözleri bana dik dik bakar. "O neler olduğunu bilmek istiyor. Ben de onun ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

"Neden yaptıklarımı umursuyorsun ki?" diye terslerim, konuyu saptırmaya çalışarak. "Sen Amelia ile evleniyorsun. Ben Chance ile evleniyorum. Aramız bitti. Git, müstakbel karına dön, Sin." Ona sırtımı dönerek mutfaktan fırlayarak çıkarım.

"Sen benim karımsın, Elli."

Yürüyüşümü durdurup ona doğru dönüyorum. Gülmesini bekliyorum. Ya da "şaka" demesini. Bana yine hasta bir şaka yaptığını. Ama bunun yerine, bana doğru yürüyor, bakışları o kadar kızışıyor ki, elini boğazıma dolayıp beni boğacakmış gibi hissediyorum. Babam orada olmasaydı, bunu yalvarırdım.

"Ölüm bizi ayırana kadar, Elli."

BÖLÜM ELLİ BİR

GÜNAH

BUZ MAVİSİ GÖZLER bana bakıyor. James'i öldürdüğümü gördükten sonra bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Yüzünde şok ifadesi var. Dolgun dudakları kapanıyor ve boğazı hareket ediyor, yutkunuyor. "Ben... sana inanmıyorum," diye mırıldanıyor.

Lordlar Kamarası'nın evindeki banyoda, ona gerçeği söylememi talep ederek içeri daldığında, onu sevmediğimi söylediğimde de aynı şeyi söylemişti. Onu sadece kullanmadığımı. Haklıydı. Ona yalan söylüyordum. O benim için bir seks partnerinden daha fazlasıydı. O benim karımdı. "Sana yalan söylemiyorum."

Kafasını sallayarak bir adım geri atar. O iri gözleri babasına döner, ama babası benim ne yaptığımı bilmiyor. Bilseydi, muhtemelen beni bu evden atmaya çalışırdı. Önce beni öldürmesi gerekirdi ve onun halinden bakılırsa, bu konuda endişelenmiyorum.

"Chance ile evleneceğim," diye fısıldadı, dudaklarını yaladı.

"Chance ile evlenecektin çünkü ben öyle söyledim. Bana bir iyilik yapıyordu."

Koyu renkli kaşları çatılır. "Hayır," diye homurdanır, sinirlenir. "Sen ve ben düğün yapmadık..."

"Biriyle evlenmek için düğüne gerek yok," diyorum ve gözleri bir kez daha büyür. "Tek ihtiyacın olan, iki kişinin imzaladığı bir evlilik cüzdanı. Ve onu onaylayacak bir nikah memuru."

"Ama ben..."

"Yaptın," diye sözünü kestim. "Bu evi satın aldığımızda imzalamak için sana verdim. İmzaladın. Okumaya bile zahmet etmedin."

Nefesini tuttu.

"O zamandan beri evliyiz."

Kaşlarını çatıyor, uzun bir saniye sonra gözleri çıplak ayaklarına düşüyor. Sonra bana bakıyor ve ben gözlerindeki öfkeli bakışa gülümsemeyi zor tutuyorum.

küçük şeytanım. Göğsümü itti, ama ben kıpırdamadım. "Peki ya Chance? Onunla gerçekten evli olduğumu düşünmemi mi istiyordun?"

"Gerçek gibi görünmesi gerekiyordu," diyorum savunmacı bir tavırla.

Annesinin bu konuda büyük bir yaygara koparacağını biliyordum. Yüzlerce lordun orada olması gerekiyordu. Birkaç tanesi onun benim karım olduğunu zaten biliyordu, ama önemli olanlar bilmiyordu. Bu benim en iyi sakladığım sır olacaktı.

"Kendi hastalıklı zevkin için mi?" diye bağıırır. "Beni aptal gibi göstermek için başka bir yol mu?"

"Hayır," diye bağıırırım. "Linc'i tuzağa düşürmek için."

"Beni manipüle ettin! Ama neden? Onun beni sikmesine izin mi verecektin?" "Siktir git!" diye bağıırırım, bu düşünce kanımı kaynatır.

Bir daha ona yaklaşamayacak, dokunamayacak bile. Chance ve benim bir planımız vardı. Onu evine götürecek ve Linc'in burada onlarla buluşmasını sağlayacaktı. Ben de onları bekleyecektim. Ve o ona dokunmaya çalıştığı anda müdahale edecektim. Nişan partisinden önce yatak odasında onu diz çöktürdüğüne dair kanıtım vardı ve o zaten benim karımdı. Onun ona dokunmasını hiç istemedim, ama bunu çok geç fark ettim, yoksa daha o olmadan engelleyecektim. Sonuçları umursamadan.

"Linc sana yaklaştığı anda müdahale edecektim. Lordların gözünde, bir başkasının hanımını, onun lordunun izni olmadan becermek suçtur."

Kafasını geriye atıp sert bir kahkaha attı. "Bir hanımefendinin, lordundan başka birinden sık alamayacağını unutmuşum, ama o istediği kişiyle yatabilir." Ellerini beline koydu. "Tıpkı bizim evlendiğimizden beri Amelia'yla yattığın gibi. O yüzden senin metresi olmak yerine, onlarla yattıktan sonra eve geldiğin kişi ben olacağım." Yine sert bir kahkaha atar. "Hayallerimi gerçekleştirdin, Sin."

Onun sözlerine derin bir nefes alıp ona doğru adım attım. "Bacaklarını başkalarına açan sensin." O nefesini tuttu. "Ben ise senden başka kimseyle yatmadım."

"Sana inanmıyorum." Ellerini beline koyar ve birini dışarı çıkarır. "Seni gördüm."

Kız kardeşimin bahsettiği video. "Bunu açıklayabilirim..."

"Tabii ki yapabilirsin. Eminim bu da kanıtlayamayacağım başka bir yalan olacak. Ama sana dürüst olacağım, Linc'in sikini yaladım."

Sanki bunu kendi isteğiyle yapmış gibi göstermeye çalışıyor. Sanki Linc onu buna zorlamamış gibi. Anlıyorum. Benim ona yaptığım gibi bana zarar vermek istiyor. Ama benim ne yaptığımı ve ne yapmadığımı hiç bilmiyor.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye bağıyor sessizliğime.

Ona doğru adım atıp onu tezgaha doğru itiyorum ve yüzünü avuçladığımda nefesini kesiyor. "Seni yatak odanda onun için diz çökmüş halde izledim, Elli." İtirafım üzerine gözleri yaşlarla doluyor, dudakları titremeye başlıyor. "Biliyorum, o seni zorladı. Ve biliyorum, bunu benim için yaptın." İç çekerek ekliyorum, "Üzgünüm ama bunu sonradan gördüm. Seni koruyamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Gözleri yaşlarla dolmuş, gözlerime bakıyor ve sonra elini uzatıp yüzüme tokat atıyor. "Seni orospu çocuğu..."

"YETER!" diye bağıır babası, onu irkiltir. Sanırım onun orada olduğunu unutmuştu. Ben unutmadım. Onun bilip bilmediğini umursamıyorum. O benim. Kimse onu benden alamaz.

Derin bir nefes alır ve gözleri benimkilere bakar, ilk gözyaşı sonunda yanağından akar. "Senden nefret ediyorum," dişlerini sıkarak söyler.

Bu sözler benim için hiçbir anlam ifade etmiyor çünkü önemi yok. "Beni istediğin kadar nefret et, ben hala senin kocanım ve bunu kimse değiştiremez. Sen bile."

ELLINGTON

EVLİLİK?

Ben Bayan Easton Sinnett miyim?

Yatak odamda Linc'i emdiğimi mi izledi? Nasıl?

Onun ihaneti yüzünden kalbim deli gibi atıyor. Bu noktada, neyin doğru neyin yalan olduğunu anlayamıyorum.

"Bence oturmamız gerek." Babam sessizliği bozdu ve Sin benden bir adım geri çekildi, bana nefes alabileceğim bir alan bıraktı. Ben de elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Onları takip ederek oturma odasına girip kanepeye oturdum, Sin ile aramızda yeterince mesafe olduğundan emin oldum. Aklım bana kızgın olmam gerektiğini haykırıyor ama aynı zamanda *sana onun seninle işinin bitmediğini söylemiştim* diyor. Lords'un evindeki banyoda bana söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyordum. Ben onun için sadece bir seks partnerinden fazlasıyım. Ama karısı hiç aklıma gelmemişti.

Easton Bradley Sinnett ile evliyim. Keşke bunu tüm dünyaya haykırabilseydim. Ama bunu sır olarak saklamamız gerektiği açık. Umarım sonsuza kadar değil.

Sin sessizliği ilk bozan kişi oldu. "Az önce Chance ile konuştum. Düğünü iptal ediyor."

Onu görmezden gelmek istiyorum, ama sormadan edemiyorum: "Neden? Bunun olması gerektiğini söylemiştin. İnanılır görünmemiz için." Sesim yumuşak. Titreyen ellerim kucacımda. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Onu tokatlamak ve hemen sikmek istiyorum. Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı ve bu çok şey ifade ediyor.

"Öyle dedik," diye cevapladı. "Ama bu, babanız kapımıza bırakılmadan önceydi." *kapımıza* bırakılmadan önceydi."

Karşımda oturan babama bakıyorum ve o da zaten bana bakıyor. Gözlerimi indiriyorum, hala bu durumla başa çıkmaya hazır değilim. Birçok şeyi halledebileceğimi düşünme eğilimindeyim, ama her şeyi tek tek halletmeliyim.

"Linc'i durdurduktan sonra, büyük bir olay çıkaracaktım, ama işler değiştı." Kanepeye uzanıp rahatlıyor ve mutfakta birbirimize itiraf ettiklerimizden sonra şu anda bu kadar sakin olması kıskançlığımı uyandırıyor. "Bir Lord'a dünyaya gücümüzü göstermek öğretilir. Bu yüzden katedralde günah çıkarma odaları vardır. Bize kötölük yapanları diğer lordların önünde asarız. Linc için planım da buydu, ama artık bu bir seçenek değil. Bunu sessizce yapmalıyız."

Babam hiçbir şey söylemeyince tekrar soruyorum, "Neden?"

"Çünkü dünya için baban öldü. Onu saklamalıyız ve bilmemizi istediğimiz kişiler dışında kimsenin bilmediğinden emin olmalıyız."

"Yani kimse," der babam. Sin ona soru dolu bir bakışla kaşlarını çatır.

Babam öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Kardeşimin varlığını bilen ve benim ölümümü ayarlayabilecek sadece iki kişi vardı."

"Onlar kim?" diye sorar Sin.

"Şimdilik söylemek istemiyorum," diye cevaplar babam ve Sin rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdar.

"Ciddi misin?" diye sorar.

Babam başını sallar. "Yanılırsam birçok hayat mahvolur."

"Birkaç hayat zaten mahvoldu," derim ve ayağa kalkarım. Bize yardım etmeyeceksen neden buradasın? Son dokuz yıldır söylediği yerde olup olmadığını kim bilir? Ne yaptığını kim bilir? Gerçeği asla öğrenemeyebiliriz.

"Elli?" Sin adımı iç çekerek söyler.

"Boş ver, Sin." Onu eliyle uzaklaştırım. "Bize yardım etmeyecek. Onu buradan çıkarmak için ne yaptıysan, değmezdi."

Babam da ayağa fırladı. "Ellington," diye homurdandı. "Neler olduğunu bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum!" diye bağıırım ona. "Yalanlardan, sırlardan bıktım artık. Lordlar her şeyi mahvediyorlar. Sizler ise sadece bahaneler uydurup onları koruyorsunuz." Onlara sırtımı dönüp ana yatak odasına giderim. Kapıyı çarparak kapatıp kilitlerim. Sin'i dışarıda tutacakmış gibi değil ama. İstersen kapıyı tekmeleyip kırar.

Alnımı soğuk ahşaba dayayıp derin bir nefes alıyorum ve onun beni takip etmediğini fark ediyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

SİN

Nicholas ile konuşmam bitmediği için olduğum yerde kalıyorum, oturma odasının ortasında duruyorum.

"Neden onu evlenmek için kandırdın?" diye soruyor, şefkatli bir babanın öfkelenmesi gerektiği gibi öfkeli bir ses tonuyla değil.

Ona sert bir bakış attım ama cevap vermedim. Sessiz kalmanın hoşuna gidip gitmediğini görelim. "Easton, işler her zaman görüldüğü gibi değildir. Özellikle Lordlar söz konusu olduğunda,"

diyor savunmacı bir tavırla, neden sorularıma cevap vermediğini açıklıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sertçe gülüyorum. Onlara soru sormamamız gerekiyor. Asla. Görevlerimizi alırız, emirleri yerine getiririz ve sonra yolumuza devam ederiz.

"Onu sınayacaklar," diye devam ediyor. "Bir Leydi'nin inisiyasyonu olmalı." "Zaten yaptılar," diye bilgilendiriyorum onu. "O da geçti."

Başını eğip, şu anda olanlara inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Ama benim karım olması için ondan ne yapmasını istediklerini sormaya tenezzül etmiyor.

Telefonum çalmaya başlar ve onu arka cebimden çıkarırım. Arayanın Chance olduğunu görünce, cevap veririm ve tavandan tabana pencerelere doğru yürürüm.

"Evet?" "İptal edildi. Ama sana haber vereyim, Linc ve Laura mutlu değiller."

"Tabii ki değil. Onlar, senin onun için tek seçenek olduğunu düşünüyorlar." "Evet, sadece bilmeni istedim."

Hâlâ bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Umarım, karımla ilgili durumuna nasıl baktığı umurumda olmadığını anlayabilir. "Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle ve telefonu kapatıyorum. Arkanı dönünce, Nicholas'ın kanepenin yanında durduğunu ve elinde bir fotoğraf tuttuğunu görüyorum.

Cep telefonumu arka cebime koyup, elimi de cebime sokuyorum ve onun, babamın ofisindeki kutuda bulduğum Elli'nin fotoğrafını tuttuğunu fark ediyorum. Hemen yanına koşup, elinden fotoğrafı alıyorum. Telefonumu çıkardığımda

Telefonumu çıkardığımda düşmüş olmalı. Elli'nin bulmasını istemediğim için onu hep yanımda taşıyorum.

Nicholas bana bakıyor. "O fotoğraf neden sende?" Gözleri şüpheyile kısılıyor.

"Buldum." Soruyu geçiştirdim. Bana ihtiyacım olan tüm bilgileri vermeyecekse, ben neden ona vereyim ki? Hala onun Carnage'a nasıl geldiğinden yüzde yüz emin değilim. Bildiğim kadarıyla, Lords ile bir görev vardı ve o "unutuldu". Bu daha önce de olmuştu. Eminim gelecekte başkalarına da olacak. Ve tabii ki başka bir seçenek daha var

—Spade kardeşler onu sadece beni ve Elli'yi gözetlemesi için serbest bıraktılar. Onlara kesinlikle güvenmiyorum.

Elini yüzünde gezdirip bana bakar. "Bir yere gitmem lazım. Beni götürür müsün?"

Duraklıyorum, onu bir yere götürme düşüncesi şüphelerimi artırıyor. Nereye gitmesi gerekiyor ki? Dokuz yıldır ölü. Ama merakım galip geliyor. Cevaplara ihtiyacım var. Belki bu bana bazı cevaplar verir. "Tabii."

"Bana on dakika ver. Elli'yi de al, o da bizimle gelmeli."

Omuzlarım dikleşir. Ona hayır demek için ağzımı açarım. Elli'nin ne yapması gerektiğini bana söylemeyeceğini söylerim. Onu tanımıyor. Ama belki de haklıdır. Elli'nin bizimle gelmesi gerekiyor. Benimle birlikte olması için. Chance düğünü iptal etti. Linc bir saat içinde buraya gelip, Chance'in onu neden artık istemediğini öğrenmek isterse hiç şaşırmam. Sonuçta, düğün gecesinde onu alacağına dair bir anlaşma yapmışlardı.

Sonunda başımı sallıyorum. Burada yalnız kalmasından daha benimle birlikteyken daha güvende. "On dakika."

ELLINGTON

Sin arabayı sürerken ben arka koltukta oturuyorum, babam ise ön koltukta. Bir yere gitmesi gerektiğini söyledi ve bana giyinip arabaya binmem için on dakika süre verdi. Aralarının iyi olmadığını anlayabiliyorum.

Otuz dakikadan fazla süredir arabadayız ve birbirlerine tek kelime bile etmediler.

"Bir sonraki sağa, buradan köşeyi dön," diyor babam sonunda, ön camdan dışarıyı işaret ederek.

Bir elini direksiyona koymuş olan Sin'e bakıyorum. Koltuğunda rahat görünüyor, ama sert çenesinden mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

oturma odasından çıktıktan sonra birbirlerine ne söylediklerini bilmiyorum, ama belli ki dostça konuşmamışlar. Ya da belki de bana kızgın, ki bu umurumda bile değil. Kızacak biri varsa, o da benim.

"Buraya," diyor babam bir kez daha, bir araba yolu gibi görünen yeri işaret ederek.

Sin arabayı yavaşlatır ve dönüşü yapar. Çakıl bir yoldayız, her iki tarafta çimler uzamış. Bazıları çakılın arasından çıkmış.

Bir ev görünüyor. Muhteşem, ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Tek katlı ve ön cephesi tamamen cam pencerelerden oluşuyor, küçük dış cephe kaplaması siyah ve uyumlu bir süslemeye sahip. Eski olduğu belli. Önündeki çiçek tarhları uzun zamandır unutulmuş, ölmeye terk edilmiş ve yabancı otlar tarafından istila edilmiş.

Babam arkasını dönüp bana bakıyor. "Bu sana tanıdık geliyor mu?"

Garip sorusuna kaşlarımı çatıyorum ama ilk konuşan Sin oluyor. "Bu ona neden tanıdık gelsin ki?"

Babam Sin'i görmezden gelerek bana bakmaya devam eder ve arabayı evin önünde durdurur. Cevap vermemi beklediğini bildiğim için başımı sallarım. "Hayır."

"Nicholas," diye homurdanır Sin, arabadan inip sürücü kapısını çarparak kapatır.

Babam ön koltuğu benim için öne doğru çekince, ben de arka koltuktan dışarı çıkıyorum. "Sadece merak ettim," diye belirsiz bir cevap veriyor.

Kaşlarımı çattım, bu durumdan bıktım artık. Her zaman babamın olması nasıl olurdu diye hayal ederdim. Ama intihar etmeden önceki hali. Artık farklı biri. Yürüyüşünden, tavırlarından bunu anlayabiliyorum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Üç taş basamağı çıkıyoruz ve babam eğilip, bir zamanlar siyah olan ama zamanla güneşin çirkin bir griye çevirdiği saksıyı alıyor. Anahtarını çıkarıp ön kapıyı açıyor.

İçeri girerken kapı gıcırıyor. Evde küflü ve bayat bir koku var. Sanki yıllardır terk edilmiş gibi. Gerçekten çok üzücü. Eminim eskiden çok güzel bir evdi.

"Son şansın, Nicholas. Neden buradayız lan?" Sin soruyor. O önümde dururken gözlerim gömleğinin arkasına kayıyor ve kot pantolonuna sıkıştırılmış silahının silüetini görüyorum.

Yanaklarım kızarır, onun maskeli bir adamken bana yaptıklarını hatırlayarak, hayatımın geri kalanında beni takip etmesini istediğim o adamı. Şimdi o benim kocam. Hayallerin hiç hayal edemeyeceğin şekillerde gerçekleşmesi ne garip. Ne yazık ki şimdi ona yumruk atmak istiyorum.

"Bir şey görmek istiyorum," diye cevaplar ve evin içinden geçer. Koridordaki bir kapıya gider, kapıyı açar ve bodruma inen bir merdiven vardır.

Babam önce iner, sonra Sin elimi tutar, beni de inmeye zorlar ve sonra arkamdan iner, merdivenlerin üstündeki kapıyı ekstra ışık için açık bırakır.

Son basamağa çıktığımda, kollarımı kendime doladım ve ellerimi vücudumda yukarı aşağı gezdirerek sürtünme yarattım. "Burası çok soğuk."

Sin arkamdan yaklaşır ve kollarını arkamdan bana dolayarak çenesini başımın üstüne dayar, ama vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissediyorum. Babama güvenmiyor. Beni ısıtmaya çalışmıyor, bilinmeyenden korumaya çalışıyor. Babam belli ki daha önce buraya gelmiş ve ona güvenmemiz gerektiğinden emin değilim. Bizi buraya neden getirdiğini kim bilir.

"Bir şey tanıdın mı, Elli?" diye soruyor babam tekrar ve Sin'in sinirli bir şekilde homurdandığını duyuyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ama odanın etrafına bakınıyorum. Özel bir şey yok. Eski, kirli beyaz bir çarşaf odanın ortasındaki bir şeyi örtüyor. Onun dışında, burada önemli olabilecek başka bir şey görmüyorum. "Hayır."

Sin kollarını göğsümden indirir ve anında onun sıcaklığını özlerim. Yanımdan geçip gider. "Nicholas..."

"Ya sen, Easton? Tanıdığın bir şey var mı?" Babam, söylemek üzere olduğu şeyi keser.

Sin başını eğdi, koyu renk kaşları bu tuhaf soruya tepki gösterdi. "Neden? Tanıması mı gerekiyor?"

Cevap vermek yerine, babam beyaz çarşafın yanına yürür ve onu çekip çıkararak eski, kirli bir çift kişilik yatağı ortaya çıkarır. Her tarafında lekeler var. Ter ve kan lekeleri olduğunu tahmin ediyorum. Bazıları koyu kahverengi, ama kan da olabilir. Emin değilim. "Anlamıyorum," derim ve Sin'e bakarım.

Vücudu kaskatı, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, çenesi sıkı ve elleri yanlarında yumruk halinde. "Sin?" diye soruyorum, ama o gözlerini bile kırpmıyor. Yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum ve o benden geri atlıyor. "Sin, ne oldu?" diye soruyorum, gözlerimle onun geniş gözlerini arıyorum. Anlamıyorum. "Neyi kaçırıyorum?" diye kimseye özel olarak sormuyorum.

Sin uzanır, kolumu yakalar ve beni arkasına çekerken silahını çıkarır ve babama doğrultur.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

SİN

"Bizi buraya nasıl getireceğini nereden bildin?" diye soruyorum, James'i öldürdüğüm ve kızını becerdiğim silahı onun kafasına doğrultmuşum.

"Sin?" Elli'nin elleri gömleğimin arkasını kavrar. "Neler oluyor?"

İkimiz de onu görmezden geliyoruz. Nicholas ellerini ön ceplerine sokuyor, onu alnının ortasından vuracağımı umursamıyor. Sanırım dokuz yıl boyunca ölü gibi yaşadıktan sonra, ölüm pek de önemli olmuyor.

"Eskiden buraya gelirdim. Aslında çok sık," diye cevaplar, etrafına bakarak. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama kadınları buraya getirirdim. Özellikle buraya değil, bu eve."

"Annemi aldattın mı?" diye sorar, beni bırakarak. Elli etrafımdan dolaşmak ister, ama onu tekrar arkama iterim, silahım hala ona doğrultulmuş halde. "Bunu nasıl yapabildin? Onu sevdiğini sanıyordum?"

Ona anlayışlı bir bakış atar. "Lordlar görünüşe önem verirler, Elli. Kamuoyunda öyle, ama kapalı kapılar ardında işler farklıdır." Sonra gözleri tekrar bana döner. "Arka cebinden düşen Ellington'ın fotoğrafını gördüğümde hemen anladım."

"Ne fotoğrafı?" diye soruyor, ama biz yine de ona aldırış etmiyoruz.

"Sadede gel," diyorum. "Burası senin evin, değil mi? Sen öldükten sonra James burayı buldu ve onu buraya getirirdi." Aklıma gelen tek şey bu. O, fahişelerini eve getirdiği bu yerin belgelerine sahipti ve James burayı kendi çıkarları için kullandı. Laura muhtemelen buranın varlığından habersizdi.

"Neden bahsediyorsun Sin? Ben buraya hiç gelmedim," diye tartışıyor.

"Evet, geldin," diyor Elli'ye, gözleri ona bakıyor. Sırtımda vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Hayır..."

"Resmi gördüm," diye başını sallayarak devam etti. "Burada yeterince zaman geçirdim, resimde gördüğüm şeyi tanıyabilirim."

Ellerinin arka ceplerime kaymasını hissediyorum ama onu durduracak kadar hızlı değilim. Dönerek, fotoğrafı eline almış, ona bakıyor. Silah uyluklarımın üzerine düşüyor ve oda sessizliğe bürünüyor.

Koyu kirpiklerinin arasından gözlerini kaldırıp bana bakar. Gözleri yaşlarla doludur.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Elli..."

O geri çekilir, burnunu çeker. "Bu neden sende?"

Saçlarımı elime alıp uzun bir nefes veriyorum. "Fotoğraftaki ikinci adamın kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Kim olduğunu biliyorum," diyor babası.

Ona dönüp soruyorum, "Kim?"

"Bu evin sahibi," dişlerini sıkarak söyler. "Yani kim?" diye terslerim. Lanet olasıca konuya gelmesini istiyorum.

"Baban."

ELLINGTON

SOĞUK ODADA YENİ BİR SESSİZLİK hakim olur ve ilk gözyaşımın düşmemesi için kendimi zor tutarım. Sin bu fotoğrafımı ne zamandır saklıyor? Daha kaç tane var? Nereden bulmuş?

James'in benim fotoğraflarımı çektiğini hatırlıyorum. Bana, o anı yakalamamak için çok güzel olduğumu söylerdi. Ya da yalnız kaldığında bakmak için bir şey istediğini söylerdi. Onu fotoğraf çekmekten alıkoyamazdım. Beni bağlayıp karşı koyamayacak hale gelene kadar beklerdi. Yaptıklarından zevk aldığım için utandığımdan çoğu zaman gözlerimi kapatırdım, ama fotoğrafların nereye gittiğini ya da kime gösterdiğini hiç düşünmedim.

Sin tekrar bana dönüyor. "Babam sana tecavüz etti mi?" diye soruyor.

Onun açık sözlülüğünden irkilirim. Zaten hızla atan kalbim bir vuruş atlar. "Hayır," diye fısıldarım.

"Nereden biliyorsun?" diye devam eder, elimdeki resme işaret ederek. "Gözlerin bağlı." Vücudu gerilir ve geniş gözleri benimkilerle buluşur, nefesim kesilir. "Tıpkı seni becerdiğimde benim David olduğumu sandığın gibi," diye fısıldar, daha çok kendine değil bana, ve elindeki silahı yeniden ayarladığını izlerim. Parmakları, yumruğu kabzayı sıkıca kavramadan önce esner.

Gözyaşlarım artık tutamayacağım kadar çok, alt kirpiklerimden sızıyor. "Ben buraya hiç gelmedim," diye fısıldıyorum kendime, onun babasıyla yattığıma inanmayı reddederek.

Elini uzatıp fotoğrafı elimden alır ve kirli yatağın üzerinde tutar. Aynı fotoğraf. Bunu inkar edemem. Sadece şu anda olduğu kadar eski görünmüyor. Sonra, aynı fotoğraf olduğunu kabul etmemem üzerine, aynanın asılı olduğu duvarı gösterir. Camın sağ üst köşesi örümcek ağı gibi parçalanmıştır.

"Bu oda, Elli!" diye bağırır.

Kollarımı kendime doladım. Hayatımda hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. James'in bana yaptığı her şeyden sonra, sonra da maskeli yabancı sandığım Sin... Kahretsin, David bile beni böyle hissettirmemişti. Sin'in babası mı? James onunla yatmama izin verdiyse, benim bilmediğim kaç kişi daha vardı?

On altı yaşında uyuşturucu kullanmaya başladım, bu yüzden James'in benim mahvolmamı beklemesi, beni evden uzak bir yere götürmesi ve başkalarının beni becermesine izin vermesi zor olmazdı. Sonra beni eve geri götürür, ertesi sabah yatağımda uyanmamı sağlardı. "Ben... bilmiyorum," boğazım düğümlenerek doğruyu söylüyorum.

"Sin," diyor babam yumuşak bir sesle.

"Ne?" diye bağırıyor, göğsü inip kalkıyor.

"Baban ve karım, kardeşimin varlığından haberdar olan tek iki kişiydi."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

SİN

"Bunları nereden buldun?" diye fısıldayarak soruyorum. "Bir gün postayla geldiler. İsimsiz."

Kızgınım. Bana yalan söyledi. Neden ona soru sormadım ki? Lordlar bize hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğretmişlerdi. Ama ben onun söylediği her şeye inanan bir aptalım. Yoksa neden onun fotoğraflarını saklasın ki?

Virajları gerekenden daha hızlı alıyorum, silahım orta konsolun üstünde duruyor. Onun arabasının farları iki şeritli yolda parlıyor. O arka koltukta baygın yatıyor, babası ise yolcu koltuğunda sessizce oturuyor.

"Babamın sana komplo kurduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum, direksiyonu daha sıkı tutarak.

"Son dokuz yıldır böyle düşünüyorum. Tabii ki, daha önce de yanılmışlığım olmuştur," diyor, pencereden dışarı bakarak. "Sadece Laura'nın bunu tek başına yapabileceğini sanmıyorum."

"Babamın bu işe karışmadığını söylemiyorum ama James de bu işin içinde olabilir mi?" diye soruyorum.

"Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi." Omzunun üzerinden arka koltuğa bakarak kızın uyuduğunu kontrol ettikten sonra bana bakar. "Elli, Amelia adında bir kadınla evleneceğini söylemişti, değil mi?"

Burun kıvırıyorum. "O babamın planıydı. Benim değil." Ona hızlıca bakıp soruyorum, "Neden?"

"Çünkü..." Bir an durur. "Bizim farklı bir planımız vardı." Devam ederken ona hızlıca bakarım. "Sen ve Ellington evlenecektiniz."

"Dur. Sen ve babam benimle onun evlenmemiz konusunda anlaşmış mıydınız?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar sorarım.

"Evet," diye başını sallar. "O senin seçtiğin kişi olacaktı ve sonra evlenecektiniz." Dudaklarımdan durduramadığım sert bir kahkaha çıkar.

"Harika."

"Ne mükemmel?"

"Onu benim seçtiğim kişi yapması için ne gerekiyorsa yapması için yalvardım ve o *senin* onun Lordlarla hiçbir şekilde ilişkisi olmasını istemediğini söyledi. Annesi de öyle." "Sen bu hayata doğdun. İstedğin zaman ayrılmayı seçemezsin "İkinizin çocukları olduğunda bunu unutma." Yüzünde yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Tanrım, o günü görebilmeyi ne kadar isterdim." Başını eğip saçlarını eliyle düzeltti. "Çok şey kaçırdım. Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

Onun sözlerine irkildim. "Öyle söyleme. Bizi bu noktaya getirmek için neler yaptığımı bilmiyorsun." Ona o kadar çok yalan söyledim ve onu o kadar çok manipüle ettim ki, bana bir daha güvenip güvenmeyeceğinden emin değilim. Yani, benimle nişanlıyken Amelia ile onu aldattığımı düşünmesine rağmen hala benimle yatmaya devam ediyor. Bana sırtını dönmesi için daha ne kadar ileri gitmem gerekir? Umarım bunu asla öğrenmem.

"Neden bana yalan söyleyin ki?" diye yüksek sesle soruyorum. "İkiniz evlenmeye karar vermişken neden beni Amelia'ya yönlendirdin?"

"Para," diye cevaplıyor.

"Beni ondan uzak tutmak onlara nasıl para kazandırır? Elli yirmi beş yaşında güven fonuna erişebilir, ama kimse ona dokunamaz. Yani, onu uygun görmezlerse dokunabilirler. Ama bunun için bir tür enstitü olması gerekir." Ebeveynler bunu daha önce de yaptı. Lordlar arasında gördüm. Para işin içine girince, insanlar vahşileşiyor. Hayatı zaten garantiye alınmış olanlar bile. Kinlerinden yapıyorlar bunu. "Ama yine de mantıklı değil. Bence o, Amelia'nın benim karım olmasını isterdi, çünkü ben onun kocası olursam, benim aracılığımla onun parasına erişmek isterdi." Ben buna asla izin vermezdim.

"Asher Corp," diyor, koltuğunda daha dik oturarak. "Ne olmuş ona?"

Bana bakar. "Şart, Elli ile evlenmen ve Asher Corp'un ona kalmasıydı. Tabii ki, onu yönetmesine yardım edecektin. Düğün olmazsa, Laura istediği kişiye devredebilir. Baban da dahil."

Asher Corp, dünyanın en büyük silah ve mühimmat üreticisidir. Nicholas'ın büyük büyük dedesi kurmuş ve o zamandan beri nesilden nesile geçmiştir. Elli, iki yüzyıldan fazla bir süredir Asher ailesine doğan ilk kızdı. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Lordların kızlarını doğduktan sonra "satmaları" hiç de nadir bir durum değildir. Lordlar, ulaşmaya çalıştıkları ordularına kadınları dahil etmiyorlardı. Erkekler güç anlamına geliyordu. Kadınlar ise hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama bu, benim ebeveynlerimin zamanından önceydi. Sanırım zamanla Lordlar, çocuk sahibi olmak için kadınlara ihtiyaçları olduğunu fark ettiler.

kendi ayaklarını kesiyorlardı. Şimdi, Lordların bugün hala bunu yapmadığını söyleyemem, bazıları değişimi sevmez ve istediklerini elde etmek için her şeyi yaparlar. Ama sırf kızın soyadını devam ettiremeyecek diye onu karaborsada satmak için hasta bir piç kurusu olmak gerekir.

ELLI'yi yatağıma yatırıyorum ve o bana sırtını dönerek uyumaya devam ediyor. Oturma odasına girip mutfığa su içmeye gidiyorum, tam o sırada cep telefonum çalıyor. "Hey dostum, şimdi uygun değilim," diyorum Prickett'e.

"Kötü bir gün mü?" diye sorar.

"Öyle bir şey." Babamın onu kullandığı düşüncesi hala beni titretir. Onu o pozisyonda kaç kez gördü? O kutudaki fotoğrafların kaç tanesini o çekti? O, babamın bu işe karıştığını hatırlamıyor. James böyle mi istedi, yoksa babam mı istedi? O, ailemin yanında büyüdü, onun babasının en iyi arkadaşı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, onun bu işe karıştığını bilmesini istememesi mantıklı olurdu.

"Peki, seni daha iyi hissettireyim." Kendi kendine gülüyor ve ben dişlerimi gıcırdatıyorum. "Az önce Blackout'a girdim ve tahmin et kimi gördüm?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Holland."

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatırken, giderek artan kahkahası kulaklarımı doldurur. "Ben gidiyorum. Sen burada onunla kalabilir misin?" Nicholas'a sorarım ve mutfığa girerim.

O, önünde bir şişe burbonla adada otururken başını sallar. "Gidecek başka yerim yok." Üç gün önce bırakıldığında giydiği kıyafetleri hâlâ giydiğini fark ederim. Ona yeni kıyafetler alacağım ama şu anda bununla ilgilenecek vaktim yok. En azından ona bir şeyler giydirmişler. Deliler gömleği giyen adam aklıma gelir ve durumun daha kötü olabileceğini hatırlatır.

Arkamı dönüp, boş odaya gidip kasamı açıyorum. Silahı çıkarıp kasayı kilitliyorum ve sonra Nicholas'ı oturma odasında buluyorum. Aynı bourbon şişesi şimdi sehpanın üzerinde duruyor. "Sana güvenilebilir miyim?" diye soruyorum, şişeyi ona uzatarak.

Soruma alınarak bana sert bir bakış attı. "Kızımın yalnız kalmak için mi? Tabii ki."

Ona silahı veriyorum. "Bu eve girmeye çalışan herkesi vur." Dürüst olmak gerekirse, Elli konusunda ona güveniyorum. Bence Nicholas'ın

düşmanları vardı ve onlar arkadaş gibi davranıp açgözlülüklerinden dolayı onu mahvettiler. "Linc'in onun peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?" Aklımdan geçenleri okudu.

"Her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum ve ben burada olmazsam onu koruyamam. Bu yüzden bunu senin yapmanı istiyorum."

Başını sallar, silahı alır ve kanepeye yaslanır. "Söz veriyorum. Sen dışında bu eve giren herkes ölür."

Şimdilik bu kadarı yeterli. Cep telefonumu cebimden çıkarıp Tyson'ı arıyorum. "Alo?" Üçüncü çalıntıda cevap veriyor.

Kızlar için aptalca bir şey yapacağımı bana haber vermemi istemişti. İşte o an geldi. "Uyarıyorum. Blackout'a bir pislği öldürmeye gidiyorum," derim ve ana yatak odasına doğru yürürüm.

"Sin..."

"Bana haber vermemi söylemiştin. İşte haber verdim." Derin bir nefes aldı. "Kim o?"

"Holland." Karıma veda etmek için odaya giriyorum, ama onun artık yatakta olmadığını görüyorum.

"Senin için bodrumu hazırlayacağım," diyor Tyson.

Etrafa bakındığımda, banyo kapısının aralık olduğunu görüyorum. İçeri girdiğimde, onu duşta, sırtı fayanslı duvara yaslanmış ve başı dizlerinin üzerinde otururken buluyorum.

"Günah mı?" diye soruyor sessizliğime.

"Boş ver," diye onu kesip telefonu kapatıyorum. Prickett'e kısa bir mesaj atıp, bu seferlik iptal ama haber verdiğin için teşekkürler diyorum.

Cep telefonumu tezgahın üzerine koyup, gömleğimi çıkarıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, çoraplarımı çıkarıyorum ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Holland'ı dövmek fikri kulağa hoş geliyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Ama karımın üzgün olduğunu ve duşta tek başına sessizce ağladığını görünce, o bekleyebilir. O benim zamanımı hak etmiyor. Karım hak ediyor.

Onu benden iki günlüğüne aldı ve o iki gün boyunca yoksunluk belirtileri yaşadı, ben de her saniyesinden nefret ettim. Durumu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama şu anda, burada, onun için bir şey yapabilirim. Kimsenin yapmadığı bir şeyi ona gösterebilirim: onun benim için en önemli kişi olduğunu.

Cam kapıyı açarak içeri girip onun önüne çömeliyorum. "Elli?" Elimi uzatıp, başı eğik haldeyken bacaklarını kaplayan ıslak saçlarını kenara çekiyorum. "Ellington?" Beni görmezden gelince daha kararlı bir sesle söylüyorum. İç çekerek, elimi yüzüyle dizinin arasına sokup bana bakmasını sağlıyorum. Su gibi buz mavisi gözleri benimkilerle karşılaşmaktan kaçınıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kollarını tutup onu ayağa kaldırırim.

"Sin. Dur." Burnunu çekerek beni itmeye çalışır, ama onu fayanslı duvara dayayıp elimi boğazına dolayarak vücudumu ona doğru itip yerinde tutarım.

"Bana özür dileme, Elli." Yutkunur.

"Eğer ben..."

"Senin suçun değil," diye sözünü kesiyorum. "Duydun mu? Hiçbiri senin suçun değildi." Uzun bir nefes verip, eğilip alnına nazikçe öpüyorum. "Özür dileyecek olan benim." Geri çekilip, boğazını saran elim yüzünü avuçlarken, başparmağım alt dudağını okşuyor. "Senin yanında olmalıydım. Sana söz veriyorum, babam yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ve sana elini süren herkes de öyle. Anlıyor musun?" O lanet olası piçleri benim öldüreceğimi garanti edemem, ama bunun yapılmasını sağlayacağım.

Kollarını kaldırıp boynuma doladı ve çıplak vücudunu benimkine yapıştırdı. "Hayır, Sin. Hiçbir şey yapma. Lütfen. Lordlarla başın belaya girmesini istemiyorum."

Ben burun kıvırıyorum. Onlar yüzünden o hayatı yaşamış. "Onlardan korkmuyorum." Kendimi Carnage'a adadım bile. Lordlar bana bir şey yapamazlar.

"Sadece hayatıma devam etmek istiyorum." Islak dudaklarını yalar. "Ve seninle bir hayat kurmak." Sesini alçaltarak ekler, "Tek istediğim bu."

Onun sözlerine irkilirim ve fark etmemesini umarım. "Hiçbir yere gitmiyorum, küçük şeytan," ona yalan söylerim. En son ihtiyacım olan şey, onun benim gideceğimi düşünmesidir. Geri dönemeyeceğim bir anlaşma yaptığımı düşünmesidir. Bu onun için. Yaptığım her şey onun için, ama o bunu anlamayacak.

Elini uzatıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de elimi saçlarına kaydırıp başını geriye eğerek onu yutarcasına öpüyorum. O benim dudaklarıma inliyor, ben de onun dudaklarına homurdanıyorum. Bacağını kaldırıp kalçama doluyor ve ben de boş olan elimi oraya indirip parmaklarımı yumuşak tenine gömüyorum.

O benden uzaklaşır ve ıslak kirpiklerinin arasından bana bakar. "Sana ihtiyacım var." Bacağını bırakır, duşun ortasında dizlerinin üzerine çöker ve bana bakar. Gözleri ağırlaşmış, dudakları şişmiştir. "Sik beni Sin. Lütfen." Ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdirir, dizlerini açıp kapatır.

Uzanıp elimi tutar ve başparmağımı ağzına alır, emmeye başlar.

İnleyerek parmağımı dudaklarından çekiyorum ve gözleri benim için sertleşmiş olan penisime düşüyor. Ben her zaman öyleyim. "Dizlerinin üzerinde kal," emrediyorum ve duştan çıkıyorum.

Duşun dışına ıkıyorum. Kot pantolonumun kemerini alıp, ona tekrar katılıyorum. "Ellerini arkada birleştir," diye emrediyorum ve arkasına geçiyorum.

Başını eğiyor, duşun sesinin üstüne çıkacak kadar ağır nefes alıp veriyor. Kollarını arkasına getirip deri kemeri alıyorum ve onu st kollarının etrafına sıkıca sarıyorum, omuzlarını geriye çekip göğsünü dışarı doğru itiyorum. Kemerini yerine takarken inliyor. Islak saçlarını tutup başını geriye doğru çekerim, bana bakmasını sağlarım. Belimden eğilip arkadan ona doğru eğilirim, ters bir öpücükle dudaklarını ele geçirirken, boş olan elim bacaklarının arasına iner. Kalçalarını sallıyor, ben de inlemesini yutuyorum. Elimini karnından gğslerine doğru kaydırırken, kalçaları kalkıyor, tekrar amıyla oynamam için bana yalvarıyor.

Onu reddediyorum.

pcğ yavaşlatıp dudaklarımı onunkilerden çekiyorum ve o derin bir nefes alıyor. Parmaklarımla piercingli meme ucunu sıkıştırıyorum, o inlemeden önce onu boynuna doluyorum. "Ağzını açık tut."

Diğer elim hala saçlarına dolanmış halde, elinden geldiğince başını sallıyor. Ağzına tükürüyorum ve tükürüğün dilinden boğazının arkasına doğru akmasını izliyorum. Kusmadığında onu övüyorum: "Aferin kızım."

Onu teşvik ediyorum. Uyuşturucuya ihtiyaç duyduğu gibi cinsel tatmine de ihtiyaı var. Uyuşturucularını yakmış olabilirim, ama seks? Siktir, ona istediği tüm sikişi vereceğim. Bu iş bitmeden onu olabildiğince işaretleyeceğim. Yatağında tek başına yatmasını ve ona yaptıklarını düşünerek amının ıslanmasını istiyorum, başka hiçbir erkeğin onu benim gibi tatmin edemeyeceğini bilmesini istiyorum. Boynunu bırakıp, elimini saçlarında tutuyorum, onun önüne geçmek için hareket ederken daha sıkı bkyorum.

Nefes nefese, dizleri açık, dili hala dışarıda, sırtına sıcak su püskürüyor.

Güzel yüzüne tokat atıyorum, göğsünü daha da dışarı çıkarırken nefesini kesmesini ve piercingli meme uçlarının sertleşmesini seviyorum. Sikimi elime alıp, istekli ağzına kaydırıyorum. Yanakları çökmüş, beni daha derine emiyor.

Başımı geriye atıp inliyorum. "Lanet olsun." O her zaman sık emmede iyi olmuştur. Başımı eğip, ağzını siktiğim sırada başını yukarı aşağı sallamasını izliyorum. "Seni kullanmamı mı istiyorsun?"

Geri çekildi, sikim dudaklarından ıktı. "Evet," diye nefes nefese söyledi. "Lütfen..."

Onu saından tutup bankın olduğu yere sürükleyip, arkasına doğru itiyorum. O, bacakları önünde, kıçının üstüne yere oturuyor. Elimini saına geçirip

başını geriye doğru çekiyorum, boynunu bankın keskin kenarına dayıyorum ve o çığlık atıyor. Bundan yararlanarak tekrar içine giriyorum. Onu bankta sabit tutuyorum.

Serbest elimle duvara tutunup sağ ayağımı başının yanındaki bankın üzerine koyuyorum ve sikimi onun dar boğazına sokuyorum, bu açıyla onu öğürtüyorum. "Siktir, küçük şeytan. Senden duymak istediğim şey bu." Gözleri yaşlarla dolu, bana bakarken, öğürtme ve emme sesleri sıcak duşu dolduruyor. "Siktir, Elli." Sikim boğazının arkasında iken yutkunmasıyla sikimin etrafında vakum hissi yaratınca inlerim.

Kendimi ayarlayarak ayağımı duşun zeminine indiriyorum. Dizlerimi bankın kenarına dayayarak, iki elimi de ıslak saçlarına sokuyorum, boynunu banktan çekip kafasını kontrol ederken ağzını sikiyorum.

Nefes nefeseyim, testislerim gergin ve boğazına boşalmak için can atıyorum, ama kalan azıcık irademi kullanarak kendimi geri çekiyorum. Onu ayağa kaldırırken ağzından tükürükler fışkırıyor. Onu benden uzaklaştırıp yüzüstü sert fayans bankın üzerine itiyorum.

Kıçına tokat atıyorum, o da çığlık atıyor ve emrediyorum, "Sol dizinizi bankın üzerine koyun." Onu eğebileceğim kadar derin değil, bu yüzden bir açıyla yapmamız gerekiyor.

O söyleneni yapar, ben de aynısını yapar, onu duvara dayarım. Yüzü, göğsü ve karnı üzerinde yatıyor. Sağ bacağı kenardan sarkmış, yerde duruyor.

Sağ ayağımı yerde kullanarak onu benim için iyice açıyorum. Sikimi onun dar amına sokuyorum ve duş odasını çığlıkları ve inlemeleriyle doldururken onu sikmeye başlıyorum. "Bundan sonra sadece bu amına gireceğim, Elli." Beni öldürse bile hamile kalacak.

Nefes nefese, vücudu ıslak bankta ileri geri kayıyor. Serbest elim uzanıp, kollarını birbirine bağlayan kemerin tokasına dolanıyor ve onu kavıyor.

Amcığı sikimi sıkıca kavrar ve benim adımı haykırarak üzerime boşalır. Sikim onun içinde atmaya başlamadan önce birkaç kez daha ona sertçe girerim.

Çıkararak onu bırakıyorum, duş kapısını açıp bir havlu alıyorum. Suyu kapatıp onu kuruluyorum, sonra kendimi. Kolunu üst kolumla kavrayarak onu yatak odasına ve yatağa çekiyorum. "Karnın üstüne yat," emrediyorum.

Yatağa sürünerek uzanır. Uyluklarına tokat atarım. "Kıçını havaya kaldır, bacaklarını aç. İçinden damlayan spermimi görmek istiyorum, Elli."

Bacaklarını altına çekip, genişçe açıyor. Kendini bana açmaktan utanmıyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve o daha fazlasını isteyerek parmaklarıma karşı itiyor. Parmaklarımı çıkarıp kıçına sokuyorum ve o kıçını ileri geri sallıyor. "Kıpırdama," diye emrediyorum, başparmağımı içine sokuyorum ve yüzünü yatağa gömerek çığlık atmasını sağlıyorum. "Merak etme, küçük şeytan. Onu da sikeceğim."

Uzanıp kapıyı çaldım ve hızlıca bir mesaj attım.

Beni ara.

Cep telefonunu cebime koyup, derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Kendimi kaybetmemeliyim. İstemediğim gibi. Henüz değil.

"Girin," diye babamın kapının diğer tarafından seslendiğini duyarım.

Kapıyı açıp, ailemin evindeki çalışma odasına giriyorum. "Bir dakikan var mı?" diye soruyorum.

"Easton," diye homurdanarak adımı söyler, ellerini beline koyar. "Otur." Bana bağırarak, masasının karşısındaki sandalyeyi gösterir. Dişlerimi gıcırdatarak, söyleneni yaparım. "Neredeydin sen?"

"Meşguldüm," diye belirsiz bir cevap veriyorum.

Burun kıvrır. "Amelia sana ulaşamadı. Seni aramaya çalıştım ama telefonun direkt sesli mesaja düşüyor." Masasının etrafında dolaşır, masaya yaslanır. "Bunun Elli ile bir ilgisi var mı?"

Sadece onun ağzından çıkan ismi duymak bile kanımı kaynatıyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

İç çekerek çenesini sıkıyor. "Linc beni aradı. Chance'in düğünü iptal ettiğini söyledi."

"Amelia söyledi," diyorum, ki bu doğru. Ama bu aynı zamanda onunla konuştuğumu da gösteriyor. Cevap vermediğimi bilmesine gerek yok.

Yarı yalanıma dudaklarında bir gülümseme belirir. "Linc, Laura'nın ona ulaşamadığını söyledi. Birinin bodrumunda uyuşturucu alemi yaptığını düşünüyorlar."

Tahminlerinin ne kadar doğru olduğuna gülüyorum. Laura gerçekten birinin bodrumunda, bizim bodrumumuzda. Ama tamamen ayık. Karımla iki gün geçirdim. Durmaksızın seks yaptık. Onunla geçirebileceğim zaman sınırlı ve onu hamile bırakmaya her zamankinden daha kararlıyım. Ben gittiğimde, benim çocuğumu doğurma şansı kalmayacak.

"Ne komik?" diye bağıyor.

"Yıllardır uyuşturucu kullanıyor ve Linc şimdi onun nerede olduğunu ve ne yaptığını umursuyor." Omuz silkiyorum. "Belki daha önce umursasaydı, uyuşturucu kullanmazdı."

Koyu saçlarını eliyle tarar. "Şüpheli. Kadın bir bağımlı. Seks, uyuşturucu, alkol. Yani, kimse onu suçlayamaz." Onu umursuyormuş gibi davranır. "James'in o zavallı kıza yaptıklarından sonra, ama yardıma ihtiyacı var."

Başımı yana eğiyorum. "Ne tür bir yardım?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor: bana güvenmiyor. Bana çok fazla şey anlatırsa, gidip ona planladıkları şeyi ona söyleyeceğimi düşünüyor. Bu, bir rehabilitasyon merkezi ya da daha kötüsü, ona ilaç vererek bağımlılığını besledikleri bir yer olabilir. Onu kilitleyip istedikleri zaman ona ulaşabilecekleri bir yere koymalarını da ihtimal dışı saymıyorum.

Masadan kalkıp, sandalyesine oturmak için etrafında dolaşıyor.

"Dün Kira ile konuştum, Elli'nin yanındaydı. Oldukça kötü durumda olduğunu söyledi," diye yalan söylüyorum.

"Gördün mü," diye iç çeker. "Bir gün biri onu ölü bulacak."

Onun sözlerine irkildim çünkü ben de aynı şeyi sayısız kez düşünmüştüm. Karımın intihar eğilimli olduğunu düşünmüyorum, ama kendini çok aptalca durumlara sokuyor mu? Evet. Örneğin, geçen gece partide Holland. Babamın veya Linc'in fırsat bulsalar ona ne yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum.

Cep telefonum çalıyor ve gülümsememi saklayarak kalçamı kaldırıp cebimden telefonu çıkarıyorum. "Selam, bebeğim." Amelia olduğunu görünce cevap veriyorum. Mükemmel zamanlama.

"Hey, neredeydin Sin?" diye soruyor aceleyle.

"Bir görevdeydim." Bir yalan daha ve babam endişeli görünüyor. Sanki bana Lordlarla nasıl gittiğimi sormayı akıl etmemiş gibi. Tabii ki, o karıma çok odaklanmış durumda.

"Oh." Şaşırmış gibi geliyor. "Seni özledim. Bu akşam görüşebilir miyiz?"

"Düşünüyordum da... kaçmak ister misin? Corbin ve kardeşim önümüzdeki birkaç gün onun ailesinin kulübesinde kalacaklar. Dün beni davet etti ama sana sormaya fırsatım olmadı." Onu oraya götürmesini öneren bendim. Ölmüş babasını bizim evde sakladığım için Kira'nın şu anda Elli'den olabildiğince uzak olması gerekiyor. Corbin, kız kardeşimi kesintisiz bir hafta sonu için götürmeye çok istekliydi. Onların ilişkisini kendi lehime kullanabilirim.

"Tabii ki." Diye bağırdı. "Bir saat içinde hazır olabilirim."

"Acele etme. Çıkmadan önce halletmem gereken birkaç iş var." Listemdeki en önemli şey karım. "Akşam yedide seni alırım." Bana seni seviyorum demeden telefonu kapattım. Her söylediğinde midem bulanıyor.

"Görevde olduğunu bilmiyordum," dedi babam, ben cep telefonumu cebime koyduktan sonra.

"Önemli değil." Onu eliyle uzaklaştırarak ayağa kalktım. "Birkaç günlüğüne uzaklaşacağım. Amelia ve benim ihtiyacımız olan şey bu bence. Biraz yalnız kalmak."

O da başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum evlat. Zor olduğunu biliyorum, ama Amelia senin için doğru kişi."

Onun lanet boğazını kesip kanını akıtmak istiyorum. "Ben de öyle düşünüyorum." Yalan ağzımda kötü bir tat bırakıyor. "Şehre döndüğümde seni ararım."

ELLINGTON

Sin ve benim evimizin mutfak adasında oturuyorum. Saat geç oluyor, güneş birkaç saat önce battı. Önümde bir shot bardağı ve bir şişe şarap var. Şişeden içebilirim, ama tüm şarabı içmek için kaç shot içmem gerektiğini saymak istiyorum.

Sarhoş olmak için içmiyorum. Hayır, vücudumu uyuşturmak için içiyorum. Acı çekiyorum, ama en iyi şekilde.

Sin son birkaç gündür beni çok sert ve acımasızca becerdi. Bugün, duşta onun için diz çöktüğümde beri ilk kez gün ışığını gördüğüm gün oldu. Beni bodrumda kilitli tuttu. Onun olduğumu hatırlatması gerekiyordu. Onu memnun etme ihtiyacım çok güçlü. Bana "iyi kız" demesini duymak. Lanet olsun, bu beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Onun için her şeyi yaparım.

Başka biri olsaydı, utanır ya da mahcup olurum, ama Sin'de değil. Onun fahişesi olduğum için beni övüyor.

Bir ses duyuyorum ve adadan başımı kaldırıyorum. "Merhaba?" diye sesleniyorum ama cevap yok. Babam bu öğleden sonra gitti. Taksi çağırdı ve birkaç şey almaya gitmesi gerektiğini söyledi.

Bir kez daha denerken, ön kapının açıldığını duyarım ve gülümserim. Ayağa kalkar, mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru ilerlerim, kocamı selamlamak için, ama burada kimi gördüğümde dururum. Boğazımdaki yumruyu yutar, Linc'e gözlerimi kısıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sorarım.

Kapı açılır ve başka bir adam evime girerken, Linc ellerini ceplerine sokar. Nefesim kesilir ve gözlerimi yere indirmemek için tüm gücümü kullanırım. Benim çektiği fotoğrafı gördüğümünden haberi yok.

Linc'in pisliğin teki olduğunu biliyordum, ama Sin'in babası? Bir şey yapıp yapmadığımızı hatırlayamamak kendimi kirlenmiş hissettiriyor. En pis fahişe gibi.

"Merhaba Elli," diyor Linc, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Gitmelisin," diye fısıldıyorum, Liam'ı görmezden gelerek.

Kapı çarpıyor ve ben irkiliyorum.

"Sadece uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedik," diyor Linc. "Chance düğünü iptal ettikten sonra kalbin kırılmış olacağını düşündüm."

Gülmemek için kendimi tutamıyorum. "O pisliğin tekiydi. Artık beni istememesini neden umursayayım ki?"

Linc odaya doğru bir adım atar ve ben bir adım geri çekilirim. "Çünkü o, normal bir hayat sürmen için son şansındı."

Bu bir tehdit. "Kocanın seni diğer lordların kullanması için ödünç vermesini normal bir hayat mı sanıyorsun?" diye soruyorum. "Sandığımdan daha da boktan birisin."

Gülüyor. "Bunu sadece annen için yapıyordum. Senin yerleşmeni istiyordu." Kafasını sallayarak kaşlarını çatıyor. "Senden çok hayal kırıklığına uğradı, Elli."

Omuzlarım düşer ve boğazımdaki düğümü yutmaya çalışırım. Onun haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Ama o, ben vücuduma zehir ve seksle beslemeye başlamadan çok önce benden hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki seni ne için gönderdi? Beni eve geri getirmek için mi?"

"Öyle bir şey." Sırıtarak eğilir, manşet düğmelerini açar ve beyaz gömleğinin kollarını sıvamaya başlar.

Mutfağa gitmem gerektiği için onlardan bir adım geri çekiliyorum. "Sizinle hiçbir yere gitmiyorum." Bunun işe yaramayabileceği gerçeği kalbimi hızla attırıyor. Bu iş beni aşıyor. İkisi de geleceğini beklemiyordum.

"Seni bir yere götüreceğimizi kim söyledi?" Sin'in babası sonunda konuşur ve ben onun sesini duyunca inlerim.

Onunla ilgili bilinmeyenleri nefret ediyorum. Bana yaptıklarını. Linc ile yaptığım her şeyi bildiğimi sanıyordum, ama ya James'in ofisinde ilk seferim ilk seferim değildiyse? Başka kaç tane vardı?

Linc, iki kolunu da sıvadıktan sonra eğilip kemerini çözdü ve kemerini pantolonunun kemer halkalarından çıkardı.

Dönüp mutfağa doğru koşuyorum, kalbim çarpıyor ve nabzım hızlanıyor. Mutfağa giriyorum, tezgâhtan el havlusunu çekip alıyorum ve

beklediğim silahı aldım. İkisi de sanki ben davet etmişim gibi içeri girerken, dönüp kemere doğru yöneldim. Hiçbir şey umurlarında değildi. Gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyorlardı.

Linc, kendisine doğrultulmuş silahı görünce gülüyor, Liam ise sadece burnunu çekiyor. "Onunla ne yapacaksın, Elli?" diye soran Linc.

"Seninle." Çenemi kaldırıyorum, ama ellerim titriyor.

"Daha iyi bir fikrim var." Çenesini ovuşturur. "Sen onu bana ver, ben de onunla seni sikeyim."

Midem düğümlenir ve nefes alamam. "Hayır," diye çıkarım. Sin'in ailemin evinde odama gizlice girip beni tatmin ettiğini izlediğini söylemişti. Sin'in bana yaptıklarını biliyor. Neyi sevdiğimi biliyor. Ellerim çok titriyor, silahı yanıma indiriyorum.

"Aferin kızım." Linc bana gülümser.

"Bu fikri beğendim." Sin'in babası başını sallar. "Tabii ki emniyet kilidi açık olacak. Fahişenin bunu sevdiğini zaten biliyoruz, fazla heyecanlanıp kazara kendini öldürmesini istemeyiz."

"Tabii ki," Linc de aynı fikirde, bana doğru bir adım atıyor.

Yutkunarak çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum. "Babamın intihar ettiği gibi."

İkisi de sertleşir, birbirlerine bakışirlar. "Babanıza olanlar..."

"Onu sen öldürdün," dişlerimi sıkarak Linc'i keserim. "Bu kaltak sandığımdan daha deliymiş." Sin'in babası bana güler.

Ama Linc? Söylediklerimden memnun görünüyor. Hatta gururlu. "Baban bu işi halletmek için çok zayıf bir adamdı." Linc bana yaklaşır, mutfağın içine doğru ilerler. "Tıpkı senin zayıf, zavallı bir orospu olduğun gibi. Ama merak etme, seni de bitireceğiz."

O gerçekten babamın öldüğünü düşünüyor, bu da bana onun ikiz kardeşi olduğunu bilmediğini gösteriyor. Silahı kaldırıp bir kez daha Linc'e doğrultuyorum, terli ellerimle silahı sıkıca kavriyorum. "Babam ölmedi."

Linc başını geriye atıyor ve kahkahası mutfağı dolduruyor, ama Sin'in babası sadece bana bakıyor. "Siktir, şu anda ne kullanıyorsun?" Linc, benim deli olduğumu düşündüğü için hala gülererek soruyor. "İyi bir şey olmalı."

"Söyle ona, Liam." Sin'in babasına bakıyorum. "Linc'e babamın ölmediğini söyle."

Linc ona döner ve kahkahası azalmaya başlar. Liam'ın bana öfkeyle baktığını görünce, "Ne saçmalıyor bu?" diye sorar.

"O bir bağımlı." Sonunda benden gözlerini ayırıp Linc'e bakar. "Sikişmek ve uyuşturucu için bacaklarını açan lanet bir fahişe. Hayal görüyor." Sesi yükselir. "Uyduruyor. O dokuz yıldır ölü. O, babasıyla sorunları olan bir orospu."

Linc bana döner. "Sorun bu mu, Elli? Ha? Babanı özlüyor musun?"

Baba dediği zaman, James'i kastettiğini biliyorum. Onu düşündüğümde yükselen öfkeyi yutuyorum. O gün James ve Linc'in ofisinde bana yaptıklarına izin verdiğim için.

"Silahı bana ver." Linc, konuşmamızdan sıkılmış bir şekilde bana uzanır. "Dizlerinin üzerine çök ve ağzını aç. Silahla boğulmanı görmek istiyorum, üzerine boşalmadan önce." İleri adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatır ve ben tetiği çekerim.

Bang.

"SİKTİR!" diye bağırır, sağ kolunu tutar.

Kulaklarım çınlıyor ve kalbim hızla atıyor, onun geriye doğru sendelemesini izliyorum. Onu yüzünden vurmak istedim ama ıskıladım. Silahla tek deneyimim, Sin'in bana silah doğrulttuğu zamandı. Derin bir nefes alıp, aramızdaki mesafeyi daha da açmak için mutfağın daha da içine doğru geri çekiliyorum.

Kan, beyaz kıvrılmış koluna ve kolundan yere damlıyor. "Bana dokunmayacaksın," diyorum, sesim titriyor. "Bu sefer değil. Artık değil."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

SİN

Babamın ve Linc'in arkasına yaklaşıyorum, silahımı babamın kafasının arkasına doğrultuyorum. "Merhaba baba."

O dönüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü bembeyaz oluyor. "Easton, ne halt ediyorsun sen?"

"Karımı koruyorum."

Çenesi gerildi. "Ne oluyor lan?"

"Sana tuzak kurduk," diyorum dürüstçe, ziyaretinin amacına gelerek. "Bugün çalışma odanda. Konuşmamız, Amelia ile planlarım. Hepsi yalandı." Amelia ile yaptığım telefon görüşmesi gerçektir. Onu aradım ve bu akşam son dakikada iptal ettim. Telefonu yüzüme kapattı. Umarım bu, bizim birlikte olmamızı vazgeçtiği anlamına gelir.

"Ne?" diye bağırır Linc, eli hala kanayan kolunda, ve oturmak için bir bar taburesini tekmeler. "Anlamıyorum."

Karımı baktığımda, hala Linc'e silah doğrultmuş olduğunu görüyorum. Silah ellerinde titriyor, ama onu bir şahin gibi izliyor. Bu fikre yüzde yüz katılmıyordum. Çok fazla şeyin ters gidebileceğini düşünüyordum, ama kayınpederim ikimizin de burada onu koruyacağımızı hatırlattı. Babamın Linc'i arayıp bu geceki planlarımdan haberdar edeceğini ve Elli'yi yalnız ve savunmasız bırakacağını düşünmüştüm, ama babamın onunla birlikte geleceğini beklemiyordum. İkiye bir. "Ne demek karın?" diye bağırıyor babam, sanki beyni yavaş çalışıyormuş gibi.

kendini içinde bulduğu durumu sindirmeye çalışıyor.

"Biz haftalardır evliyiz," diyor Elli, çenesini kaldırarak. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Linc yumuşak bir sesle "Siktir" diyor.

"Siktir, haklısın, seni orospu çocuğu." Namlunun ucunu kafasının arkasına dayadım. "Karımı yatak odasında sikmişsin. Ve kendine ait olmayan bir kadına dokunan bir lordun başına ne geldiğini biliyor musun?"

O inliyor, ben gülümsüyorum.

"Bekle..." diye bağıır babam. "Bir saniye bekle. Bu lanet fahişeyle evlenmene izin vermedim."

Silahı kafasının yan tarafına vurarak onu dizlerinin üzerine çökertirim. "Senin iznine ihtiyacım yoktu," diye homurdanırım.

"Laura onunla evlenmesini istiyordu," diyor Linc, babamın ayağa kalkmasını izlerken, yüzünden kan akıyor. "Sen hayır dedin."

"Onun onunla evlenmesini istemedim," diye Linc'e ters bir şekilde cevap veriyor. "Çünkü onu sen istemiştin," diye ekliyorum.

Babam bana dönerek gözlerini kısıyor. "Neden o pisliği isteyeyim ki?" Karımı işaret ediyor ve ben ona tekrar vuruyorum, onu tezgahın kenarına doğru itiyorum. "Siktir, Easton..."

"Evini biliyorum," diyorum ona. "Senin ve James'in onu götürdüğünüz evi." Yüzü soluyor ve ben ona tekrar vuruyorum. "Karımı tecavüz ettin mi?" "Hayır." Beyaz mermer tezgahın üzerine kan tükürüyor.

"Bana yalan söyleme." Ona tekrar vuruyorum ve o geriye doğru sendeliyor. "Bana gerçeği söyle!" Bağıırıyorum, kulaklarımda kan uğulduyor, kalbim çarpıyor. Cevabı biliyorum, ama o piçin bunu itiraf etmesini istiyorum.

Ona bir kez daha vurunca, dizlerinin üzerine çöküyor. Ona doğru yürüyorum, kanlı yumruklarımınla saçlarını tutup başını geriye çekiyorum, elinde hala silahı olan karımın adanın yanında durduğu yere bakmasını sağlıyorum. Silahımı onun başına dayayıp şakağına bastırıyorum. "Bana gerçeği söyle," diyorum.

Derin bir nefes alır ve kan tükürür. "Gerçek mi?" diye homurdanır. "Gerçek şu ki, onun amcığı çok dardı..."

Kafasını tezgahın kenarına vururken, kan öksürerek yere düşmesini izledim. Karnına tekme attım, onu cenin pozisyonuna getirerek. Yan tarafına bastırdım.

"Easton?"

"Ne?" diye bağıırırım ve dönüp kayınpederimin mutfakta durduğunu görürüm. Linc, Nicholas'a hayalet görmüş gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakar.

"Ne oluyor lan?" Linc kendi kendine fısıldıyor. İkimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Elli," diyor yumuşak bir sesle, arkamda başını sallayarak.

Dönüp baktığımda, mutfak zemininde oturmuş, kollarını bacaklarına dolamış, gözyaşları yüzünden akarken babama bakıyor. Babamla onun ilgilenmesi için babamdan uzaklaşıp karımın yanına gidiyorum.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da silahı bırakıyor, silah yere düşüyor. Bana atılıyor, kollarını boynuma doluyor ve ben onu kucağıma alıyorum, bacakları belime dolanıyor. Başının arkasını tutuyorum, diğer elimi beline doluyorum ve mutfığı ağlamalarıyla doldururken onu ileri geri sallamaya başlıyorum.

"Çok... üzgünüm." Boynuma gözyaşlarını siler.

Onu kucaklarım, göğsüm sıkıştır. Bilmem gerekiyordu. Onun itiraf etmesini istedim, ama bunun ona ne yapacağını hiç düşünmedim. Bilmesen daha mı iyi olurdu? Belki, belki de olmazdı.

"Çok üzgünüm," diye devam ediyor.

"Şşş." Elim başının arkasına koyuyorum. "Üzülecek bir şey yok, Elli," diye hatırlatıyorum ona. "Aferin sana, küçük şeytan." Saçlarını öpüyorum. "Çok aferin." Bittiğine sevindim. Halletmemiz gereken sadece bir kişi kaldı, sonra karımla birkaç gün geçirebilirim, sonra onu sonsuza dek terk etmek zorunda kalacağım.

ELLINGTON

Ailemin evinde durmuş, dokuz yıl önce babamı bulduğum balkona bakıyorum. Bugün ne çiçekler ne de mumlar var. Sadece soğuk bir ürperti. O günden beri hep böyle. Kafamda mı var yoksa gerçek mi bilmiyorum ama hala devam ediyor.

İkinci katın balkonundan sarkan adama bakıyorum. Ölmemiş. En azından henüz. Ayakları altındaki sandalyeye zar zor değiyor. Kolları arkadan bağlanmış, boynunda bir ip var.

Linc'e bakarken, içimi bir sükunet kaplıyor. Sin bir saat önce babasını itiraf etmeye zorladıktan sonra ağladım. Mutfak zemininde, kocamın kucağında hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu terapötik bir etki yarattı. Geçmişini değiştiremeyeceğimi biliyorum, ama bunun onun bana olan sevgisini değiştirmedigine de çok minnettarım.

Ben ona aitim. Şimdi ve sonsuza kadar. Ne olursa olsun, ben onun karısıyım, bir Leydi.

"Elli, ne yapıyorsun...?" Annemin tiz çığlığı beni hiç etkilemiyor. Onu bekliyordum.

"Anne," diyorum sakın bir şekilde, ona dönerek.

Elleri yüzünü kapatıyor, gözleri kocasının balkondan sarkarken ona bakarken kocaman açılmış. "Uygun olduğunu düşündüm," diyorum, tekrar Linc'e dönerek.

Kolundaki kurşun yarasından kan damlıyor. Şimdi ıskaladığıma seviniyorum. Bu çok daha dramatik. Bir şeyi kanıtlamak istedim ve bence bunu başardım.

"Laura..."

"Ne..." diye nefes nefese onu keser. "Ne yaptın sen?" Geniş, sulu gözleri benimkilere bakar. "Onu indir. Hemen."

"Yaptım."

O dönüp bacakları tutunamayınca geriye doğru sendeleyerek yuvarlak masaya çarpar ve masayı devirir, cam tablası kanlı zemine parçalanır. "Hayır..." Elini uzatıp yüzünü kapar, sanki bu hareketle babam ortadan kaybolacaktı gibi.

"Merhaba Laura," der babam, yanıma gelerek.

"Ne yaptın sen?" diye bağırır annem bana, sonra babama bakar. Odadan çıkmak için döner ama Sin'in kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görünce aniden durur. Babası ayaklarının dibinde yatmaktadır, Sin'in daha önce evimizde ona vurduğu darbelerden dolayı zar zor bilinci açıktır.

Hala nefes almasına şaşıyorum. İkisini de arabaya bindirip buraya getirdik. Halletmemiz gereken bir kişi daha vardı. Babamın aslında ölmediğini bilen bir kişi daha. Yakalandığını anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Neden?" diye soruyorum, ona doğru adım atarken ama babam kolumu tutarak bana yaklaşmamı engelliyor. "Neden yaptın bunu?"

Bana dönüyor, gözyaşları makyajını akıtmış. Onlar üzüntü ya da pişmanlık değil, öfke. Yakalandı. Kaderi belli oldu. Skinny jean'inin arka cebine uzanıp cep telefonunu çıkarıyor.

Ona saldırdım, vücudumu onun vücuduna çarptım ve ikimiz de yere düştük. Bana bağırıyor, ellerini yüzüme vuruyor, ben ondan uzaklaştırıyorum. Sin kolunu belime doluyor, sırtımı ona dönük tutarken babam annemi yakalıyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırıyorum, Sin'e beni bırakması için direniyorum. "Bunu bize, bana nasıl yapabildin?"

"Sana mı?" diye bağırıyor, babam da onu kendine doğru çekiyor. "Sana mı?" diye tekrarlıyor. "Sana hiçbir şey yapılmadı, Elli. Baban hayatta olduğundan daha ölü olarak daha değerliydi."

Onu öne doğru iter ve o dizlerinin üzerine çöker. Kirpiklerinin arasından bana bakar ve soğuk bir gülümseme atar. "Sen ise, hayatta kalmanın değeri daha fazlaydı."

Sin beni bırakıp ona doğru adım attı. "Bu ne demek lan?" diye sordu.

Dolgulu dudakları incelik, konuşmayı reddeder ve Sin ellerini boğazına dolayarak onu ayağa kaldırırken sıkır.

"Bu ne demek oluyor?" O bırakınca, kız bir kez daha dizlerinin üzerine çökerek öksürmeye başladı ve kızaran boynunu ovuşturdu.

"Asher Corp."

Konuşan Linc'tir, başını kaldırarak boynuna dolanan ipin baskısını hafifletmeye çalışır.

"Kapa... çeneni." Annemin sesi kısık, boğazını ovuşturuyor.

Sin sandalyeye doğru yürüdü; sandalyenin arkasını tuttu ve onu devirmek üzereymiş gibi davrandı, ama Linc hemen konuştu. "Nick öldükten sonra, Asher Corp'un bir CEO'ya ihtiyacı vardı." Yutkundu ve omuzlarını silkeli. "Liam bu görevi üstlendi. Lordlara talepte bulundu ve onlar da onayladı. O ve Nick arkadaş oldukları için bunda bir sorun görmediler. Laura onun için kefil oldu."

"Bunun karımla ne ilgisi var?" diye sorar Sin.

"Laura, James ile evlenmek için yeniden hediye edildi. James, Laura'nın Liam'a Nicholas'ı öldürttüğünü öğrendi." Gözleri, nasıl hayatta olduğunu hala anlayamayan babama kaydı. "Lordlara gideceğini söyledi, ama Laura ona Elli'yi teklif etti."

"Seni kaltak." Annem ayağa kalkar ve Lincoln'e doğru koşar, ama Sin sandalyeyi bırakıp dönerek annem kocasına ulaşmadan onu yakalar.

Sin onu döndürür, kolunu boynuna dolayarak onu kendine doğru çeker. "Konuşmaya devam et Linc." diye emreder, onu boğarak.

Dudaklarını yaladı. "Laura, Liam'a gidip olanları ve Elli'yi ona nasıl verdiğini anlattı. Baban da bu işin içinde olmak istedi. Bu yüzden James'e şantaj yaptı ve onu Elli'yi paylaşmaya zorladı. Bir süre işe yaradı. Ama James, Asher Corp'u istedi ve baban onu teslim etmeyi reddetti. James de sana gitmekle tehdit etti. Babanın evleneceğin kişiyle yattığını kanıtlayan videoları ve fotoğrafları sana göstereceğini söyledi."

Annemin gözleri geriye devrildi ve Sin onu bıraktı; annem baygın bir şekilde yere düştü. "Sonra babam onu öldürttü." Sin içini çekti, gözleri benimkilere bakıyordu. "O kısım doğrudur." Kendi kendine başını salladı.

Titriyorum. Nefesim düzensiz. Biraz mesafeye ihtiyaç duyarak birkaç adım geri çekiliyorum. Beni bir şirket için mi sattı? Masumiyetimin onun için hiçbir anlamı yoktu. *Ama sen, hayatta kalmanın değeri daha fazlaydı.*

"Her şeyi mahvettin."

Hepimiz yerde yatan Liam'a bakıyoruz, ayağa kalkıyor. Yüzündeki kanı silerken gözleri oğluna dikiliyor. "Lordlar, telefonunda Elli'nin fotoğraflarını bulmalıydı. O sadece bir sürtük değil, aynı zamanda bir bağımlıydı. Onu bir Leydi olarak uygun görmezlerdi." Gözleri benimkilere bakıyor. "O lekelenmiş olurdu. Bizim için kullanabileceğimiz bir fahişeden başka bir şey olmazdı."

"Böylece benim işimi miras alamazdı." Babam ekliyor. "İşleri yönetip kontrol etmeyi sana bırakmak için." Liam'a bir adım yaklaşıyor. "Easton ve Elli'nin evlenmesini istediğimi biliyordun. Easton'ın Ellington'a Asher Corp'u ele geçirmesinde yardım etmesini istediğimi biliyordun."

"O bunu hak etmedi." Liam bağırır. "Bir anlaşmamız vardı." Babam homurdanır.

"Anlaşma mı?" Liam sertçe güler. "Senin ortağın olmam gerekiyordu ama sen beni her şeyden mahrum ettin."

Babamın çenesi gerilir. "Ben ölene kadar bunu bilemezdin."
Ölmeden önce bunu bilemezdin."

"Nathaniel bu işe nasıl karıştı?" Sin merak ediyor. "O kim?" Linc soruyor ama kimse cevap vermiyor.

"Laura'ya ulaşmıştı. Paraya ihtiyacı vardı. Yıllardır onu kurtardığın için ona yardım etmeyeceğini biliyordu. Mükemmel bir fırsattı." Liam yere kan tükürdü. "O, içkisine bir şey kattı ve ben onu astım." Kendisiyle gurur duyarak gülümser.

Annem kendine gelmeye başlar, inleyerek yerde yuvarlanır. Sin ona doğru yürür, saçından tutup ayağa kaldırır ve kocasına dönmesini sağlar. "Veda et." der ona.

"Hayır. Hayır." Linc panikleyerek sandalyeye vurmaya başlar ve annem ağlamaya başlar.

Sin, babama başını sallar ve babam Linc'in yanına gider ve biz etrafta durup izlerken sandalyeyi altından tekmeler.

BÖLÜM ELLİ ALTI

SİN

Adamın ofisine giriyorum ve o da başını kaldırıp bana bakıyor. "Otur, Easton." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Söylediğini yaparım, masanın üzerine bir yığın kağıt koyar, onları bana doğru kaydırır ve sonra bana bir kalem uzatır. Kağıtları incelerim ve sarı sekmelerin olduğu yerlere imzam atarım.

"Sormak zorundayım Sin," beni takma adıyla çağırıyor, "her şey yolunda mı?"

Sayfayı çevirip sonuncusunu imzaladıktan sonra kalemi kağıdın üzerine koydum. "Her şey yolunda," diye yalan söyledim, ayağa kalkıp ofisinden çıktım.

Yirmi dakika sonra evimize girince, doğruca ana yatak odasına yöneldim. Güneş henüz doğmaya bile başlamamıştı. Bu sabahki toplantım kayıt dışıydı. Yapılması gerekiyordu ama mümkün olduğunca az dikkat çekmeliydi. Ne kadar az kişi bilirse, o kadar az soru sorulur.

Yatak odasının kapısını açtığımda, onu hala yatakta derin uykuda yatarken buldum. Kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya dayadım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup odayı dolduran yumuşak horlamasını dinledim.

Göğsüm ağırlaşıyor, onun yaşadığı her şey benim ailemin yüzünden oldu. Bütün bunları babam başlattı. Annesi de yardım etti, ama neden ve nasıl olduğunu sormayı hiç düşünmedim. Artık çok geç. Zarar verildi. Küçük şeytanımı kastetmiyorum. Yaşadıklarından nefret etsem de, onun kim olduğunu asla değiştirmezdim. Onu seviyorum. Her çarpık parçasını, her keskin kenarını. O bir resmin çerçevesi. Beni bir arada tutan şey o. Keşke ben de onun için aynı olabilseydim.

Kapıyı iterek, tişörtümü başımdan geçirip ayakkabılarımı çıkarıyorum. Sonra kot pantolonumu çıkarıp boxerimle birlikte bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Yorganı geri çekip, onun yanına yatıyorum. Kolumu onun vücuduna dolayarak, onu kendime çekiyorum. O kadar sıcak ki, sanki lanet bir fırın gibi.

O hareket ederek başını göğsüme gömer. Buna bayılıyorum.

Saçlarını öpüyorum ve elimle çıplak sırtını okşuyorum. Ne zaman yatakta birlikte olsak, ikimiz de çıplak oluruz. Her zaman. Benim olanı görmek ve dokunmak istiyorum.

Elim vücutlarımızın arasına kayıyor ve amını buluyorum, parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. O inliyor, kalçaları elime doğru itiyor.

Saçlarını tekrar öpüyorum, parmağımı içine sokarken kokusunu içime çekiyorum. Nefesi kesiliyor ve onu sırt üstü yatırıyorum, bacaklarının arasına oturmak için kendimi ayarlıyorum.

"Sin," diye iç geçirerek adımı söyler, sırtını kavislerken elleri saçlarını okşamak için yukarı doğru çıkar.

Eğilip, boş elimle çenesini tutup yerinde tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Seni seviyorum, Ellington."

Gözlerini açıp bana bakar, gözleri endişeyle doludur. Beni kızdırmadığı sürece ona asla tam adıyla hitap etmem. "İyi misin?" diye sorar, kollarını boynuma dolayarak. Parmakları saçlarımı nazikçe okşarken tüylerim diken diken olur.

Bunu özleyeceğim. Ellerinin üzerimde olması, sesini duymak, her sabah uyandığında o güzel gözlerini görmek. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, ama cevap vermiyorum. O iyi olacak. Bundan eminim. Peki ya ben? Spade kardeşlerle anlaşma yaptığımdan beri saatim işliyor. Ve pişman değilim.

"Sin." Oturmak için kalkıyor, ama ben çenesini elimle tutarak onu yatırmaya devam ediyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Onu tutkuyla öpüyorum, sözler söylemeden özür dilediğimi anlatmaya çalışıyorum. Onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissedebilmesini umuyorum.

Geri çekilirken, ağır gözlerini açar ve bana bakar. "Seni seviyorum, Sin."

Artık mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Onu bırakıp oturuyorum ve komodinin üst çekmecesini açmak için uzanıyorum. İstedğim şeyi çıkarıp, karımın sol elini tutup Harry Winston halo alyansını parmağına takıyorum.

Nefesini tutarak yüzüğü kaldırıp bakar. Heyecan ve şaşkınlıkla gözleri büyür.

"Umarım beğenirsin."

Gözleri komodine kayar, sonra tekrar bana döner. "Nasıl? Ne zamandır bunu saklıyordun?"

"Bir süredir." Utanmadan itiraf ediyorum. "Seni karım yapacağımı hep biliyordum, Elli."

Elleri yüzümü kavrar ve dudaklarımı kendine doğru çeker. "Evet," diye fısıldar.

Gülüyorum. "Bu bir soru değildi." Onu karım yapmaktan beni hiçbir şey alıkoyamazdı.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

GÜNAH

Son iki günümü Elli ile bodrumumuzda kilitli geçirdim. Sanki yarın yokmuş gibi onu sikip durdum. Bir bakıma, yarın yoktu. Onu hamile bırakmak için son şansımdı. Ona benden bir şey bırakmak için. Soyadım onda, ama ona bir çocuk vermek istedim. Ona seçim şansı vermedim, sanki umurunda da değildi. Orada bağlı ve ağzı tıkanmış halde yatıyordu, bana istediğimi yapmama izin veriyordu. Beni durdurmaya çalışacak kadar bile yorgundu. Amı sırlısklandı ve benim sikim o kadar sertleşmişti ki acıtıyordu. Her saniyeyi kendi lehime kullandım.

Nicholas eski evinde kalıyor. Annesine ve babama nasıl işkence ettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Ben üzerime düşeni yaptım. Onlara istediğimden daha fazla zaman ayırdım. Şimdi karımla birlikte olma zamanımdı, bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirdim. Bu sabah onunla işim bittikten sonra, onu yatağıma taşıdım ve ön kapıdan çıktığımda, annesinin SUV'sini garaj yolumuzda gördüm ve Nicholas'ın geri döndüğüne sevindim. Bu sabah evde yalnız başına uyanmasını istemedim.

"Sanırım seni bu konuda ikna edemeyeceğim?" Tyson sessizliği bozarak sordu. "Neden bunu yaptığımı en iyi senin bilmen gerekir," dedim, Bentley'inin ön camından dışarı bakarak, "Bunu neden yaptığımı en iyi senin bilmen gerekir," diyorum. Bentley'inin ön panelindeki saat, saatin sabah altı olduğunu gösteriyor. Güneş, ağaçların üzerinden yeni yeni yükselmeye başlıyor.

"Neden?" diye merak ediyor.

"Sen aşk için geleceğini feda ettin."

O burun kıvrırdı. "Ben intikam için vazgeçtim. İkisi aynı şey değil. Biri güç, diğeri zayıflık."

"Ona hak ettiği geleceği vermek beni zayıf yapıyorsa, öyle olsun."

O sertçe güldü. "Senin olmadan bir hayat istediğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bence o bir babayı hak ediyor." Cep telefonumu çıkararak yatak odamızdaki kameralara bakıyorum. Yastığıma sarılıp uykuya dalmış. "Doğru şeyi yapıyorum." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

Elli'ye babasını bir hafta sonra geri almak için asla vermezdim. Ben bile o kadar acımasız bir insan değilim. Sonunda ona ısınmaya başladı.

"İnsanlar Carnage'a ölmeye gitmez, Easton." Diye homurdanıyor ve devam ediyor, "Lanet olsun. Nicholas'a bak. Onu yıllardır hayatta tutuyorlar. Onlar işkenceyle ilgileniyorlar, ölümle değil."

"Herkes günahlarının bedelini öder," diye mırıldanıyorum. İster istemesek de, hiçbirimiz dokunulmaz değiliz.

Elini direksiyona sıkıca tutuyor ama neyse ki otuz dakikalık yolculuğun geri kalanında sessiz kalıyor.

Daire şeklindeki yola girer ve arabadan iner. Ortamı yumuşatmak için sırtarak gülümserim. "Beni içeriye kadar geçirmene gerek yok." Cep telefonumu çıkarıp, yanımda getirdiğim günlüğün yanına arabaya bırakırım. "Onun eline geçmesini sağla." Tyson dönmeden onu bulmasını istemiyorum. Lord yüzüğümü çıkarıp onu da koltuğa atarım. Artık ona ihtiyacım yok.

Ön kollarını arabanın tavanına dayayarak, "Seni affetmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diyor.

Çenemi sıkıyorum.

"Gerçekten burada olmanı istediğini mi sanıyorsun?" Parmaklarıyla tavana vurur. Gözlerini güneş gözlüğü kaplar. Onları göremiyorum ama gözlerimin içine bakarak bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. "Başka birini bulacağını mı sanıyorsun? Başka birini seveceğini mi?" Kafasını sallar. "Yani, başka erkeklerle yatacak, elbette."

"Tyson," diye homurdanırım. Bu konuşmayı kendimle yüzlerce kez yaptım. Nedense yüksek sesle duyunca daha kötü geliyor.

"Ama o seni seviyor, Easton. Ve sen herkesin her zaman yaptığı şeyi yapıyorsun, ona sırtını dönüyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onu koruyorum."

"Kendini teslim ederek mi?" diye bağırır, arabadan uzaklaşır. "Lanet olsun, Sin. Kafanı kullan."

"Beyler, sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Arkamı dönüp baktığımda üç kardeşin merdivenlerin başında durduğunu gördüm.

Kapıyı çarparak kapatıp kollarımı açarak onlara doğru yürüdüm.

Yılan dövmesi olan kardeş gülümser. "Erken geldin Sin. İki gün daha özgür kalmak istemediğinden emin misin?"

Yumruklarımı sıkarak, arkama bakmadan yanlarından geçip açık kapıdan içeri giriyorum. Lider olduğunu tahmin ettiğim kişiyi koridorda takip ediyorum

koridorda takip ediyorum, diğerk ikisi arkamdan geliyor.

Asansöre biniyoruz ve nefesim hızlanıyor. Yaptığım şeyden dolayı değil, Tyson'ın bana söylediklerinden dolayı. Acının o kadar dayanılmaz olmasını umuyorum ki, onu başka bir erkekle düşünmeyeyim bile.

Asansör kapısı açılmadan önce bir ses çıkar. Dışarı çıkamadan metal kutuyu dondurucu soğuk hava doldurur. Nefesim yüzümün önünde bir bulut oluşturur. Kan kokusu alıyorum. Taze ve eski. Havada rahatsız edici bir his var. Sanki ruhlar buraya hapsolmuş gibi.

Dar bir koridordan geçip bir kapıyı iterek açar ve benim önce girmem için kenara çekilir.

İçeri girince, odayı görünce duruyorum.

Ağzı tıkanmış rahibe dövmesi olan adam sırtıma bir tokat atar ve karanlık bir kahkaha atar. "Hiç kimse kendi isteğiyle teslim olmamıştı. Direnmeyeceğini bilmek işin eğlencesini kaçırarak."

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Ben bunu kabul ettim. Onun için. O bunu hak ediyor. Ben de bunu hak ediyorum. Lord olduğumuz için günahlarımız affedilmiyor. Gerçek dünyada Lordlar tanrıdır. Burada, Carnage'da, sen bir hiçsin. Uzun zaman önce yok olmuş, unutulmuş bir ruh. Karım, nasıl öldüğüm sorulduğunda dünyaya ne diyecek, emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi yok. Sonunda kimse benim var olduğumu bilmeyecek.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor biri.

Elimi uzatıp yakamın arkasını tutup başımdan geçirip köşeye atıyorum.

Bir el çıplak sırtıma vurur ve beni odanın ortasına doğru iter. Döndürülürüm ve tahta bir direğe itilirim. Burada kan kokusu daha da güçlü. Beton zemine yerleştirilmiş drenajlara bakılırsa, çok fazla kan dökülmüş olmalı. Tavandan hortumlar sarkıyor. En az üç tane sayıyorum. Cesedi yıkamak kolay. Bir can aldıktan sonra hızlı ve kolay bir temizlik istersiniz.

Kollarım önüme çekildi, her iki bileğime kelepçe takıldı, derimi sıkıştıracak ve nefesimi kesecek kadar sıkılaştırıldı. Kahretsin, ellerim çok geçmeden uyuşacak.

Diğeri arkamda yürürken elinde dikkatimi çeken bir şey tutuyor, ama karanlık olduğu için göremiyorum. Bir saniye sonra, ağzıma lastik bir top tıkaç sokuluyor ve ağzımı genişçe açıyor. Onu başımın arkasında sabitlediğini hissediyorum.

"Bu, dilini ısırıp koparmaman için," diye kulağıma karanlık bir sesle fısıldadı. "Çılgınlıklarını duymayı seviyoruz. Seni bu kadar çabuk dilsiz hale getirmek yazık olur."

"

Başka bir deri kemer boynuma dolandır, beni direğe sabitler, sonra nefes almamı engelleyecek kadar sıkılaştırılır ama tamamen nefes alamaz hale gelmem. Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya ve burnumdan derin nefes almaya çalışırım.

Önümdeki adam tavandaki makaradan bir zincir indirir. Ses beton odada yankılanır. Zincirin ucuna bir halka takıyor ve kelepçeleri birbirine bağlıyor. Zinciri açmak için keskin bir hareketle çekiyor ve bırakıyor, bu sırada kollarımı başımın üzerine çekiyor. Bu pozisyon, zaten hareket edemeyen başımı kollarımın arasına sıkıştırıyor. Kelepçelerin bileklerime yaptığı baskı, ağzımı tıkayan bez parçasına ısırmamı sağlıyor.

Bacaklarım genişçe açılmış ve her bir pantolon paçası baldırlarıma kadar yukarı çekilmiş, bileklerimdeki kelepçeler kadar sıkı bir şekilde her birini saran kelepçeler takılmış, sonra da zemine zincirlenmiş. Üçüncü bir kemer kalçalarımı sararak onları da direğe sabitlemiş.

Hiçbir kasımı hareket ettiremiyorum. Nefes almakta bile zorlanıyorum.

Kapı açılıyor ve yaşlı bir adamın yanında bir araba ittiğini görüyorum. Üzerinde tıbbi aletler var gibi görünüyor. Nefesim hızlanıyor, kalbim çarpıyor ve dudaklarımın köşesinden salya akmaya başlıyor.

Adam önümde durur ve bir çift eldiven giyer. Sonra boynundaki stetoskopu çıkarır ve göğsüme yerleştirir. Sessizce dinler ve sonra kardeşlerden birine bakar ve başını sallar. Boynunda yılan dövmesi olan adam bana gülümsediğinde omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

Doktor bir şırınga alır ve ucunu bir şişeye batırarak içindeki sıvının bir kısmını çeker, sonra bana döner.

O parmaklarını göğsüme koyduğunda vücudum istem dışı olarak bağları kırmaya çalışır. Kan kollarımdan akmaya başlamadan önce bileklerimdeki kelepçelerin derimi yırttığını hissederim.

"Bir iğne hissedeceksin." İğneyi göğsüme batırır ve odayı boğuk çığlığımla doldurur.

ELLINGTON

UYANDIĞIMDA kendimi yatakta yalnız buluyorum, vücudum çok ağrıyor. Sin sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyordu. Yani, o her zaman sert davranırdı, ama son iki gündür hiç çekinmiyordu. Aslında, geçen hafta boyunca da öyle.

Bir şeyler içmek için mutfağa gittim ve babamın masada oturduğunu gördüm. "Sin'i gördün mü?" diye sordum.

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Ama ben de yeni uyandım."

"Sin?" diye sesleniyorum, oturma odasına girerken. Tyson'ı koltuğun arkasında kollarını uzatmış otururken görünce şaşkınlıkla bağıriyorum. "Beni korkuttun." Gülümsüyorum ama o gülümsememe karşılık vermediğinde gülümsemem kayboluyor. "Sin nerede?" diye soruyorum, babam da içeri girerken etrafa bakınıyorum.

"Gitti," diye cevaplar Tyson, gözleri babama, sonra tekrar bana döner.

"Gitti de ne demek? Ne zaman dönecek?" Belki Lordlar Kamarası'na bir iş için gitmiştir.

"O geri dönmeyecek." Tyson ayağa kalkar ve şimdiye kadar yanında olduğunu fark etmediğim bir günlüğü uzatır. Sonra, Sin'in cep telefonu olduğunu tanıdığım şeyin yanındaki sehpa bir Lord yüzüğü koyar. Telefon titremeye başlar ve bir mesaj geldiğini gösteren ışık yanar.

Nefesim kesilir, ensemdeki tüyler diken diken olur. O asla telefonunu geride bırakmazdı. Telefonu alırım, kilitlenmediğini fark ederim ve mesajı açıp yüksek sesle okurum.

BİLİNMEYEN: Nicholas, özgürlüğünün tadını çıkar.

"Siktir," diye tıslar babam ve telefonu elimden kapar.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Özgürlük ne demek?" Neden bilinmiyor? Neden Tyson'a değil de Sin'e mesaj atıldılar? Eğer babama yönelik olsaydı neden ona mesaj atmadılar diye merak ederdim, ama bildiğim kadarıyla onun telefonu yok.

"Tyson, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Babam sorularımı görmezden gelir ve Tyson'ın cevabını beklemez. Bunun yerine, evden çıkıp arka verandaya gider. Günlüğü ilk sayfadan açarım.

Küçük şeytan,

Yatağımızda yanında oturmuş, uyumani izliyorum. Seni uyandırıp veda etmemek için tüm gücümü kullanıyorum. O muhteşem mavi gözlerin bir kez daha bana bakmasını görmek için. Tatlı sesinle beni sevdiğini fısıldadığını duymak için. Sana bunu yapmayacağım. Zaten yeterince acı çektirdim sana.

Bu yüzden sana bir mektup yazmaya karar verdim. Böylesi daha iyi, söz veriyorum.

Öncelikle şunu söylememe izin ver, sana aşığım Elli. Kendimi bildim bileli aşığım. Bencilim, biliyorum. Ama aynı zamanda senin

her zaman benim olacağını, benim de senin olacağımı biliyorum. Sana ne yapmış ya da ne söylemiş olursam olayım, lütfen bana inan, her zaman sen vardın. Benim için tek sensin.

Bir seçim yapmak zorundaydım. Ve bunun doğru seçim olduğunu biliyorum. Umarım bir gün uyanıp bana hak verirsin. Babanı hak ediyorsun. Ailem onu senden aldı, onu geri vermek benim sorumluluğum. Nicholas seni dünyamızdaki tüm kötülüklerden koruyabilir. Seni birden fazla kez hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için özür dilerim. Senin yanında olmalıydım, ama olmadım. Önemli olduğunda yanında değildim.

Seni benimle evlenmen için kandırdım. Ama bunun için üzgün değilim. Dün bir avukata gidip boşanma belgelerini hazırlattım, ama imzalamaya cesaret edemedim. Seni bırakamam. Artık bu dünyada var olmayacağım, ama hala hayatta olacağım. Ne kadar süreyle, bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum Elli, son nefesimi verene kadar karım olacaksın. Ancak, senin ihtiyaçlarının karşılanacağından emin oldum. Tyson, ihtiyacın olan evrakları aldı. Sana sahip olduğum her şeyi bıraktım. İhtiyacın olmadığını biliyorum, ama bunu hak ediyorsun. Sen her zaman bana aittin, bu yüzden sana benden geriye kalanları vermemek yanlış gelirdi.

Şimdi sana, seni mutlu edecek birini bulmanı umduğumu söylemem gerekiyor. Lords ile ilgisi olmayan iyi bir adamla evlenmeni, çocukların olmasını ve onunla birlikte yaşlanmanı. Ama bunu da yapamam. Bu beni korkunç bir insan yapıyorsa, öyle olsun. Beni tanıyorsun, ben seni benden başka biriyle hayal edemeyen bir adamım. Bu asla değişmeyecek.

Son olarak, kendi zihninde kendini kaybetme Elli. Yüzmeyi reddeden birini kurtarmaya çalışırken boğulmana izin verme. Aklını açık tut. Uyuşturucu veya şüphelerle zihnini bulanıklaştırma. Sen bundan daha güçlüsün. Senin için dünyaları istemiş, ama bunu gerçekleştirememiş bir adam tarafından sevildiğini bil.

Lütfen şunu bil ki, sen her zaman benim düşüncelerimde olacaksın ve sonsuza kadar benim küçük şeytanım olarak kalacaksın.

Sevgiler, şeytanın

"Nerede bu herif?" diye bağıyor babam ve ben sulu gözlerimle ona bakarken onun eve girdiğini görüyorum. Günlüğü elimden kapıyor.

Başım dönüyor, ellerim göğsümü kavıyor, gömleğimi çekiyor.

Tyson yanıma gelir. "Nefes al, Elli," der, yüzümü tutup bana bakmamı sağlar. "Nefes al lan. Bayılmadan önce."

"Lanet olsun," diye tıslar babam ve günlüğü yere atar.

"N-neden böyle bir şey yapsın ki?" Nefes nefeseyim, nefes almaya çalışıyorum. Anlamıyorum. Mektup sorularımın hiçbirine cevap vermedi, sadece daha fazla soru işareti bıraktı.

"Çünkü o bir aptal." Babam cevap veriyor. "Tyson, gitmemiz gerek."

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar, kafası karışmış bir şekilde.

"Eski evime. Hemen." Babam eşyalarını toplamaya başlar. "Katedralde hala triyaj sistemi var mı?"

"Evet." Tyson başını sallar.

"İyi. Gavin'i ara. Katedralde bizimle buluşmasını söyle. Ona ihtiyacımız olacak."

Sin'in bana bıraktığı notu okuduktan sonra evde kalmayı reddettim. Beni terk etmeye karar verdiyse, bunu lanet olası yüzüme karşı söylemeliydi. Yaşadığımız onca şeyden sonra, beni öylece terk edebileceğini mi sanıyor? Bunu kabul edemem. O hiç korkak olmamıştı, şimdi de olmasına izin vermeyeceğim.

Annemin Cadillac Escalade'inin arka koltuğunda oturuyorum. Koltuğun üzerinden bakınca, annem ve Sin'in babasının ikisi de ellerinden ve ayaklarından bağlanmış, arka koltukta yan yana yatarken görüyorum. Onları ailemin evinden aldık.

Babam ve Tyson durmadan konuşuyorlar. Konuşmalarına ayak uydurmaya çalışıyorum ama kelimelerin yarısını bile anlamıyorum. Diğer zamanlarda ise Sin'in bana bunu neden yaptığını merak ederek ağlamakla meşgulüm. Neden ikisine de sahip olamıyorum? Ona ve babama? Bu çok mu fazla bir istek? Tam istediğimi, hak ettiğimi alacağım diye düşünürken, dünya bunu benden alıyor.

Tyson bir araba yoluna girer ve bir kapının önünde durur. Bir şifre girer ve kapı açılır. Dairesel bir araba yoluna geliriz ve ben SUV'den atlarım, ellerim terlerken binaya bakarım. Eski bir kaleye benziyor. Bir canavarın yaşayacağı bir uçurumun üzerinde duran bir kale. Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar bu ürkütücü hissi daha da artırıyor.

Tyson annemi, babam da Sin'i tutar. Titrek ayaklarla onların peşinden merdivenleri çıkarım. Tyson iki ön kapıyı da açar ve büyük fuayeye gireriz. Her iki tarafta da ikinci kat balkonuna çıkan iki merdiven vardır. Koku midemi bulandırır. İçerisi de dışarısı kadar tehditkar görünür.

"Vay vay vay. Habersiz misafirlerin gelmesini seviyoruz, değil mi kardeşler?" Bir adamın sesi yankılanır ve ardından sağdaki koridordan görünür.

"Sürpriz," diyor Tyson kuru bir sesle ve annemi yere bırakıyor. Annem ağzındaki banttı hıçkırarak ağlıyor. Onun için üzölmem gerekirdi, ama üzölmiyorum. Yaptığı her şeyi öğrendikten sonra üzölmem mümkün değil.

İki kişi daha odaya girer ve hepsi kanla kaplıdır. Ellerinden gömleklerine ve kot pantolonlarına kadar. Bir adam, önümüze gelip dururken siyah botlarıyla kanlı ayakkabı izleri bile bırakır. Tekrar öğürürüm ve içlerinden birinin dikkatini çekerim. Beni baştan aşağı süzer ve sırtarak, "Kızı Romeo'ya yalvarmaya getirdiysen, işe yaramayacak," der.

Gözlerim Tyson'a kayıyor, ama o gözlerini önümüzde duran üç adama dikmiş durumda.

"Ben takas için buradayım." Onlarla konuşan babamdır. "İkiye bir." Sonra Sin'in babasını adamların ayaklarının dibine bırakır.

"Onlarla ne yapacağım?" diye sorar biri, Sin'in babasını göğsüne tekme atarak, ağzındaki tıkaçtan çığlık atmasına neden olur.

"Ne isterseniz onu yapın." Babam umursamazca omuz silkiyor. "Eminim bir şeyler bulursunuz."

"Bence çocuğu tutalım ve kızı onu ziyarete gelsin." Az önce konuşan adam bana yaklaşır. Kanla kaplı gömleği neredeyse benimkine degecektir. "Onu sikkemizi izlemesine izin vereceğiz. Eminim ikisi de bundan zevk alır. Ben alırdım." Bir adım daha yaklaşır ve nefesim kesilir. "Bir adamı birkaç gün aç bırakırsan, her şeyi yer. Sırayla amını spermlerimizle dolduracağız, sonra onu bir ziyafet gibi önüne sereceğiz. O da senin içinden bizim her damlamızı yiyecek."

Tyson beni yakaladı ve arkasına çekti, ben de yükselen mide bulantısını yutmaya çalıştım.

"Yeter." İlk giren adam sıkılmış bir şekilde derin bir nefes alır. "Jessie?" diye seslenir, beni irkiltir ve benimle konuşan adam benim tedirginliğime güler.

Tamamen siyah bir smokin giymiş bir adam ortaya çıkar. "Evet, efendim?"

"Bu ikisini inisiyasyon için hazırla," diye emreder adam elini sallayarak.

Benimle konuşan adam Tyson'a yaklaşır ve Tyson bunu fark eder. "O senin için değil," der kanlı adama.

"Sadece eğleniyorum, Tyson. Herkesten çok sen, sana ait olmayan bir şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmelisin."

Tyson sinirlenmiŖse de bunu belli etmiyor.

Jessie'yi çağıran adam bize sırtını döner ve diğer ikisi de onu takip eder. Tyson elimi tutar ve titrek bacaklarla beni koridordan geçip asansöre sürükler. Onun yanına yapıŖırım, önüme bakarım, bana bakan gözleri görmezden gelirim. Bizi Sin'e mi götürüyorlar diye sormak isterim ama dilimi ısırırım. BaŖka nereye gidebiliriz ki?

Kapı açılır ve beni vuran dondurucu soğuk hava omurgamdan aŖaęı bir titreme geçirir. Tyson dıŖarı çıkar ve beni de beraberinde çeker. BaŖka bir koridordan geçip bir kapıya varırız. KardeŖlerden biri kapıyı açar ve Tyson içeri girer, ama sonra dönüp durur.

Ona koŖarak yaklaŖıyorum ve gergin bir Ŗekilde "Ne?" diye soruyorum. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve çenesini sıkarken çenesinin hareket ettiğini fark ediyorum.

Tyson bana bakar ve "DıŖarıda kal" diye emreder. "Ne?" diye bağırırım. "Hayır..."

"Onu bana bırak," der kardeŖlerden biri arkamdan ve bunun, st kattaki giriŖte benimle uęraŖan kardeŖin sesi olduğunu fark ederim. "Ona iyi bakacağım."

Tyson'ın gözleri onun gözlerine dikilir, sonra benimkilere dŖer ve yumuŖar. "Kendine gel," diye mırıldanır ve ben kaŖlarımı atarım. Ne demek istediğini anlamamıŖımdır.

Hızla baŖımı sallarım, boğazımdaki düğümü yutar ve nefesimi sakinleŖtirmeye alıŖırım. Tyson odaya döner ve beni içeri çeker.

içeri girdiğimizde gördüğüm manzara karŖısında nefesim kesildi, kalbim durdu. Sin odanın ortasında asılı duruyordu. Elleri baŖının üstünde kelepelenmiŖ, ayak bilekleri geniŖe aılmıŖ ve yere zincirlenmiŖti. Ağzında bir tıkaç vardı, dudaklarından salya akıyordu. Gözleri kapalıydı, boynuna ve kalçalarına bir kemer takılmıŖ, onu bir direğe baęlamıŖlardı. nndeki yerde bir deri parçası gördüğümde midem bulandı. Bu, Lordların arması, onu kesip almıŖlar. Lordların arması olduğu yere 666 damgası vurulmuŖ. Kan, her yer kan içinde. Ŗimdi kardeŖlerin üzerindeki kanın nereden geldiğini anlıyorum, Sin'in kanı.

Tyson elimi tutup yanına çekene kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Onu indirin," diye bağırıyor ve beni irkiltip.

Adamlardan biri uzanıp bir zinciri yakaladı ve çekerek Sin'in kelepçeli bileklerini baŖının üstünden kurtardı.

Tyson beni bırakıp yanına giderek ağzındaki tıkaç ve onu tutan kemerleri çıkarırken, kardeŖlerden biri de ayak bileklerini zyor. Bileklerindeki kelepçeler çözülüyor ve Tyson, Sin'in bir kolunu omzuna atarken, babam da diğer kolunu tutarak ona yardım ediyor.

Odadaki sessizlik kalbimi hızla çarptırır. Tek bir ses bile çıkarmamıştır. Neden acı çekmiyor? Nefes alıyor mu ki?

Sin'i odanın diğer ucuna, kapıya doğru sürüklemeye başladıklarında Tyson bana "Çık dışarı" diye bağırdı.

Çıkmak için arkanı dönerim, saçlarım gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme çarpar, ama kapıda duran bir adamın yolu kapattığını görürüm. Gözleri vücudumu süzer, korkudan titrememe neden olur. "Bir erkeğin bir orospu için yapabilecekleri inanılmaz." Düşünürcesine başını yana eğiyor. "Bunun ne kadar özel olduğunu görmek istiyorum." Bana doğru adım atıyor.

"Çekil lan yolumdan," diye bağıır Tyson, hala arkamda.

Adam dudaklarını yalar. "Belki başka bir zaman." Geri çekilir ve ben odadan koşarak koridora çıkarım, sonra adamları geldiğimiz yoldan dışarı çıkarırım.

Dışarı çıkınca Tyson bana bağıırıyor. "Bagaj kapağını aç. Sonra arka koltukları yatır. Onu düz bir şekilde yatırmamız gerekecek." Söyleneni yapıyorum ve o ve babam Sin'i SUV'nin içine yüklüyorlar.

Babam arkaya atlar, Sin'in başına ulaşır, onu kollarının altından tutar ve Tyson bacaklarını iterken onu yukarı çeker. Ben de atlayıp Sin'in yanına diz çökerim. Tyson bagaj kapağını kapatır. "Çabuk halledeceğim. Orada bekleyin," der ve sürücü koltuğuna atlar.

Babam başını sallar ve gömleğini çıkarır. Gömleği ortasından yırtar, sonra birkaç parçaya daha ayırır. "Bunu bileğine sar. Sıkı sar. Kanamayı durdurmalıyız." Gömleği bana uzatır.

Burnumu çekiyorum, sümük ve gözyaşları yüzümden akıyor ve söyleneni yapıyorum, kelepçelerin bıraktığı izleri görüyorum. Derin kesikler. Çok derin. Sanki bileğinin içini bıçakla kesip yatay olarak kesmiş gibi görünüyor.

Sonra babam Sin'in kemerini çözüyor. Onu Sin'in ön koluna sarıyor. "Bu biraz daha yardımcı olur. Bu noktada, zararı olmaz." Sonra kendi kemerini çıkarıyor ve Sin'in diğer koluna da aynısını yapıyor.

"Neden uyanmıyor?" diye ağlıyorum, kanlı ellerim titreyerek göğsüne elimi koyup kalp atışlarını hissetmeye çalışıyorum. Ölmüş olamaz. Buna inanmıyorum.

"Onun uyanmasını istemezsin. Güven bana, uyanık olmaması daha iyi." Tyson bana cevap verir.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

ELLINGTON

Babamın katedral dediği yere vardık. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, bu yüzden neden buraya geldiğimizi bilmiyorum, ama tam da beklediğim gibi bir yerdi. Ortasında rozet penceresi, iki yanında iki kule ile eski ve ürkütücü bir yerdi. Ters asılmış, buraya hiç yakışmayan bir haç vardı.

Kapak açılır ve ben dışarı atlarım, Sin'i arkadan çıkarabilmeleri için kenara çekilirim. Nereye gittiklerini bilmediğim için onları içeriye kadar takip ederim.

Onları bir merdivenlerden aşağı, evimizdeki doktorun bizi beklediği bir bodrum katına kadar takip ediyorum. Doktor, Sin'i hastane yatağına yatırmalarına yardım ediyor. Burası sanki bir ameliyathane gibi. Savaş filminde gördüğünüz triyaj merkezlerinden biri gibi.

"Ona ne yaptılar?" Sonunda sorabiliyorum. Bilmek istediğimden emin değildim, ama şimdi bilmem gerekiyor. Anlamıyorum. Mektubunda beni terk etmek istediği anlaşılıyordu. Neden onlara bunu yapmalarına izin versin ki?

"Adrenalin." Tyson cevap veriyor. "Ne?"

Sesim titriyor.

"Ona adrenalin iğnesi yaptılar. Doğrudan kalbe. Bayılmaması için bunu yapıyorlar. Etkisi yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Lordların armasını keserek çıkarıyorlar. Kanamasını önlemek için kendi kanlarıyla koterize ediyorlar. Üç altı. Her kardeş için bir tane."

Ellerimi yüzümü kapatmak için kaldırıyorum. Yeni gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Neden ona bunu yapsınlar ki?"

Tyson'ın gözleri yumuşar. "Bunu herkese yapıyorlar, Elli. Bu onların kabul törenidir. Kişiden kişiye değişebilir, çünkü Carnage'a giren herkes Lords'un armasını takmaz, ama herkes damgalanır."

Gözlerim yanlarında duran babama kayar ve göğsüne bakarım. Sin için kullanmak üzere gömleğini çıkarmıştır. Tabii ki, göğsünde üç altı görürüm. İyileşmişlerdir ama yaptıkları berbat işi gözden kaçırmak imkansızdır.

"Adrenalin etkisi geçince, oldukça sert bir şekilde çöküyorlar," diye ekledi Gavin.

Gözlerim ona kayar ve onun çoktan bir serum bağladığını ve içine bir şey enjekte ettiğini görürüm.

"O nedir?"

"Onu sakinleştirdim. Yarayı temizleyip otoplasti yapmam gerekiyor," diye yanıtlıyor Gavin. Tyson ona bir makas uzatıyor ve Gavin, Sin'in uyluğunu kesmeye başlıyor, kanlı kot pantolonunu parçalayıp bacağına ortaya çıkarıyor.

Gözlerim Tyson'a kayıyor, daha fazla açıklama istiyorum.

"Bu bir tür deri nakli. Sin'in uyluğundan bir parça deri alacak, üzerine Lordların armasını kazıyacak ve sonra kardeşlerinin ona yaptığı izlerin üzerine yeniden yapıştırarak."

"Benimkini kullanın," diye bağırırcasına öne çıkarak, yardımcı olabileceğimi bilerek.

İkisi de bana kaşlarını çattı. "Elli," diye başladı babam, ama titreyen ellerim kot pantolonuma uzandığında durdu. Pantolonumu çözdüm ve bacaklarımdan aşağı indirdim. İç uyluklarımı kavrayarak, damgamı göstermek için bacağıma elimden geldiğince çevirdim. "Alın."

Üçü de birbirlerine bakar ve sonra bana dönerler. "İhtiyacın olan bu, değil mi? Kullan."

Gavin kaşlarını çattı. "Bunu nereden buldun?"

Cevap veremedi Tyson konuşur, "Onu yüzüğüyle damgaladı." "Lanet olsun." Babam iç çeker.

"Ama kullanabilirsin, değil mi? Onu kesme." Titriyorum. Onun daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Gavin'in çıkardığı parçanın yerine hangi deri geçecek? Bu, iyi bir sonu olmayan bir kısır döngü gibi geliyor. Onlar bunu benden alabilirler ve o da iyileşir. Daha hızlı bir iyileşme.

Tyson bana doğru yürür, kot pantolonumu yukarı çeker ve titreyen ellerimi ellerine alır.

"Bu önemli, Elli." Yavaşça, sakın bir şekilde konuşuyor. *Şu anda nasıl bu kadar sakın olabilir?* "Lordlar, Sin'in Carnage'da olduğunu öğrenmemeli."

"Ya yaparlarsa?" diye soruyorum, gözlerimi kocaman açarak. Gözlerim Sin'e kayıyor ve onu orada yatarken görmek kalbimi parçalıyor. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Onu korumak istiyorum. Elimden gelen her şekilde. Her tarafı kanla kaplı. Bazıları cildine kurumuş, bazıları ise hala taze. Üç altı ve hala babamın gömleğinin parçalarıyla sarılmış bileklerindeki kesikler dışında görünür bir çürük veya kesik yok.

"Öğrenmezler," Tyson dikkatimi çekerek beni temin eder, ama ona inanmıyorum. Nasıl öğrenmezler? Her şeyi bilirler.

"Lordların arması var ama çok küçük. Bizim taktığımız çok daha büyük. Üzgünüm ama bunu kullanamayız. Yeni bir tane yapmamız gerekecek."

Gavin, Sin'in başını geriye eğip boğazına bir tüp sokmaya başlayarak tekrar dikkatimi çekiyor. "Neden bunu yapıyorsun?" Yatağın yanına doğru yürümeye başlıyorum, ama Tyson omuzlarımı tutup beni durduruyor ve babama doğru itiyor. Ellerini kollarımın üstüne dolayarak beni yerinde tutarken, Tyson Sin ve Gavin'in yanına geri dönüyor.

"Onu entübe ediyorum, böylece sedasyon altındayken vücudu nefes almak için çok fazla çaba sarf etmek zorunda kalmayacak." Gözleri bir saniye benimkilerle buluştu. "O bu molayı hak ediyor."

SIN

Gözlerimi açtığımda, odanın ışıkları loş. İlk fark ettiğim şey, tavana baktığım için sırt üstü yattığım. İkinci fark ettiğim şey ise, pek bir şey hissetmediğim. Neden uyuşmuş hissediyorum? Parmak uçlarım ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Yutkunurken boğazımdaki ağrıdan irkiliyorum. Yan dönmeye çalıştığımda dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Bekle." Bir el omzuma dokunur ve ben onu itmek için uzanırım. "Easton, sakın ol. Benim."

Gözlerimi kırpıştırarak, yüzümün üzerinde duran bir yüze bakıyorum. "Ty-son?"

"İyisin. Ama sırt üstü yatmaya devam etmen gerekiyor." Elini omzumdan çeker ve ben yatağa uzanırım.

"Ne... neden buradasın?" diye soruyorum, sesim kısık. Neden Carnage'da olsun ki?

"Al, bunu iç." Ağzımın önüne bir pipet koyar ve ben, onun pipeti benim için tutmasına gerek olduğunu umursamadan bir yudum alırım.

Çekilip başımı salladım ve o da pipeti yanıma

koydu. "Nicholas, Elli ve ben Carnage'a gittik..."

"Ne?" diye bağıriyorum ve kendimi irkiliyorum. Ağır kollarımı kullanarak oturur pozisyona geçiyorum, Tyson ise içinden küfrediyor. Kalbim hızla atıyor ve dik oturduğumda nefesim kesiliyor. Ayaklarım, bir hastane yatağının kenarından sarkıyor. "Onu neden buraya getirdin?" diye soruyorum. "Gitmesi lazım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama

ellerini omuzlarıma koyarak beni kenarda oturmaya zorluyor. Onunla mücadele edecek kadar güçlü olmadığım için dişlerimi sıkıyorum.

"Sin..."

"Ne düşünüyordun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Nerede o? Onu görmek istiyorum."

"Carnage'da değilsin. Katedraldeyiz," diyor yavaşça, sanki işitme sorunum varmış gibi. Onu yenemeyeceğimi anladığında, bir adım geri çekiliyor ve ellerini kanlı kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Kimin kanı olduğunu sormaya bile tenezzül etmiyorum. Onun kanı gibi görünmüyor. Arkamda başımı sallayarak, omzumun üzerinden bakıyorum ve onu hastane yatağında kıvrılmış halde görüyorum. Battaniye boynuna kadar çekilmiş, derin uykuda. Derin bir nefes alıyorum.

"Yaklaşık otuz dakika önce bayıldı. Elinden geldiğince direndi," diye devam ediyor Tyson.

Ona bakıyorum. "Ne oldu lan? Buraya nasıl geldik?" "Mektubunu aldı. Ağladı.

Çok ağladı. Okuduktan sonra bayılacağını sandı.

Telefonuna bir mesaj geldi, Spade kardeşlerden Nicholas'a, onun serbest olduğunu söyleyen bir mesajdı. Nicholas sinirlendi. Annesini ve babanı da alıp Carnage'a gittik. Bir takas yaptık, seni onlarla değiştirdik. Seni katedrale getirdik. Gavin zaten burada bizi bekliyordu."

İç çekip, elimi yüzüme götürdüm ama bileğimin etrafına sarılmış bir bandaj gördüm. Diğerine baktığımda da aynı şeyi gördüm. "Ne kadar kötüydü?" diye sordum. Onların benim damgamı çıkarıp bana kendilerininkini verdiklerini hatırlıyorum. Cehennem gibiydi. Ama bunun dışında kafam bulanık. Şu anda bile, yumuşak ışıklar hassas gözlerimi acıtıyor. Vücudum halsiz ve çok fazla acı hissetmesem de başım dönüyor.

"İyi değildi," diye cevaplar. Geri adım atarak sırtını tezgaha dayar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Senin öldüğünü düşündüğünden eminim. Sonra Gavin sana deri nakli gerektiğini açıkladığında kendi markasını teklif etti."

Elimi çıplak karnımdan göğsüme doğru kaydırıyorum, eski Lordlar markasının olduğu yerde bandajı hissedince irkiliyorum. "Lütfen bana onun bunu yapmadığını söyle..."

"Hayır." Başımı sallar. "Onu senin uyluğundan aldı." "Tanrıya

şükür." Gözlerimi kapatıp iç geçiririm. Gözlerim ağırlaşıyor.

"Yaptığın aptalca bir şeydi, Sin," diye homurdanır. Tyson'a bırak, sana aptal olduğunu söylesin. "Seni baygın halde bulduk. Kim bilir, seni o odada ne kadar süre kanaman devam ederken bırakacaklardı. Şu anda ölmüş olabilirdin."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, o da kaşlarını kaldırıp bir şey söylememi bekliyor. Bunun yerine, diğer yatakta kıvrılmış duran Elli'ye bakıyorum ve dudaklarım gülümsüyor. "Hepimiz aşk için aptalca şeyler yaparız, Tyson." Sonra gözlerimi tekrar kapatıyorum ve Gavin'in bana verdiği ilaçların beni karanlığa sürüklemesine izin veriyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, otururum ve oda dönmeye başlar, başım döner. "Sakin ol." Bir el omzuma nazikçe dokunur ve bakınca Tyson'ı görürüm.

Siktir, onunla olan konuşmayı daha önce rüyamda gördüğümü sanmıştım. Etrafa bakındığımda aradığımı buluyorum. Elli, benim küçük şeytanım, benim yanımdaki hastane yatağında yatıyor. Daha önce olduğu yerde. Tyson iç çekerken battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum. En ufak harekette vücudumun verdiği tepkiyi görmezden geliyorum. Acıyı her zaman sevmişimdir. Acı, ölmediğin anlamına gelir. Ve inan bana, vücudunun ne kadar dayanıklı olduğunu görsen şaşırırsın.

Yatağına doğru yürüyerek, kurumuş kanlı parmaklarımı onun serin yanağına dokunduruyorum. "O iyi mi?" diye soruyorum, parmaklarımla nabzını kontrol etmek için boynuna dokunuyorum.

"O iyi." Babası sandalyede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayak bileğini diğer dizine koymuş, bana öfkeyle bakıyor. "Senin için aynı şeyi söyleyemem." Beni baştan aşağı süzer, göğsümü kaplayan bandaja takılır.

Aşağıya baktığımda kot pantolonumun çıkarılmış olduğunu görüyorum, ama boxer şortum hala üzerimde ve uyluğumda başka bir bandaj var. "Başlama," diye mırıldanıyorum, ona dönüp battaniyeyi kaldırarak omuzlarını örtüyorum ve boynunun altına sıkıştırıyorum.

"Başlama mı?" diye tekrarlar, ayağa kalkarak. "Sen..."

"Ona hak ettiğini vermeye çalışıyordum," diye homurdanarak sözünü kesiyorum. Şu anda bu saçmalıklarla uğraşacak havamda değilim. Hayatta olabilirim, ama cehennemi yaşadım gibi hissediyorum.

"Ölü bir koca mı?" diye bağırır, bana doğru adım atarak.

"Bir baba," diye homurdanırım.

Tanrım, neden yaptıklarımı anlamaları bu kadar zor? Onu sevdiğim için yaptım. Onun, kocası *öldüğünden* beri yaşadıklarından daha iyi bir hayatı hak ettiğini düşünüyorum. Bir parçam, onun geçmişte yaşadıklarını telafi etmeye çalışıyordu. Küçük şeytanımı olduğu gibi seviyorum, ama yaşadıklarını nefret ediyorum

yaşadıklarından nefret ediyorum. Kaç kez görmezden geldiğim ya da fark etmediğim işaretler olmuştu?

"Bu senin işin değil." Göğsüne yumruk atıyor. "Bunu düzeltme şansım vardı ama sen mahvettin."

"Oh, ben mi mahvettim?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Ne yapacaktın? Carnage'a geri mi dönecektin? Yıllar önce öldüğün gibi mi davranacaktın? Onun hayatına geri dönüp onu tekrar terk etmeyecektin?"

"Aynen öyle," diye bağırır ve kız kıpırdanır. Sesini alçaltır ve ellerini saçlarında gezdirir. "Carnage'da dokuz yıl geçirdim." Mavi gözleri kıza iner ve yüzü yumuşar. "Burada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Anlıyorum, ama denemek istemiyor musun?" diye soruyorum. Her ikisi için de kolay olacağını söylemiyorum, ama denemeye değer.

"Eskisi gibi olamam." Başını sallar. "Ben bir lord değilim, bir koca değilim. Onun annesini onlara teslim ettim. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

"Sunmak mı?" Kaşlarını çatılır, sözleri kafamı karıştırır. "Onun tek istediği sendin. Babası. Tek yapman gereken ortaya çıkmak." Onu işaret ederim. "Sence lordlar umurunda mı?" Kafamı sallarım. "Ve annesi onu ihanet eden değersiz bir kaltaktı." Sesim yükselir. "Hayatta ikinci bir şansın var, Nick. Eskisi gibi bir hayat olmayabilir, ama onunla paylaşabileceğin bir hayat."

Kapı açılır ve Gavin'in içeri girdiğini görürüm. Gözleri bana takıldığında durur. "Ayakta dolaşmamalısın."

"Ben iyiyim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bunu ben karar veririm."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ELLINGTON

Uykumdan uyanmaya başladığımda uzaktan sesler duyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Gavin'in sesi olduğunu anlıyorum.

"Bana çok fazla ilaç vermişsin gibi." Sin'in sesini duyuyorum ve ağlamalı mıyım, çığlık atmalı mıyım bilemiyorum. Elimi battaniyenin altına götürüp ağzımı kapatıyorum, ikisini de yapmamak için.

"Ya çok şiddetli bir acı ya da ilaçların verdiği mutluluk vardı," diye homurdanıyor Tyson. "Senin için biz seçtik."

"Şey, artık uyanığım ve artık ilaç istemiyorum," diyor Sin. "Bunun olmaması için imzalayabileceğim bir şey var mı?"

Gözlerimi açıp, odayı görebilmek için yorgani biraz kaldırıyorum. Yan yatıyorum, Sin'in hastane yatağına bakıyorum. O oturmuş, bacakları yatağın kenarından sarkmış, sırtı bana dönük. Gavin ve Tyson onun önünde duruyorlar. Babam da yanlarında.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor

Gavin. "İyiyim," diyor kısık sesiyle.

"Sen..." Tyson, gözleri benimkilerle buluştuğunda sözünü kesiyor.

Yakalandım. Otururken, battaniyeyi belime kadar indiriyorum. "Ne?" Sin, omzunun üzerinden bana bakarak Tyson'a soruyor.

"Sana iki dakika yalnız kalma süresi vereceğiz," diyor Gavin. O ve babam kapıya doğru yürüyorlar, ama Tyson onları takip etmiyor. Benim için mi, Sin için mi kaldığından emin değilim.

"Elli." Sin yatakta dönüyor ve acıdan çenesinin gerildiğini izliyorum. Henüz yüzde yüz kendini bulamadı ama elinden geldiğince öyleymiş gibi davranacak.

Bu da beni sinirlendiriyor. Onu gördüğümde, ona bir tokat atmak istiyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Muhtemelen. Umurumda mı? Kesinlikle hayır. "Ne halt ediyordun sen?"

Gözleri benimkilere dikiliyor. "Elli..."

"Çünkü mektubun beni terk ediyormuşsun gibi geliyordu. Sonra seni görünce, bunun daha çok bir intihar notu olduğunu anladım."

"Bunu babanla da yaşadım," diye mırıldanır ve sonra sesini yükseltir, "Doğru olanı yapıyordum."

Sözleri kanımı kaynatıyor. Benim için neyin doğru olduğuna nasıl karar verebilir? "Boşanma belgelerini hazırlatmıştın."

"Onları imzalamadım," dişlerini sıkarak söylüyor. "Parçalandılar."

Ayağa kalkarım. "Beni kandırıp evlendin, sonra da beni bir kenara atmak istiyorsun. Bu ne cüret, Easton." Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürürüm, ama durup ona dönerek yüzüne bakarım. "*İlişkimizin* ne zaman biteceğine sen karar veremezsin!" diye bağırıyorum. "Buna ben karar veririm." Ona doğru fırlayarak, dudaklarının köşesinde bir sırıtiş beliriyor. Bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. "Bana boşanma belgelerini gönder, Sin, bakalım onlarla ne yapacağım. Onları boğazına kadar sokarım, boğulursun." Bunun üzerine, geri dönüp odadan koşarak çıkıyorum, arkamdan kapıyı çarpıp, henüz anlamadıysa ona kızgın olduğumu daha da açıkça belirtmek için.

Katedralden koşarak çıkıyorum, babama ya da Gavin'e rastlamadığım için şükrediyorum ve annemin Escalade'ine doğru park yerine koşuyorum. Tyson, babamla birlikte Sin'i arkadan indirirken bana anahtarları vermişti. Onları cebime tıkmıştım.

Arabaya binip çalıştırdıktan sonra, ailemin evine doğru yola çıktım. Sin'e o kadar kızgınım ki, şu anda nefes alabileceğim bir alana ihtiyacım var. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni terk etmesi beni ona çok kızdırıyor. Neden bana daha fazla acı çektirdi ki? Onu kaybedip de iyi olabileceğimi mi sandı? Günlük hayatıma devam edebileceğimi mi? Hayatımı devam ettirmeyi ve birini sevmeyi unutabileceğimi mi? Hayatımın geri kalanında mutsuz olurdum.

Elimi uzatıp, kendi düşüncelerimi bastırmak için sesi açıyorum. Neoni'nin "DARKSIDE" şarkısı arabayı doldururken, hızla ilerlerken farların iki şeritli yolu aydınlatıldığını izliyorum.

Çok geçmeden, ailemin evine varıyorum. Annemin öldüğünü bilerek burada olmak garip. Sin'in şu anda sahip olduğu markanın aynısına sahip olduğu düşüncesi aklıma geliyor. Yani, Gavin'in yenisiyle kapattığını görmeden önce sahip olduğu markanın aynısı. Bir parçam bunun ona acı vermesini umuyor. Cehennem gibi hissetmesini.

Babam ve Sin'in ona göz kulak olacağını, hayatımızı mahvettiği için bedelini ödeteceğini düşünmüştüm, ama Carnage'da gördüklerimden sonra, onun için planladıkları her şeyi hak ettiğini düşünüyorum.

onun için planladıkları her şeyi hak ediyor. Ve umarım orada yıllarca yaşar. En azından dokuz yıl.

Eve girip etrafa bakındığımda içimi bir ürperti kapladı. Ev boştu. Sin, birkaç gün önce Linc ve Liam'ı eve getirmeden önce personeli evlerine göndermişti. Bu konuyu konuşmadık ama bu evle ne yapacağımızı bilmiyorum.

Babamın buraya taşınacağını söyleyebilirim ama neden istesin ki? İkiz kardeşi burada öldürüldü. Annem bu evi iki başka erkekle paylaştı, hatta düğünlerinden birini burada yaptı. Bildiğim kadarıyla babam Lordlardan saklanmak zorunda. Onlar onun öldüğünü sanıyor ve bunun böyle kalması gerekip gerekmediğinden emin değilim. Tek bildiğim, onun tekrar Lord olamayacağı. Hayatının o kısmı bitti.

Yatak odama çıkıp dolabımdan bir valiz alıyorum. Sin'in ve benim evimizde sadece birkaç çekmecede kıyafet var. Henüz oraya gitmek istemiyordum. Onun katedralde olduğunu bilerek, orada olmaktansa burada yalnız kalmayı tercih ederdim. Eve ne zaman dönebileceğini kim bilir? Hareketlerinden anladığım kadarıyla, çok yakında kendini gereğinden fazla zorlayacak gibi görünüyor.

Bavuluma kıyafetleri tıktırırken ve lavabonun altından eşyaları alırken bir ses duydum. "Merhaba?" diye sordum, bitişik banyodan yatak odama girerken. Sadece sessizlik vardı.

Masamdaki Bluetooth hoparlöre gidip cep telefonuma bağladım, Xana'nın "Pray" şarkısını açtım ve sesini sonuna kadar açtım.

Dolabama gidip kemerlerimi alıyorum ve onları odama, valizimin açık olarak yerde durduğu yere geri götürüyorum. Yatak odamda, kapının yanında duran ve kapıyı tıkayan bir adam gördüğümde duruyorum.

Siyah kot pantolon, ona uyan bir kapüşonlu sweatshirt ve yüzünde bir maske takıyor. Gözlerinin üzerinde file ve dudaklarının olması gereken yerde beyaz dikişler olan basit bir siyah maske. Ellerimi belime koyup birini öne doğru uzatıyorum. "Dinlenmen gerekmiyor mu?" diye müziğin sesini bastırarak bağıriyorum. Benden hemen sonra koşarak gelmiş olmalı. Tyson'ın onu buraya getirdiğini tahmin ediyorum.

Adam sadece orada duruyor, hareket etmiyor ve duyabileceğim hiçbir şey söylemiyor. "Bunu yapmayacağım Sin," diye bir kez daha bağıriyorum ve arkamı dönüyorum. Dolaba geri dönüp bu sefer birkaç fular alıyorum. Çıktığımda adam hala orada. Fularları valizime atıyorum. "Kes şunu. Hiç havamda değilim." Telefonum çalmaya başlayınca şarkı kesiliyor.

Gözlerimi devirerek masama doğru yürüdüm ve ekrana baktım. Ekranda **Sin** yazıyordu ve hızla dönüp odamın kapısında duran adama baktım. Elinde telefon yoktu.

Babam mesajı aldıktan sonra onu yanında taşıyordu. Bildiğim kadarıyla, katedralde Sin'e vermişti. Yani beni arayan o. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum, gergin bir şekilde bir adım geri çekilirken. Belki de aramayı yaptıktan sonra cebine koymuştur. Sin her zaman beni kandırmanın yollarını düşünür. "Kes şunu," diye tekrarlıyorum, kalbim hızla atıyor.

Telefonumun çalmayı kesip şarkı tekrar çalmaya başladığında odama girer. "Şu anda senin aptal oyununu oynamak istemiyorum Sin. Ciddiyim." Müzik hemen durur ve odayı çınlama doldurur. Her iki elinin de yanlarında olduğunu fark edince kulaklarım kanlar içinde kalır. *Bu Sin değil.*

Dönerek, Fransız çift kapısından balkona çıkmak için ilerlerim, ama kapı aniden açılır. O kadar sert açılır ki, iç duvara çarpar ve biri parçalanır. Çığlık atmaya çalışırım ama aynı kıyafeti giymiş başka bir adam gördüğümde sesim çıkmaz.

Arkamı döndüğümde, kapının yanındaki adamın odama doğru ilerlediğini görüyorum ve aklıma sadece Carnage'daki adamlar geliyor. Kaç kişiydiler? İki mi? Hayır, üçtüler. Demek ki burada bir kişi daha var. Bizi takip etmişler. Onu kurtarmama yardım ettiğim için benden öç almak istiyorlar. Beni nasıl bulmuş olabilirler? Annem. Beni daha önce de kurtların önüne atmıştı. Bu da farklı olmazdı. Özellikle de özgürlüğü karşılığında beni feda ederse. O da bunu yapardı.

Açık yatak odası kapısının yanındaki adam yana çekilir ve ben bu durumdan yararlanarak odamdan koşarak çıkarım. Arkama bakmam, kalbim göğsümde çarpmaktadır. Merdivenleri koşarak inerim, kendime nefes almamı söylerken tökezlememeye çalışırım. İşe yaramaz.

Yarıya kadar indiğimde, merdivenlerin dibine birinin atladığını gördüm — üçüncü kardeş mi? Tek gördüğüm siyah giysiler ve başka bir maske. Son üç basamağı atlayarak, omzumla tüm gücümle o kişiye çarptım.

Onlar olduğunu biliyordum. Kardeşler. Sin'i geri götürüp işkence etmek istiyorlar. Onu almalarına izin vermeyeceğim. Benim yüzümden teslim olmasına izin vermeyeceğim. Ya da başka birinin yüzünden. Beni yem olarak kullanmayı planlıyorlarsa, bu işe yaramayacak. Önce beni öldürmelerini sağlayacağım.

Vücuduna o kadar sert vurdum ki, onları karşı duvara ittim. Orada, üzerinde kristal bir vazö ve ayna bulunan dikdörtgen bir masa vardı. Yere düştük ve yüzümü korumak için cenin pozisyonuna kıvrıldım. Parçalanmış camların üzerimize düştüğünü hissettim. Masa da yere çarparak yüksek bir ses çıkardı.

Sırt üstü yuvarlanarak, yanımdaki yanık nedeniyle inledim. Titreyen ellerimle aşığı uzandım ve kan hissettim. Bir şeye kesilmiştim ama neyse ki vücudumda cam parçası yoktu.

Yüzüstü dönerek, çarptığım kişiyle yüz yüze geliyorum ve o, yatak odamdaki diğer ikisiyle aynı maskeyi takıyor.

Maskeyle kaplı yüzünden bir inilti duyuldu ve bedenim şu anda çok yavaş olduğu için, bez bebek gibi savrulduğum halde beklediğimden daha hızlı hareket ettiler.

Hareket ederek üzerime atlarlar ve kalçalarımın üzerine otururlar. Onları itmek için uzanırım ama deri kaplı elleri boğazımı sarar. Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ileri doğru iterim, onları vücudumdan daha yukarıya iteklerim ama tamamen düşürmem. Elimi başımın üzerine kaldırıp dirseğimi sertçe indirerek sağ ellerini kurtarmayı başardım ve yanımda yerde duran bir cam parçasına ulaşmak için yeterince yuvarlanırken derin bir nefes aldım. Onu yakaladığımda avucuma batığını hissettim. Beni tekrar boğmadan önce, maskelerinin alt kısmına, tam boynuna sapladım.

Onu çekip çıkardığımda kan her yere sıçradı, yüzüme, boynuma ve kollarıma bulaştı.

Onu iki elimle kavrar, başımın üzerine kaldırır ve siyah kapüşonlu ceketin içine tekrar tekrar saplayarak çığlık atarım, vücut benden düşüp yere yuvarlanana kadar daha fazla kan sıçratırım.

Nefes almaya çalışırken kollarım yanıma düşer ve gözlerim kapanır, bir saniye dinlenmem gerekir, ama bir el saçımı tutar, beni ayağa kaldırır ve çığlık attırır. Düşüşüm ve mücadelem, odamdaki diğer ikisine beni yakalama şansı verdi. Beni aile odasına sürüklerken tekmeliyor ve çığlık atıyorum, orada dizlerimin üzerine çökertiliyorum.

Bir diz sırtıma bastırılır, yüzüstü yere bastırılır ve kollarım arkamda çekilirken ciğerlerimden gelen tüm gücümle çığlık atarım. Fermuarın sıkıca çekildiğini ve cildimi sıktığını duymadan önce, tanıdık sert bir malzeme olan bir kablo bağıyla bağlandığımı hissedirim. Kaldırılıp kanepeye atılırım, şimdi bağı olan kollarımın üstüne uzanırım. Ağır nefes alıp verirken, sulu kirpiklerimden iki adama bakarım.

"Sin ikinizi de öldürecek," diye öfkeyle bağıriyorum, beni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Ne de olsa şeytan cehennemde yaşar.

Beni saçımdan buraya sürükleyen adam yüzüme tokat atar. O kadar sert ki, beni yan yatırır. Eldiven yanağımlı yakar ve kulaklarım çınlar. Omuzlarımı tutup beni sırt üstü çevirir ve üstüme atlar

üzerime atlar, beni yere sabitler ve ağırlığıyla nefes almamı zorlaştırır.

Yanaklarımı sıkıca kavradı ve sert davranışından gözlerim yaşardı. "Günah seni kurtaramaz, bebeğim." Sesi düşük bir hırıltıydı ve beni titretti. "O öldü."

"Hayır." Sıkıştırılmış yanaklarımdan mırıldanarak cevap veriyorum. *Onu öldürdüler mi?* Neden onu öldürmek için serbest bıraktılar ki? Beni katedralden buraya kadar takip mi ettiler? Peki ya babam ve Tyson?

Maskeli adam bir kez başını sallar, sonra yüzünü kulağıma yaklaştırıp fısıldar, "O öldü, Elli. Artık sen bizimlisin. Sonsuza kadar." Geri çekilir, yanaklarımı sıkar, başımı geriye doğru iterek ağzımı zorla açar, boynumu geriye doğru eğdirir. Yukarı bakınca diğerinin kanepenin ucunda durduğunu görürüm.

Açık ağzıma bir şey attı ve ben onu tüküremezken, üzerimde oturan adam yanaklarımı bırakıp eldivenli elini ağzımın üzerine koydu. Ne olduğu belli olmayan şey boğazıma takılınca vücudum titredi. Tebeşir tadı midemi bulandırdı.

"Yut onları." Kanepenin yanında duran adam emir verir ve gözlerimin köşelerinden yaşlar akar. *Onları mı?* Bana ne verdiler? Kaç tane var?

Diz çöküyor, hala belime bacaklarını atmış olan adamın etrafından uzanıyor ve elini gömleğimin yakasından geçirip gererek uzatıyor. Eli sütyenimin içine giriyor ve piercingli meme ucumu sıkıyor, bu da hala ağzımı kapatan diğer adamın eldivenine doğru çılgılık atmama neden oluyor.

Haplar sonunda boğazımın arkasına kayarken, taze gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır ve omuzlarımı sarsan hıçkırıklara engel olamam. "Aferin kızım," göğüslerimle oynayan adam beni övüyor. Elini gömleğimden çekip konuşuyor, "Şimdi bekleyeceğiz. Çok geçmeden bizim sıklerimizi yutmak için yalvaracaksın."

SİN

Telefonumu yere atıp volta atmaya başlıyorum. "Beni görmezden geliyor." "Sakin olmalısın," diyor Tyson.

Ben burun kıvırıyorum. "Daha önce de damgalanmıştık."

Gavin alaycı bir şekilde, "O bir damgadan daha fazlası. Sanki intihar girişiminde bileklerini kesmişsin gibi görünüyordu," diyor.

Telefonumu alıp, onlara haklı olduklarını göstererek tatmin olmalarını engellemek için dişlerimi sıkıyorum. Telefon elimde çalıyor ve hemen cevap veriyorum. "Elli..."

"Merhaba, Sin."

Tanıdığım ses beni ürpertir. Bir daha asla duymamayı ummuştum. Telefonu kulağımdan çekip, üzerinde **BİLİNMEYEN** yazdığını görür ve hoparlöre alır. Tyson'ın da duyabilmesi için ona dönerim. "Ne istiyorsun lan?"

Karanlık bir kahkaha odada yankılanır. "Sana özgürlük veren bir adama böyle konuşulmaz."

"Bana hiçbir şey vermedin. Ruh karşılığında ruh," diyorum sertçe. "Kızın nasıl?"

Gerginleşiyorum ve Nick'in içinden küfür ettiğini duyuyorum, odada volta atmaya başlıyor. "Ne dedin sen lan?" Telefonu daha sıkı tutuyorum.

"Ellington. Karına bir şey olması çok yazık olur," diyor, sıkılmış gibi. Sanki bir sandalyede oturmuş, ayaklarını masaya uzatmış, elindeki içkiye bakıyormuş gibi.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırırım ve Tyson telefonu elimden alır. "Onunla konuşmak istiyorum," derim.

Tyson elini bana doğru kaldırıp telefonu ağzına götürdü. "O nerede?" diye sordu, ses tonu benden çok daha sakindi. Ona ne olacağı umurunda değildi. Onu sevmiyordu.

Adam tekrar gülüyor. "Ne zamandan beri genç Lordların babası oldun, Ty?" diye soruyor. "Unvanını bebek bakıcılığı için feda ettin. Bana sorarsan, sana yakışmıyor. Çok büyük bir potansiyelin vardı."

Tyson çenesini sıkıyor ama bunu kabul etmiyor. "Onun sana bir faydası yok."

"Onu işe yarar hale getirmek için pek çok yol düşünebilirim..."

"Seni geberteceğim!" Tyson'ı telefonunu kapması için acele ettiririm, ama Nick beni geri çekerken Tyson da aynı anda kenara çekilir. Nick'in elleri derimi çekerken göğsümdeki acıyla dişlerimi gıcırdatırım ve bir anlığına nefesim kesilir.

"Çocuk evcil hayvanını takip etmiyor mu?" Tsk sesi çıkarır. "Ty, dostum, bizi hayal kırıklığına uğratiyorsun. Bu genç Lordlara fahişelerini nasıl idare edeceklerini öğretmelisin."

Tyson bana bakar, kaşlarını kaldırır ve ben hızla başımı sallarım. Omuzlarımı silken Nick beni bırakır ve ben ellerimi kaldırarak Tyson'ı yere devirmeye niyetim olmadığını gösteririm. Önce onun nerede olduğunu bilmem lazım.

Tyson'ın yanına gidip telefonu bana uzattı, ben de telefonu kapatmadım, ama aramayı sonlandırıp onun telefonunu takip ettiğim uygulamaya girdim. "Kapalı," diye homurdandım. Onu aradıktan sonra kapatmış olmalı.

"Onu geri getirirsen, içine bir takip cihazı yerleştirmeni öneririm," diye devam ediyor. "Telefonlar manipüle edilebilir."

"Nerede bu kadın?" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki boğazım ağrıyor. Tüm vücudum titriyor. Ya da bu adrenalin yüzünden olabilir. Carnage'ın odasında bağılyken, savaşmam gerekirken savaşmadığım zamanları hatırlıyorum.

Cildine 666 damgası vurulmuş halde onu geri getirmek düşüncesi midemi bulandırıyor. Gavin'e onu bayılttırıp damgayı sildireceğim... Aklıma bir düşünce gelince başımı Tyson'a çeviriyorum ve kaskatı kesiliyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Tek yapabildiğim ona bakmak. *Onu damgaladım.* Uyluklarına Lordların arması. Onu çıkaracaklar. Soğuk odada asılı dururken onu balık gibi kesecekler. Bunun olmasına izin veremem. Kalan azıcık gururumu yutarak, "Ne istiyorsun?" diyorum. Beni aramazlardı. Aksi takdirde, onu alırlardı.

Tık.

"OROSPU ÇOCUĞU!"

"Gidelim." Tyson harekete geçer ve tek düşünebildiğim, bunu ona benim yaptığımdır. Bu benim hatam. "Easton?" diye bağıırır, elini omzuma koyar. "Başka bir şeyin üzerinde takip cihazı var mı?"

"Hayır..." Düşünmeye çalışarak sözümü kesiyorum. "Ama evimizde kameralar var." Kameraları açıyorum, ancak hiçbir hareket görmüyorum.

"Ailesinin evi. Orada kamera yok mu?" diye devam ediyor.

Onun yatak odasındaki kamerayı açıyorum. Evde kamera taktığım tek yer orası. "Hiçbir şey yok," diye homurdanıyorum, ellerim titriyor. Çıkmak için tıklıyorum ama duraksıyorum. Gözlerimi kısarak aşağıya bakıyorum ve masasında duran telefonunu görüyorum. "Bekle." Yeni bir açt açıyorum ve Fransız kapılarının açık olduğunu, camların yerde olduğunu görüyorum. "Oradaydı," diye bağıryorum.

Kaydı geri sardım ve odadaki herkesin gördüğümü duyabilmesi için sesi açtım.

"Kaç tane?" Tyson, kız dışarı koşarken ve onlar onu kovalarken sorar, bu yüzden ses tekrar kesilir.

"İki." Yanımda duran ve omzumun üzerinden izleyen babası cevap veriyor.

Hiçbirini beklemeden, dönüp kapıya koşuyorum, merdivenleri çıkıp soğuk geceye çıkıyorum.

"Ben sürerim," diyor Gavin ve arkama bakınca onun da bir çanta getirdiğini görüyorum. Gördüklerimi duyduktan sonra, kızın tıbbi yardıma ihtiyacı olacağını düşünüyor. Etrafa bakıyorum ve otoparkta sadece onun arabasının olduğunu fark ediyorum, bu yüzden buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Ya da kızın neyle geldiğini.

"Sin, geride kalman gerekiyor. Dikişlerini açamazsın," diyor Gavin, hepimiz arabasına bindikten sonra.

"Ben iyiyim."

"Şu anda sınırların var." Arkada yanımda oturan Nick konuşuyor.

"Onu bulduktan sonra iyileşirim," diye homurdanıyorum, telefonumdaki canlı yayını izlerken. Kız hiçbir yerde görünmüyor. Maskeli iki adam da öyle. Ekranı bakıyorum, kalbim çarpıyor, en kötüsünü bekliyorum: Onu tekmeleyip çılgık atarken odasına sürükleyip tecavüz edecekler, dövecekler, öldürecekler.

En azından ailesinin evinde, onlara karşı bir tür avantajım var. Onu Carnage'a götürürlerse, o zaman ölmüş sayılır. Onu oradan geri getiremem, ama beni öldüreceklerinden emin olacağım. Silahlarımı kaldırıp hazır bir şekilde, lanet olası ön kapılarından içeri gireceğim. Bu intihar görevi olacak, ama onsuz yaşayamam. Artık yaşayamam.

"Silahı olan var mı?" Tyson konuyu değiştirir. "Hazırlıklı değildik. Blackout'a uğrayacak vaktimiz de yok."

Üzerimde neredeyse hiç giysi yok. Nicholas, o gittikten sonra bana bir tişört ve eşofman altı bulabildi. Onları katedraldeki bir ofisin dolabından aldı. Eminim ki bunlar bir zamanlar İtiraf sırasında öldürülen bir adama aitti. Bu, bir Lord'un cemaatin önünde ibret olsun diye birini getirdiği zamandır.

"Torpido gözünde iki tane var." Gavin torpido gözüne doğru başını sallar. "Bir tane de orta konsolda. Siz onları alın. Ben ona bakarım."

Onun sözleri beni irkiltti. Aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçiyordu. Bunlardan biri, onu babasının cinayetinin sahnelendiği ikinci kat balkonunda asılı bulabileceğim gerçeği idi. Bir şeyi kanıtlamak için onu öyle sergilemek kadar hasta olabileceklerdi.

Tyson torpido gözünü açar, şarjörü çıkarır, mermi olup olmadığını kontrol eder ve sonra omzunun üzerinden bana uzatır. "Emniyet kilidi açık," diye uyarır.

Silahı alıp uyluğuma koyuyorum, dizlerimi sallıyorum. Şu anda tüm vücudum öfke, acı ve pişmanlıkla titriyor. Bu gece ölmezsem, bundan sonra bir hafta dinlenmem gerekecek. Haklıydılar, vücudum kapanacak.

Sonunda düşecek. Benim kollarımda güvende olduğunu ve o orospu çocuklarının hepsinin öldüğünü anlayana kadar dayanması gerekiyor.

ALTINCI BÖLÜM

GÜNAH

Saklanmaya bile gerek duymadan, onun ailesinin evine varıyoruz. Gavin arabayı kapının önüne park ediyor ve ben arka koltuktan atlıyorum. Garaj yoluna baktığımda, gördüğüm tek araba annesinin SUV'si.

"Sin!" Tyson bağırır. "Bekle." Önüme geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkar. "En azından önce ben gireyim." Gözleri gömleğime düşer. "Tanrım, kanaman var."

"Ben iyiyim." Kapıyı açıp silahımı kaldırıyorum. Tyson arkamdan içeri giriyor, onu babası ve Gavin takip ediyor. Hepimiz büyük fuayede durup herhangi bir ses dinliyoruz ama hiçbir şey duymuyoruz. "Burada olmalılar," diyorum kimseye özel olarak. Yoksa neden beni arasınlar ki? Beni burada istediler. Ne planladılarsa, seyirci istiyorlar.

Nicholas sola doğru adım atarak gözden kaybolur, ancak hemen geri döner. Bize onu takip etmemiz için başını sallar. Köşeyi döndüğümüzde, merdivenlerin dibinde yerde yatan bir ceset görürüz. Her yerde kırık camlar ve yere yayılmış kan vardır. Üzerinden geçen ve sonra resmi aile odasına doğru giden iki farklı bot izi görürüm. Elli'ye ait olduğunu düşündüğüm küçük el izleri vardır ve kan izlerinden onu buradan sürükleyerek götördükleri anlaşılır.

Eğilip siyah maskeyi alıp yüzünden çekip çıkarıyorum. "Bu... beklediğim gibi değil." Tyson konuşuyor. "Bu da kim?" diye soruyor Nicholas.

Nabzını kontrol etmek için elimi uzatıyorum ama nabız yok. Ayağa kalkıp, ölü gözlerle bakıyorum ve gülümsüyorum. *Bunu karım yaptı.* "Amelia," diye cevap veriyorum sonunda.

"O da kim?" diye devam eder Nicholas.

"Babamın benimle evlenmemi istediği kişiydi."

"Spade kardeşler neden onu bu işe karıştırmışlar?" Tyson yüksek sesle merak ediyor.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir. Hadi. Evdeler. Kan izlerini takip et." Bir parçam, bunların hepsinin Amelia'ya ait olmadığını biliyor. Kırık camlar ve devrilmiş masa, bir mücadele yaşandığını gösteriyor. Sadece bir yerlerde kan kaybindan ölmemiş olmasını diliyorum.

Kan lekeli bot izleri kaybolmaya başladığında silahımı kaldırıyorum. Aile odasına girdiğimde Elli'yi kanepelerden birinde yatarken görüyorum. Silahımı indirip ona doğru koşuyorum. "Elli!" Sırt üstü yatıyor, kolları altında ve başı yastıklara doğru eğilmiş. "Elli." Çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. Gözleri kapalı, açıp baktığımda göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum. "Siktir," diyorum.

Omuzlarından tutup onu oturur pozisyona getiriyorum ve başı öne doğru göğsüme düşüyor. Tyson kanepeye yaklaşırken onu tutuyorum. Cebinden bir bıçak çıkarıyor ve bağlı bileklerini keserek serbest bırakıyor.

"Nesi var onun?" diye sordu Nicholas.

"Uyuşturucu." Gavin'e bakıyorum. "Bu konuda bir şey yapabilir misin?" O iç geçiriyor. "Ona ne verdiklerine bağlı."

Gözlerim Tyson'a kayar ve onun arkasında başımı sallarım. "Koridorun sonunda bir yatak odası var. Kontrol et. Eğer temizse, onu oraya götür." Başını sallar ve o yöne doğru çıkar.

Spade kardeşlerin nerede olduğunu ve onu neden burada yalnız bıraktıklarını bilmiyorum. Ama onlar geri döndüklerinde, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce onun bu odadan çıkmasını istiyorum.

Onu sırt üstü yatırıp, gömleğimi başımdan çıkarıp, kanlı ellerini ve kollarını silmeye başlıyorum. Boynunda ve yanaklarında da kan var. Onun kanı olmadığından emin olmak için gördüğüm her yeri siliyorum. Ama uyluklarına geldiğimde, kesik olduğunu görüyorum. Derin ya da hayati tehlike arz eden bir kesik değil, ama hala kanıyor gibi görünüyor. Gömleğimle üzerine baskı uyguluyorum.

"Elli?" Yüzünü avuçlarım. "Uyan benim için. Bana bak, Elli."

Koyu kirpikleri açılır ve sersemlemiş buz mavisi gözleri benimkilerle buluşur, ama beni görmediğini biliyorum. "İşte böyle. Elli, bu önemli, sana ne verdiler?"

Benden gözlerini ayırıyor, kirpikleri titriyor, sonra gözleri kapanıyor ve tekrar açılıyor ama cevap vermiyor.

"Belki sakinleştirici?" Gavin önerir.

Tyson aile odasına geri girer ve başını sallar. "Boş."

Ayağa kalkıp onu kanepeden kaldırıyorum ve onun peşinden gidiyorum. Yedek yatak odalarından birine girip onu yatağa yatırıyorum ve Gavin'e bakıyorum.

"Onunla burada kal. Dışarıda ne duyarsan duy, onu burada yalnız bırakma."

"Onlarla kalacağım," diyor Nicholas, silahını kaldırarak. "Onları koruyacağım."

Tyson beni takip eder ve arkasından kapıyı kapatır. Bu, kardeşlerin içeri girmesini engellemeyecek, ama Nicholas'a onların kafalarını uçurmak için fazladan bir saniye kazandırabilir.

Koridorda geri dönerken sesler duyarım. Dururuz, sırtlarımızı duvara dayarız ve birbirimize anlayışla başımızı sallarız.

"Dostum, o nereye gitti?" diye bağırır biri.

"Buradaydı," der diğeri.

"Uzaklaşmış olamaz. Tanrı aşkına, elleri bağlıydı." İlki gülüyor.

"Sadece bileklerini bağladın. Onu domuz bağıyla bağlamalıydık demiştim.

O pozisyonda hareket etmesi imkansız."

"Hadi ama," diye ilk adam sinirlenerek homurdanır. "Buralarda bir yerde olmalı."

Silahı yeniden kavrayıp önümde tutuyorum, botlarının sesinin gittikçe yaklaştığını duyuyorum. Nefesimi tutuyorum, böylece koridorun sonundan geçerken bizi fark etmesinler. İkincisi geçtikten sonra Tyson bana başını sallıyor ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz. Silahın kabzasını onun ensesine vuruyorum. Anında taş gibi yere yığılıyor.

İkinci adam gürültüyü duyarak arkasını döndü. "Ne oluyor...?"

Tyson, maskeyle kaplı yüzüne silahıyla vurur ve o da yere yığılır. Eğilip, Tyson diğerinin maskesini çıkarırken ben de bu adamın maskesini çıkarırım. İkimiz de ayağa kalkıp birbirimize bakarız.

"Ne oluyor lan?" diye sorar bana, benim kadar kafası karışık bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum. "Ama öğrenelim."

ELLINGTON

"ŞİMDİ BEKLEYELİM. Çok geçmeden bizim siklerimizi yalamak için yalvaracaksın."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırır ve bunun doğru olmaması için Tanrı'ya dua ederim. "Bana ne verdin?" Sesim titriyor. Ama bilmem gerekiyor. Ölecek miyim? Yoksa ölmek mi isteyeceğim?

"Ecstasy," diye cevaplar, hapları ağzıma atan adam. Diğer adam onu bir adım geri iter.

"Ne?" diye sordu, ellerini genişçe açarak. "Karşı koyabileceği bir şey değil ki. Yakında mahvolacak."

Adam göğsümden kalkıyor ve sonunda derin bir nefes alabiliyorum. Kollarımın altındaki baskıyı hafifletmek için yanıma dönüyor ama bu da işe yaramıyor. Kollarım uyuşmuş durumda. Ve yakında zihnim de aynı hale gelecek.

Elini gömleğimin içine sokup bana hapları veren adam, kanepenin yanına diz çökerek göz hizama gelir, ama hâlâ onun hangi kardeş olduğunu bilmiyorum. Gözleri kapatan maskenin file kısmı, onları görmeyi engelliyor. "Sen çok pis bir fahişesin, Elli."

Ben inliyorum.

"Ne kadar çok inandığın şaşırtıcı. Onun seni ne kadar manipüle etmesine izin verdiğin şaşırtıcı."

Kaşlarımı çatıyorum. Kardeşler ne zamandır hayatımızın bir parçası? Babamın dokuz yıldır burada olduğunu biliyorum. O kadar zamandır bizi izliyorlar mı? Sin için aptal olmadığımı hiç iddia etmedim. O adam beni aptal yaptı. Ama ben geri dönüp daha fazlasını istedim.

"SİKTİR."

Diğeri merdivenlerin altından bağılıyor. "Öldü mü?" yanımdaki soruyor.

Cevap vermez. Bunun yerine, cesedi birkaç kez tekmeler.

"O mu?" Gözlerimi önümdeki maskeli adama çeviriyorum. "O... o kim?"

Karanlık bir kahkaha atarak, kapüşonlu ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarır. Sonra onu yüzüme doğru tutar. "Amelia'nın sana gösterdiği bu videoyu hatırlıyor musun?"

Sin'in Lords'un evinde yatağında oturduğunu görüyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü ondan çeviriyorum, ama o yanaklarımı tutup yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Lanet videoyu izle!" diye bağılıyor ve beni irkiltiriyor.

Gözlerimi açtığımda, vücudumun kanepede gevşerken karıncalanmaya başladığını fark ettim. "Gördüm," diye fısıldadım.

"Sadece izle. Hepsini." Devam ediyor, videoyu yüzümün hemen önünde tutuyor. Ekranın ışığı o kadar parlak ki gözlerimi kısıyorum.

Amelia içeri girer, soyunur. Yatağa uzanır ve adam onun kollarını başının üstüne bağlar. Sonra dönüp komodini açar. İşte burada, onu elinden tokatladım. En üst çekmeceyi açar, bir göz bağı alır ve onu Amelia'nın gözlerine takar.

Bacaklarını iyice açarak sırtını kamburlaştırır ve kalçalarını kaldırır. "Günah..." Adam ağzına bir şey sokar ve Amelia mırıldanmaya başlar.

Onun dudaklarına bant yapıştırmadan önce, onu tüküremez hale getirir.

Sonra banyo kapısına doğru yürür, kapıyı açar ve Chance dışarı çıkar. Sin duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak onları izlerken, onun soyunmasını, yatağa sürünmesini ve onu sikmeye başlamasını izlerken gözlerim kırpışır.

Kızmak istiyorum. Kendime kızmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Aklım buna izin vermiyor. Zihnim bulanık, gözlerim ağırlaşıyor.

O gülüyor, cep telefonunu cebine geri koyuyor. "Bırak kendini yutsun, Elli." Elini yüzümde gezdiriyor, ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Elini bir kez daha gömleğimin içine sokuyor ve göğüslerimi sertçe kavırıyor, kumaş gerilince boynum sıkışıyor. "Hazır olduğunda, partiyi başlatacağız." Elini çekip ayağa kalkıyor ve diğer adamla birlikte odadan çıkıyor, beni yalnız bırakıyor.

Aklımdaki son şey, Amelia ile kaseti ona gösterdiğimde Sin'in bana söylediği şeydi. "Bunu açıklayabilirim..."

Şimdi, en azından denemesine izin verseydim diyorum.

ALTINCI BÖLÜM

SIN

Sandalyeye bağladığım adama tokat atıyorum. Kafası sağa doğru savruluyor, sonra yukarı kalkıyor. Gözlerini kırıştırıyor, yeşil gözleri amaçsızca etrafı tarıyor, sonra benimkilere takılıyor. "Ne..." Ellerini sandalyenin arkasına, ayak bileklerini de sandalyenin ayaklarına bağlayan ipi çekiyor.

Sırf yapabileceğim için ona tekrar tokat atıyorum.

"Siktir," diye bağırıyor, bana bakarak. Gözleri büyür ve nefesini tutar. Hareketsiz otururken, bana ve yanımda duran Tyson'a bakar, sonra tekrar bana döner ve yüzü solgunlaşır. "Sin... sen öldün."

"Keşke." Bu sefer yüzüne o kadar sert bir yumruk atıyorum ki sandalye geriye devriliyor ve kolları sandalyenin arkasına sıkışıyor.

Çığlıkları büyük odayı doldurur ve ben ona doğru yürürüm. Ayakkabımı karnına bastırarak onu yerde tutarım. Ve daha fazla ağırlık eklemek için, vücudumu ona doğru eğerek ön kolumu uyluğuma yerleştiririm.

"Dur." Nefes nefese kalır. "Lütfen."

"Spade kardeşler nerede?" Onu görmezden geliyorum. Hala ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Beni aradılar. Ama vardığımızda, Amelia maske takmış halde ölüydü ve diğer iki maskeli adamın Chance ve Holland olduğunu gördük — bu iş mantıklı gelmiyor.

"Kim?" Dişlerini sıkıyor, başını geriye eğiyor ve bir kez daha çığlık atıyor. Vücudu içinde bulunduğu pozisyona direniyor ama başaramıyor.

"Konuşmaya başlamazsan, boğazını kesip kendi kanında boğulmanı izleyeceğim," diye uyarıyorum, ayağımı karnına daha fazla bastırarak kollarını sandalyenin altına sıkıştırıyorum. Umarım onları kırarım. "Tyson." Serbest elimi uzatıyorum ve o bana açık bir çakı uzatıyor.

Chance'in göğsüne uzanıp bıçağın ucunu kulağının hemen altındaki boynuna dayadım ve o çığlık atmadan önce yaklaşık bir santim ilerledim.

"Dur. Dur. Dur. Lütfen. Tamam. Tamam." Ağlıyor.

Boynunun yanından halının üzerine akan küçük kan izini görünce gülümsüyorum. "Spade kardeşler nerede?" Kolay bir şeyle başlayalım. Koridordan çıktığımızda onların onlar olmadığını anlamalıydım. Kardeşler o kadar aptal değiller.

"Onların kim olduğunu bilmiyorum." Ağlıyor, ağzından tükürükler fırlıyor ve yüzüne düşüyor. "Yemin ederim."

Tyson'a bakıyorum, o omuz silkiyor. Holland'a hızlıca bakıyorum, o hala kendinde değil. Tyson'ın yüzüne ateş ettiği silah yüzünden yüzü oldukça kötü durumda.

"Tamam, şunu deneyelim." Karnından itiyorum ve o, artık ağır yükten kurtulduğu için derin bir nefes alıyor ve sonra ağlamaya başlıyor. "Amelia neden merdivenlerin altında ölü yatıyor?"

"Elli onu öldürdü." Benim zaten düşündüğümü doğruladı.

"Senin bununla bir ilgin var mı?" Yoksa o kaltak neden burada olsun ki?

O başını salladı.

"Bana açıkla," diye talep ettim.

Chance yutkunur. "Baban bana geldi. Elli'yi takip etmemeni sağlamamı istedi."

"Bu, benimle anlaşma yapmadan önce miydi, sonra mı?" diye merak ediyorum. Gözlerini sıkıca kapatıp, hafifçe hıçkırıyor.

"Önce."

"Demek bu yüzden bana geldin." Başımı sallayarak, sert bir kahkaha attım. "Babamla bir anlaşma yaptın ve bana yardım ediyormuş gibi davrandın."

"Onunla evlenmem gerekiyordu," diye aceleyle söyler. "James hayattayken. O ve Linc beni oraya getirir... izletirlerdi."

"Ne demek *izletiyorlardı*?" diye bağırırım. İçimden bir ses, onun her şeyi izlemede hiçbir sorun yaşamadığını söylüyor.

"James, o mahvolana kadar beklerdi. Ona emirler yağdırırdı. Onu lanet bir köle yapardı ve o da onun istediği her şeyi yapardı. Linc, onu benim için eğittiğini söylediği için beni izlettiler."

Birkaç adım atarak aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum ve sanki bir NFL takımının kickeriymişim ve bu maç bana bağlıymış gibi lanet olası suratına tekme atıyorum.

Kafası yana doğru savrulur, kan yere sıçrar. Kanı boğazına kaçır, vücudu titremeye başlar.

Eğilip sandalyeyi kaldırıp dikleştiriyorum. Yüzünü tutuyorum, kanlı derisini çimdikliyorum ve "Devam et" diyorum. Sır olarak sakladığım tek şey, Elli ile evli olduğumuzdu. Ona birkaç kez karım diye hitap etmişim, ama o bunu hiç ciddiye almamıştı

Şimdi nedenini biliyorum. Başından beri benim kızımı ele geçireceğini düşünüyordu. "Konuş." Yüzünü sallıyorum ve o da yaralı dudağından kan tükürüyor.

"Ben... ve Amelia, o gece Blackout'ta seni ve Elli'yi ayarladık." Derin bir nefes alıyorum. "Tuvalette Elli ile yüzleşmesi için ona gerekli videoyu verdim. Elli'nin sana kızmasını istiyordum. Böylece kendini başka birine atardı. Bu da seni kızdırırdı." Yavaşça ağlıyor. "O senden ayrılmayacaktı. Senin ondan ayrılmanı istiyordum."

Onun sözlerini bir saniye düşünüyorum. "Kız kardeşim videodan bahsetmişti." Lanet olasıca inliyor. "Sana James ve Linc hakkında ne demek istediğini bile sordum, sen de bilmediğini söyledin."

"Üzgünüm." Kontrolsüzce titreyerek hıçkırıyor.

"Biliyorum." Yüzünü bırakıp göğsüne vuruyorum. "Ama neden burada? Neden bu gece? Benim öldüğümü sandığını söylemiştin." Çenemi ovuyorum.

O, burnunu çekerek başını salladı. "Senin öldüğüne dair bir mesaj aldım..." "Kimden?" diye sordum, onu irkerek.

"Bilinmeyen bir numaraydı." Ağlıyor. "Lordlar olduğunu sandım." "Ve?"

"Ve Holland'ı aradım, onu Holland'ın gönderdiğini merak ederek." Nefes almak için durur. "Hayır dedi, ama Elli'ye, Marcus'a yaptıklarından dolayı borçlu olduğunu söyledi. Ve sen öldüğün için..." Sesi kesilir, cümleyi bitirmez. Ama ben bağlantıyı kurabilirim.

Cep bıçağını elime alıp onun uyluğuna saplıyorum. Başını geriye atıp çığlık atıyor. "Odaklan, Chance." Dikkatini çekmek için kanlı yüzüne yeterince tokat atıyorum. "Dikkatini ver."

Kan çanağı gözleri benimkilerle buluştu, ağzı kanayan dudaklarından salya akarken, acıdan dişlerini gösterdi. Çakıyı çıkardım, o da hıçkırmaya başladı. "Sonra ne oldu? Onun burada olduğunu nasıl öğrendin?"

"Bir saatten fazladır eve dönmesini bekliyorduk. Ben ve Holland buradaydık. Amelia diğer evdeydi. Senin öldüğünün haberini alır almaz, evlerinden birine döneceğini biliyorduk." Derin bir nefes alır ve başını eğirir.

İhtiyacım olan bilgiyi alırken sessiz kalan Tyson'a bakıyorum ve sonunda konuşuyor: "Şu anda ne kullanıyor?"

"Ec-stasy," diye titrek bir sesle cevap verdi.

"İçine başka bir şey kattın mı?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum. Geçen seferki gibi iki gün daha cehennem azabı çekmesini istemiyorum. Ona yardım edememek hem onun hem de benim için işkenceydi. Sevdiğin kişiye yardım edememek başka bir tür cehennemdir.

"Hayır." Islak kirpiklerinin arasından bana bakar ve ben kaşlarımı kaldırırım.
"Yemin ederim. Biz sadece onu..."

"Onu ne yapmasını istedik?" Tyson, bu konuyu kapatmaya hazır
bir şekilde sertçe sorar. "Yalvarmasını." Başını eğiyor.

"Ölmesini değil."

"Tyson." Chance'e başımı sallıyorum ve o da onun arkasına geçiyor.

Chance başını kaldırır ve gözlerini bana diker. "Bilmiyordum," der aceleyle.
"Sen ölmüştün."

"Ama buradayım." Kollarımı genişçe açarım.

Tyson, Chance'in saçını yakalar ve başını geriye doğru çeker. Bıçağın ucunu
yavaşça boynuna sürerim, ona yapacağımı söylediğim şeyi aynen yaparım. Geri
adım atar, yüzümde bir gülümsemeyle o piçin yere kanını akıtmasını izlerim.

ALTINCI BÖLÜM

GÜNAH

Onu evimize geri götürüp mutfağa taşıyorum. Yalnızca ocak üzerindeki ısık yanıyor, bu da mutfak adasını görebilmem ve onu bar taburesine oturtabilmem için yeterli. "Buraya otur," diyorum ona, buzdolabına dönüp ona bir su alıyorum.

Ona döndüğümde, şimdi eğilmiş, göğsü ve yüzü mermer adanın üzerinde, kolları önünde açılmış durumda olduğunu görüyorum. Şişeyi bırakıp yanına gidip ışığı açıyorum, ama geri dönüp masanın başında oturan adamı gördüğümde donup kalıyorum, çünkü o adam babası değil. "Ne istiyorsun lan?" diye homurdanıyorum.

Adam parmaklarını masaya vurarak başını yana eğdi. Mavi gözleri Elli'ye kaydı ve ben adanın önüne geçerek onun görüşünü engelledim, o da sırtıttı. "Aşka inanmıyorum," dedi ve ben burnumdan soludum. "Bu kadar saf bir şey cehennemde hayatta kalamaz. Ama intikama inanırım."

"Neden buradasın?" Bu gece yeterince bilmece dinledim. Çok ağrım var ve yorgunum. Sadece ikimizi temizleyip, karımın güvende olduğunu bilerek yatağa girmek istiyorum.

"Carnage'da bizimle ilk görüşmeden sonra Tyson'ı arayıp seni geri getirmesini neden istediğimi biliyor musun?"

"Hayır." Umurumda değildi.

"Nicholas getirildiğinde ben ve kardeşlerim Carnage'ı yönetmiyorduk. Daha sonra yönetmeye başladık. Ama o dokuz yıl boyunca kimse onun hakkında soru sormamış olması bize garip gelmişti. Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

Kaşlarımı çatarak masaya yaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimi istediğini sormadık çünkü önemi yoktu. Biz kimseyi teslim etmiyoruz. Kimseye izin vermiyoruz. Ama sen..." O, daha dik oturur. "Tyson'la birlikte gelip, listemizi görmek istedin ve biz hayır dedikimizde, gittin. Ertesi gün bir telefon aldık. Birisi Lord'u kontrol ediyordu. Carnage'daki birinin durumunu öğrenmek isteyenlerden ne sıklıkla telefon aldığımızı biliyor musun?"

"Kaç kez?"

"Hiç."

"Kimdi?" diye merak ediyorum, omzumun üzerinden bakıp onun hala adada yatıp yatmadığını kontrol ediyorum. Diğer ikisinin de burada olmadığından emin olmak için odayı hızlıca tarıyorum. Şu anda burada yalnızım. Gavin beni ve Elli'yi bıraktı, babası ise Tyson'la birlikte evde kalıp bizim yaptığımız ceset karmaşasını temizledi.

"Baban," diye cevaplar, dikkatimi bir kez daha üzerine çeker.

Ona bakıp kaşlarımı çattım. "O nasıl...?" Tabii ya. Ona Carnage'ı sormuştum. Onları tanıyıp tanımadığını sormuştum, ama ona kimi ya da ne istediğimi hiç söylememiştim. Tanrıya şükür. Nick'i benden önce bulup onu gerçekten öldürebilirdi. Babamın onu ortadan kaldırmak için ne yaptığını asla öğrenemeyeceğimizden emin olabilirdi.

"Tesadüflere inanmam," diye devam ediyor. "Bu yüzden sizi bir toplantı için geri aradık ve ne tesadüf ki, siz de onun aradığı aynı Lord'u istiyordunuz." Dövmeli kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyeye yaslanıyor. "Onu sizinle takas etmeye karar verdik. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapacağınızı düşünmemiştik." Başını yana eğerek sorar, "Bu arada, nasıl hissediyorsunuz?" Gözleri kanlı gömleğime düşer.

Cevap vermedim, bu da onu karanlık bir kahkaha atmaya itti. "Evet, çok acıyor. Olması gereken de bu."

"Ne istiyorsun?" Bu durumu tekrar gündeme getirmek istemiyorum. Ve o, Nicholas'ı serbest bırakmak için benimle anlaşma yapmalarının dışında başka bir nedenle buraya geldi.

"Senin orospuyu sikebilmenin tek nedeni," Elli'ye başını sallayarak, "onun babasının seninkini sunması."

Ellerim yumruk oluyor. "Sadede gel," diyorum. Bu benim için yeni bir haber değil.

"Baban bırakıldığından beri çenesini kapalı tutamadı. Ortağı hakkında konuşup durdu."

Ortağı mı? Neyden bahsediyor bu? Karımın güvenliği için kovalayıp öldürmem gereken başka kim var?

"İlk başta anneni kastettiğini sandık, ama isimler vermeye başladı.

Tahmin et, onlardan biri kimdi?"

Elli inliyor ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum, ellerini saçlarına götürüp yüzünden çekiyor. Ama gözleri kapalı kalıyor. "Kim?" diye soruyorum, bu işi bitirmeye hazır olarak.

"Chance."

Omurgam dikleşir ve o dövmeleli parmak eklemlerini masaya vurur. "Yani bir dinleme cihazı yerleştirdim."

"Böcek yerleştirmekle ne demek istiyorsun?"

"Senin öldüğünü ona ulaştırdım." Bana gülümser, beyaz dişlerini gösterir. Dişleri, boynundan çenesine kadar uzanan siyah mürekkeple keskin bir kontrast oluşturur.

"Ne yaptın?" diye bağırırım ve masaya yaklaşıyorum. Chance beni görünce yüzü bembeyaz olmuş ve öldüğümü söylemişti. Öldüğümünden o kadar emindi ki. "Neden böyle bir şey..." Sesim kesilir ve derin bir nefes alırım. "Elli'nin peşine düşmesini istedin." Onu yem olarak kullandı. "Seni orospu çocuğu..."

"İşe yaradı, değil mi?" Hâlâ baygın olan kadına bakar. "Onu öldürebilirdi." Onu işaret ederim.

"Bana canlı görünüyor. Biraz kendinden geçmiş," omuzlarını umursamazca silkiyor. "Ama yine de nefes alıyor."

"Öldürebilirdi. Lanet olsun. Ona ilaç verdi. Ben zamanında yetişmeseydim ona ne yapardı kim bilir." Bağıríyorum, boğazım yanıyor. Benimle bu oyunu oynadığı için lanet olsun. Karım ona yasak.

"Durumu sana bildirdiğime eminim..."

"Durum mu? Bana nerede olduğunu söylemedin. Onu sizlerin elinde sandım, lanet olsun."

Buna burun kıvrıyor. "Eğer karını kaçırarak olsaydık, sana haber vermek en son yapacağımız şey olurdu. O sadece... ortadan kaybolurdu."

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve geri adım atarak ona tekrar yaklaşıyorum.

"Nicholas'a olanlar talihsiz bir olaydı. Ve aptal gibi gösterilmekten hoşlanmıyoruz." Gözleri, daha çok iniltiye benzeyen bir ses çıkaran karıma kayar. "Ve Elli gerçekten masumdu." Gözleri tekrar bana döner. "Acımasız intikamdan yanayım, ama hak edilmediğinde değil. Yani..." Masanın başından kalkar. "Bunu bir barış teklifi olarak kabul et. Onda babası ve sen varsın. Ayrıca, varlığından haberdar olmadığın bir düşmanı sana gösterdim. Artık karına zarar veren veya zarar vermeyi planlayan herkesi öldürdün. İşimiz bitti diyebilirim." Bana doğru yürüyerek, yanındayken fark etmediğim siyah bir kutu uzattı. "Al, bunu isteyeceksin."

"Bu ne?" Sürprizlerden çok yorulmuşum.

"Bu babanın telefonu. İçinde ilginç şeyler var." Elli'ye bakmaya bile tenezzül etmeden yanından geçip mutfaktan çıkmaya yönelir.

mutfağa doğru yürüdü.

"Babam ve annesi mi?" diye sordum, bilmem gerekiyor.

Bir saniye durur, bana söylemek isteyip istemediğine karar vermek için. "İkisi de hala hayatta. Şimdilik. Ama merak etme, söz veriyorum, Carnage'dan asla ayrılmayacaklar. Adamlar annesinin yararlı olduğunu çoktan fark ettiler ve babanın yalvarışlarından zevk alıyorlar." Gülümser. "Şimdi karının tadını çıkar, ben olsam öyle yapardım." Dönüp mutfaktan çıkar. Birkaç saniye sonra ön kapının açılıp kapandığını duyarım.

Babamın telefonunu mutfak çekmecesine koyuyorum; daha sonra gelip alacağım. Elli'nin yanına gidip omuzlarından tutup yüzünü ve göğsünü tezgahtan kaldırıyorum. Onu kucağıma alıp suyunu da alıyorum ve ana yatak odasının banyosuna götürüyorum.

Köşe jakuzinin kenarına otururum ve bir kolumla onu tutarken diğer kolumla musluğu açarım. Suyun istediği sıcaklığa geldiğini anladığımda ayağa kalkar ve onu kenara oturturum.

Başı öne düşüyor ve ben yanaklarını avuçlayarak yerinde tutuyorum. "Elli, bana biraz yardım etmen gerekiyor, tamam mı?"

Ağır gözleri açılır ve amaçsızca etrafına bakar. "Sin?"

"Banyo yapman lazım, Elli. Tamam. Seni temizlemem gerek." Gömleğinin eteğine uzanıp, onu yukarı çekip başından çıkardım. Sonra sütyenini çözüp yere attım. Onu kaldırıp bir kolumla tutarken, diğer kolumla kot pantolonunu çözdüm. Pantolonunu bacaklarından aşağı indirip onu kaldırdıktan sonra küvete koydum. Onu temizleyip yatağıma yatıracağım. Sonra duş alıp kendimi temizleyeceğim, çünkü gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Çok yorgunum. Bu günün bitmesine çok sevindim. Umarım yarın daha iyi olur.

ELLINGTON

Gözlerimi açıyorum, biraz kafam karışık, ama bir saniye içinde evde olduğumu anlıyorum. Sabah ışığı pencereden içeri süzülüyor. Sağıma bakıyorum ve Sin'i karnı üstü yatarken, kolları yastığın altında, derin uykuda görüyorum. Dün gecenin bazı parçalarını hatırlıyorum. Küvetteki gibi... O beni yıkarken ben ağlıyordum, neden orada olduğunu anlamıyordum. Bana onun öldüğü söylenmişti. Ben ona sıkıca sarılırken, o hiçbir yere gitmeyeceğini ve benim güvende olduğumu söyleyerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Onu bırakmaya korkuyordum. Kaybolacağından korkuyordum.

Hafif bir baş ağrım var ama onun dışında kendimi iyi hissediyorum. Yorganın altına uzanıp ellerimi vücudumda gezdiriyorum ve çıplak olduğumu fark ediyorum. Dün gece seks mi yaptık acaba? Eğer yaptıysak, hatırlamıyorum. Vücudum gergin, kaslarım ağrıyor. Bu ilaçların etkisi olabilir ya da gerçekten iyi bir sevişmenin etkisi.

Bu düşünceyle elim bacaklarımın arasına indi. Parmaklarımı amımın üzerinde gezdirdim ve ıslak olduğumu fark ettim. Sırılsıklam ıslaktım. Kukam sikilmek için yalvarıyor. Boşalmak için. Bir parmağımı içime sokuyorum, orada ağrı hissetmediğim için hayal kırıklığına uğruyorum. Dün gece ben sarhoşken kocam benden yararlanmamış. Muhtemelen çok yorgun olduğu için. Ya da belki acı çekiyordu. Carnage'da çok şey yaşadı.

Ona bir kez daha bakıp, dudağımı ısıırıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Yorgun olmalı. Ters yöne dönüp, komodinin üst çekmecesini açıyorum ve gümüş mermimi çıkarıyorum. Şu anda bir çekiç istiyorum ama bu da işimi görür.

Sırt üstü yatarak, onu yorganın altına ve bacaklarımın arasına sokup çalıştırıyorum. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve boş olan elimi ağzıma kapatıp Sin'e hızlıca bakıyorum. Ama neyse ki kıpırdamamış.

Bacaklarımı kapatıp titreyen sesi bastırmaya çalışıyorum. Biraz işe yarıyor ama yine de o güçlü sesi duyabiliyorsun. Kapüşon piercingimin üzerinde ileri geri ovuyorum. Dünyayı sarsan bir orgazma ihtiyacım yok, sadece birkaç gün, belki bir hafta idare edecek bir şeye ihtiyacım var. Spade kardeşlerden kurtulması ne kadar sürerse sürsün. Onları öldürdü mü acaba?

Bu düşünceyi kafamdan atıp derin bir nefes alıyorum. *Konsantre ol, Elli. Sin'in seni bodrumda bağladığını düşün.* Klitorisim zonkluyor. İşte bu. *Onun sikini boğazıma zorla soktuğunu.* Bu düşünceyle yutkunuyorum, dudaklarımın köşelerinden salya akarken, onun bana ne kadar iyi bir kız olduğumu ve bunu ne kadar iyi karşıladığımı söylediğini hayal ediyorum.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, elim mermiyi daha hızlı hareket ettiriyor. Parmaklarım beni sessiz tutmak için yanaklarıma daha derine gömülüyor.

Nefesim kesilir ve vücudum kasılır. Dilimi ısırarak boşalırım ve sonra yatağa çöküyorum. Bir saniye tavana bakmaya devam ediyorum, mermi hala elimde ama artık kapalı. Uzanıp onu komodinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Diğer tarafa dönüp rahat bir pozisyon alıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Mavi gözlere bakarak nefesimi tuttum. Muhtemelen benim orgazm olduğumu izlediğini bilerek, gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. "Günaydın," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

Elini uzatıp boynumun arkasını tuttu ve ben tepki veremedim beni karnımın üstüne çevirdi. Vücudum şu anda çok halsiz. Ekstazi hala devam ediyor, az önce yaşadığım orgazmdan bahsetmiyorum bile. Dizleri ile bacaklarımı kolayca açarak kıcımlı havaya kaldırdı. "Sin..."

Kıçımı tokatladı. "Senin kendini tatmin ettiğini izledim, küçük şeytan." İnledim, parmaklarım çarşafı sıkıca kavradı.

"Bu bir daha olmayacak." Parmak eklemleri açıkta kalan amımı okşayarak parmaklarını benim sıvımla kaplıyor. Sonra parmaklarını çekiyor ve bir saniye sonra onları emdiğini duyuyorum. "Kahvaltıda karımın tadını seviyorum," diye mırıldanıyor ve beni inlemeye zorluyor. "Boşalmak ister misin, Elli? Seni boşaltacağım. Bana nazıkçe sor." Amımı tokatlıyor, beni çığlık attırıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama boynumun arkasına doladığı eli beni yerinde tutuyor.

"Lütfen?" Derin bir nefes alıyorum.

"Tekrar." Amımı bir kez daha tokatlıyor.

Nefes nefeseyim. "Lütfen... beni boşalt."

İki parmağını içime soktu ve ben onlara karşı ittiğimde bir parmak daha ekleyerek amımı açtı. "Seni daha önce kendini bağlayıp boşalırken izlediğimi biliyorsun."

"Oh, Tanrım." Onun sözleri üzerine parmaklarına karşı ileri geri sallanıyorum, amım parmaklarını sıkıca kavırıyor.

"Seni tutmak ve o ağzını sikmek istedim. Benim olan şeye dokunduğun için seni cezalandırmak istedim." Parmaklarını çekince, tekrar tokat atacağını düşünerek gerildim, ama onun yerine, içime girmeden önce sikini amımda hissettim ve nefesim kesildi. Öne eğilerek, ağırlığını vücuduma dayadı, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve büyük boyutu sığdırmak için beni genişçe açarken, derinlere girerken inledi. "Bundan sonra, kendini tatmin edersen, cezalandırılacaksın, Elli. Anladın mı?" diye fısıldadı. Geri çekildi ve sikini amıma sertçe soktu.

"Evet," diye bağıyorum.

"Bu am, bu göt ve bu ağız bana ait." Kalçalarını geri çekip tekrar ileri doğru itti, yatak duvara çarptı. "Söyle," diye emretti, saçımı bir eliyle tutup sıkıca kavradı, beni inlemeye zorladı. "*Seninim, Sin,*" de.

"Ben... seninim, Sin." Nefes nefese, dudaklarımı yalıyorum. "Lütfen, beni boşalt," diye ekliyorum, o his bir kez daha yükseliyor.

Serbest elini altıma kaydırıp boğazımı kavrayarak yüzümün yanına nazikçe öper. "Boşalacaksın, küçük şeytan." İlerim. "Önce sikimde, sonra parmaklarımda ve son olarak yüzümde." Eli sıkışır ve nefes almamı engeller. "Bütün günü bu yatakta geçireceğiz ve senin benim olduğumu asla unutmamamı sağlayacağım."

EPİLOG

GÜNAH

Ailemin evinde, babamın çalışma odasındayım. Masada duran cep telefonunda, karımın videosu oynatılıyor. Şimdiye kadar izlediğim beşinci video. Hepsi aynı. Bazıları James babama göndermiş. Bazıları babamın kendisi çekmiş. Bir diğerinde Linc var.

Özellikle açtığım şey, hiç aklıma gelmemiş bir şey. Chance. James'in ofisinde oturuyor ve karım masasına eğilmiş durumda. James onun amını sikiyor, Lincoln'un sikini ise boğazına sokmuş.

Kız kardeşim yatak odama dalıp Amelia'nın James ve Linc'in onu siktiğini söylediğini söylediğinde, ona ne demek istediğini Elli'ye hiç sormadım. Chance'e bunu sormak için döndüğümde, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı. Ama biliyordu. O sikik piç oradaydı. Kaydediyordu. Mesele şu ki, Elli bana Linc'in onu nasıl ve ne zaman siktiğini hiç anlatmadı. Ona detayları sormadım ve o da hiç anlatmadı.

Onunla işleri bittiğinde, onu yere atıyorlar ve o, belden aşağısı çıplak, zar zor bilinçli bir halde yerde yatıyor. *Berbat durumda.*

Video biter ve ben başımı eğip saçlarımı okşarım, vücudum öfkeden titriyor. Bitti. Ama bunu bilmek yetmez. Elli'nin hatırlamadığı o kadar çok şey var ki, bizim asla bilemeyeceğimiz ne kadar çok şey var?

Ayağa fırlayarak, masasındaki her şeyi itip yere düşmesini izledim. Bir kağıt ağırlığı alıp odanın diğer ucuna fırlattım ve ailemizin çerçeveli fotoğrafını kırdım. Barrington'daki ilk yılının sonuydu. O zamana kadar Elli ile ne kadar süredir yattığını kim bilebilirdi ki? Onu kaç kez çıplak görmüş ve kullanmıştı?

Ona doğru fırlayarak, onu duvardan koparıp masaya vuruyorum, ta ki cam parçaları ve kıymıklar kalana kadar. Kalıntılardan resmi çıkarıp paramparça ediyorum. Sonra dönüp golf sopalarını alıp duvara vuruyorum. Tekrar tekrar, bıraktığı deliklerin tadını çıkarıyorum.

Onu odanın diğerk ucuna fırlatıp, kasasına gidip şifreyi giriyorum, umarım son seferden beri değıştirmedi. Kasa açılıyor ve karımın çıplak fotoğraflarının bulunduğı kutuyu alıyorum. Onun cep telefonunu kutuya atıp çalışma odasından fırlayarak çıkmak üzereyken, kapı açılıyor ve beni durduruyor.

Geniş mavi gözler, benimkilere bakmadan önce tahrip edilmiş odayı tarar. "Günah ..." Gözleri yere düşer ve kutudan bir fotoğrafın düştüğünü fark ederim. Onu almak için eğilir ve ben üzerine basarak çıplak Elli'yi onun görüşünden gizlerim. Bir adım geri çekilir ve sulu gözleri bir kez daha benimkilerle buluşur. "Annem söyledi," diye fısıldar kardeşim. "Elli'yi aramaya çalıştım..." Sesi kesilir ve ben buna söyleyecek bir şeyim yoktur.

Geçen hafta pek çok şey ortaya çıktı ve bunu atlatmak zaman alacak. Babam hakkında ne hissettiğimi biliyor, ama Elli hala utanıyor. Annem ve kız kardeşim, babamın ona tecavüz ettiğini ve onların bildiğı kadarıyla onu benim öldürdüğümü öğrenince ne hissedeceklerini bilmiyordu. En son istediğim şey, Spade kardeşleri hakkında gerçeğı öğrenmeleri.

"Ona beni aramasını söyler misin?" diye soruyor. "Onun için burada olduğumu. Neye ihtiyacı olursa."

Eğilip fotoğrafı alıp kutuya atıyorum. "Evet." Onun yanından geçip kapıya doğru yürüyorum, ama o tekrar konuşuyor.

"Sin?" Ona dönüp bakarım ama hiçbir şey söylemem. "Umarım ona yaptıklarının bedelini ödettirmişsindir."

Başka bir şey söylemeden, dönüp evden çıkıyorum ve karımın yanına, evime gidiyorum. Bu resimlerle bir ateş yakıp bu telefonu yok edeceğiz.

Oturma odasında duruyorum, ellerimi pantolonumun ceplerine sokmuş, karımın kulübemizin balkonunda durmasını izliyorum. Her şeyden uzak bir hafta sonu geçirmek istemiştik. Sadece ikimiz. Uzun zamandır her şey çok telaşlıydı. Her şey henüz sakinleşmemiş olsa da, şimdi durum tuhaf. Artık sadece farklı bir kaos var.

Asher Corp'a girip yönetimi devraldım. Yapmam gereken şey bu değildi, ama benim istediğim şey buydu. Elli, Nicholas ve ben oturup şirketin seçeneklerini tartıştık. Tahmin ettiğim gibi, Elli bu işle ilgilenmiyor. Annesinin izinden gidip seks terapisti olmak istiyor. İlk başta bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim, ama bana

onca yıl boyunca konuşacak birinin olmasını dilediğini söyledi ve ben de onun için aynı şeyi dilediğimi inkar edemedim.

Gözlerim, onun kırmızı 15 cm topuklu ayakkabılarına, çıplak bacaklarına ve siyah kokteyl elbisesinin eteğine kayıyor. Bir saat sonra akşam yemeği rezervasyonumuz var. Bir telefon aldım ve onu balkonda, tepenin aşağısındaki şehrin ışıklarını seyrederek dururken buldum. Eşleşen tangasının, amından damlayan spermimle ıslanmış olması beni tahrik ediyor. Karımı seviyorum ve onun için her şeyi yaparım, ama ona her zaman onun bana ait olduğunu hatırlatacağım. Başka hiçbir erkek onu benim gibi diz çöktüremez. Onu benim gibi yalvartamaz.

Hayat normal değil ama bence bizim için olabileceği kadar normal. Barrington'a geri döndü; hatta insan cinselliği psikolojisi dersine bile katılıyor. David'i öldürdüğümünden beri yeni bir profesör var ve ben ona eşlik ediyorum ve herkesin hayali bir sahne olduğunu düşündüğü şeyi okuduğu her seferinde onun yerine oturuyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en büyük tahrik edici şey. Günlükteki yazılar benim ve onunla ilgili olduğunu bilmek. Kimsenin dahil olamadığı küçük sırrımız gibi.

Mack'i rahatsız etmekten de hoşlanıyorum. Ona karımı rahatsız etmemesi gerektiğini hatırlatmak için. Birkaç hafta önce onu fena halde dövdüm. Evine gidip burnunu ve çenesini kırdım. Ona yaptıklarının affedilmeyeceğini hatırlatmayı hak etmişti. Holland'ın benim yüzümden ona acı çektirmek istediğini biliyorum, ama Mack o gece partide ona ne aldığını uyarmak için bir fırsatı vardı ve bunu yapmadı. Bunun bedelini ödemesi gerekiyordu.

Bir cep telefonu çalıyor ve ben de iş araması olduğunu düşünerek kendi telefonumu çıkarıyorum, ama onun telefonu olduğunu fark ediyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda, onu çantasından çıkardığını görüyorum. "Merhaba baba."

"Selam prenses. Ne yapıyorsun?" Hoparlörden sesini duyuyorum.

"Yemeğe çıkmak üzereyim," diyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Özür dilerim. Tatilini bölmek istemedim..." "Sorun yok," diye onu sakinleştirir, sırtını dayayarak kıcını dışarı çıkarır.

Dudaklarımı yaladı m , arkasına diz çöküp yüzümü sperm damlayan amına gömmek istedim.

"Ne oluyor?" Elli ona sorar.

"Tamara ve ben Paris'e gidiyoruz," diye cevaplar.

Ona babamın jetini ödünç verdim. Artık ona ihtiyacı olmayacak. Annesi, Nicholas'ın ölümünü planlamasına yardım ettikten sonra jetini satmıştı.

en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

"Merak ediyordum da..." Boğazını temizledi, birdenbire gerginleşmiş gibiydi. "Easton ve sen, döndüğümüzde bizimle akşam yemeği yemek ister misiniz?"

Kız arkadaşıyla tanışmak istiyordu, ama onun tanışmak isteyip istemediğinden emin değildi. Kız arkadaşı onun bir lord olduğunu, hatta bizim varlığımızı bile bilmiyor. Her türlü tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra, ona yeni bir kimlik buldum. Jenkins Lancaster, Asher Corp'ta her gün canını dişine takarak çalışan, Amerikan rüyasını kovalayan sıradan bir adam. Asher Corp'ta onu tanıyan veya tanıyabilecek herkesi, yönetim kurulu üyeleri de dahil olmak üzere, kovdum. Jenkins çoğunlukla arka planda kalıyor, ama tedbirli olmakta fayda var. Ona kardeşinin kimliğini vermeyi düşündüm, ama o yeni bir başlangıç hak ediyordu. Geçmişiyse ve borçlarıyla lekelenmemiş yeni bir isim.

"Evet." Sesi çatallanır ve boğazını temizleyerek kendini toplar. "Bu harika olur."

"Tamam, pazar günü döneceğiz. Kalkışa geçmek üzereyiz, Elli. Easton'a selam söyle, döndüğümüzde görüşürüz. Seni seviyorum."

O da onu sevdiğini söylemek ister, ama o çoktan telefonu kapatmıştır. Telefonunu çantasına geri koyarken, benim telefonumun bip sesi duyulur, bir mesaj geldiğini belirtir.

Mesajı okumak için telefonu

çıkardım. **BİLİNMEYEN:**

Konuşmamız lazım. Mesajı

okurken kaşlarımı çatarım. "Her

şey yolunda mı?"

Cevap vermeden cep telefonunu cebime geri koyuyorum. *Bekleyebilir.* "Evet," diye cevap veriyorum, şimdi bana dönmüş olduğunu görüyorum, ama hala balkonda duruyor. "Her şey yolunda."

Gülümseyerek, korkuluktan uzaklaşır ve açık sürgülü cam kapılardan içeri girer. Ben olduğum yerde kalırım, onun bana gelmesini beklerim. Gözlerim, muhteşem göğüslerini ortaya çıkaran elbisesinin V kesimine düşer. Hâlâ piercingli. Onlarla oynamamı çok seviyor. Özellikle son zamanlarda. Son derece hassaslar.

Bana yaklaşarak, çantasını solumdaki beyaz deri kanepeye atıyor ve sonra kollarını boynuma doluyor. "Babam aradı."

"Duydum."

"Konuşmalarımı dinliyorsun, ha?" Koyu renkli kaşlarını kaldırıyor.

"Evet." Başımı salladım, uzanıp omuzlarından sırtına düşen sarı saçlarını geriye doğru ittim, böylece muhteşem yüzünü net bir şekilde görebildim.

"Ona söylemek istiyorum." Sanki bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğim gibi yumuşak bir sesle konuşuyor. *Söylemeyeceğim.*

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye sordum.

Başını yana eğdi, soruma kaşlarını çatarak. "Ne?"

Eğilip yumuşak uyluklarını tutup onu kaldırdım, bacakları kalçalarını sardığında elbise yukarı kayarak kıcını ortaya çıkardı.

Onu sağımdaki yatağa yatırırken, "Günah" diye fısıldadı. Ben dizlerimin üzerine çöküp elbisesini yukarı çekerek büyüyen karnını ortaya çıkardığımda, bacaklarını benim için açtı. Çoğu kişi henüz fark etmezdi, ama ben fark ettim.

Eğilip nazikçe öpüyorum ve o da ellerini saçlarımın arasında gezdirip sırtını kamburlaştırıyor. "Sin..."

"Hamile karımı yemeğe götüreceğim, ama önce yüzüme oturup boşalana kadar beni tatman gerek. Masada otururken tadacağımız şeyin sen olmanı istiyorum."

O inliyor.

"Nasıl, küçük şeytan?" Dudaklarımı tangasına doğru indirip onu yana çekiyorum ve ıslak amını bana sergiliyorum.

"Harika." Kalçaları sallanır ve ben gülümserim.

"Yalvar bana, Elli," diye emrediyorum yumuşak bir sesle, iç uyluklarına nazikçe öpücükler kondurarak, bunun onu çıldırtacağını bilerek. Karım sikilmeyi, ele geçirilmeyi, sahip olunmayı seviyor. "Seni boşaltmam için bana yalvar."

"Lütfen." Nefes nefese, kalçaları sallanırken parmakları saçımı kavrar, dudaklarımı istediği yere zorla götürmeye çalışır.

ELLINGTON

TATİLİMİZDEN bu yana bir ay geçti. Döndüğümüzden beri hiç durmadan çalışıyoruz. Ama başka türlüünü istemezdim. Gülümsayarak evlilik yüzüğümü seyrediyorum. Sin her zaman benim şeytanım olacak. Ve ben de sonsuza kadar onunla birlikte yanmayı seçecek küçük iblisi olacağım. Biz buyuz.

Bir el uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor ve ben gülümsüyorum, yanımda oturan Sin'e bakıyorum. Babamı öğle yemeğine davet ettik. Mutfak masasında karşımızda oturuyor.

"Anlamıyorum." Önündeki evrakları okurken başını sallıyor.

"Sattım," diye açıklıyorum. "Sin parayı hesabına havale etti." Kocam havale makbuzunu masanın üzerinden ona uzatıyor. "Hepsi senin," diye ekliyorum.

Babam bana, sonra Sin'e bakar. Mavi gözleri yaşarır ve bu benim göğsümü sıkıştırır. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"O senin evindi," diye cevap veriyorum basitçe. Annem bana hamileyken o malikaneyi satın almıştı. O eve geldim, orada pek çok güzel şey yaşandı ama kardeşi öldürüldükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Orada pek çok kötü şey yaşandı. Benim için bir anlamı yok ve onun için de olmayacağını biliyorum. Sin ve ben bununla ne yapmak istediğimize karar verdik.

"Yeni bir başlangıç hak ediyorsun," diyor Sin ona. "Sen ve Tamara."

Babam aşık. Onunla birkaç hafta önce tanıştık ve harika birisi. Onunla evlenmeyi planladığını söylüyor. Umarım onu mutlu edebilir. Umarım onun hak ettiği eş olabilir.

Faturayı eline alır ve derin bir nefes alır. O evi nakit ödemişti. Uzun zaman önceydi, ama o zamanlar da milyonlarca dolardı. Sin'in annesi, babamın yıllar önce ödediği fiyattan daha yüksek bir fiyata satmayı başardı. Artık bir lord değil ve bu da onun için farklı bir hayat demek. Hak etmediği bir hayat. Ona mümkün olduğunca yardım etmek istiyoruz.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldar.

"Pennsylvania'da kalacağını söyle." Bu benim en büyük korkum. Onun ayrılacağı ve onu istediğim kadar sık göremeyeceğim. Bunun bencilce olduğunu biliyorum, ama onun bizim ve çocuklarımızın hayatının bir parçası olmasını istiyorum. Ailemin benim istediğim hayatı yaşamasını istiyorum. Bolca sevgi ve destekle çevrili bir hayat.

Koltuktan kalkıp masanın etrafında dolaşiyor. Ben de ayağa kalkıyorum ve o beni kucaklayarak sıkıca sarıyor. "Gitmiyorum Elli," diyor sert bir sesle ve gözlerim yaşlarla doluyor. Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum." Beni bırakıp Sin'in yanına gidiyor ve erkekçe bir kucaklaşıyorlar.

Gülümserken ilk gözyaşımın yüzümden aktığını hissediyorum. Hep istediğim şey buydu. Sevilmek ve güvende hissetmek.

EPILOG İKİ

SİN

ON SEKİZ YIL SONRA

YATAK ODASINDAN ÇIKIP mutfakta karımı buluyorum. "Günaydın, küçük şeytan," diye kulağına fısıldıyorum arkasına yaklaşırken. Kollarımı beline doluyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum, o da bana daha rahat erişebilmem için başını yana eğiyor. İnliyorum, sol elimle çenesini kavıyorum. "Çok

Ön kapının açılıp çarpması beni rahatsız eder ve ben uzaklaşıyorum. "Bu saatte kim gelmiş olabilir ki?" diye mırıldanırım. İki genç çocuğunuz varsa, çocuklar gece gündüz demeden sürekli gelip giderler.

Karım ve ben, kızımızın merdivenlerden yukarı koşarken onu görmek için tam zamanında oturma odasına giriyoruz.

"Neredeydin?" diye soruyorum.

Annaleigh yarı yolda durur, başını geriye atar ve iç çeker, sonra bana döner. "Kahve almaya gittik."

"Kim biz? Okula hazırlanman gerekmiyor mu?"

İkinci katın balkonundan sarışın bir kız başını çıkarır. "Merhaba, Bay ve Bayan S." En iyi arkadaşı bize el sallar.

"Hazırım." Kızımız, üç beden büyük görünen eşofman altı ve tişörtünü işaret eder. İkisi de ona ait gibi görünmüyor. Bunları daha önce hiç görmedim. Ben çoğu çocuğun nefret ettiği türden bir babayım. Çocuklarım istese de istemese de onların hayatında çok aktifiz. Her şeyi fark ederim ve sürekli sorular sorarım.

Tanrı'ya hiç inanmadım. Ama inansaydım, ona siktirip gitmesini söylerdim. Elli ile bodrumda onu hamile bırakmaya çalıştığımız günler işe yaradı. Beni Carnage'dan kurtardıkları için kayınpederime ve Tyson'a sonsuza kadar minnettarım. Ama Tanrı güldü ve "izle de gör" dedi. Bana tıpkı benim gibi bir kız verdi. İnatçı, dik başlı ve başımın belası. Sonra durumu daha da kötüleştirmek için, "onu annesine benzetelim" dedi.

"Acele edin. Geç kalmanızı istemiyorum." Elli onları kovuyor.

Mutfaga geri dönerken onu takip ediyorum. "Kahve almaya gitti ise, kahve neredeydi?" diye soruyorum şime.

Bana keskin bir bakış attı. "Sakin ol. Çok fazla endişeleniyorsun."

"O on sekiz yaşında," diyorum. Liseyi bitirmek üzere. Onun takıldığı çocuklara güvenmiyorum.

Göğsümü okşadı. "Sorun yok."

"Günaydın."

Karım oğlumuza bakmak için uzaklaşır. Gözleri zar zor açılmıştır, uyuduğu yerde yüzünün yan tarafında kırmızı izler vardır. Saçları dağınık bir paspas gibi başının üstünde durmakta ve gözlerine sarmaktadır. "Bir gencin sabahları böyle görünmesi gerekir," diye belirtiyorum.

Çocuklarımız her açıdan birbirlerinden çok farklılar. Ailemizi tanımayanlar onların ikiz olduklarını sanıyor. Ama aynı yaştalar, ne bekleyebilirsiniz ki?

Konuşacak yaşı geldiklerinde, insanlara ikiz olduklarını söylerlerdi. Onları hiç dzeltmedik. Gerçeği biliyorlar, ama onlar için birbirleri kardeş. Elli annem, ben babayım ve bunu anlayamayan ya da kabul edemeyenler siktirip gidebilir.

"A mısınız?" diye sorar ona.

"Açlıktan lyorum," diye cevaplar Brexton esneyerek. "Geç saatlere kadar uyumadın mı?" diye merak ediyorum.

"Evet, final sınavına çalışıyordum." Yüzünü tezgahın üzerine koyarak mavi gözlerini kapatır.

n kapının açılıp kapandığını duyarım ve birkaç saniye sonra kayınpederim mutfaga girer. "Günaydın." Herkese parlak bir gülümsemeyle selam verir.

"Baba, burada ne yapıyorsun?" Elli ona sarılırken sorar.

"Seni işe bırakayım dedim," diyor. "Bugün yine öğle yemeği yiyeceğiz, değil mi?"

Elli, ocuklar beş yaşından beri lisanslı seks terapisti. Ona çalışmak zorunda olmadığını söyledim ama o çalışmak istedi. Ev dışında bir muayenehane açmayı tercih etti. Hastaların seanslar için eve gelip gitmesini istemiyordu. Onu anladım ve destekledim.

"Tabii ki," diye cevaplar.

Annaleigh arkadaşıyla birlikte içeri girer ve kardeşinin kafasının arkasına vurur. "Uyan."

Oturur, kafasını ovuşturur ve gözlerini kısarak ona bakar. "Bazılarımız notlarımızı ve derslerimizi gerçekten önemsiyoruz."

Kız gülererek geçiştirir ama tartışmaz.

"Brex, bugün okuldan sonra biraz atış yapmak ister misin?" diye sorar

Nicholas. "Tabii," diye cevaplar omuz silkerek.

"Ya sen Anna? Bize katılmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır, teşekkürler. Başka planlarım var."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Çalışma grubu," diye cevaplıyor, kafasını kaldırmadan cep telefonunda yazmaya devam ediyor. "Mezuniyete üç hafta kaldı. Final sınavlarına hazırlanmam lazım." Kardeşi ona inanmıyormuş gibi burnunu çekiyor.

Ona hak veriyorum, ama karım benden önce konuşuyor. "Kiminle?" "Ryann."

En azından bunu doğrulayabilirim. Tek yapmam gereken bir mesaj atmak. Barrington'a giderken tanışmadığım birkaç Lord ile oldukça yakınım. Aynı yaşta ve aynı okula giden çocuklarınız olduğunda böyle olur.

"O son sınıfta değil," diye itiraz etti Brexton.

"İleri seviye derslere giriyor." Annaleigh ona gözlerini devirdi ve ekledi, "Onun sana yardım etmesine izin vermelisin. Muhtemelen sana birkaç şey öğretir."

Yüzü sertleşir. Onu daha da kızdıracak bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar ama vazgeçer. Cep telefonunu alır ve mutfaktan çıkar.

"Kahvaltını yemedin," diye seslenir Elli, ama o cevap vermez. "Anna..."

"Ne?" Kardeşinin tabağından bir parça domuz pastırması alır. "Onun ona aşık olduğu sır değil. Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum." Annesine attığı gülümseme ise tamamen farklı bir şey ifade ediyor. "Eğer lord olacaksa, biraz cesaretli olması lazım."

"Annaleigh!" Annesi onu azarlar.

Annesinin ses tonunu görmezden gelir ve dedesine döner. "Yarın boşum ama. Bıçak atma pratiği yapmam lazım."

Dediğim gibi. O benim ikizim. Brexton'ın hayatı buna bağlı olmadıkça kimseyi vuracağını sanmıyorum. Ama Annaleigh? Ona araba kullanmayı öğretmeye kalkarsanız, onu defalarca bıçaklayacağından hiç şüphem yok. Sonra da arama ekibi kurarken cesedi saklar.

"Kesinlikle," der Nicholas gururlu bir gülümsemeyle.

"Okula gidiyoruz." Sonra dönüp mutfaktan koşarak çıkar. Arkadaşı da hemen arkasından gider ve el sallayarak veda eder.

"Seni arabada bekleyeceğim," der Nicholas karıma. "Easton, işte görüşürüz." O da başını sallar ve bizi yalnız bırakır.

"Sonunda." Elimi uzatıp onu kendime çekerim. Yüzünü avuçlarım, dudaklarımı onun dudaklarına indirip onu öperim, günü geçirebilmek için onun tadına ihtiyacım var. Onu aşağıya sürükleyip yarın sabaha kadar bodrumda bağlı tutmak isterdim, ama bunun olmayacağını biliyorum.

O uzaklaşır ve buz mavisi gözlerini açarak bana bakar. "Ne yaptığını biliyorum ve benim vaktim yok."

"Çabuk olacağım."

O sert bir kahkaha attı. "Evet, tabii. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Kollarını boynuma dolayarak göğsünü göğsüme bastırdı. "Ama çocuklar bu hafta sonu evde olmayacaklar. Son sınıf kamp gezisine gidiyorlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

İnlerim. "Seninle baş başa kalacağım demek." Ona ne yapacağımın düşünceleri sonsuzdur. "Tüm hafta sonunu bodrumda geçireceğiz." Karımı sonsuza kadar seveceğim, ama o her zaman kullanılmayı seven küçük şeytanım olacak. Ve ben de her zaman ona istediği her şeyi verecek şeytanı olacağım.

SON

The Sinner'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Beğendiniz mi? Her şeyin nasıl başladığını [***The Ritual***](#)'da görebilirsiniz.

Lords dünyasında geçen diğer kitaplar.

[***Sabotaj***](#)

[***The Sacrifice***](#)

[***Carnage***](#)

Tyson hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Devam edin ve

The Sacrifice (Tyson'ın kitabı)

THE SACRIFICE

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
SHANTEL TESSIER

LAIKYN

DÜĞÜN GÜNÜNÜZ hayatınızın en heyecan verici günlerinden biri olmalıdır. Annem gibi, ben de seçmediğim bir adamla evlenmek üzereyim. Sevmediğim bir adamla. Aslında ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum — para, açgözlülük ve güç bunlardan sadece birkaçı.

Annem babamı nefret ediyor, ama ikisinin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kaderleri belliydi, yazgıları mühürlenmişti. Benimki gibi. Çocuklarımınki gibi. Ve torunlarımınki gibi. Bizler tek bir amaç için yetiştiriliyoruz: güç. Sayıca üstünlük.

Siktir et!

Benim dünyamdaki kadınlar, yani Lordların gizli topluluğu, ürememelidir. Ben çocuk istemiyorum. Bu döngü benimle sona erecek. Sona ermek zorunda. Lordlar, üyelerinden yararlanmanın bir yolunu bulacaktır. Ordularını büyütmek için bizi evlendirirler. Gelecek nesil Lordlar ve Leydiler, onların dünyayı ele geçirmelerine yardım edecek.

Odanın ortasında duruyorum, aynalı duvardaki beyaz elbiseye bakıyorum, elimle dünyanın en kaliteli ipeklerinden biri olan dut ipekini okşuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Bu elbise tam iki milyon dolara mal oldu. İki milyon dolar mı? Lanet olası bir elbise için mi? Yakında kocam olacak kişi, bu elbiseyi Fransa'daki bir tasarımcıya özel olarak diktirdi. Bunu biliyorum çünkü annem her fırsatta bana hatırlatıyor.

Neden hayatımın bu kadar önemli bir kararını ben vermemeliyim ki? Bu delilik, değil mi? Hayatımı başka birine adadığım gün giyeceğim kıyafeti seçme hakkım olması gerektiğini düşünmek.

Sanki onun serveti beni etkileyecekmiş gibi düşünüyor. Bu kanlı para. Bunu biliyorum çünkü benim büyüdüğüm servet de aynıydı. Hayatta asla lüks şeyleri istemedim. Fakir bir insan bu söze gözlerini devirecektir, ama bu doğru. Bana bir bira, ucuz bir kapüşonlu sweatshirt ve üç gündür boyamadığım sarı saçlarımı saklayacak bir şapka verin, ben mutluyum.

Ama hayır. Bu kabul edilemez. Yüzde birlik kesim mükemmelden başka bir şekilde görünemez. En azından kamuoyunda. Bize konuşma izni verdiklerine bile şaşıyorum. Biz kadınlar, ağızlarımızı bantlayıp, üzerimizde sadece zincirler varken dolaşsak daha iyi olur.

Bir lordun bir leydisine ihtiyacı vardır, ama düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil. Bu, onun gerçek kimliğini gizlemenin bir yoludur. O dünyanın her yerinde seks yaparken, bizden yemek pişirmemiz, temizlik yapmamız ve o evdeyken bacaklarımızı açmamız beklenir. Onu Tanrı gibi tapınmamız ve onun çocuklarını doğurmamız beklenir.

Hiç dindar olmadım ve şimdi bir erkeği tapmaya başlayacak değilim.

Kardeşim arkamdan yaklaşır, gözleri aynadaki elbisemi tarar. "En azından zevki iyi."

Gözlerimi devirdim. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi."

"Birkaç çocuk doğur ve şişmanla." Omuzlarını silkiyor. "Sonra senden başka herkesle yatacak. Oh! Seksi, çok daha genç bir dadı tut." Kendi kendine başını sallıyor. "Ama önce onu denememe izin ver. Yeterince iyi olduğundan emin ol."

Sözleri, tüm lordların aynı olduğunu kanıtlıyor. Yıllardır lord olmasına rağmen henüz evlenmedi. Ben hayatımı feda ederken, o dünyanın her yerinde seks yapma ayrıcalığına sahip.

Bir cep telefonu çalmaya başlar ve cevap vermek için ceketinin cebinden çıkarır. "Alo?"

İç çekerek treni alıp vitray pencereye doğru yürüdüm. Pencereden hiçbir şey görünmüyordu. Burası çok eski bir yer. Katedral, bir lord için kilisenin din için olduğu gibidir: kutsal bir yer. Bir lahit mumyayı çevrelediğı gibi, yüz yıllık sırları içinde barındırır.

Yıllar önce onlara miras kaldı — hasta ve sapkın ritüellerini gerçekleştirecekleri bir yer. Bana sorarsan, bu konuda özel veya sıra dışı bir şey yok. Mavi kot pantolon ve tişörtle ya da iç çamaşılarıyla koridorda yürüyebilirim. Fark etmez.

Tüm lordlar ve leydiler burada evlenmek zorunda değildir. Ama benim müstakbel kocam burayı seçti. Mümkün olduğunca geleneksel olmasını istedi. Bana sorarsanız bu saçma bir sebep. Sadece ailemin hayatımı ona teslim etmesini bir gösteri haline getirmek istiyor. Sanki bir mahkeme salonunda durmuşuz da, yargıç beni işlemediğim bir suçtan ömür boyu hapis cezasına çarptırmış gibi.

Elimi soğuk cama koyup yağmurun sesini dinliyorum. İki gündür fırtına var. Sanki dünya, diz çöküp onun sikini emmektense öldürmeyi tercih edeceğim bir adama ömür boyu hizmet etmeye mahkum olduğumu biliyor gibi.

Bunun suçlusu annem. Beni ve kardeşimi iradeli ve kararlı olarak yetiştirdi. Ama şimdi, bunu bir kenara bırakıp, gündüzleri beni ihmal eden, geceleri ise bacaklarımı açmamı isteyen bir adama hayatımı adamam gerektiğini mi inanmam gerekiyor?

Bunu kabul edemem. Daha fazlasını hak ediyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Kardeşim telefonunu kapatıp dikkatimi çekiyor ve bana bakıyor. "Bir sorunumuz var," diyor.

Bütün hayatım lanet bir sorun. "Ne?" "Luke kayıp."

Burun kıvırıyorum. "Benimle böyle dalga geçme." Bu bir sorun değil, dualarımın kabul olması.

"Ciddiyim." Yutkunur, sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi büyük odaya gergin bir şekilde bakar. "Burada değil. Hiç gelmedi. Evde de yok. Kayıp."

"Bunun neden sorun olduğunu anlamıyorum." O hasta piçle evlenmek istemiyorum. Luke Cabot, bulabileceğin en yüksek rütbeli lord. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Bana doğru adım atıyor. "Laikyn..."

Kapı açılır ve babam annemle birlikte içeri girer. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. "Sanırım bu şanslı durumun sizinle bir ilgisi yok, değil mi?"

Annemin dolgulu dudakları benim yorumumla biraz inceler gibi görünüyor. Bana milyonlarca kez bunun sadece yaşadığımız hayat olduğunu söyledi. Bunun bir "gelenek" olduğunu ve benim bunu kabul etmem gerektiğini söyledi. Lord ve Leydi olarak, biz kraliyet ailesiyiz. Saçmalık. Lordun Leydisi olmaktansa, birinin orospusu olmayı tercih ederim.

Ancak babam, koyu renk saçlarını eliyle tararken yere bakıyor. "Baba?" diye soruyorum, ona doğru adım atarak, eteğime basmamak için elbisemi elimde tutuyorum. "Ne oluyor?"

Gözleri benimkilere bakmadan önce boğazını yutar. Gözlerinde pişmanlık vardır ve umut göğsümü doldurur. Belki de bu hayatı istemediğimi fark etmiştir.

Boğazını temizler. "Az önce bir telefon aldım..."

"Lütfen bana bunu yaptığını söyle, düğünümü iptal ettiğini?" Umutla dolu sözlerle aceleyle sorarım.

"Üzgünüm Laikyn, ama düğün hala geçerli." Diye iç geçirir.

"Ama Miller onun kaybolduğunu söyledi." Kardeşimi işaret ederim.

"Artık Luke ile evlenmeyeceksin." Düğmeli gömleğinin yakasını çeker.

Yakında kocam olacak kişinin seçtiği 15 cm topuklu ayakkabılarımla takılıp düşmemek için elbiseyi kaldırırım ve bir adım geri atarım, kalbim hızlanır. "Anlamıyorum. Eğer o burada değilse..." "Yeni bir

Lord seni seçti," diye sözümü keser.

Annem elini ağzına koyarak hıçkırıklarını bastırmaya çalışır.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bu olamaz." Luke'un benim kocam olacağına karar verildiğinde ben on altı yaşındaydım, beş yıl önce. Böyle şeyler son dakikada değiştirilemez. Son beş yılımı bu güne hazırlanarak geçirdim. Onun karısı olmak için. Onun istediği gibi. Bir Lord, ben başka birine söz vermişken benimle evlenmeyi seçemez.

"Kim?" diye sorar kardeşim. "Kim böyle bir değişiklik yapabilir ki?" Ellerini yumruk yapar.

Elimi uzatıp annemin bana verdiği incileri aldım. Annem bunların bana bir tür rahatlık vereceğini düşünmüştü, ben de gülmüştüm, ama şimdi onlara bir çapa gibi tutunuyorum.

"Ben..." Kapı bir kez daha açılır, bu sefer iç duvara çarparak beni irkiltir.

Bir çift bebek mavisi göz benimkilerle buluştu ve midem düğümlendi. Onları yıllardır görmemiştim, ama o zamandan beri rüyalarımı süslemişlerdi.

"Tyson," kardeşim homurdanarak beni kenara itip o anıdan çıkarır ve önüme geçer. "Ne yapıyorsun...?"

Ryat, Tyson'ın en iyi arkadaşı, kapıyı açtığı kadar sert bir şekilde kapattı.

Bir adım geri atarım, elbiseye takılıp düşerim, ama neyse ki vitray camlar kırımın yere çarpmasını engeller.

"Nasıl?" diye homurdanır babam, ona dönerek.

Tyson ona, onun ne kadar berbat bir insan olduğunu hatırlatan şeytani bir gülümseme atar. "Bizi yalnız bırak," diye emreder.

"Gitmeyeceğim!" Babam yan adım atarak onların beni görmesini engelledi.

Tyson, aralarındaki küçük mesafeyi kapatmak için adım atar ve eğilerek babamın kulağına fısıldar. Gözleri benimkilerle buluşur ve bağırsa bile, göğsümdeki çarpıntı ve kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı onu duyamam. Alnımda aniden ter damlaları belirir ve onu görünce nefes almakta zorlanırım. Aniden, elbise çok dar gelir. Pahalı kumaş bir çapa gibi beni dipsiz bir denize çekiyor.

Babam annemin elini tutar ve onu odadan çıkarır, beni yalnız bırakır. Kardeşim dışarı çıkmak ister, ama Ryat onun ceketini tutar ve onu odaya geri çeker. "Sen kalabilirsin."

"Defol git!" kardeşim ona bağırır. "Yoksa güvenliği çağırırım." "Çağır bakalım." Tyson omuz silker. "Senin korumalarını benimkilerle değiştirdim."

Terli ellerimi kaldırıyorum. "Ne... ne yapıyorsunuz burada?" Luke onları düğünümüze asla davet etmezdi. Tyson'dan nefret eder, Ryat hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ama onun en iyi arkadaşı olduğu için onu da sevmediğini neredeyse garanti edebilirim. Bu, suç ortaklığı gibi bir şey.

"Ryat." Tyson en iyi arkadaşına parmaklarını şıklatır, o da smokininin cebinden katlanmış bir kağıt çıkarır. Kağıdı kardeşimin göğsüne yapıştırır.

Kardeşim öfkeyle kağıdı açar ve gözleri kağıdı tarar, vücudu gerilir ve nefesim hızlanır. "Ne var?" diye sorarım gergin bir şekilde,

terli elim boynumdaki incileri sıkıca kavrar. "Hayır,"

diye homurdanır ve hızla başını sallar.

"Ne var?" Bir adım öne çıkıyorum ve Tyson önüme geçiyor, iri cüssesi benimkinden çok daha büyük. Geri çekilmeye çalışıyorum ama arkamda yine cam var.

Kardeşimin yüzü soluyor ve fısıldıyor, "Tyson ile evleneceksin."

"Ne?" Bacaklarım titremeye başlar, kalbim tamamen durur. "Hayır.

Bir açıklaması olmalı..."

Tyson'ın eli boynumu kavrar ve beni soğuk cama yapıştırır. Ellerim havaya fırlar, tırnaklarım onun bembeyaz gömleğinin koluna batar. "Laikyn!" Kardeşim gazeteyi düşürür ve bana doğru koşar, ama Ryat saçını yakalar, dizlerinin arkasını tekmeleyerek onu geri çeker ve diz çökmesini sağlar. Cebine uzanır, bir çakı çıkarır ve açar.

Tıklama sesi nefesimi keser, sonra bıçağı kardeşimin boğazına dayar.

"Hayır!" diye Ryat'a bağıryorum ve gözlerim Tyson'ın mavi gözleriyle buluşuyor. Soğuk bakıyorlar. Adamın bir şey hissedip hissetmediğinden bile emin değilim. O, Lordlar arasında en kötülerinden biri. Lordların çoğu, istediklerini alırken ortama uyum sağlamak için stratejik olarak dünyaya yerleştirilir. Ama Tyson öyle değil. Hayır, o onlar için açıkça yeraltı dünyasını yönetiyor. Gün ışığında duruyor, onu kim görürse görsün umursamıyor. "Ne istiyorsun, seni lanet olası piç?" diye soruyorum. Vücudum onun tutuşu altında kıvrılıyor.

"Sadece seni. Sonsuza kadar," diye cevaplar basitçe.

Dişlerimi sıkıp çenemi kaldırıyorum. "Seni hasta pislik! Gerçekten seninle evleneceğimi mi sanıyorsun?" Kız kardeşimin ölmesinin sebebi o. Tüm Lordlar kötüdür, ama onda bir şeyler ters. "Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Yüzünde bir gülümseme yayılır, bunu beklediğini gösterir. Onun hakkında ne hissettiğimi ve ona asla kendimi vermeyeceğimi bilir. Tyson'a kendimi vermektense bin kez Luke ile evlenirim. "Ya kardeşin seni mihraba götürür ve bana verir, ya da Ryat onun boğazını keser ve seni Miller'ın kanıyla kaplı ellerinde bana teslim eder."

"Yapma," kardeşim bana homurdanır ve Ryat kafasını geriye doğru çeker, onu tavana bakmaya zorlar, bıçağı boynuna getirir ve sanki kesecekmiş gibi bıçağın ucunu kardeşimin cildine bastırır.

"Yapma!" diye bağıryorum, onun onu gözümün önünde öldüreceğini biliyorum. Ryat'ı şahsen tanımıyorum, ama onun şaka yapmayacak biri olduğunu biliyorum. O, Tyson için burada ve bir şeyi kanıtlamak için onun söylediği her şeyi yapacak. Kız kardeşimi kurtaramadım, ama erkek kardeşimi kurtarmak için her şeyi yapacağım.

"Ben... yapacağım." Bu sözler göğsümü sıkıştırıyor, söylemek zor geliyor. Az önce ölüm fermanımı imzaladım. Ama pes edip ona bunu kabul etme zevkini yaşatmayacağım. O, Tanrı'nın cehennemini yönetiyor olabilir, ama ben de kendimle birlikte onu yakıp kül edeceğim.

"Aferin kızım," diyor Tyson, boş eliyle yüzümün yanını okşayarak. Sanki bana bir tür güvenlik hissi vereceğini düşünüyormuş gibi nazikçe okşuyor. Hepsi yalan. Lordların nasıl çalıştığını biliyorum. Yıllar boyunca babamın annemi nasıl manipüle ettiğini gördüm. Ama annem buna izin verdi. Ben ise izin vermeyeceğim. "Ryat, misafirlerimize on dakika içinde hazır olacağımızı söyle." Benden uzaklaşıp beni bırakıyor ve ben de incelikli cildime batmış inci kolyemin izlerini ovuşturuyorum.

Ryat odadan çıkar, kardeşimle birlikte gider ve beni hayatımı mahveden canavarla yalnız bırakır.

Buradan kopyanızı alın. [*The Sacrifice*](#)

BANA ULAŞIN

Sokak ekibine veya inceleme ekibine katılmak istiyorsanız, tüm sorularınızı shanteltessierassistant@gmail.com adresine gönderin.

Bir sonraki yayınum, indirimler, hediyeler ve daha fazlası hakkında bilgi almak için *haber* bültenime kaydolun.
<https://app.mailerlite.com/webforms/landing/j8o6o8>

Facebook'ta mısınız? Okur grubuma katılmayı unutmayın:
https://www.facebook.com/groups/TheSinfulSide/?ref=share_group_link

TS'yi diğer okuyucularla tartışmak ister misiniz? Facebook'taki spoiler odasına katılmayı unutmayın. **Shantel Tessier'in Spoiler Odası**. Tüm kitaplar için tek bir spoiler odam olduğunu ve henüz okumadığınız kitapların spoiler'larına rastlayabileceğinizi lütfen unutmayın. Onaylanmak için her iki soruyu da yanıtlamanız gerekir. *Spoiler odasına buradan katılın:*
<https://www.facebook.com/groups/246657056669108>

[Facebook Okuyucu grubu](#)

[Goodreads](#)

[Instagram Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[sayfası TikTok](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM